

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MIA SHERIDAN

HEART

OF THE

SUN

**A LOVE
STORY**

**'There is no love story like a
Mia Sheridan love story.'**

**— A.L. Jackson, *New York Times*
bestselling author**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Mia Sheridan'ın romanları için övgüler

"Bazı aşk hikayeleri ruhunuza o kadar derinden dokunur ki, okumayı bitirdikten uzun süre sonra bile sizinle kalır."

-Katy Regnery, *New York Times* çoksatan yazarı, *More Than Words* üzerine

"Mia Sheridan'ın aşk hikayesi gibi bir aşk hikayesi yoktur."

-A.L. Jackson, *New York Times* çoksatan yazarı

"Yürek parçalayıcı... ilham verici, canlandırıcı ve ham."

-RT Book Reviews, *Most of All You* hakkında

"Son derece büyüleyici. Enfes, güzel yazılmış bir romantizm."

-Samantha Young, *New York Times* çoksatan yazarı, *Most of All You* üzerine

"Bundan sonrası, iki akraba, paramparça ruhun umudu, ortaklığı ve sonunda aşkı bulmasının muhteşem hikâyesidir."

-Washington Post *Most of All You* hakkında

"*Kelimelerden Daha Fazlası* Mia Sheridan'ın en iyi eseri! Aşkın, kalp kırıklığının ve ikinci şansların hikayesi... her sahne çok güzel yazılmış ve nefes kesici görüntüler ve destansı bir aşk."

-Alessandra Torre, *New York Times* çoksatan yazarı

"Mia Sheridan, iki kırık ruhun kendilerini ve birbirlerini bulduğu bu güzel, canlandırıcı hikâyeyle kendini aşmış. *Most of All You'nun* her kelimesinin tadını çıkardım. Bu hikâye sonsuza dek benimle kalacak."

-Corinne Michaels, *New York Times* çok satan yazarı

"Mia'nın yazdığı erkeklere bayılıyorum. Delicesine seksapeli olan hassas ve gerçek erkekler yaratabiliyor."

-Renee Carlino, *USA TODAY* çoksatan yazarı, *Most of All You* üzerine

"Sheridan, ayrılan ve yeniden bir araya gelen çocukluk arkadaşlarının hikâyesinde ilk aşkın gücünü keşfediyor."

-Publishers Weekly *More Than Words* üzerine

Mia Sheridan hakkında daha fazla bilgi edinmek ve kitaplarının kapsamlı bir listesini görmek için miasheridan.com adresindeki web sitesini ziyaret edin.

Güneşin Kalbi

Mia Sheridan

emblaže

www.romance.com.au

OKUYUCULARA NOT

Bu e-kitap, cihazınız tarafından destekleniyorsa, e-kitap okuyucunuz/erişilebilirlik ayarlarınız aracılığıyla erişilebilen aşağıdaki erişilebilirlik özelliklerini içerir:

- Yazı tipi boyutu ve satır yüksekliğinin değiştirilmesi
- Arka plan ve yazı tipi renklerinin değiştirilmesi
- Yazı tipi değişikliği
- Değişiklik gerekçesi
- Metinden konuşmaya
- Sayfa numaraları bir sonraki alınmıştır: ISBN 9781038955746

Elizabeth'e, bir meleğe ve bir savaşçıya.

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>	<u>Birinci</u>
<u>Bölüm</u>	<u>İkinci</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Üçüncü</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Dördüncü</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Beşinci</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Altıncı</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Yedinci</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Sekizinci</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Dokuzuncu</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Onuncu</u>
<u>Bölüm</u>	<u>On Birinci</u>
<u>Bölüm</u>	<u>On İkinci</u>
<u>Bölüm</u>	<u>Bölüm On</u>
<u>Üçüncü</u>	
<u>Bölüm On Dört</u>	<u>Bölüm</u>
<u>On Beş</u>	<u>Bölüm On Altı</u>
<u>Bölüm On Yedi</u>	<u>Bölüm</u>
<u>On Sekiz</u>	<u>Bölüm On</u>
<u>Dokuz</u>	<u>Bölüm Bölüm</u>
<u>Bölüm YediYirmiÜç</u>	
<u>Bölüm Altı Yirmi Yirmi</u>	
<u>BirYirmi Yirmi Yirmi</u>	
<u>Yirmi Yirmi</u>	<u>Bölüm İki</u>
<u>Bölüm Dört</u>	<u>Bölüm Beş</u>
<u>Bölüm</u>	

Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Bölüm Bölüm
OtuzOtuz Otuz Otuz
Otuz BirOtuz İki Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Altı Bölüm Bölüm
Otuz ÜçDörtOtuz
BeşYediOtuzSekiz Otuz
Dokuzuncu Bölüm
Kırkıncı Kırk Kırk Kırk
Bölüm Kırk Birinci
Bölüm Kırk İkinci
Bölüm Kırk Üçüncü
Bölüm Kırk Dördüncü
Bölüm Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm Yedinci
Bölüm Kırk Sekizinci
Bölüm
Sonsöz Teşekkür

PROLOGUE

Tuck

Şimdi

Vay anasını. Ne haltlar dönüyor burada?

Küçük, kiralık uçağın içindeki ışıklar yanıp sönerken ve motor sessizleşirken sırtımdan soğuk terler boşandı. Pilot Russell'ın perdenin arkasından

kokpitte, telsizden giderek artan bir benzer bir sesle konuşuyordu. Koltuğumdan kalktım ve kokpitin kapısına doğru birkaç dengesiz adım attım; perdeyi araladığımda Russell'ın öfkeyle düğmelere bastığını ve kadranları hareket ettirdiğini gördüm. I

Uçak sarsılıp dururken, karanlık kabinde ani şimşekler çakarken kendimi sabit tutmak için duvara tutundum.

" oluyor?" Sesim geri kalan her şeyim gibi titreyerek sordum.

Russell, "Motorlar ve navigasyon ekipmanı bozuldu," dedi.

"Hava trafik kontrolü kesildi ve onları tekrar hatta alamıyorum."

Kalbim uçakla birlikte alçaldı ve Emily ile Charlie'nin oturduğu arkamdan küçük bir korku çığlığı duydum. "Yedek bir sistem yok mu?"

"Bu da çıktı! Anlaşıldı! Anlaşıldı!" diye seslendi kulaklığına, ama yine yanıt gelmedi. "*Kahretsın.*"

Emily'nin sessiz çığlıklarını duymazdan geldim; yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve kendi

Uçak küçük bir iniş daha yaparken korku giderek artıyordu. Russell'ın yanağından aşağı bir ter damlası süzüldü, onun da paniklemiş olduğu gerçeğini vurguluyordu.

"Oturun ve kemerlerinizi . Ben manuel kontrolleri kullanacağım," dedi, belli ki ses tonuna bir güven notu eklemeye çalışıyordu. "Hâlâ süzülebiliriz ama bizi hızla aşağı indirmem gerekecek. Çarpışmaya hazır olun."

Koltuğuma doğru döndüğümde kalbim hızla çarpıyordu. "Neler oluyor?" Emily gözlerini korkudan kocaman açarak sordu.

"Bir şey motoru ve navigasyon sistemini devre dışı bırakmış ve hava trafik kontrolü cevap vermiyor," dedim, kemerinin bağlı olduğundan emin olmak için gözlerim onu taradı. "Çarpışmaya karşı hazırlıklı olmamızı söylüyor." Pencereden dışarı baktım. Gökyüzü kararmıştı ve uzakta zikzaklar çizen şimşekler görebiliyordum. Beklenmedik bir elektrik fırtınası mı?

Uçak iniltili bir ürperti verirken Emily kolçakları kavrayarak önüne baktı.

Uçak alçalıp sonra tekrar alçalırken, midem yükselip alçalırken oturdum ve kemerimi bağladım küçük bir bagaj parçası yüzümün yanından uçarak geçerken. Sonra uçak inişli çıkışlı bir uçuş rotasına girdi ve Pencereimin önünden geçen garip süt rengi bulutlar, hemen yanımızda çakan örümcek gibi beyaz bir şimşekle parçalandı.

Dışarıdaki rüzgârın sesini duyabiliyordum, motorun ölü sessizliğini vurguluyordu.

Pilot *çarpışmaya* hazır olun demişti. Ama ben hareketsiz ve sessiz oturmaktan başka ne yapacağımı bilmiyordum. vücuduma çarpıyordu.

Bir kez daha daldık, kuvvet beni sarsıp kaldırdı ve emniyet kemerinin kalçalarımı sertçe ısırmasına neden oldu. Bir süre için dakika sonra kemerin kırılacağından korktum. muazzam bir baskı. Gözlerimi Emily'ye çevirdiğimde, hala kolçakları tutuyordu, yüzü kül rengi, gözleri sıkıca kenetlenmişti. Onun yanındaki Charlie'nin de gözleri kapanmıştı ve aşırı nefes alıyor gibi görünüyordu. Uçak sallanmaya başladı ve uzun, çığlık gibi bir ses çıkardı.

hızlı iniş yüzünden parçalanma riskiyle karşı karşıyaydı. Kalbim küt küt atıyor, ensemdeki ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyordu.

Sadece bizi yere indir, Russell. Lütfen bizi yere indir.

Sarsıldık, sallandık ve bir an için gökyüzü daha da karardı, sonra sanki yarıldı. Uçak tekrar alçaldı ve bu kez birkaç uzun saniye boyunca düzelmedi. Nefesim boğazımda düğümlendi. Uçak düzeldi, ve burun yükseldikçe, gökyüzü bir kez daha yarıldı ve ben yere baktı. Kırmızı ve ateşliydi, her yerden dumanlar yükseliyordu. Ağır ağır yutkundum, dehşetin kemikli parmakları ciğerlerimi kavırıyordu.

Gözlerimi kapadım, nefesime odaklandım ve yeryüzünde ruhuma her zaman huzur veren tek yeri çağırırdım. Yeniden çocuktum, havanın kokusu portakal çiçekleri. Yüzümü kaldırıp kuru sıcaklığın öpücüğünü tenimde hissettim ve annemin kahkahasının çınlayan yankısını dinledim.

"Tuck." *Onun* sesi. *Emily*. Sonradan olduğu kişi değil, şimdi olduğu kadın değil, bir zamanlar olduğu kız. Sevdiğim kız. "Tuck." Yine o fısıltı, hafızamın koruluklarında koşarken omzunun üzerinden süzülen adım, kirli dizleri ve karışmış saçları, hızlanan nefesi Kaliforniya güneşi kadar parlak ruhum kıkırdama patlamalarıyla bölündü. Bir başka düşüş, bir başka savrulma, anılarım damarlarımda dolaşan adrenalin dalgası içinde eriyip gitti. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve öne doğru eğilerek cehenneme doğru inişimizi çaresizce pencereden izledim.

Tuck

On Bir Yıl Önce

Çitten atlayıp dere yatağı boyunca koştum, Ellerimi tutmak ve ağızıma taze, berrak bir su getirmek için hızla eğildim. Bir kayanın altından bir kertenkele fırladı, ikimiz de irkildik, sonra da kaçıp gitti. Tekrar ayağa kalktım ve binlerce kez kullandığım patikadan, arazimizin doğu ucundaki eski ahıra doğru koşmaya başladım. Güneş daha yeni alçalmaya başlamıştı, mor çizgiler ufukta yavaşça kanıyordu. Arkamda narenciye bahçeleri arasında dolaşan arkadaşlarımın sahiplerinin çocukları ve birkaç komşu çocuğu- bağırıışlarını ve kahkahalarını duydum. Normalde onlarla takılırdım, özellikle de bu geceki gibi bir yaz gecesinde, ama son zamanlarda kendi düşüncelerimin sessizliğini, hayallerime odaklanacak zamanı daha çok arzuluyordum.

Sadece on dört yaşındaydım ama büyükbabam Meksika'dan gelip Kaliforniya'yerleştiğinde benim yaşlarımdaydı ve daha o zamandan geleceğini planlamaya ve bunun için çalışmaya başlamıştı; bunun sonuçları ön kapıdaki logodan atlarımızın dolaştığı uzaktaki otağa kadar her yere yayılmıştı. *Honey Hill Çiftliği*.

Eski ahır, kullanılmıyor, sadece depo -ve kendime ait olduğunu iddia ettiğim gizli bir alan- ortaya çıktı ve ben de oraya doğru koştum. Hafif bir esinti

Yapraklar yapıyı çevreliyordu ve yan kapıyı loş iç mekâna girebilecek kadar açtım. Motor yağı, kir ve eski ahşap gibi kokuyordu.

Birbirine karışan kokular hoş olarak tanımlanamazdı ama tuhaf bir şekilde beni rahatlatıyorlardı. Huzurdan, yalnızlıktan, hatta güvenlikten bahsediyorlardı. Burası benim saklanma yerimdi, gökyüzü kadar sonsuz, ağaçlardan mücevher gibi damlayan portakallar kadar parlak ve tatlı hissettiren gizli düşüncelerin ve hayallerin yeri idi.

Geçici de olsa farklı bir şey vardı.

Bununla birlikte, alanı işgal ediyordu ve bakışlarım Amerikan bayrakları ve "Belediye Meclisi için Phil Swanson" kampanya işaretleriyle süslenmiş parlak üstü açık arabaya takılınca inceltiltim. Restore edilmiş 1957 model Ford Thunderbird inkar edilemeyecek kadar havalıydı, sahibinin gururu ve neşesiydi. Ama Bay Swanson arabayı buradan çektiğinde ve bu unutulmaya yüz tutmuş alan bir kez daha sadece bana ait olduğunda çok mutlu olacaktım. Bu hafta sonu, Bay Swanson'ın kampanyası için arabayı kullanmayı planladığı yıllık İşçi Bayramı geçit töreninden hemen önce olacaktı. Araba sadece burada saklanıyordu çünkü

yıkadı ve cilaladı ve kendi garajı bir tür genişleme sürecinden geçtiği için onu barındıracak bir alanı yoktu.

Gözlerimi parlak kırmızı işgüzardan kaçırdım ve beni çatı katına çıkaran merdivene yöneldim. Başım yüksek zemini temizlediğinde gözlerim açıldı, şok hareketimi durdurdu, bir sonraki basamağa adım atmak için bir bacağımı kaldırdım.

Emily Swanson.

Küçük, yuvarlak pencerenin önünde diz çökmüş, kitap yığınının yanında ve buraya getirdiğim diğer şeylerin arasında, elinde açık bir ciltli kitap okuyordu.

Hayır. Yolu yok.

O kadar insan arasında burayı bulmayı ya da eşyalarımı karıştırmayı hiç istemezdim.

Öfke patlaması hareketimi körükledi ve mancınıkla merdivenin tepesinden atlayarak ayağa kalktım,

Başım tavanı sıyrıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun ?" diye sordum.

Emily dönüp üstüne düştü ve kitabı düşürdü. "Beni korkuttun!"

"*Seni* korkuttum mu? Burada olmamanız gerekiyordu. Sen... izinsiz giriyorsun!"

Ayağa fırladı ve hemen ardından ellerini ince kalçalarının üzerine koydu, altın rengi kaşlarından biri yukarı kalktı. Kızgınlığıma rağmen, ne kadar güzel olduğunu fark etmeden edemedim. Aslında, daha bir gün önce, tam da o pencerenin altında uzanmış, başımı sırt çantama yaslamış ve ne olacağını merak etmişim.

dudaklarımı onunkilere değdirmek isterdim. Bu anı yüzümde sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi bir sıcaklık yarattı ve öfkem daha da alevlendi. Sanki sadece o değil

Kişisel alanımı işgal etti, ama bir şekilde özel düşüncelerime de sızdı. *Onun* hakkında beni biraz utandıran ama çoğunlukla meraklandırıan ve heyecanlandırıan düşünceler. Onlarla yalnız kaldığımda. Hayatım boyunca ailelerimiz bize düşmanların en kötüsü ve arkadaşların en iyisi demişti, ki bunun doğru olduğunu sanıyordum. Ama şimdi... arkadaşlığımızın çevresinde başka bir şey dolaşıyordu, bir şey Sadece gizlice keşfetmeye başlamıştım. *Tek başıma*.

Emily ayağa kalktı, sundress'ini düzeltti ve poposunu fırçaladı. "İzinsiz girmedim," diye ısrar etti. "Buraya sadece babamın arabasını süslü görmek için geldim."

Sanki babasının arabasını birkaç günlüğüne buraya park etmesine izin verdiğimiz için bu ahırın bir kısmına sahipmiş gibi. için

Adil olmak gerekirse, birbirimizin komşu portakal bahçelerine her zaman tek bir mülk gibi davranmıştık, ama adil olma havasında değildim. Hem zaten söylediği şey açıkça yalandı. "Babanın arabası şurada," diye , sanki bunu zaten bilmiyormuş gibi arkamı işaret ederek.

Emily gözlerini yavaşça işaret ettiğim yöne çevirdi ve sonra tekrar bana dönerek tatlı bir şekilde gülümsedi. "Kitapları aşağıdan gördüm ve merak ettim. Evsiz birinin burada yaşıyor olabileceğini düşündüm. Belki de bir seri katil ya da bir...

yamyam ya da öyle bir şey. Annenle babanın bilmek isteyeceğini düşündüm." Özel mekânıma getirdiğim şeylere baktı -kitaplar, dürbünler, bir kâğıt ve birkaç kalem, bir deste iskambil kâğıdı- ve dudağını büktü. Bir *yamyam* mı? *Gerçekten mi?* Hayır, küçük velet bir sırrımı ortaya çıkarmıştı ve deli olduğumu anlayabiliyordu. Bundan zevk alıyordu.

"Seni uçurumun kenarına itmeden önce defol," diye tehdit ettim, onu korkutmayı ve o güzel yüzündeki kendinden memnun sırtışı silmeyi umarak bir adım öne çıktım.

"Bunu yapamazsın!" "İzle beni."

Kenara doğru , görünüyordu ki, kenara yakın bir yerde değildi ve bu nedenle herhangi bir tehlike altında değildi.

itiliyordum. Temelsiz tehdidim onu her şeyden çok kızdırmışa benziyordu ve bir hışımla eğilip kitaplarımdan birini ve önünde tuttu. "Yapmalıyım

sizin kitaplarınız olduğunu gördüğüm anda anlamıştım," dedi ve bakışları elinde tuttuğu kitabın başlığına kaydı. *Roma Su Kemerleri ve Su Temini*. İfadesinde dramatik bir tiksinti vardı.

"*Sıkıcı* kitaplar." Alaycı bir taklit yaparak sesinin tonunu alçalttı. "Ben Tuck'ım. Daha sıkıcı olabilmek için sıkıcı kitaplar okurum. Sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı." İzledim, ağzım

Öfke, inançsızlık ve itiraf etmesem de biraz da merak yayarken ağzım açık kalıyordu. Emily'nin bir andan ne yapacağından asla tam olarak emin olamıyordum. *Bir* başka kitabı, *Toprak Sahibinin El Kitabı*'nı eline aldı ve yüzüne tuttu, okuyormuş gibi yaptı, gözlerini şaşkınlıkla yaptı, sarhoş gibi sendeleyerek bir o yana bir bu yana birkaç adım attı. "Oh güzel," dedi. "*Pislik* hakkında bir kitap. *Daha* da sıkıcı oldum. Tam da şey. Belki Sıkıcı Olimpiyatlar'a katılabilirim ya da uyuyamayan insanlara yardım ettiğim bir iş kurabilirim."

"Sıkıcı olmak aptal olmaktan iyidir," diye karşılık verdim.

Ağzı dikleşti. Mavi gözleri ateş saçıyordu. Evet, onu düğmesinin bu olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. O vardı

okulda sorun yaşıyordu. Ailesi her zaman notları konusunda onu sıkıştırıyordu. Çok sevdiği *müzik* dışında neredeyse her dersten geri kalmıştı. Buraya elimi güçlendirmek için getirdiğim el ağırlıklarından birini aldı.

Zihnim ve bedenim, tıpkı yıllar önce büyükbabamın yaptığı gibi, ya da hikaye böyle devam ediyordu.

"Ben Tuck," dedi, aynı alaycı ses tonunu kullanarak. "Ağırlık kaldırıyorum, böylece daha da..." gözlerini vücudumda gezdirmek için durakladı "...zaten olduğumdan *daha sıksa*." Ağırlığı indirdi, tekrar gözlerini kaçırdı ve kaldırırken mücadele ediyormuş gibi yaptı, tekrar yaptı, ofladı, kolunu daha hızlı hareket ettirdi ve *benim* bir parodim olarak homurdandı, egzersiz yapmaya çalıştı. Bir yanım onun bu gülünç gösterisine gülmek istiyordu ama daha büyük bir yanım hâlâ öfkeli ve çok kırgındı. Ve böylece, kolunu geriye doğru salladığında ve ağırlık elinden kayıp omzunun üzerinden uçarak çatı katının kenarından aşağı süzüldüğünde, aşağıdan gelen cam kırılma sesiyle çabucak ölen bir kahkaha attım.

Aman Tanrım.

Thunderbird.

Emily bir çığlık attı ve ikimiz de hızla kenara doğru ilerledik, dizlerimizin üzerine çöktük ve ağırlığın düştüğü yere baktık. Thunderbird'ün ön camı paramparça oldu ve parçalardan oluşan bir yığın lekesiz beyaz iç mekanın üzerine düştü.

Babasının gururu ve neşesi. Üç yılını harcayıp bozulmamış hale getirdiği araba.

Emily'nin ani feryadı sessizliği deldi ve sürünerek merdivene çıktı, arkasını döndü ve bir bulanıklık içinde aşağı indi mavi güneş elbisesi ve zıplayan sarı at kuyruğu. Peşinden gittim, vücudum hâlâ inançsızlık ve biraz da dehşetle kaskatı kesilmişti.

Emily'nin babası ona çok kızacaktı.

Güzel.

Emily arabanın yanında durmuş, parçalanmış ön cama eğilmişti.

yukarıdan görüldüğü kadar kötü değildi. Tekrar feryat etti, hıçkıra hıçkıra ağlarken gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu. "Beni öldürecek," diye bağırdı. "Sonra beni tekrar öldürecek!"

Küçük bir memnuniyet damlası hissettim ama dudaklarımın bir köşesinde hissettiğim gülümsemeye .

"En azından sadece ön cam," dedim. Arabalar hakkında fazla bilgim yoktu ama bunun, ağırlığın kaputun üzerine düşüp boyayı ve metali ezmesinden daha kolay değiştirilebileceğini düşündüm. "Seni sadece *yarı* öldürmüş olabilir."

Emily başını arkaya attı ve tekrar feryat etti. "Ben Bu hafta sonu bir müzik kampına gitmem gerekiyor. Notlarım yüzünden zaten zor durumdayım. Artık gitmeme asla izin vermez. Beni öldürebilir bile!" Yüksek perdeden bir hıçkırık daha çıkardı.

Tanrım, çok dramatikti. Annem Emily'e "küçük" derdi. Gösteriş budalası," derken gülümsemiş olsa da sesinde sevgi vardı. Ona cam gibi bir bakış attım. "Sen gerçekten bir bebeksin, bunu biliyor musun? Ona ne yaptığını söylemek ve sonuçlarına katlanmak zorundasın."

Bunu hak etmişti. Gerçekten hak etmişti. Buna *hak etmek* deniyordu.

Emily başını eğdi ve bir dakika boyunca hıçkıra hıçkıra ağladı, omuzları titriyordu. Ama sonra titrek bir nefesle başını salladı ve iri mavi gözleriyle bana baktı, şimdi Gözleri kızarmış ve gözyaşlarıyla parlıyordu. "Özür dilerim, Tuck. Kötü davrandım. Sıkıcı değilsin. En azından her zaman değilsin." Sonra döndü ve yavaşça kapıya yöneldi, yürürken sanki darağacına gidiyormuş gibi ayaklarını sürüyerek yürüyordu.

Tuck

Birkaç dakika bekledim, Emily'nin önden gitmesi için zaman verdim.

Böylece onun acınası hıçkırıklarını duymak zorunda kalmayacaktım. Ahırdan çıktığımda, soluk mavi elbisesi ve sarı saçları pas rengi toprağa karşı göze çarpan birkaç yüz metre uzaktaydı. Binaya ilk girdiğimden beri gökyüzü kararmıştı ve çok ötede, ailemizin hafta sonu yaz gecelerinde düzenli olarak yaktığı şenlik ateşinin dans eden alevlerini görebiliyordum. Bazen sosisli sandviç kızartırdık ya da s'mores yapardık. Bazen de Bayan Swanson masa oyunlarını getirirdi. İşte o gecelerde yetişkinlerin

Ben yattıktan sonra bile konuşuyorlardı.

Ateş ışığına doğru yürüdüm, yaklaştıkça yükselen ve alçalan konuşma sesleri kulaklarımı dolduruyordu. Geniş tuğla verandanın kenarında içeceklerle dolu bir buz kovası vardı ve bir soda alıp açtım ve bir yudum aldım. "Tuck. İşte " dedi annem gülümseyerek ve bana el sallayarak. Yanından geçerken Emily'ye baktım, avluyu çevreleyen taş duvarın kenarında oturuyordu, başı eğikti, gözleri babasının durduğu yere bakıyordu benimkiyle konuşuyor.

Tamamen perişan görünüyordu. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarak başka tarafa baktım. Bazen gerçekten de çok dramatik bir insan oluyordu. Bu dünyanın sonu değildi. Ön cam tamir edilebilirdi, babası buğulansa bile

ki kızacaktı. Yani bu hafta sonu *müzik kampını* kaçıracaktı. Oh neyse. Onun için zerre kadar üzülmedim.

Ben yaklaşırken annem sıırttı. "Hey, yakışıklı. Nerelerdeydin?"

Omuz silktim. "Sadece buralarda."

"Sadece buralarda," diye tekrarladı, başını eğerek beni hafifçe hissettiren o tarzıyla beni inceledi Sanki ben teklif etsem de etmesem de cevapları kafamdan koparabilecekmiş gibi kaşınıyordu. "Emily her zaman bizim evde Bugünlerde seni soruyor," dedi. "Son zamanlarda onunla ve diğer çocuklarla pek takılmadığını söylüyor. *Ortadan kaybolduğunu* söylüyor." Öfkem arttıkça elim kutuyu sıkıca kavradı. Sadece Beni gözetliyordu ama aynı zamanda anneme de ispiyonluyordu.

"Ortadan kaybolmuyorum," diye iddia ettim. Emily'nin oturduğu yere baktım, hüzünle ayakkabılarına bakıyordu. Küçük göğüsleri sundress'inin lastiğini geriyordu ve gözlerimi aşağıya, çoğunlukla kabuk dizlerine çevirdim. Anneme Emily'nin beni bulduğunu ve gizli mekânımı sonsuza dek mahvettiğini ya da onun sinir bozucu bir drama kraliçesi ve aynı zamanda bir ispiyoncu olduğunu söylemedim. Özellikle de onu birden fazla kez öpmeyi düşündüğümü itiraf etmedim.

Bunu yapmaya devam etmek niyetindeydim ama bunu Emily'den *uzaktayken* düşünmek istiyordum, o yakınımıdayken değil.

"Artık onunla pek ortak kalmadı," dedim.

Bu bir bakıma doğruydu, bir bakıma da değildi, ama bu garip orta noktayı nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum. birden kendimi Emily Swanson'a bakarken buldum.

Annem bir an sessiz kaldı ama gözlerini üzerimde hissettim ve sessizliğinde, istemediğim halde kendimi ona bir kez daha gösterdiğime inanmama neden olan bir şey sezdim. Elini uzattı ve saçlarımı

Ben çok yapmıştı. "Benim üzerimde büyüme

Artık çok hızlı," dedi ve sesinde neredeyse hüzne benzeyen bir nota vardı.

Başımı salladım, spor ayakkabımın burnunu toprağa batırırken toprağa odaklandım. Babamın ve Bay Hughes'un sesleri yükseldi. Swanson dikkatimi çekti ve başımı kaldırıp konuşmalarını izledim, Bay Swanson kollarını sallıyordu eliyle işaret etti. "Ne hakkında tartışıyorlar?" diye sordum.

Annem iç çekti. "Oh, gerçekten tartışmıyorlar, sadece Henley'lerin ve O'Rourke'ların meyve bahçelerini sattıkları gerçeğini tartışıyor."

Başım ona doğru döndü, gözlerim büyüdü. "Öyle mi? Ne zaman?" Devin Henley ve Andy O'Rourke benim iki iyi arkadaşımı, meyve bahçeleri Bizimki ve Swanson'lar da dahil olmak üzere aile tarafından işletilen portakal bahçeleri, genellikle Narenciye Sırası adlandırılan kilometrelerce uzanıyordu.

"Daha geçen hafta," dedi annem alını kırışarak. "Bir geliştirme şirketi piyasa değerinin çok üzerinde bir teklifte bulundu ve onlar da bunu kabul edip emekli olmaya karar verdiler."

Piyasa değerinin çok üzerinde. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum ama başka bir çiftlik satın almak ya da başka bir yerde çalışmak yerine emekli oluyorsa, bu onlara çok para teklif edildiği anlamına geliyor olmalıydı. "Onlar... onlar bize para da mı?" Kendimi tuhaf hissettim, sanki tüm dünya garip bir şekilde eğilmişti ve tam olarak anlamasam da hafifçe yan duruyordum gibi hissettim.

Annem ince bir tebessüm etti. "Elbette. Ama hiçbir para bana çiftliğimizi sattıramaz. Bunu biliyorsun. Bu benim mirasım. Ve senin de."

Tamamen olmasa bile dünyam biraz olsun düzeldi. I bir dakika daha babamı ve Bay Swanson'ı izledi. Bay Swanson. Swanson konuşuyordu ve babam alnını ovuşturuyordu, sanki Mr. Swanson ona söylüyordu. O araziye bir şirket istemişti. Şimdi ona ne olacaktı? Açmaya başladım.

Bay Swanson babamın omzuna dostça bir vuruş yaptığında daha fazla soru sormak için ağzımı açtım, her ikisi de döndüklerinde konuşmaları açıkça sona erdi. Emily'nin ayağa kalkışını, metanetle ona doğru yürüyüşünü izledim. Hasarlı arabasıyla ilgili itirafıyla babasının gününü mahvetmek üzereydi.

"Em," dedi babası gülümseyerek ve anneme bakarken onu işaret ederek. "Bir dahaki sefere bizim için şarkı söyleyeceğine söz vermiştin.

Mariana gitarını çıkardığı zaman."

Annem gülümsedi, gitarını Adirondack sandalyeye dayadığı yere doğru birkaç adım attı. "Sen hazırsan ben de hazırım. Basit bir şey," dedi Emily'ye gülerek. "Ben hala Pratik yapıyorum." Annem son altı aydır sırf eğlence olsun haftada gitar dersi alıyordu - babama söylediğine göre bu *benim yapılacaklar listemde hep vardı* - ve bazen şenlik ateşinin etrafında birkaç akor tıngırdatıyordu ama hâlâ acemiydi. Emily daha uzun süre çaldığı için gitarda daha iyiydi ama Emily'nin şarkı söylemeyi tercih ettiğini biliyordum ve annemin ona eşlik etmesine izin vermekten mutluydu.

Emily tereddüt etti, açıkça itirafla itiraf arasında kalmıştı. cesaretini topladı ve bir performansın gecikmesini kabul etti. Babasına son bir kez ateş etti, Kararsız bir bakış attıktan sonra gitarının askısını takıp verandanın yüksek kısmına doğru ilerleyen anneme döndü.

Emily'nin ailesi, babam ve bizimle birlikte çalışan birkaç adam eşleriyle birlikte yaklaştılar, bazıları Adirondack sandalyelere, bazıları da verandayı çevreleyen alçak taş duvara oturdular. Emily ve annem birkaç kelime mırıldandılar. Çalınacak şarkı.

Yetişkinlerden uzaklaştım, açık hava yemek takımını örten pergolaya yaslandım. Sıcak pembe Begonviller sütunların etrafında kıvrılıyor ve çitaların arasından damlayarak yemek alanı kullanımdayken gölge sağlıyordu. Güneş batmıştı, yıldızlar lacivert gökyüzünde yanıp sönüyordu ama

Sıcaklık hala en azından doksanlardaydı ve çıkıntının altındaki serinlik beni karşıladı.

Fenerler ve ip ışıklar dış mekanı aydınlatıyordu, özellikle de verandanın sahne olarak kullanılan kısmı . Annem gitarıyla birlikte katlanır bir sandalyeye oturdu, Emily ön plana çıktı, tüm bakışlar ona sabitlendi. Saçlarındaki altın ışıltının altında parlıyordu, omuzlarının teni pürüzsüz ve bronzdu. Yetişkinlerin ağlamaktan gözlerinin hafif şişmiş olduğunu fark etmemelerine şaşırmıştım. Yine de kasabadaki diğer kızların hepsinden daha güzeldi. Bakmak istedim ve öyle de yaptım. Emily'nin bakışları benimkilerle buluşunca irkildim ve ensem ısınmaya başladı. Esnemeye özen gösterdim. Emily'nin gözleri kısıldı, ama sonra annem tıngırdatmaya başlayınca Emily'nin omuzları düştü, ve gözlerini kapattı, vücudu hafifçe sallanıyordu.

İlk nota gecenin sessizliğini bozdu ve bir şekilde onunla da birleşti. Emily'nin sesi yüksek ve tatlıydı, ama aynı zamanda sanki şenlik ateşini içine çekmiş gibi bir duman tonu vardı ve bu duman kelimelerin arasına karışıyordu. İçimdeki her şey Düşüncelerim, nefesim, hatta kalbimin atışları ve kanımın akışı bile durmuş gibiydi.

şarkının melodisi. Emily gökkuşakları ve mavi kuşlar hakkında şarkı söylüyordu, ama bundan daha fazlasını hissediyordu. Bir özlem yükseldi

İçimde, tarif edecek kelime bulamadığım bir şey vardı. Tek bildiğim tamamen büyülenmiş olduğumdu. Ve eğer bana tekrar bakarsa, bunu saklayamayacağımı biliyordum.

Sesinin güzelliğinde hüzünlü bir nitelik olsa zahmetsizdi. Belki de melodiyi söylerken kendisinden alınacak olan müzik kampının kaybını hissediyordu. Ama şarkıyı mahvetmek yerine, onun hüznü bir şeyler katıyor gibiydi... fazladan bir nota... başka bir akor. Ben söylemedim.

Tam olarak anlayamadım ama hissettim ve izleyen diğerlerinin hissettiğini söyleyebilirim; Emily'nin annesinin elini kalbine ve Arleen adında bir ırgatın gözünü silişini gördüm.

Şarkı sona erdiğinde Emily başını öne eğdi, Bir fiyonkla son nota, çoktan sessizliğe gömülmüş olmasına rağmen bir şekilde hâlâ etrafımızda asılı duruyordu. Küçük izleyiciler ayağa fırladı, coşkuyla alkışladılar, ısıkları çaldı. Emily gülümsedi ve annem ayağa kalktı, onu kucakladım. "Sen bir yıldırınsın, güzel kız," dediğini bulunduğum yerden zar zor duydum.

Alkışlar kesildi, sohbet koyulaştı, birkaç kişi içeceklerin soğutulduğu buz kovalarına doğru yöneldi. Emily'nin derin bir nefes alıp babasına doğru yürümesini izledim.

Bir sıra çitin arkasına geçerek durdukları yere yaklaştım.

"Baba... Sana söylemem gereken bir şey var," dediğini duydum. "Nedir tatlım?"

"Senin Thunderbird'ün..."

"Benim Thunderbird'üm mü?" Gözleri büyüdü ve kafası Sanki durduğu yerden onu görebilecekmiş gibi eski ahıra doğru döndü. "Ne olmuş ona?"

"Ön cam kırılmış. Paramparça oldu." Yirmi beş adım ötede durmama rağmen sesindeki gözyaşlarını duydum. Çiçekli bir çalının arkasına geçerek hafifçe eğildim.

"Ne?" Onu verandanın kenarına, dinlediğim yere daha yakın bir yere çekti ve yeşilliklerin arasından, yakınlarda duran insanların onları biraz yalnız bırakmak için kendi sohbetlerine geri döndüklerini gördüm. Nazikçe fırçayı bir kenara bıraktı ve Bay Swanson'ın saçının ön kısmını elleriyle kavrayıp başını sallamasını izledi. "Bu nasıl oldu böyle?" diye bağırdı. Emily'nin omuzları Öne doğru kıvrıldı ve başını öne eğdi. Babasının yüzünün büyük kısmını görebiliyordum ve yüz ifadesi öfkenin çeşitli aşamalarından geçiyordu.

"Eski ahırdaydım," dedi. "Sadece arabanın süslendiğini görmek istedim. Kusura bakma baba."

Çenesi sıkıştı ve zorlukla hareket eden dudaklarının arasından, "Özür dilerim? *Özür mü?* Mattice'lerin eski ahırına gidip sormuştunuz, değil mi?"

Başı aşağıya sarktı. "Evet, baba."

"Peki sana ne söyledim?"

"Hayır dedin."

"Bu doğru. Sana açıkça söyledim.

Orada izin var. Özür dilemek yeterli değil, Emily Nicole. Aslında, bu bir dizi kötü seçimde bardağı taşıran son damla oldu.

kabul edilemez notlar. Bu hafta sonu evde kalacaksın ve-"

"Ön camınızı kırdım efendim," dedim, çalıkların arasından çıkıp Emily'nin yanına geldim, Emily başını kaldırıp bana doğru dönerken şaşkın bir nefes aldı. "Bu bir kazaydı ama... bunu yapan bendim."

Çevresel görüşümden Emily'nin ağzının açık kaldığını gördüm. "Tuck? Ön camımı mı kırdın?" Bay Swanson sordu.

"Nasıl? Bu nasıl oldu?"

Ellerimi ceplerime soktum. "Bazen orada takılıyorum. Eski ahırda. Çatı katından bir el ağırlığı düşürdüm. Ön camınıza düştü. Özür dilerim. Emily sadece görmesini istediğim için . O düşündü ki

Haberi sana o verseydi daha iyi karşılardın. Ama bunu yapan bendim."

"Bu da ne?" diye sordu babam gelerek. "Bay Swanson'ın

Thunderbird'ünün ön camını kırdım," dedim.

mırıldandı. "Sadece bir kazaydı."

"Kaza mı?" diye haykırdı babam. "Böyle bir kaza nasıl olur? Eski ahırda ne yapıyordun ki? Tanrı aşkına, Tuck-"

"Rand," dedi annem, babama yaklaşıp ve elini koluna koydu, belli ki neler olup bittiğini duymuştu. "Hepimiz sakinleşelim. Bunu çözebiliriz."

Kadının elini . "Bu kabul edilemez. Neyin var senin, Tuck?"

Yüzüm yandı ve bir an için neredeyse sahte itirafımı geri alacaktım, gerçekten planlamadığım ya da düşünmediğim, dudaklarımdan kendi isteğiyle kopmuş gibi görünen itirafımı. "Bunun bedelini ödeyeceğim," diye mırıldandım.

Şakaklarına masaj yapan Bay Swanson'a bir bakış attı.

"Kesinlikle öyle olacak," diye homurdandı babam. "Ama bu Phil geçit töreninde arabayı kullanön camın önümüzdeki birkaç gün içinde tamir edilmesi gerekecek." Bay Swanson'a baktı. "Tamirhanedeki Arnold sizi ayarlayacak," dedi Bay Swanson'a. Swanson. "Ben ödeyeceğim, Tuck da bana geri ödeyecek. Aptal oğlum Phil için üzgünüm. Bu asla olmamalıydı."

Aptal oğlum için özür dilerim. Babamın öfkesi bir anda alevlenebilirdi ve bana daha önce de incitici şeyler söylemişti ama bu seferki gerçekten inciticiydi. Kendim hakkında söylediğim bir yalana dayanıyor olsa bile. Annem elini tekrar babamın koluna koydu ve bu sefer babam onu omuz silkmedi. Hatta elini annemin elinin üzerine koyarak başıyla küçük bir selam verdi. Annemin, öfkesi artmaya başladığında babamı sakinleştirmek konusunda özel bir yeteneği vardı. Bunu bir bakışla, bir dokunuşla ya da bir iki kelimeyle nasıl yapacağını bilirdi. "İşte böyle. Mükemmel bir çözüm," dedi. "Tuck, lütfen özür dile

Bay Swanson'a arabasının hasar görmesine neden olan dikkatsizliği için teşekkür ederiz."

Ellerimi ceplerime soktum ama Bay Swanson'ın gözleriyle karşılaştım. "Özür dilerim, efendim."

Başını salladı ve elini omzuma koydu. "Özrünü kabul ediyorum."

Babam bana baktı ve başını sola doğru salladı. "Bu gece bana borcunu ödemeye başlayabilirsin.

At ahırları. Ve seni bir daha eski ahırların yakınında yakalamayayım. Orada keskin, paslı aletler var. Tehlikeli ve etrafta dolanmanı istemiyorum."

"Sadece bir kazaymış gibi görünüyor, Rand-"

"Öyle bile olsa," dedi babam Bay Swanson'a. "Tuck'ın yaptıklarının sorumluluğunu alması . Bu sorumluluğu üstlenmeyi

Thunderbird'yarın Arnold'a kendim götüreceğim ama çekilmesi daha güvenli olabilir gibi görünüyor."

Phil başıyla onayladı. "Yarın sabah erkenden Em'i müzik kampı için otobüse bırakmam gerekiyor. Varınca Arnold'ı ararım. geri."

Emily'ye bir bakış attım, gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. Başka tarafa baktım. Babam çenesini eğdi. "Hadi başla, böylece bütün gece ayakta kalmazsın," dedi, sesi daha yumuşaktı.

"Evet, efendim." Tekrar Bay Swanson'a baktım. "Tekrar özür dilerim, efendim."

"Özrün için teşekkür ederim evlat. Bu prensip sahibi bir adam olduğunu gösterir."

Prensip.

Annem gözüme takıldı ve beni cesaretlendirmek için başını salladı. Dönüp uzaklaşmadan önce Emily'ye bir daha bakmadım.

Tuck

Dirgeni kaldırdım, kirli, idrarlı yığını yere bıraktım. sıırıslıklam samanları el arabasına dolduruyor ve bir başkasını mızraklıyordu. Ahırın içi sıcaktı, diğer ahırlardaki atların sessiz kişnemeleri dışarıdaki cırcır böceklerinin uzaktan gelen vızıltılarına karışıyordu.

Girişin yakınında yumuşak ayak sesleri duyuldu ama Emily tam yanıma gelene kadar dönmedim. Ona hızlıca bir bakış attım, işime ara vermedim, başka bir yığını kaldırdım ve yarı dolu el arabasına bırakıyor.

Duvarın dibinden bir dirgen daha aldı ve tek kelime etmeden diğer tarafıma doğru yürüdü ve kirli samanları toplayıp başladığım yığının üstüne dökmeye başladı.

İlk yük dolduğunda onu dışarı taşır ve ikinci bir el arabası alırdım. İkisini de dışarı çıkardım.

Sabahları bahçede malç olarak kullanılırdı. Eğer bir çiftliği iyi işletiyorsanız, hiçbir şeyin boşa gitmesine gerek yoktu.

Dört boş ahır da temizlenene kadar sessizlik içinde çalıştık. Atlarımız gece için yerleşmişlerdi, bu yüzden sabah meraya gittiklerinde kalan . Emily yabasını duvara dayadı ve sonra bana döndü. Kirli ve terliydi, saçlarından saman parçaları sarkıyordu. Ön kolumu kendi nemli alnımda gezdirdim. "Erken ayrılacağınıza göre yatsanız iyi olur," dedim.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu. "Neden beni korudun?"

Omuz silktim. "Bu hafta sonu yapacak bir şeyim yoktu. Çalışmak da umurumda değil." Söylemediğim şey - *nasıl* bilemediğim şey - onu şarkı söylerken dinledikten sonra, müzik kampını kaçırmasının çok büyük bir şekilde yanlış geldiği. *Yeteneğini geliştirme* konusunda ya da annem program hakkında ne dediyse.

Ve böylece, yalan söyledim. Bunu gerçekten düşünmemiştim bile; sadece harekete geçmiştim. Anlık kararımı tam olarak açıklayamıyordum, ama pişman da değildim, orada dururken bile

ter ve at pisliği gibi kokuyordum ve uzun bir hafta sonu boyunca arka arkaya yapacağım işlerle karşı karşıya olduğumu biliyordum. yorucu güneş. Babamın öfkesi ve hayal kırıklığından bahsetmiyorum bile.

Emily'nin bakışları bir an için yüz hatlarımda gezindi, yüz ifadesindeki ve başını eğişindeki şaşkınlık açıldı.

Sonra bir adım daha yaklaştı, nefesim kesildi.

eğildi. O yaklaştıkça, yaklaştıkça, gözleri kapandıkça kalbim küt küt atmaya başladı. Nefes nefese geçen birkaç dakika boyunca zaman durdu, arka planda sadece o vardı ve başka hiçbir şey yoktu. Kadifemsi ten. Kızarmış yanaklar. Bir gül yaprağı kadar yumuşak görünen dudaklar. Garip bir panik karıncalanması Sanki o uzaklaşmadan önce onunla ilgili detayları ezberlemek için sadece tek bir şansım varmış gibi göğsümün içinde zıpladı. Sanki ani kargaşamı hissetmiş gibi, dudakları dudaklarımı sıyrıp geçerken gözleri açıldı ve iki kalp atışı boyunca... üç, orada oyalandılar, bakışlarımız kilitlendi. Dudakları dudaklarımı terk ettiğinde, boğazımda bir hayal kırıklığı iniltisi hissettim ama onu yuttum. *Sakın durma.*

Sonunda geri adım attığımda "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Dönüp kapıya doğru yürürken ve ahırdan sıvışırken elimi dudaklarının olduğu yere götürdüm. Kalbim ritmine geri döndü, yüzüme yavaşça bir sırıtma yayıldı. Orada birkaç dakika durdum, öpücüğü yeniden yaşadım ve sonra hemen hemen zıplayarak taze

Saman balyaları, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi bir tanesini alıp temiz ahırlardan birine götürdü.

Arkamdaki kapının sesini bir kez daha duydum ve balyayı bırakıp döndüğümde annemin elinde bir spor şişesiyle bana doğru yürüdüğünü gördüm. "İyi görünüyor," dedi, ahıra baktı ve sonra başını diğerlerine doğru çevirdi. "O muydu? Buradan uzaklaşırken gördüğüm Emily mi?" Şişeyi bana uzattı.

Eldivenlerimi birbirine sürttüm, küçük bir toz patlaması ellerimin etrafında bir bulut oluşturdu, saman parçaları ve döküntüler yere sürüklendi. "Evet," diye cevap verdim, çünkü başka bir şey söyleyemezdim. Şişeyi kabul ettim ve Ağzıma götürdüm, temiz ve soğuk su için minnettarım, gerçi hortum da susuzluğumu giderirdi, suyun hafif metalik bir tadı bile.

"Sebepsiz yere size yardım etmesi çok hoş bir davranış."

Bir yudum daha aldım ve yorum yapmamanın benim için daha iyi olacağına karar verdim. Bir gün için yeterince yalan söylemiştim. Benimle birlikte yürüyen annemin dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, ikinci bir saman balyasını temizlenmiş başka bir ahıra taşımaya yardım ediyordu.

"Phil'le birlikte Thunderbird'deki hasarı incelemeye gittik," dedi üçüncü bir saman balyasını kaldırırken. "İç kısımda bir şey ki bu büyük şans çünkü o cam koltuğu kesebilirdi."

Samanları bırakıp dördüncü ve sonuncusu için geri döndüğümüzde "Bu iyi," dedim.

"Bir ağırlığın çatı katından nasıl düştüğünü merak ettim ve kontrol etmek için oraya tırmandım."

Balyayı yere koyarken içimi çektim ve cebimden tel makasını çıkarıp bağları kopardım ve samanları yere yaymaya başladı. "Büyükbabanın bu çiftliğe ilk geldiğinde yaşadığı yere çok benzer bir yer kurmuşsun," dedi. Ona bakmadım, sadece samanları yaymaya devam ettim.

"Büyükbabamın hikâyesini biliyorum," dedim. Yüzlerce kez duymuştum. Doğrusunu söylemek gerekirse, dinlemekten hiç bıkmadım, ama o zaman bunu söylemedim çünkü utanıyordum Benim kurgumu bulmuştu, sanki bir tür rol falan oynuyormuşum, onun gibi davranmaya çalışıyormuşum gibi. Guillermo Luis Castañeda, Meksika'nın küçük bir köyünden bir yetim. Amerika'ya henüz on yedi yaşındayken gelmiş.

Tam burada, bu çiftlikte, bunaltıcı güneşin altında portakal toplayarak iş bulmuştu. O zamanlar yepyeni olan eski ahırda yatmış ve İngilizce öğrenmişti, Sonunda eline geçen her konuda kitaplarla etrafını sardı. Okudu ve öğrendi.

bedeniyle birlikte zihni de güçleniyordu.

meyve toplardı. Meyve bahçesinde olmadığı zamanlarda da kaslarını çalıştırır, toprak dolu kahve kutularını kaldırırken okuduğu kelimeleri telaffuz etmeye çalışırdı. Öyle ki, çiftlikte bir sorun olduğunda insanlar Guillermo'ya gidiyordu çünkü Guillermo'nun bu konudaki bilgi birikimi çok fazlaydı.

Hayvanlardan makinelere ve kalitesine kadar her şey.

Başlangıçta sadece diğer ırgatlar ve işçiler onu arıyordu, ama sonra patronlar da aramaya başladı ve sonunda mal sahibi bile onun adını öğrendi. Guillermo

operasyon için çok değerli hale geldi,

Kazandığı her kuruşu biriktiriyordu. Zamandan ve paradan tasarruf sağlayan yeni bir su sistemi uyguladı. Meyve toplamak için maliyeti düşüren orijinal bir yöntem buldu ve arı kovanları getirip yamaca yerleştirdi

Çünkü meyveleri tatlandırmaya yardımcı olduklarını okumuş ve doğru olduğunu görmüştü. Buralı bir kız olan büyükannemle evlendi.

-Yirmi beş yaşındayken çiftliği satın aldı ve otuz yaşındayken narenciye mahsulünü diğerlerinden ayıran arıların adını vererek Honey Hill Çiftliği adını verdi.

Bir sonraki ahıra geçtik ve ben yine samanın bağını kesip başladım. "Büyükbabanın bilgiye duyduğu özlemin aynısı sende de var," dedi. "Ve aynı kararlılık. Aynı iş ahlakı.

Bunda utanılacak bir şey yok, Tuck. Tıpkı onun için olduğu gibi sizin için de kapılar açacaktır. Pek çok kişi Kendilerinden önce gelenlerin mirasını devam ettirecek cesaret ve yürek. Mesela amcan gibi," diye mırıldandı, alnı kardeşinden bahsederken her zaman yaptığı gibi düğümlendi. Ama derin bir nefes aldı, bana bakarken dudakları kıvrıldı. "Ama sen değil. Eğer büyükbaban hayatta olsaydı, seninle gurur duyardı."

"Teşekkür ederim anne." Bir sıcaklık hissettim, sözleri bana yenilenmiş bir enerji verdi ve hızımı artırdım. İş. Büyükbabam Castañeda'nın benimle gurur duyacağını düşündüğünü bilmek hoşuma gidiyordu.

"Onun ayak izlerini takip edin," dedi bana. "Ama kendininkini de oluştur. Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin, benim akıllı oğlum."

"Yapacağım, anne."

Gülümsedi, yaklaştı ve saçlarımı karıştırdı. "Biliyorum yapacaksın." Döndü ve kapıya doğru yöneldi. "Ve Tuck," seslendi, elimdeki yabayı göstererek. "Ahlak anlayışını asla kaybetme. Bu senin onur rozetin." Bana göz kırptı, ama dönmeye başladığında ifadesi değişti, tökezledi, kendini yakaladı ve sonra tekrar tökezledi.

"Anne?" Aleti bıraktım, düştüğü sırada ona doğru koştum. "Anne!" diye bağırdım, yere düşmeden önce onu zar zor yakaladım. Panik sistemimi sarstı, onu tutarken kollarım titriyordu. "Baba!" Açık kapıdan seslendim. "Baba! Biri yardım etsin!"

DÖRT

Tuck

On Gün Önce

"Eve erken gelmişsin," dedi amcam ağız dolusu hindili sandviçi önündeki tabağa geri koyarken.

"İşten çıkarıldım." Arkamda bırakmayı unuttuğum önlüğü mutfak sandalyesinin üzerine fırlattım. Yarın geri getirecektim. Restoran. Belki de yapmazdım. Sicilime işlenecek bir hırsızlık daha neydi, özellikle de resmi olarak Bildirdiler mi? Belli ki bir şey çalmamı bekliyorlardı. Neden onları hayal kırıklığına uğratayım?

Amcam gelişigüzel beni inceliyordu. "Sana sicilini açıklamam gerektiğini söylemiştim."

İç çekerek sandalyeye çöktüm. "Evet. Şey." Kendimi yenilmiş hissediyordum, vücudumda hiçbir şey yapacak, anlamlı bir cümle bile kuracak enerji kalmamıştı. Alfonso belli ki Zaten neden kovulduğumu tahmin ediyordum, o zaman neden açıklamak için bir sürü kelime kullanayım ki? Evet, sabıka kaydım konusunda dürüst olmalıydım, ama yakın geçmiş bana iş bulmaya çalışırken bunun iyi gitmediğini öğretmişti ve bu yüzden yalan söyledim. Ve eğer kontrol ederlerse, bulaşıkçılarının hapis yatmış olduğunu göz ardı edeceklerini umuyordum.

Belli ki bu yanlış bir hesaplamaydı, çok çalışmama, her gün zamanında gelmeme ve

Başını eğ. Görünüşe göre, diğer insanların kirli tabaklarındaki kuru yiyecekleri sıyırmaya bile layık değildim.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu amcam.

Parmak eklemimi masaya vurarak başka tarafa baktım. *Şimdi ne yapacaksın?* Soru buydu. Son dört aydan beri cevaplamaya çalıştığım soru buydu.

hapisten çıktım. Ama *şimdi ne yapacağım* bana bağlı değil gibiydi. Bir zamanlar... bir zamanlar bir mirasım vardı. Şimdi bir sabıka kaydım ve son derece sınırlı iş seçeneklerim vardı. hiç var olmadı.

Ama *mirasla* ilgili düşüncelerimi çok çok uzaklara ittim. Bu benden uzun zaman önce alınmıştı ve üzerinde durmaya değer bir şey. "Bilmiyorum," diye mırıldandım. Ama bir şeyler yapmam gerekiyordu. Şartlı tahliye koşullarım bir iş sahibi olmamı gerektiriyordu. Hapishaneye gönderilmeden önce ciddi bir borcum vardı. Ve buna ek olarak, başarısızlığımdan zarar gören iki kişiye yardım etme sorumluluğum vardı.

Umutsuzluk içimi kapladı ve bir an için onun görünmeyen ağırlığı altında ezildiğimi hissettim. Amcam beni on yedi yaşımdayken yanına almış, yıllar boyunca bir sürü kötü davranışına katlanmış ve serbest bırakıldığımda beni tekrar almıştı, ancak kendi sorunları vardı ve zaten maaş çekiyle yaşıyordu. Bana maddi olarak yardım etmeye gücü yetmiyordu ve başımın üstünde duran çatıya minnettar olsam da, bir ay daha amcamın kanepesinde yaşama düşüncesi bu yükü daha da ağırlaştırdı.

Hediye atın ağzına bakmayı bırak. Altı yıl boyunca penceresiz bir hücrede yattığın topaklı karyoladan çok daha iyi. Bu doğrudu, ama ruh halimi desteklemek için çok az şey yaptı. Çünkü hapishanedeyken, ilerlemem gereken bir son tarihim vardı. Burada, dış dünyada ise Farklı şekillerde de olsa, tıpkı parmaklıklar ardında olduğum gibi sıkışıp kaldığım giderek daha net anlaşıyordu.

Garip bir şekilde, bulaşıkçılık işi umurumda değildi. Yalnız yapılan bir işti ve ben de o zamandan beri yalnız bir insan olmuştum.

. Alışmıştım, neredeyse rahatlamıştım.

-Katı bir program ve işleri yapmanın kesin bir yolu. O makineyi yüklemek, düğmeye basmak, makinenin vızıltısını dinlemek fırçalar ve suyun fışkırması, sonra boşaltmak, ayırmak, istiflemek... ve sonra hepsini tekrar yapmak, akılsızca bir işti, ama *düzene* olan yeni ilgimi besliyordu. O altı gün boyunca başıma gelenler için bir kelime vardı.

Her sabah aynı saatte uyandığım ve günümün başkaları tarafından yönlendirildiği uzun yıllar:

kurumsallaştı. Çok iyi biliyordum ve bu yüzden iş kaybının sadece bir maaşla ilgili olmadığını - her ne kadar üzücü olsa da - yeniden kazandığım yetersiz düzen duygusunun elimden alınmasıyla ilgili olduğunu fark ettim.

Yan tarafta bir dergi duruyordu ve gözlerim kapaktaki "Güneşin Öfkesi" manşetine takıldı. Alt başlıkta şöyle yazıyordu: "Bilim İnsanları Güneş Patlamasının Boyunca Dünyayı Vurabileceği Konusunda Uyarıyor."

Bir kez, sonra iki kez okudum, sonunda iç geçirdim ve bir kenara ittim.

Keşke.

Büyük bir patlamayla, dışarıdaki diğer tüm erkek ve kadınlarla ortak bir zeminde olurdum.

Yani *hepimiz* boku yerdik.

Neyse ki ya da ne yazık ki -tam olarak karar veremiyordum- böyle bir şey olmayacaktı.

Alfonso ayağa kalktı ve tabağını bir takırtıyla lavaboya bıraktı. "Bu arada," dedi ve tezgâhın üzerindeki yığının tepesinden bir posta parçası aldı. "Bu senin için geldi."

aldım ve yanımdan geçerken duraksayarak omzuma bir şaplak attı. Gitmeden önce bana söyleyeceği cesaretlendirici sözleri bekledim. "Şunları yıkar mısın?"

Kirli bulaşıklarla dolu lavaboya baktım. "Bilgeliğin için teşekkürler," diye mırıldandım alaycı bir şekilde.

Yumuşak kıkırdaması arkasından süzüldü. "Küçük dağınıklıkların birikmesine izin vermemenin bilgeliğini göreceksin. Bunu senin yerinde olan birinden dinle."

Tabii. Tamam.

Ön kapı açıldı ve sonra kapandı ve bir dakika sonra arabasının motorunun homurtusunu duydum, kaldırımdan uzaklaşırken, yerel bir lisede baş hademe olarak işine gitti. Belki de annemin sandığından biraz daha fazla babasının kararlılığına sahipti, çünkü Hapishaneye girmeden hemen önce orada hademe olarak işe başlamıştım ve şimdi de gözetim ekibini yönetiyordum. Ne yazık ki benim için şu anda işe alımları dondurmuşlardı. Her neyse,

Belki amcam asla Bel Air'de yaşamayacaktı ama onun bakış açısı benimkinden çok daha iyiydi.

Hapishanede geçirdiği süre bir dizi kısa süreli olsa bile, o da benim bulunduğum yerde bulunmuştu. Gençliğinin büyük bölümünde uyuşturucuyla mücadele etmiş ve nihayet ben onunla yaşamaya başlamadan hemen önce temizlenmişti. Zorunda olmadığı halde bana katlanmıştı ve kendi hayatını yeni yeni düzene sokarken öfkeli, kederli, sorunlu bir gençle başa çıkacak donanımına sahip olmasa da elinden geleni yapmıştı. Başımı sokacak bir çatı ve masaya yiyecek koymuştu ve ben de onun cömertliğine tam bir pislik olarak "karşılık" vermiştim.

Ve işte sonuçlarını yaşıyordum. Ben dokundum Elimde zarfla masaya oturdum, iade etiketini gördüğümde kalbim küçük bir sarsıntı geçirdi. Kapağı yırtarak açtım ve Swanson'lardan gelen Noel kartını çıkardım. Parlak ön yüzünde Noel Baba'nın renkli bir tasviri, iç yüzünde ise Bayan Swanson'ın altına yazdığı genel bir tebrik yazısı vardı: *Mutlu Noeller, Tuck. Bu tatil sezonunda seni düşünüyor ve iyi olmanı diliyorum. yolunuz düşerse bize haber verin. Sizi görmeyi çok isteriz. Sevgiler, Jena ve Phil.*

Kartı masanın üzerine bıraktım. beri her yıl, hatta hapisteyken bile bana Noel kartı göndermişlerdi. Serbest bırakıldığımı duymuş olmalılar. Utanç içimi sardı. Jena benim

Annemin en iyi arkadaşı. Yaşasaydı annemin ne kadar yıkılmış olacağını bilmek onu incitiyor olmalı-

Ayağa kalkıp oturma odasına yöneldiğimde sandalyenin ayakları fayansa sürtündü. Ama kapı aralığında durakladım, aklıma gelen bir fikir beni döndürdü ve bakışlarım Noel Baba'nın neşeli sırtışına takıldı. Birkaç adım atarak masaya geri döndüm, kartı ve zarfı elime aldım, bir zamanlar kendiminki kadar iyi bildiğim iade adresine baktım.

BEŞ

Tuck

Yolun diğer tarafında durmuş, benim için ikinci bir ev olan yere bakıyordum.

Zar zor tanınabiliyordu.

Swanson Groves hala aynı kapıya sahipti ve Uzakta beyaz bir ev vardı ama bir zamanlar onların evinden bizimkine kadar uzanan ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen portakal ağaçları yerine şimdi sadece bir avuç ağaç vardı. Geri kalanlar, kare şeklinde, belli belirsiz evlere ve uzakta bir alışveriş merkezine benzeyen bir şeye yer açmak için biçilmişti. İçimde bir delik açıldı, öfke, acı, kızgınlık... nefretten oluşan eski bir yara. Hayatımı

Yıllarca kendimi bu duyguları geride bıraktığıma ikna ettim ama belli ki bırakmamışım çünkü beklenmedik bir anda bu duygular ortaya döküldü.

Bunca yıldır burayı kalbimde yeryüzündeki cennetten bir parça olarak tutuyordum. Ulaşamayacağım bir yerdeydi, evet, ama hala oradaydı. Ne kadar küçük olursa olsun, ne kadar uzakta olursa olsun, mükemmel bir *parçanın* var olduğunun kanıtıydı. Ama şimdi, bu umudun yıkıldığını hissediyordum.

Değişiklikler olduğunu biliyordum ama

Bu seviyede bir katliamı hayal bile edemezdim.

İşte hissettim. Sanki istilacı yağmacılar vatanıma girmiş ve ortalığı yakıp yıkmışlardı. Rasyonel ya da değil, kendimi kişisel olarak ihlal edilmiş hissettim.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Son on bir yılda o kadar çok duygusal darbe almıştım ki

duyguları nasıl bastıracağımı, yoluma nasıl devam biliyordum. Ve ben de öyle yaptım, caddenin karşısına geçmeden önce iki tarafa da baktım.

Kapı her zaman olduğu gibi açık duruyordu. Güvenlik için artık daha fazla neden varsa da Swanson'lar bunu bilmiyor gibiydi. Ya da belki de sadece Bu bölgelerde var olan son gelenek kırıntısını kucaklamak. Güven.

Garaj yolunda siyah bir kamyon vardı. Evde biri vardı ve ön kapıya çıkan iki basamağı tırmanıp kapıyı çaldım. İçeriden bir köpek havlamaya başladı, Ardından bir kadın sesi ve yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Kapı açıldı ve Bayan Swanson orada duruyordu, yüzü kibar bir şaşkınlıktan tanıma ve ardından iri gözlü bir şaşkınlığa dönüşüyordu. "Tuck. Aman Tanrım." İki elini de ağzına götürdü ve sonra bırakarak öne doğru bir adım attı ve beni bir kucakta topladı. Yüzümü bir gülümseme kapladı ve bu ifade bana yabancı geldi. Dişlerimin üzerinde en son ne zaman hava hissettiğimi hatırlayamıyordum.

"Merhaba, Bayan Swanson."

Geri , elleri kollarımdaydı. "Aman Tanrım. Oh, şu bak. Sen bir erkeksin. Tanrım, tanrım, ben ağlamamaya çalışacağım. Sessiz ol Teddy," dedi bacaklarının etrafında dans eden havlayan köpeğe. "İçeri gel. Senin de Phil'in burada olduğundan ve atıştırmalık bir şeyler hazırladığından emin olurdum. Oh, unut bunu. Asla aramanıza gerek yok. Ve kim atıştırmalık ister. Seni görmek çok güzel." Beni birkaç büyük kutunun bulunduğu oturma odasına götürdü. kenarda oturuyordu, içindekiler yeşil, kırmızı ve neşeliydi. Görünüşe göre Noel için dekorasyona yeni başlamıştı. Birkaç parça yeni mobilya vardı, ama çoğunlukla aynı görünüyordu ve içimde bir şey rahatladı, böylece tam bir nefes alabildim. Bej kanepeye oturdum, tanıdık eşyalara, uzun zaman önce hafızama kaydettiğim aile fotoğraflarına baktım. Bir stüdyo pozu

Bunlardan üçü, dizleri kirli Emily'nin bir diğeri, bir dilim portakal kabuğuyla aptal gibi dişlerini kapatarak sırtıyordu. Bu beni gülümsetti. Bayan Swanson'ın güncellemelerinden biliyordum ki Emily bir plak şirketi tarafından satın alınmış ve her türlü başarıyı toplayan bir albüm kaydetmişti. Şaşırmamıştım. Çocukken bile son derece yetenekliydi. Bayan Swanson'a döndüğümde, odayı incelerken beni izliyordu. ", Tuck?" diye sordu. "Gerçekten mi?"

Arkama yaslandım, iç çektim. "İdare ediyorum."

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. "Seni ziyaret etmek istedim," dedi. "Ben-"

"Biliyorum," dedim. "Biliyorum, yapardın." Cezam boyunca bana birçok kez mektup yazmıştı. Bu can simidini takdir etmiştim ama beni görmeye gelmemesini istemiştim. Buna dayanamazdım. Annemin en yakın arkadaşı karşımda otururken, devlet tarafından verilen üniformamla bir aile ziyaret odasında oturma düşüncesi bile utanç vericiydi boynumda sürünüyordu. Gerçekle yüzleşemiyordum. Çok daha az düzenli olsa da cevap yazdım. Parmaklıklar arkasından iletilecek çok fazla güncelleme yoktu.

"O zamandan beri babanla konuştun mu..."

O zamandan beri. Söylenmemiş kelimeleri çok iyi biliyordum. *Hapisten çıktığından beri.*

"Hayır."

Uzandı ve dizimin üzerinde duran elime kısa süre dokundu. "Tuck. Eminim ona karşı hâlâ kin beslemiyorsundur. Çok uzun zaman oldu."

Çok uzun. Benim için değil. Honey Hill Çiftliği'ni, daha sonra portakal bahçelerinin panoramasını portakal bahçesine çevirecek olan şirkete sattığını bana söylediği gün dün gibi aklımda.

Hayallerim ve mirasım bir alt bölüme dönüştü. İhanet, büyükbabamın topladığı ve sevgiyle baktığı arılar gibi sokmaya devam etti. O anın hatırası hala çenemi sık mama ve Bir şey. Herhangi bir şey, babam olmasa bile. Sanki kalbimi göğsümden söküp almış ve açık artırmayla

en yüksek teklifi verene. O anlamadı. Anlamadı.
Çünkü o gibi bir bağlılığa sahip değildi. Annemin sahip olduğu.
Sevdiği yeri kaybıyla ilişkilendirdi ama bana göre bu yer onun bir parçasını canlı tutuyordu. Ve
Bu yüzden aramız hiç düzelmedi. Hapse girmeden önce bile,
Alfonso ile yaşamaya başladıktan sonra nadiren konuşmuştuk.
"Yıllar boyunca bana birkaç kart gönderdi," dedim. "Bana yeniden evleneceğini söyledi."

"Evet." Bir an için dudağını sıktı. "Onların bir küçük kız. Sanırım şimdi beş yaşında olacaktı. İletişimde kalmaya çalıştım ama..." Elini havada salladı ve ben de onun ne demek istediğini anladım. İlgilenmiyordu. Bu yerden elini eteğini çekmişti ve buna hatırlatıcılar da dahildi.
Belki de onu suçlamıyordum. Farklı nedenlerle de olsa ben de aynısını yapmıştım. "Her neyse," dedi Bayan Swanson, "bana ne yaptığını anlat. Planlarını. Nerede yaşadığınızı. Bir yere gidiyor olmalısınız."

Boynumun arkasını ovuşturdum. Bundan nefret ediyordum. Yardım istemekten nefret ediyordum. Kendimi değersiz hissetmememe neden oluyordu. "Aslında hayır... Burada bana uygun bir işiniz olduğunu umuyordum."

Yüzü düştü. "Oh...oh, Tuck, özür dilerim." Başını iki yana salladı. "Gerçek şu ki, burada zar zor geçiniyoruz. Eminim tüm değişiklikleri fark etmişsinizdir," dedi ve elini bir zamanlar kilometrelerce uzanan mis kokulu portakal ağaçları. "Küçülüyoruz, genişlemiyoruz. Dürüst olmak gerekirse, daha ne kadar burada kalacağımızdan emin değilim.

iş."

İrkildim. Anladığım kadarıyla Swanson Groves türünün son örneğiydi. Kapandığında, Citrus Row gerçekten de geçmişte kalacaktı.

Bana söylediklerini düşünürken bir, sonra iki dakika boyunca endişeyle beni izledi. "Sanırım yeni bir başlangıç yapmak zor oldu," dedi sonunda.

"Evet." Küçük, rahatsız edici bir kahkaha attım ama kısa sürede öldü. "Çok fazla şey için nitelikli olmadığımı fark ettim ve

İnsanlar eski bir suçluyu rahat bırakmaya pek istekli değiller."

"Oh, Tuck. Sen bundan çok daha fazlasısın."

"Kağıt üzerinde değil."

İç çekti, kaşlarının arasındaki endişe çizgisi daha da derinleşti. Sonra başını kaldırdı, keskin bir nefes alırken gözleri genişledi. "Sana burada bir iş teklif edemem ama bir iş teklif edebilirim. Daha doğrusu Emily edebilir."

"Emily?"

Başını salladı, ani heyecanı her halinden belliydi. Sözlerinin hızı arttı, sesi hareketli bir şekilde yükseldi. "Kariyeri gerçekten yükselişe geçti, Tuck. Daha yeni büyük bir turneye çıkacağını duyurdu. çünkü hala üzerinde çalışılıyor, ama hepsi çok heyecan verici. Her neyse, birkaç gece önce bana müdürünün bir güvenlik ekibi işe almasını istediğini söylüyordu." Daha dik oturdu ve gülümsemesi arttı. "Belli ki spor . Zinde ve güçlüsün ve dürüst olalım, son on yılda senin yaşadığın deneyimleri yaşamamış biri bile belayı senden önce fark eder. Bu bir değer ve iyi kazanılmış bir beceri. Bugün ortaya çıkman kader. Emily'nin sana ihtiyacı var, Tuck."

Huzursuzca gülümsedim. Bayan Swanson son derece nazik davranıyordu. Emily'nin bana hiç ihtiyacı yoktu.

Emily'yi çok uzun zamandır ne görmüş ne de ondan haber almıştım. O zamandan beri birbirimizden çok uzaklaşmış olsak da bir zamanlar benim için aileden biri gibiydi. Ve her zaman istediği hayatı kurma yolunda ilerlediği için mutluydum. Ama hayır, bana ihtiyacı yoktu. Yakınından bile geçmiyordu.

Ama... Ona ihtiyacım vardı. Daha doğrusu, teklif edebileceği işe ihtiyacım vardı.

"Onu arayacağım," diye devam etti Bayan Swanson. "Çok heyecanlanacak.

Çok rahatladım. Onu şahsen tanıyan daha iyi kim ona arka çıkabilir? İzniniz var mı?"

Birkaç soru sormak için ağzımı açtım... neredede, ne zaman ve saatler ne olabilir diye. Ama sonra yavaşça kapattım.

o. Fark eder miydi? *Pek değil.* "Evet. Teşekkür ederim Bayan Swanson. Gerçekten minnettarım."

Uzandı ve elimi tekrar sıktı. "Annen benim en iyi arkadaşımdı," dedi gözlerini aniden dolduran yaşları kırıştıtararak. "Bir zamanlar birbirimize söz vermiştik, eğer birbirimize bir şey olursa, o Em'e bakacaktı, ben de sana bakacaktım. Geçtiğimiz altı yıl boyunca kendimi çok çaresiz hissettim Tuck, bu yüzden şimdi beni görmeye geldiğin ve mutluluğa giden yolda sana yardım edebildiğim için minnettarım. Olacak. Düşündüğünüzden daha fazla insan ikinci şanslara inanıyor." Ayağa kalktı, gizlice gözlerindeki nemi sildi. "Şimdi gel de yemekte bana yardım et. Phil bir saat kadar sonra evde olacak ve sonra Emily için çalışmaya başlayana kadar burada kalman konusunda ısrar ediyorum."

O gece Swanson'larla akşam yemeğinden sonra. Erken çıktım ve Bayan Swanson'ın, içinde dünyada sahip olduğum birkaç eşyanın bulunduğu spor çantamı koyduğu misafir odasına yöneldim. Misafir odası bir zamanlar Emily'nindi. onun yattığı beyaz, ferforje ikiz yatak duruyordu ama şimdi hatırladığım pembe fırırlar soluk gri bir yorgan vardı. Gerçi bu çok uzun zaman önceydi. Belki odasının dekoru da kendisi gibi değişmişti. Şimdi kim olduğunu ve bir yabancı gibi mi yoksa bir arkadaş gibi mi göründüğünü merak ettim.

Perdeyi indirdiğimde şangırdadı ve içimi o eski özlemle çalkalayan manzarayı engelledi. Yatak parmaklarımın altında yumuşacıktı, çarşaf lar gevrek ve temizdi ama bir süre huzursuzca baktıktan sonra yorganı yataktan çekip yere serdim. Bir yastık alıp halının üzerine uzandım ve parmaklarımı başımın arkasında birleştirdim.

Yukarıdaki tavan vantilatörünün vızıltısı beni tür hipnoza soktu, gözlerim sarktı. Birkaç aydır dışarıda yaşıyordum ama bedenim hâlâ

Erken yatmaya ve sabahın ilk ışıklarıyla uyanmaya programlanmışım. Uykuya daldığımda, metal şangırtılarını duyduğuma yemin edebilirim.

Etrafımda, muhafızların dikkatini çekmemek alçak sesle yapılan çeşitli konuşmalar oluyordu. Konuşmalar, kahkahalar, üstü örtülü ya da açık tehditler, asla alışmadığım kişisel bedensel sesler.

Beni uyandıran yabancı sesle yavaşça uykuya silkinerek ayağa fırladım. Başımı pencereye doğru çevirdiğimde uzaktan yine bir korna sesi duydum. Omuzlarım düştü ve yavaş bir nefes verdim.

Çabucak uyanma yeteneği, bu benim sürekli diken üstünde olmak uzun bir gereklilikti. Şimdi ise beni gerçekten dinlenmiş hissetmekten alıkoyuyordu. Bir daha derin bir uyku uyuyup uyuyamayacağımı merak ediyordum.

Uzak duvarda bir kitaplık vardı ve kendimi yerden kaldırıp ona doğru yürüdüm ve içindeki kitaplara göz attım. Açık bıraktığım küçük masa lambasının loş ışığında. Birkaç tanesi nedense tanıdık geldi ve kaşlarımı çatarak ortadakilerden birini çektim. *Su Kemerleri ve Su Temini*. Çevirip açıklamasını okudum, kelimeler aklıma geldi. Bu *benim* kitaplarımdan biriydi, annem fenalaşıp hastaneye kaldırılmadan önceki haftalarda okuduğum kitaplardan. Eski ahırın çatı katında okumuştum. *Gizli sığınağında*. Tanrım, o yeri uzun zamandır düşünmemiştim. Başımı eğdim ve karton kapağa baktım. Nasıl buraya mı gelmişti? Elimdeki bu özel kitapla ilgili bir şey içimde küçük bir huzur kaynağı açtı, sanki sayfalar o zamanın sadeliğini içeriyordu. Masumiyet. Neşe.

Öte yandan, kitaplar hayatım boyunca bana bir de olsa rahatlık getirmişti. Arkadaşlık. Dikkat dağıtma. Parmaklıklar ardında geçirdiğim zamanı atlatmama yardım ettiler.

Yerdeki yatağıma döndüm ve okuyabilmek için yastığımı duvara dayadım. Birkaç dakika sonra Kendimi çok daha sakin hissederek başımı, değişen gölgelerin panjurların kenarlarından zar zor görüldüğü pencereye doğru çevirdim. Dış dünya. Artık bir olduğum dünya. Sadece gerçekte değil. Ya da en azından henüz değil. Ama küçük bir damlama hissettim

Bayan Swanson'ın daha önceki sözleri zihnimden umutlandım.

Sandığınızdan daha fazla insan ikinci şanslara inanıyor.

Tanrım, umarım bu doğrudur.

ALTI

Emily

"Tuck Mattice? Tuck *Mattice*?"

"Evet, Em, Tuck Mattice dedim," diye tekrarladı annem telefonda. "Ve onun bir işe ihtiyacı var."

"Onu yüz yıldır görmedim anne ve sen işe almamı mı istiyorsun?" Annemin Tuck'ın adını söylediğini duymanın şokuyla birlikte, midemde garip ve ani bir kabarcık hissi patlamıştı, sanki bir iç kasırğa gibi.

Tuck Mattice.

Belki de sadece acıkmıştım. Kahvaltıdan beri bir şey yememiştim.

Sadece o kabarcık hissi mi? Tanıdıktı. Vücudum Tuck'a hep bu şekilde tepki vermişti. Ve yıllara rağmen Belli ki hala . Ama bedenim aptaldı. Ve bedenim Tuck'ın bana nasıl davrandığını ve canımı nasıl yaktığını hatırlamıyordu.

Kime dönüştüğünü bilmiyordu. "O aileden sayılır, Emily."

Makyaj sanatçım Sasha, "Kapat," dedi ve gözlerimi kapattım, böylece farımı sürebilecekti.

"Aile mi?" diye sordum. "Benim için bir yabancı kadar iyi. Ve, anne, *Nova*. Bana Nova demeni istiyorum. bir etkinliğe hazırlanıyorum." Eğer tabiri caizse karaktere bürünmezsem, sahne ismine cevap vermeyi unutur ve aptal gibi görünürdüm. Daha önce de olmuştu.

"kızım," diye talimat verdi Sasha.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Annem adımla ilgili söylediklerimi duymamış gibi, "Onunla görüşmediğimi biliyorum," diye devam etti, "ama annesi öldükten sonra ne kadar zor zamanlar geçirdiğini biliyorsun."

"Aç," dedi Sasha çenemi eğerek. Gözlerimi açtım ve o da bakışlarını birinden diğerine gezdirerek ölçüm yaptı. "Güzel. Louisa, senin için hazır," diyerek oturma odasındaki kuaförüne seslendi ve dönüp eşyalarını toplamaya başladı.

", anne." Artık engelsiz olan aynaya doğru eğildim ve yüzümü her yöne çevirdim. "Teşekkürler, Sash.

Sen bir *sanatçısın*," dedim ve bir şefin öpücüğü için el hareketi yaptım. Üzerimde ağır bir gece görünümü yapmıştı ve dramatik olmasına rağmen zevkli tutmuştu. Gerçekten yetenekliydi, ve ekibimin bir parçası olduğu için şanslıyım.

"Öptüm," diye seslenerek odadan çıktı. Telefonu tekrar ağzıma götürdüm ve zihnimi konuşmaya geri döndürdüm. Annem Tuck Mattice için bahaneler uyduruyordu.

"Mariana öldükten sonra hepimiz zor zamanlar geçirdik anne. Onu hepimiz severdik." Derin bir nefes aldım, zihinsel olarak o zamanın hissi. Mariana'nın -bana teyze gibi davranan kadının- beyin kanseri teşhisini öğrendiğimde.

Hepimiz şok olmuş ve korkmuştuk. Anlık prognozu iyi değildi ve sonraki dokuz ay, tedaviler, dua nöbetleri ve nihayetinde yıkıcı bir bulanıklık içinde geçti.

darülaceze bakımı. Bizim meyve bahçemiz ve Mattice'lerin bahçesi bir zamanlar toplantılar, kahkahalar ve ortak bir toplulukla dolup taşıyordu,

aniden sessizleşti. O zamanı hatırladığımda, anılarımda hiç güneş ışığı yoktu, sanki Mariana'nın yere yığılmasıyla tabutunun toprağa indirilmesi arasında geçen saatler sürekli bir geceymiş gibi. Mariana ve gitarının tıngırtısıyla birlikte Citrus Row'da müzik de ölmüştü. Sanırım çok acı vericiydi. Ama müzik her zaman benim tesellim olmuştu ve bu yüzden onu bulabildiğim her yerde aradım.

Sonunda beni evden dek uzaklaştırdı.

Tuck her zaman yaptığı gibi içine kapanmıştı. Ve sonra babası, Tuck'ı öldürdüğünde Honey Hill Çiftliği'ni satacağını duyurdu. İşte o zaman kavgalar başladı, bağırış çağırışlar evimizin her yerinden duyuluyordu. Mariana'nın ölümünden iki buçuk yıl sonra Bay Mattice Florida'ya taşındı ve Tuck -neredeyse Kaliforniya'da amcasının yanında kalmayı seçti. O da mesafe olarak bana biraz yakın kaldı, ama bir milyon mil uzakta olabilirdi. Herhangi bir dostluk aramızda kalan her şey aniden ve tamamen sona ermişti.

Louisa bana gülümseyerek odaya girdiğinde elim takma kirpik şeritlerinden birini ayarladığım yerden düştü. Telefonu işaret ettim. *Annem*, diye mırıldandım. Başını salladı, bir parmağını dudaklarına götürdü. Sonra fırçayı alıp saçlarımda gezdirmeye başladı.

Annem sanki bir anlığına o da geçmişe gitmiş gibi titrek bir nefes verdi ve o hüzün kokan havadan bayat bir nefes aldı. "Tuck sadece annesini kaybetmedi, Em. Evini de kaybetti, babasını da."

Bir an için Tuck'ı eskiden olduğu gibi gördüm. Sessiz, öfkeli, içine kapanık. Onunla arkadaş olmaya çalışmışım ama o bana tamamen sırtını dönmüştü. "Evini *kaybetmedi*. Satma kararını babası vermişti ve onu kim suçlayabilirdi ki? Bölgedeki her şey değişiyor ve yoluna devam ediyordu. Bunu biliyorsun anne." Bunu yüzüne vurmaya çalışmıyordum ama annem ve babam San Fernando Vadisi'nde geçmişte kalan meyve bahçelerine canları pahasına tutunan bir avuç mal sahibinden biriydi ve yüksek fiyatlara satıp kâr etmek yerine, şimdi zar zor iki yakasını bir araya getirmek. Benim tahminime göre, Bay Mattice doğru zamanda akıllıca bir seçim yapmıştı. Ailemi birden fazla kez Los Angeles'a taşımayı teklif etmişim ama sürekli olarak reddetmişler, bunun yerine ölmekte olan bir yaşam tarzına tercih etmişlerdi. "Ve Tuck babasını kaybetmedi. Ya da," diye devam ettim, sözlerime yeni bir enerji katmışım. "Bu onun

ona bu ilişkiye mal olan acı. Mariana öldükten sonra Tuck tam bir pislik oldu." Louisa saçıma sprej sıklı ve gevşek bukeler oluşturmak için saç maşasını kullandı.

"Oh, Em. Soğuk davranıyorsun. Durum bundan çok daha karmaşık ve sen de bunu biliyorsun."

Louisa'nın bir profesyonel gibi kızgın ütüyü kullanarak başımın etrafında hızla hareket etmesini izleyerek iç çektim. Annem haklıydı. Tuck yıkıcı bir hayat darbesi almıştı. Ama sonra geleceğini mahveden *seçimler* yaptı ve sonunda kendini hapishanede buldu. Ve bu *onun suçuydu*.

İşlediği suçun tüm ayrıntılarını bilmiyordum ama kasıtsız adam öldürmekten hüküm giydiğini biliyordum. Onu her gözümün önüne getirmeye çalıştığımda, hâlâ çocuksu bir şekilde sırtan ve gözlerini güneşe dikmiş küçük bir çocuk görüyordum. I

Kahkahalarını duydum, tüm dikkati bana odaklandığında hissettiğim hazzı hatırladım. O küçük çocuk gitmişti.

Tuck böyle olmasını istememiş olsa bile, bir insanın hayatının sona ermesine neden olan korkunç bir suç işleyen sorunlu bir adam haline gelmişti. Bir zamanlar benim en iyi arkadaşımdı. Şimdi bir yabancıydı ve açıkçası bu iyiydi.

Yine de bazı iyi anılarım vardı ve bu nedenle ona iyi dileklerde bulundum. "Tamam anne," diye kabul ettim, "haklısın, insanlar ikinci bir şans hak ediyor, ama benim güvenlik ekibimin bir parçası olarak değil, ya da bu konuda başka biri olarak değil. O da mı silah taşıma izni var mı?"

Louisa saç sprej kutusunu aldı ve eliyle yüzümü koruyarak kafama sıklı. Direndim ve öksürme dürtüsü.

"Ateşli silahlara karşı olduğunu sanıyordum," dedi annem. Louisa bana el salladı ve ben de gülümseyerek *teşekkür* ettim ve dolabıma yöneldim.

"Yani, silahları *sevmem* ama tüm kuralları ben koymuyorum." Bornozumunu yere bıraktım ve telefonu bir rafa koydum, böylece hoparlörden konuşurken elbisemi giyebildim. "Müdürüm

silahlı bir korumam olması konusunda ısrar edebilir. Dışarıda çok fazla kaçık var."

"Patronun sen olduğunu sanıyordum. O insanlara ödeme yapmıyor musun?"

Gözlerimi devirmiştım. Annem hiçbir şey anlamadı. "Evet, ama ben sadece oyuncuyum. Kariyerimin her uzman değilim. Hâlâ *danışmanlara* ihtiyacım var anne."

"Ama verdikleri her tavsiyeye *uymak* zorunda değilsiniz. Onlara silahlı biri yerine güçlü birini tercih edeceğini söyle. Bir de Tuck'ı görmelisin tatlım. O çok uzun ve geniş. Ve Thor gibi kaslı. O olmalı

son altı yıl içinde önemli miktarda zaman harcadım."

"Başka ne yapacaktı ki?" Mırıldandım. "Yine soğuk, Em."

Asistanım Destanie kapıyı açtı, yüzünde panik ifadesi vardı. "Çıkar şu elbiseyi," dedi. "Hemen şimdi."

"Kim soyunmanı istiyor?" diye sordu annem.

"anne," dedim, hoparlörü kapatarak. "Ne oldu?" Destanie'ye sordum.

Bana bir Instagram gönderisini göstermek için telefonunu tuttu.

"Layne Beckett bu elbiseyi giyiyor. Ya da yeterince yakın." Hızla yanımdan geçip elbiselerimi karıştırmaya başladı ve mırıldandı: "O kaltağı öldüreceğim. Eminim zümrüt yeşili bir Ossie Francisco giydiğin ortaya çıkmıştır. Sonra da Instagram'da aynı renk elbise giydiğini mi paylaşıyor? İnan bana, bu tesadüf değil. Hayır, ne yaptığını *biliyordu*. Yüzündeki şu memnun sırtışa bakın.

"Destanie, elbise koleksiyonuma dönmeden önce telefonu bana doğru itti. "Freddie Halston'la sadece senin gittiğin her yerde görünebilmek için çıkıyor."

Layne Beckett bir şarkıcıydı ve Freddie Halston da erkek arkadaşım Charlie gibi bir aktördü. Onunla hiç resmi olarak tanışmamış olsam da aynı etkinliklere katılmıştım. Kendini bu kadar yarışmaya kaptırdığına pek ikna olmamıştım.

Flört hayatını bu çabaya göre düzenlediğini düşünmüştüm ama elbise çok kötü bir şeydi. Ve duyduklarıma göre, bu tam da onun türden bir şeydi. Ve işte ,
Dolabımda çırılçıplak duruyordum ve hazırlanmam için sadece birkaç dakikam vardı.

Destanie giysi rafımı karıştırırken "B Planı" diye mırıldanıyordu. "Aha!" Kırmızı bir numara çıkardı, tutuyordum. Unuttuğum yeni bir tasarımcının hediyesiydi, hâlâ bir ay önce geldiği şeffaf plastik giysi poşetinin içindeydi. "Giy şunu," dedi. "Ayakkabılar hâlâ işe yarar. Partiden sonra Layne'in içkisine müshil katacağım," dedi omzunun üzerinden, sırtışında şeytani bir eğim vardı.

Yarım ağızla bir kahkaha attım. Şaka yapıyordu tabii ki. Gülüşüm boğazımda çabucak söndü. *değil miydi?*

Annemi tekrar hoparlöre aldım ve kırmızı elbiseyi başladım. "Üzgünüm anne. Moda felaketi önlendi."

"Aman Tanrım. Kulağa ciddi geliyor," dedi. "Bu arada, nereye gidiyorsun? Geç oldu." Sanki bunu kanıtlamak istercesine yüksek sesle esnedi.

"Bir galaya." Elbiseyi çekiştirmeye başladım. "Los Angeles'ta gece hayatı o zaman başlar."

Oturma odasındaiken kapı çalındı ve ardından daireme giren birden fazla kişinin gürültülü vızıltısını duydum. Charlie'nin maiyeti.

"Gece hayatı," tekrarladı annem ben ayağımı bir çivili topuk. "Burada gece hayatı, doğa sabahın üçünde çağırdığında başlar."

"İğrenç, anne."

Annem kısık bir kahkaha attı ve Destanie köşeden kafasını uzattı, başparmağını kaldırıp acele etmemi işaret etmeden önce bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi.

Destanie'ye başımı salladım ve sonra anneme Tuck'ın tam olarak nerede uyuduğunu sormak için ağızımı açtım ama sormamaya karar verdim

için. Muhtemelen benim eski odamdaydı, annemle babamın şimdi misafir odası olarak kullandıkları odada. Muhtemelen benim çocukluk yatağında uyuyordu. Bu da bana garip hissettirdi. Bu puslu görüntüyü bir kenara ittim. "Hey, gitmem gerek. Charlie burada. ve bir araba bekliyor."

"Charlie'ye selamımı söyle. Ve lütfen, lütfen söylediklerimi dikkate al. Tuck kaybolmuş gibi görünüyor. İkinci bir şans, Em. Verecek gücün var ve biliyorum ki sende yürek de var."

"Mesele kalp değil anne." Bu pratiklikle ilgiliydi. Ve güvenlik, yani annemin *eski* bir ölü arkadaşına iyilik borcu olduğu için etrafımı tehlikeli suçlularla çevrelememek. "Ama bunu düşüneneğim," diye mırıldandım kapı çalındığında. sesi duyuldu ve Charlie kapıya doğru eğildi. "Teşekkür ederim, Em. Seni seviyorum."

Charlie'ye işaret ettim ve kapıyı sonuna kadar açtı, klasik siyah smokini içinde yakışıklı, koyu altın rengi saçları yana doğru taradı. Bana megawatt gücündeki gülümsemesini göstererek sırttı.

"Ben de seni seviyorum anne. Bye."

Charlie'ye gülümseyerek telefonu kapattım. "Merhaba. Harika görünüyorsun."

"Sen de öyle. Vay be."

Hafifçe döndüm ve omzumun üzerinden ona şehvetli bir bakış attım. "Fermuarımı çeker misin?"

"Benim için zevktir."

Charlie fermuarımı çekmeden önce omzumu öptü. Elbise kapanırken nefesimi içime çektim, fermuar sırtımdan yavaşça yukarı çıkarken ve Charlie santim santim hareket ettirmek için uğraşırken inledim. "Scarlett O'Hara gibi yatağın direğine tutunmak ister misin?"

"Yatak direğim yok." *Ya da bir korse. Ne yazık ki.*

"Kahretsin," dedi, birkaç dakika daha çalıştıktan sonra boğazının arkasından bir zafer sesi çıkardı. "Buldum!"

Yavaşça döndüm. Göğüslerim tam çenemin altında duruyormuş gibi hissediyordum ama Charlie'nin hararetli bakışları

dekoltemde asılı duruyordu, hissettiğimden daha iyi görünmeliydim.

"Sanırım bu gece yemek yemeyeceğim." Yarı güldüm, yarı inledim.

Gözleri vücudumda gezinirken tek kaşını kaldırdı. "Ya da Otururken," dedi. "Ya da merdiven çıkarken. Ya da... Nefes alabiliyor musun?" "Zar zor."

"Muhteşem görüldüğünüzü bilmek yardımcı oluyor mu?"

Ölme riski olan tek kişi bendim. İçimden bir kahkaha yükseldi ama onu yuttum. Bunun için de fazla yer yoktu. "Öyle," dedim. "Nefes almak abartılıyor zaten."

Ayrıca, bu elbisenin işe yaramadığını söylersem Destanie küplere binerdi. Charlie'yle kollarımı birleştirdim, kapıyı iterek açtım ve yüksek sesli bir ooh ve ahh korosu eşliğinde ana odaya çıktım. Kirpiklerimi kırıştıtararak sııttım, Nova kişiliğime, kırmızı elbiseme girdiğimden çok daha zahmetsizce girdim.

Emily

Gülümsemekten yüz kaslarım ağrıyordu. Ayaklarım parmaklarımı sıkan, beş inçlik çivili topuklu ayakkabılardan dolayı ağrıyordu ve elbisemin kısıncısı son bir haftadır sadece küçük, sığ nefesler almamı gerektiriyordu. İki saat. Üzerimde bir boa yılanı varmış gibi hissediyordum. Bir şekilde limuzine binebilecek, kırmızı halıda el sallayıp gülümseyebilecek kadar eğilmeyi başarmıştım ama kısa bir mola vermeden bu ışıltılı sırtışa bir saniye daha dayanabileceğimden emin değildim.

En azından kalanın kendisi - büyük bütçeli bir aksiyon filmi Charlie'nin rol aldığı bu film karanlıkta geçecekti ve ben de omurgamı biraz bükebilecektim, bu ezilmiş derimin üstten dökülmesi anlamına gelse bile.

Aceleyle tuvalete gittim, omurgamı öne doğru kıvrırken omuzlarım düştü ve limuzinden çıkmadan hemen önce içime çekmeyi başardığım bir parça nefesi dışarı verdim.

"Bu iş sende," diye mırıldandım kendi kendime. Bu Charlie için önemli bir geceydi ve ben de bu gecede Onu kutlamak, ama onun koluna girmek de benim için çok fazla basın toplayacaktı. Kırmızı halıdan fotoğraflar Yarın tüm sosyal medya sitelerine sıçraması, her türlü fiziksel rahatsızlığı tamamen değerli kılacaktır. Ertesi gün turne bilet satışlarında büyük bir artış sağlayacaklardı. Los Angeles'ta biletlerim çoktan tükenmişti ama turne başlamadan önce tüm ABD'de biletlerimin tükenmesini umuyordum. En azından ben

bu gece şarkı söyleyecektim. Önümüzdeki birkaç saat boyunca bu elbisenin içinde *var* olabilirdim ama şarkı söylemek söz konusu bile olamazdı.

Sonunda bir şarkıcı olarak "" şaşırtıcı yanı, işin içinde çok fazla şarkı söylemenin olmamasıydı. Bu, popülerliğim artmaya başlamadan önce düşünmediğim bir hayal kırıklığıydı. Elbette, albümümü kaydetmiştim, ancak bu bittiğinde, kayıtlar miksaj ve mastering için teknisyenlere ve ses mühendislerine teslim edilmişti. Bu da tamamlandığında, sıra basın kitinin yayınlanmasına, medyada görünmeye, fotoğraf çekimlerine ve Fotoğrafımı ve adımları mümkün olduğunca çok insanın önüne çıkarmak için davet edildiğim her etkinliğe katıldım.

Tabii ki, Hollywood'un en popüler genç aktörlerinden biriyle çıkıyor olmamın yardımı oldu, sadece kameralar Doğal olarak onu takip ediyorlardı ve eğer onun kolundaysam, onlar da beni takip ediyorlardı, ama beni toplumun yeni bir kademesiyle tanıştırdığı için. Ekibimin yarısı Charlie'nin yaptığı tanıştırmalardan geliyordu, o olmasaydı asla çağrımı kabul etmeyecek üst düzey profesyoneller.

Ama Charlie'yle çıkmamın nedeni bu değildi. İtiraf etmeliyim ki ilgiden hoşlanıyordum ve kariyerime faydası oluyordu. Ama bundan da öte, tatlı, komik ve her yönüyle *iyi* bir adamdı - gösteri dünyasında nadir bulunan bir özellik, öğrenmeye başlıyordum.

Köşeyi dönüp lavabo sırasına doğru yürüdüm, uzun bir ayna uzanıyordu. Bir an için öylece durup kendime baktım. İyi görünüyordum. Hatta inanılmaz. Fiziksel olarak ne kadar kötü hissettiğimi düşünürsek bu ilginçti. Ben Yine de bu işte iyi oldum. İstesem de istemesem de kameraya sırtıtmak, benden beklendiğini bildiğim için hiç de komik olmayan şakalara gülmek, boş boş sohbet etmek ve sıkıntıdan ölüyor olsam da meşgul görünmek. Hepsi işin bir parçasıydı. *Nova* olmanın bir parçası. Bir gün kendi kurallarımı koyabilecektim. Bir gün, şarkı söylemek, medya vızıltısı değil, bir kez daha

odak noktam olacaktı. Ama şimdilik oyunu oynamak zorundaydım. Oynayacaktım da çünkü hayatım boyunca bu an için çalışmışım.

Tuvalet kapısının açılıp kapandığını duydum ve aynaya doğru eğilip makyajımı tazeliyormuş gibi yaparken rahat bir ifade takınarak kendimi toparladım.

Çevresel görüşümde zümrüt yeşili bir şerit gördüm, aynada Layne Beckett'in bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerim sağıma kaydı. . Ona ince bir gülümseme verdim ve makyajımı düzeltmeye geri döndüm. Rahat ve mesafeli davranacak, sonra da sanki bu elbiseyi giyecekmişim gibi yavaşça dışarı çıkacaktım.

Başından beri planlıydı ve beni ortaya çıkarmak için yaptığı her türlü hile tamamen başarısız olmuştu.

Birkaç vuruş boyunca banyo tamamen sessizdi, gerginlik alanı dolduruyordu. Layne bana dönerek, "Kusura bakma, muhtemelen buraya tüm fangirl'lerden kaçmak için geldin ve şimdi ben de onlar gibi davranacağım," dedi, "ama aman Tanrım, müziğine bayılıyorum. Cidden, 'Find You in the Dark'ı ne kadar sık tekrar tekrar dinlediğimi bilsen benim adıma utanırdın."

Gözlerimi hafifçe kısarak yavaşça ona doğru döndüm. Ne oyunuydu bu? Ne söyleyeceğimi düşünmeden önce, Layne başını arkaya eğdi ve birkaç şarkı söylemeye başladı. Ellerini ağzının üzerine koydu, sanki yapmak zorundaymış gibi fiziksel olarak şarkıyı söylemesini engelledi ve sonra sıırttı. "Belli ki sen söylediğinde kulağa on kat daha iyi geliyor. ama vay canına, ne kadar duygusal ve içten bir parça. Kendiniz yazdınız, değil mi?"

"Uh...evet."

"Müzik sektöründe böyle gerçek bir derinliğe çok sık rastlanmaz."

Başımı eğdim, tamamen hazırlıksız yakalanmışım. "Ben... Teşekkür ederim Layne."

Elini göğsüne götürdü ve geri adım atarak gözlerini açtı. "Adımı biliyorsun."

Kıkırdadım. "Tabii ki . Ben de senin hayranınım." Ki gerçek de buydu. Layne Beckett'in annesi

Layne küçüklüğünden beri bu işi yapıyordu. Annesi birkaç yıl önce vefat etmişti ve Layne kısa bir süre önce annesinin izinden gitmeye çalışıyordu. O da aynı derecede güzel ve yetenekliydi ve ona otomatik olarak kapılar açan bir "in" ile doğmuştu. Tabii ki, bu şu anda benim ana rakibim olduğu anlamına geliyordu.

Çevremdeki herkese göre, arkadan bıçaklayan bir kaltak ve acımasız bir iş kadınıydı. Bu yüzden şu anda dengem çok bozuktur. Layne'in bu versiyonunu beklemiyordum. Gerçek miydi yoksa bir çeşit numara mıydı?

"Vay canına, gecemi resmen mahvettin. Bunu sadece bu tür etkinlikler sıkıcı ve havasız olduğu için söylemedim, ve herhangi bir şey bu geceyi daha iyi hale getirebilirdi."

Dürüstlüğü karşısında şaşırarak kısa bir kahkaha attım. Bu etkinlikler sıkıcı ve bunaltıcıydı. Sonrasında herkes ne kadar muhteşem ve harika olduğunu anlatırdı ve ben de başımı sallardım.

Başardığım kahkahayı kestiğimde sıırttı. Layne kaşlarını çatı, bakışları aşağıya, elimi diyaframımın üzerinde tuttuğum ve onu genişleyebileceği bir yer olan vücudumun merkezine doğru itmeye çalıştığım yere kaydı. "Bu bir Frida Valli, değil mi?"

Bana bu elbiseyi gönderen tasarımcının adı bu muydu? Talep edilmeden geldiğinde Destanie bunun zorlama olduğunu söylemiş, gözlerini devirmiş ve dolabıma tıkmıştı. "Sanırım öyle, evet."

"Bu çok güzel. Ve muhtemelen bu gece bunu giyerek onu bir yıldız yaptınız. Gelecek vaat eden tasarımcıları giymeye çalışıyorum.

Hem de çok. Bu daha bu sabah geldi ve on dokuz yaşındaki bir tasarımcı tarafından yapılmış. Gaia Laurent. Adını hatırlayın. İnanılmaz biri." Gülümsedi. "Ama... sana... sana küçük bir numara gösterebilir miyim?" diye sordu, sesini alçaltıp etrafına bakındı ve küçük gece çantasını açıp içinden keskin bir kancaya benzeyen bir şey çıkardı. Dikiş seti.

"Uh..." *Sindirella*'daki gibi elbisemi parçaladığı kısım bu muydu? *Sadece umut edebilirdim.* "Elbette."

"Kollarını kaldır."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı ama dediğini yaptım, en azından yapabildiğim kadarıyla. "Daha güncel bazı tasarımcılar elbiselerini bu özel dikişle yapıyorlar... Ah, evet..." Aletini kullanarak dikişi aşağı doğru hareket ettirmek için eğildi.

Küçük bir gıcırta çıkardım ama elbise parçalanmak yerine biraz açıldı ve beri ilk kez tam bir nefes almamı sağladı. "Aman Tanrım. Ağlayabilirim."

Layne gülümseyerek diğer tarafa geçti ve aletiyle aynı şeyi karşı dikişe de yaparak bana daha fazla yer açtı.

"Voilà," dedi ve ben de aynaya döndüm. Elbise tamamen aynı görünüyordu ama sihirli bir şekilde bana birkaç santimlik nefes alma alanı sağlamıştı.

"Seni seviyorum," dedim. Ve o anda bunu gerçekten kastetmişim. Ya da belki de beynime ani oksijen akışı olmuştu.

Layne yine güldü. "Tamam, seni unutam." Gecemi güzelleştirdin. Bence sen benim yılımı yarattın." Layne'in tezgâhın üzerinde duran telefonu çaldı ve ona doğru eğilerek ekranda yanıp sönen mesajı okudu. "Menajerim nerede olduğumu merak ediyor. Gitsem iyi olacak."

"Teşekkürler Layne, cidden. Seninle tanışmak çok güzeldi."

"Sana da. Gecenin geri kalanının tadını çıkar, tamam mı?"

Abartılı bir göz devirmesi yaptım ve ikimiz de tekrar güldük. Bu seferki tüm vücuduma yayıldı. "Hey, Layne. Parti sonrası içkini gözetimsiz bırakma konusunda dikkatli ol. Bazı hikâyeler duydum."

Kaşları çatıldı ama gülümsedi. "Her zaman iyi bir tavsiye. Güle güle, Nova."

Layne, zümrüt yeşili elbisesi arkasından akarak odadan çıktı ve ben aynaya dönerek birkaç dakikalığına nefes alma eyleminin tadını çıkardım. Benim

midem guruldadı. Belki akşam yemeğinden birkaç lokma yemek için hâlâ zamanım vardı.

Kendi gözlerimin içine baktım ve Layne hakkındaki söylentilerin ne kadar yanlış olduğunu düşündüm. Layne benim moda gök gürültümü çalmak için komplo kurdu. Hiçbir şey planlamamıştı. Kırmızı halı galasında kendi elbisesini giyerek çiçeği burnunda bir tasarımcıya hediye vermişti. Ve ben de öyle yaptım.

farkında olmadan. Son dakika çaresizliğinden gelmişti, cömertlikten değil. Belki de gecenin ilk bölümünde kendimi kasalanmış bir sosis gibi hissetmeyi hak etmiştim.

Daha iyi ol, Emily. Çocukken kötü bir seçim yaptığımda annem bana hep bunu söylerdi. Ki bu sık sık olurdu. Yargıladım Layne'e haksızlık. Böyle bir şeye şahit olsaydım asistanımın Layne'in içkisine ilaç katmasını engelleyeceğimi düşünmek isterdim ama... engeller miydim? Yoksa görmezden gelip fark etmemiş gibi mi davranırdım? Layne'in beni herkesin önünde küçük düşürmek için yaptığı söylenen şeyi adil ve doğru bulur muydum? *Daha iyi ol, Emily.*

Evet, Layne'i yargılamıştım ve daha önce de... Tuck'ı yargılamıştım. Bunun için daha fazla sebebim vardı. Ne de olsa, yaptığı şeyler sadece söylenti değildi. Bir suç işlemişti. Cezasını çekmişti. O bir suçluydu.

Ama onu bir zamanlar tanıyordun, her şey dağılmadan önce. Sana ve herkese zarar vermeden önce.

Bir keresinde onuru vardı. Babamın değerli arabasının ön camını parçalayan bir ağırlığın ani parıltısını hissettim. Tuck'la alay ederken düşürdüğüm ağırlık. Yine de babamın gazabına uğramayayım diye suçu üstlenmişti. Benim için hem aşığılanmaya hem de babasının öfkesine katlanmıştı.

Ve ona verdiğim tek şey ilk öpücüğümdü.

Hâlâ bu şekilde düşündüğümü bildiğinden değil.

Onun fedakârlığı sayesinde müzik kampına katılabildim ve orada hayatımın değiştiren bir şan koçuyla tanıştım. Potansiyelimi görmüş ve tamamen dolu olmasına rağmen beni müşterisi olarak kabul etmişti. O değil

Sadece bir şarkıcı olarak büyümemde hayati bir rol oynamadı, aynı zamanda birçok doğru insanı tanıyordu ve her biri başarım için ayrılmaz bir basamak olan bana rehberlik ve akıl hocalığı yaptılar.

Ve eğer Tuck olmasaydı... eğer o kamp ve o hafta sonundan sonra olan her şey olmasaydı... Bugün olduğum yerde olmayabilirdim.

İçimi çektim, akşam çantamdan telefonumu çıkardım. Charlie'den iyi olup olmadığımı soran bir mesaj geldi ve hemen dışarıda olacağıma dair hızlı bir yanıt gönderdim. Doğru yürürken

anneme yeni bir mesaj yazdım: Tuck'a söyle, eğer isterse bir işi var. Tekrar düşünmeden gönder tuşuna bastım.

Sadece birkaç adım atmıştım ki telefonum annemden gelen bir cevapla çaldı: Pişman olmayacaksın.

Hafifçe homurdandım. *Pek olası değil.* Ama olmuştu.

Omuzlarımı geriye çektim, gülümsememi yapıştırdım ve bir kez daha Nova'yı öne doğru çektim.

Tuck

Gözlerimi kısarak çelik ve pleksiglas canavarına baktım. Diğerleri muhtemelen bunu şık buluyordu ama ben bir ömür yetecek kadar çelik ve pleksiglas görmüştüm.

Ama burası Emily'nin -ya da Nova'nın- eviydi, yeni patronumdu, bu yüzden çalışma saatlerimin çoğu halka açık etkinliklerde geçecek olsa bile buna alışsam iyi olacaktı. Ya da ben öyle sanıyordum. Bayan Swanson bana fazla ayrıntı vermemişti, sadece Emily'nin Hizmetlerimle ilgili tekliften heyecan duyduğunu ve geldiğimde pozisyonumu özetleyeceğini söyledi.

Açık lobiye girdim, asansör sırasına yöneldim ve çatı katının düğmesine bastım. Siyah kot pantolonum, siyah botlarım ve gri tişörtüm yıpranmış ve bir iş görüşmesi için fazla rahat görünüyordu, ama sahip olduğum tek şey buydu. Ayrıca, iş için zaten işe alınmışım ve bu yüzden bu *gerçek* bir mülakat değildi. Emily'nin muhasebecisinin annesinin e-posta adresine gönderdiği vergi formlarını ve Emily'nin kişisel bilgilerinden hiçbirini sızdırmayacağıma dair bir gizlilik sözleşmesi imzalamıştım.

Aynalı asansör kabini yükselirken, sinirleri titriyordu. beni huzursuz hissettirdi. Emily'yi çocukluğumuzdan beri ilk kez göreceğim için biraz endişeli olmamın yanı sıra, kendimi hapsedilmiş hissetmekten de nefret ediyordum. Daha önce hiç klostrofobim olmamıştı ama hapishane insana bunu yapabiliyordu. Altı yıl boyunca her gün aktif olarak bununla mücadele etmek zorunda kalmıştım ve görünüşe göre sinir sistemim bunu bırakmaya hazır değildi.

Çatı katına ulaştığında asansörün sesi duyuldu ve iki duvarı olan geniş ve açık bir fuaye alanına adım attım. tamamen pleksiglastan yapılmıştı, böylece Los Angeles silüeti tam olarak görülebiliyordu.

Karşısındaki uzun kapıyı çalmak için elimi kaldırdım. ama parmak eklemim temas etmeden önce kapı açıldı ve parlak fuşya dudaklı, yüksek siyah at kuyruklu ve çiçek dövmeli çok minyon bir kız asansöre bindi. boynunu yukarı kaldırdı, orada durdu. Bana üstünkörü bir bakış attı ve sonra bakışları elindeki telefona döndü ve tekrar yukarı bakmadan önce bir şeyler tuşladı. "Tucker Mattice," dedi beni inceleyerek. Ses tonu hiç etkilenmemiş gibiydi.

Çok etkileyici olduğumu hayal ettiğimden değil, ama çoğu insanlar bir gülümsemenin temel sosyal zarafetini toplayabilirdi. *Los Angeles*, diye kendime hatırlattım. *Herkes her şeyden etkilenmiyor. Tam bir ruh hali.*

"Tuck," dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Kesinlikle rolüne uygun görünüyorsun."

"Rol mü?"

"Bodyguard. Kiralık-" bakışları tekrar vücudumu taradı "- kas gücü."

"Ah, evet, işte bu yüzden buradayım..." Elimini uzattım, bana adını söylemediğini fark ettim ve bana söylemesini bekledim, ama sadece başını salladı, beni gevşek bir şekilde salladı ve sonra içeri girebilmem için geri çekildi.

Tamam o zaman.

Dairenin içi de en az dışı kadar sıcaktı. Baktığım her yer beyaz ve parlaktı.

Her türlü ıvır zıvırdan arınmış, sanki fütüristik bir uzaylı kapsülüne adım atmış gibiydim. *Eğer söz konusu uzaylılar tamamen kişilikten yoksun.* Bir Noel vardı.

Pencerenin yanındaki ağaç, daha çok parlak gümüş topraklarla süslenmiş büyük, beyaz bir boru temizleyicisine benziyordu. Gözlerimi sade ve çoğunlukla tek renkli olmayan bir şeye dikmek için kadına baktım. Telefonuna bakıyordu, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Kahretsin!" diye bağırdı.

"Her şey yolunda mı?"

"Hayır, var. Affedersiniz, hasar kontrolü yapıyorum.
Nova birazdan çıkacak."

Bununla birlikte, telefonuna bir Instagram gönderisiyle ilgili bir şeyler bağırarak odadan hızla çıktı.

Kanepeye doğru yürüdüm ve oturmaya başladım ama sonra .
O sabah duş almıştım ve giysilerim eski de olsa temizdi, ama yine de

Pürüzsüz kadifede bir kir lekesi ya da kış izi bırakmak. Ayakta durmak daha güvenli görünüyordu.

"Tuck."

Başımı kaldırdım ve vücudumdaki her molekül aynı anda hızlanmış . *Emily*. Oydu, sadece...

Yaklaştı, dudakları hafifçe kıvrıldı, ifadesi sıcak olmasa da hoştu. Saçları artık altın sarısı .

Hatırladığım gölge yerine, dalgaları beline kadar sarkan soluk bir şampanya sarısıydı. Dudakları dolgun ve parlaktı; uzun, koyu kirpikleri mavi gözlerini gölgeliyordu.

Pürüzsüz, bronzlaşmış karnının küçük bir kısmı görünen kırpılmış bir gömlek ve kalçasının üst kısmındaki kıvrıma zar zor vuran yırtık bir kot şort giymişti. Bu Emily değildi.

Bu *Nova* 'ydı.

Gözlerimin gezinmesini engellemeye çalıştım. Ama yapmadım. Bu kadını tanıyamadım ama inkar edilemeyecek kadar seksiydi. A Bacaklarımın arasındaki sancı bana bir kadına dokunmayalı çok uzun zaman olduğunu hatırlattı. Aslında altı yıldan fazla.

Açıkçası, en son dokunduğum kadını bile *hatırlayamıyordum*.

"Seni görmek güzel."

Yüz ifadesi neredeyse hiç değişmedi. Elini uzattı, ben de tırnaklarına baktım, gümüş rengindeydi ve bıçak gibi keskinleşmişti. *Yürüyen kaçak mal*. Dökülme tehlikesi geçiren gergin kahkahamı bastırmak için boğazımı temizledim.

"Seni görmek de güzel, Tuck. İyi görünüyorsun."

"Sen de öyle."

Garip bir sessizlik oldu ve midemde bir çukur açıldı. Emily tamamen farklı bir şeye dönüşmüştü.

o zamanki halinden daha iyi. Tıpkı ailem gibi. Evim gibi. tüm bölge. Bir zamanlar sıcaklık ve doğal güzelliklerle dolup taşan her şey ya tamamen yok olmuş ya da soğuk ve sahte bir hal almıştı.

Onu bile.

Sadece derin hayal kırıklığı diyebileceğim bir şey hissettim. yavaşça akıyordu. Uzun zamandır Emily'yi düşünmemiştim ama aklımın bir köşesinde

Onu, asla tamamen bırakmadığım eski hayatımdan kalan son parçalardan biri olarak tuttum. Onu bu şekilde görmek bana başka bir

Beklenmedik bir kayıptı ve hazırlıklı değildim. Ama şimdi bu yeni insanın önünde duruyordum ve bu yüzden

duygularımı bir kenara ittim. "İş teklifi için minnettarım," dedim.

"Tam da doğru zamanda geldi." Annesinin ona meyve bahçelerine iş aramaya gittiğini söylediğinden emindim. İş bulmakta zorlandığını tahmin edebilirdi ama bunu doğrulamayacaktım.

Son birkaç dakika içinde Bayan Swanson'ın yalan söylediği de iyice anlaşılmıştı. Emily

beni işe almak için *heyecanlandı*. Yakınından bile geçmedi. Büyük ihtimalle buna zorlanmıştı. Farkına varmak utanç vericiydi. Ama ben

bunun adil bir takas olduğunu düşündüm. Eğer onun dönüştüğü şey *beni* hayal kırıklığına uğrattıysa, büyük ihtimalle o da beni de hayal kırıklığına uğrattı. Onu tam olarak suçlayamazdım, ama bu acıtmadığı anlamına gelmiyordu.

"Zamanlamanın ikimiz için de uygun olmasına sevindim," dedi ve kanepeyi işaret ederek karşısındaki sandalyeye oturdu.

Tereddüt ettim, sonra oturdum, eğilmeye başladım, ancak sırtın beni neredeyse yaslanmaya zorlayacak garip bir açıyla eğildiğini fark ettim ve bu yüzden dik durdum. "Eminim işler senin için... zor olmuştur,"

dedi, gözleri sanki benim zorluklarım hakkında konuşmaktan rahatsız olmuş gibi kayıyordu.

"Gerçekten harika iş çıkarmışsın," diyerek sohbeti benden uzaklaştırdım. Yaşadığım *zorluklar* en son

onunla konuşmak istediğim şey. Odaya şöyle bir göz gezdirdim. Kişisel zevkim olsun ya da olmasın, odanın dekorunda önemli bir ayrıntı olduğuna emindim.

fiyat etiketi. Çevresine *uygun* görünüyordu. Tüm mükemmellik, parlaklık ve yüzeysel güzellik. "Sen olmak istediğin her şey." Öyle miydi? Şöhreti yakaladıktan sonra hayatının böyle olacağını mı hayal ediyordu? Yine de son derece yetenekliydi ve samimi yeteneklerin ödüllendirildiğini bilmek güzeldi. "Bunu hak ediyorsun Emily. Sen her zaman güzel bir şarkıcıydın."

Bir şey gibi bir an bakışlarımı tuttu ama sonra gözlerini kırptırıp başka tarafa baktı. "Teşekkür ederim, Tuck."

" ederim... Sana Emily mi yoksa Nova mı demeliyim?" Başımı eğerek sordum.

"Emily. Çalışmadığımız sürece." Elini salladı Havada. "İleri geri geçiş yapmak biraz zor olabilir ama eminim bunu başarabilirsiniz."

"Eminim yapabilirim." Ayrıca, işle birlikte gelen fazla konuşma olduğunu hayal etmemiştim.

Yine garip bir sessizlik oldu. Bir dakika bekledim, ailesinden ya da bir zamanlar yaşadığımız bölgeden ya da ayrı kaldığımız yıllarla ilgili kişisel bir şeyden bahsedip bahsetmeyeceğini merak ediyordum, ama o

Sessiz kalınca öne doğru oturdum. "Peki, ah, bana iş," dedim. "Güvenlik ekibinizin bir parçası olacağımı elbette anlıyorum, ama özellikle neyi bilmem gerekiyor?"

"Şu anda pek de takım sayılmayız." İnce bir kahkaha attı.

"Bana yardım eden birkaç kişi var şeyler." Yüzünü buruşturdu, bu da bana hala en azından küçük bir espri anlayışı olduğunu gösteren ilk küçük işaretti ve karşılığında gülümsememi sağladı. "Ama bunların hiçbirisi Gerçek bir sorunla başa çıkabilecek donanıma sahip." Bakışları vücudumda gezindi, ama sonra sanki gözleri onun izni olmadan gezinmiş gibi tekrar yüzüme dikildi. "Senin de eğitilmiş olmadığını biliyorum ama bence iyi bir iş çıkarabilirsin."

Belli ki çok formdasın ve bilirsin işte... iyi durumdasın."

Yanaklarındaki rengin çok hafifçe derinleştiğini gördüğüme yemin edebilirdim ama emin olamadım. "Her , senin görevin arkamı kollamak, kalabalığı izlemek, benimle kontrolden çıkmış hayranlar arasında bir bariyer görevi görmek olacak. İki hafta önce biri bana saldırdı. Bana sadece bir mektup vermek istedi ama bu beni korkuttu. Benim

Erkek arkadaşının bir güvenlik ekibi var ama görevi de gözlerini ondan ayırmamak. Yani, adam öne doğru ateş ettiğinde, onlar Charlie'nin etrafını sardı ve ben bir nevi asılı kaldım."

Erkek arkadaş1. "Anladım," dedim. Kulağa yeterince kolay geliyordu.

Kendimi korumak için hapishanede başımı dik tutmayı öğrenmiştim. Emily'yi ellerinde aşk mektupları olan ve çaresizlik kokan aşırı hevesli bodrum sakinlerinden kesinlikle koruyabilirdim.

"Her türlü sosyal etkinlikte bana eşlik edeceksin. Eğer bir parti ya da benzeri bir şeye, sadece mekana girerken ve çıkarken bana eşlik etmen beklenecek. Ancak halka açık bir etkinlikse, beni mekanın içinde korumanı isteyeceğim."

"Tamam."

"Yani, çalışma saatleriniz öngörülemez olabilir. Bazı günler nöbetçi olmanızı istemek zorunda kalacağım."

"Sorun değil."

"Eğer bir noktada ekibimi genişletmem gerektiği ortaya çıkarsa, o zaman bunu gerçekleştireceğim."

Başımı salladım.

"Her neyse, bir kısmını ilerledikçe telafi etmemiz gerekecek. Daha önce hiç korumam olmamıştı. Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Avuçlarımı jean giymiş kalçalarımda gezdirdim. "Sanırım benim

Şimdi tek soru, özel bir şey giymemi isteyip istemediğiniz?"

Korumalar üniforma giyer miydi? Emin değildim. Bırakayım da o söylesin.

Bir an için afallamış gibiydi, bir parça buz sarısı saçını hançer gibi bir parmağının etrafında döndürürken başka tarafa bakıyordu, dudakları parlak bir şekilde . "Tamamen siyah, belki?"

Gözleri tekrar üzerimde gezindi. "." Başını çevirdi. "Destanie?"

Ufak tefek, renkli genç kadın sanki yakınlarda bir yerde durup çağrılmayı bekliyormuş gibi köşeyi döndü. "Evet?"

"Sence yeni korumam ne giymeli?"

Destanie yaklaştı, kollarını kavuşturdu ve kedinin az önce kapısının önüne bıraktığı bir şeye yakından bakar gibi beni inceledi. "Gri," dedi. "Ama sadece

Gri. *Simli* gri. İçinde biraz parlaklık için spandeks olan bir şey. Sıkı da olsun. Tayt biraz esnemesini sağlayacak, böylece görevlerini yerine getirebilecek ama kesinlikle çok sıkı olacak. Sadece kasları bile çoğu sürüngeni caydırır," dedi, sanki orada oturmuyormuşum gibi benden bahsederek.

Ve tutun. Sıkı mı? Gümüş mü? *Streç?* Cirque du Soleil sanatçısı gibi giyinmemi mi istediler? Hayatta olmaz.

"Mükemmel," dedi Emily. "Bu onu Charlie'nin takımından da ayıracak, ki bu önemli. Tamam, üniforma bu kadar."

O bana baktı, ben de ona baktım ve yüz ifademi mümkün olduğunca nötr tutmaya çalıştım. Çaba sarf ederek, kalan az miktardaki gururumu bir kenara bıraktım. "Böyle kıyafetleri nerede bulabilirim?"

"Oh, size kredi limitlerimin olduğu birkaç mağazanın adını vereceğim. Onlar seninle ilgilenir."

Destanie odadan çıkarken, "Ayakkabı da almayı unutma," dedi. "Ve güneş gözlüğü," diye omzunun üzerinden seslendi. "Gözlerinizin tam olarak nereye odaklandığını kimse bilmemeli."

Emily yanındaki sehpanın koyduğu telefonu aldı. "Bana cep telefonu numaranı ver," dedi. "Henüz bir tane yok. Şu telefonlardan birini almam gerekecek. kontrollü telefonlar." Çok fazla dakikaya gücüm yettiğinden değil.

Bir an bana baktı ve sonra güldü. "Bekle, şaka mı yapıyorsun?"

Yavaşça başımı salladım.

Elini salladı. "Bir akıllı telefon gönderteceğim ve bunu planıma . Bu işin gerekli bir parçası. Ayrıca, sana mesaj atabilmem ve her an müsait olduğunu bilmem gerekiyor."

"Tamam. Teşekkürler." Sesim evcil bir köpek gibi çıkıyordu. Tanrım, böyle şeyler beni tam bir ezik gibi hissettiriyordu ve bundan nefret ediyordum.

"Tur için altı hafta sonra yola çıkıyoruz."

Bir turne. Kaliforniya'dan daha yeni ve birdenbire bir ay içinde büyük bir turneye çıkıyordum. Şartlı tahliye memuruma haber vermek zorundaydım. Neyi bilmem gerekiyordu? Bana bir seyahat programı verilecek miydi? Emily gelmeden önce gideceğim yerleri araştırmam gerekiyor muydu? Kahretsin, boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Bunu söyleyebileceğimden değil elbette. Bir haftanın ne kadar büyük bir fark yaratabileceğini başım dönüyordu.

Emily ayağa kalktı ve aklım onun kıvrımlarını incelemem için bana yalvarsa da yine göz temasını sürdürdüğümünden emin oldum. Bana tura kadar kalacağım yakınlardaki bir otelin adını verdi. "Eğer alt kattaki lobide beklemek istersen, seni alması için bir Uber çağıracağım. Parası ödenecek."

Bir Uber. Uber'in bir araç olduğunu biliyordum ama daha hiç kullanmamıştım. Uber'ler pek popüler değildi, özellikle de yaşadığım mahalleden çıkarılmadan önce toplum. Ama soru sormayacaktım. Bundan sonrasını ben hallederdim. "Teşekkür ederim."

"Destanie'ye mağazalarla ilgili bilgileri bugün daha sonra teslim edilecek telefona mesaj atmasını söyleyeceğim."

Başımı salladım. İş için minnettardım ama bu insanlardan biri, Emily'nin *çevresinin* bir parçası olmak üzere olduğum gerçeği pek gitmedi. Açıkçası, bu beni çünkü bu ben değildim ve bu sadece benim çaresiz bir durumdaydım. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu, fırsatı tepmek dışında.

Beni kapıya kadar ve elini uzattı, parmak uçlarındaki hançerler tepedeki ışıktaki parlıyordu. Kaşlarımı çattım ama salladım.

"Tekrar teşekkür ," dedim. "Sizden haber bekleyeceğim."
Sonra o garip uzay gemisinden çıktım ve son yarım saati geride bırakmaya hevesli bir şekilde lobiye doğru yola .

DOKUZ

Emily

Neden bu kadar huzursuz hissediyordum? Kollarımı kavuşturdum, tavandan tabana pencerenin önünde atıyordum, Los Angeles manzarası puslu turuncu bir parıltıyla çalkalanıyordu.

"Dinlenen sürtük suratının plan olduğunu söyledi!" Destanie haykırdı, sesi dehşet içindeydi. Ona baktım, kanepeye yayılmış, telefonunun tuşlarına şiddetle vuruyordu, yüzü öfkeyle . Benim de öfkelenmem gerektiğini anladığım için dikkatimi asistanıma yönelttim ve onun sözlerini kafamda yeniden canlandırımdım.

"Neyin planı?"

Başını kaldırdı ve kaşlarını kaldırdı. "Kaltak suratlarını dinlendiriyorum sanırım."

Bunu bir an için düşündüm. "Bu bir iltifat olabilir."

Destanie kısa bir süre şaşkın şaşkın baktı, ağzı açıldı ve sonra gözleri genişlerken tekrar kapandı. "Olabilir, değil mi?" Kendini , bu fikirden heyecan duyduğu belliydi. "Bir tane yapacağız. Bundan sonra bu senin imzan olacak."

Ona mavi çelik mi diyeceğiz? Merak ettim, *Zoolander*'daki o gülünç ifade gözümün önüne gelince bir kıkırdama geldi ama yutkundum. Destanie belli ki Kendimi bir parodi gibi hissetmeme neden olsa da bu fikir konusunda hevesliydim.

Yine de önemli olan bir sorunu çözmüş olmasıydı. Yorumu yapan kişinin kim olduğunu bilmiyordum ve açıkçası umurumda da değildi. Burada önemli olan, benim -ya da sözcüm olarak Destanie'nin- imajımın kontrolünü geri almamı sağlamış olmasıydı. Hemen savunmaya geçmektense, hakaret olarak algılanabilecek bir şeyi sahiplenmenin her zaman daha iyi olduğunu öğrenmiştim. Sosyal medyanın *büyük bir kısmı tamamen stratejiden* ibaretti. Sadece ne paylaştığınız ve ortaya koymayı seçtiğiniz imaj değil, aynı zamanda çevrimiçi ortamda başkalarına nasıl yanıt verdiğiniz de önemliydi. Yaklaşık bir yıldır spot ışıklarının altında olmama rağmen, imaj oluşturma konusunda gün geçtikçe daha iyi hale geliyordum.

Bununla gurur duymalıyım. Peki neden kendimi depresif hissetmeme neden oldu? Neden bazen sosyal medya -şarkı söylemek yerine yeni tam zamanlı kariyerim miydi?

Destanie telefonunun tuşlarına basmaya devam etti ve ben tekrar pencereye döndüm.

Tuck Mattice.

Onu yetişkin bir adam olarak görmek gerçeküstü bir şeydi, artık bir zamanlar olduğu çocuktan eser bile yoktu. Şimdi bilenmiş ve sertleşmiş bir suçlu. Yontulmuş. Kaslı. *Muhteşemdi*. Her zaman hızlı bir gülümsemesi ve kolay bir kahkahası vardı. Her zaman kaburgalarımın altında baloncuklar patlatırdı. O zamanlar gözleri üzerimdeydi, yüz ifadesi kısmen şaşkınlık kısmen de o zamanlar ayırt edemeyecek kadar genç olduğum ve şimdi de aklıma getiremediğim başka bir şeydi. Onun için gösteriş yapmışım çünkü tepkisini sevmiştim. Ve o içsel türbölansı arzulamışım -kısmen itici ama çoğunlukla Heyecan vericiydi. Bazen küçük vahşi kediler gibi kavga ederdik ama aynı zamanda oynar, semenderleri kovalar, keşfe çıkar ve birlikte başımızı belaya sokardık. Onun gelişi için hazırlanırken eski maceralarımızı düşünmüş, postişlerime ve makyajıma ekstra özen göstermişim. Bunu bekliyordum.

Beni *büyüleyici* hissettiren aynı eski bakış, ama şimdi bir kadın, bir *yıldız* olduğum için daha da bariz, daha *çiğ* olacaktı. Onun yerine, ben odaya girdiğimde yüzü düşmüştü. Bana sanki bir hiçmişim gibi baktı.

Hayal kırıklığı. Midem düğümlendi, o baloncuklar teker teker dağıldı.

ne cüret?

Onu aceleyle yargılamamaya karar vermiştim, ama şimdi onu şahsen gördüğüm için varsayımlarda bulunmaya hakkım olduğunu fark ettim. Eğer bir şey varsa, o da tam da hayal ettiğim gibi biri haline gelmişti. Sertleşmiş. Acı. Onu son gördüğümde olduğu gibi hâlâ etkilenmemişti. Soğuk.

Ve bu bilgi beni sadece kızdırmakla kalmadı, aynı zamanda incitti.

Annesinin ölümünden sonraki tüm o anıları geri getirdi. O zaman bana sırtını dönmüştü ve kendimi tamamen terk edilmiş hissetmiştim. Tüm gücümle onun yanında olmaya çalışmışım. Belli ki ihtiyacı olan bir arkadaş. O çatı katına bile gitmişim. ve çok sevdiği kitaplarından birkaçını aldım. Okuma seviyemin çok üstünde olmasına rağmen bir tanesini baştan sona okumuştum. Bazı sayfaların üzerinden on kez geçmem gerekti. kelimeleri anladım. Onunla bu şekilde kurabileceğimi, onu duygusal komasından çekip çıkarabileceğimi ve bana geri getirebileceğimi düşünmüştüm. Ama o sanki ben yokmuşum gibi bana baktı.

Bugün de bana öyle bakmıştı. Ve bu beni incitmişti. Hayatta istediğim her şeye ve daha fazlasına sahip şu anda bile bende hâlâ böyle bir tepki uyandırabilmesi beni çok üzmüştü. Benden bu kadar aşağıdayken, kahretsin.

Ve yine de, işte buradaydım, güvenliğimi ona emanet etmek üzereydim. Onu yakın çevremine içine almak üzereydim. Tuck Mattice bir kez daha günlük hayatımın bir parçası olacaktı.

Derinleşen gün batımına baktım, sıkıntılı ve tedirgindim. Bu işin iyi gitmeyeceğini hissediyordum.

" bu. İşte bu," dedi Destanie yüzüme bakıp sırtarak

Elimi yukarı kaldırdım, sanki o her neyse yanağımdan sarkıyor olabileceğini düşündüm. "Oh," dedim, anladığım için kolum düştü. "İmza bak?"

Destanie gözlerini devirerek güldü. "Adını üç kez söyledim ama beni duymadın. Leon az önce aradı ve yolda olduğunu söyledi."

"Özür dilerim," diye mırıldandım, yüz hatlarımı düzeltmeye çalışarak. "Kendi kafamın içinde kayboldum. Leon'a benimle güvertede buluşmasını söyle."

"Tamam," diye seslendi Destanie, ben dönüp soluklanmak için düşündüğüm küçük yere doğru ilerlerken. Mutfağın dışındaydı ve Güney Kaliforniya'da devam eden kuraklık nedeniyle şu anda kahverengi ve kavrulmuş olsalar bile tepelerin harika bir manzarasına sahipti. Birkaç veranda bitkisi getirmiştım. altı ay önce Trader Joe'dan eve dönmüşlerdi.

Bu birimi yandaki daireden ayıran mahremiyet perdesine tırmanarak yemyeşil bir fon oluşturdum. Dairemin zengin hissini ve temiz çizgilerini seviyordum ama Bazı hala bir çiftlik kızı olduğumu varsayıyordum, çünkü tırmanan sarmaşıkların ve doğal manzaraların evcilleşmemiş güzelliği, başka hiçbir şey yapmadığında bana huzur hissi veriyordu.

"Emily."

Döndüğümde müdürümün gülümseyerek sürgülü cam kapıdan geçip güverteye çıktığını gördüm. "Leon." Yaklaştım ve iki elimi birden tutarak sıcak bir şekilde sıktı. "Uğradığınız için teşekkür ederim. Ben de ofise gelirdim."

"Hayır, şehrin öbür ucundaki başka bir toplantıya gidiyordum ve sizin ev de yolumun üzerinde," dedi sarmaşığa bakarak.

"Ayrıca, bu harika. Özellikle de günün büyük bir bölümünde bir toplantı odasında oturduğumdan beri." İkimiz de dört kişilik cam masaya oturduk. Güneş batıyor olmasına rağmen,

Günün sıcaklığı henüz tam olarak geçmemiştir. Ama

Alanı kaplayan tentenin altında rahattı. Leon içini çekti, bir an için tepelere baktı, gözleri

gümüşi lavanta rengi gökyüzünde duruyordu. Ben de ona doğru döndüm, ufuk daha önce gördüğümü hatırlamadığım bir tondaydı. Hayatım boyunca binlerce gün batımına şahit olmuşken nasıl oluyor da bir tanesi bile beni hayrete düşürebiliyordu? "Hiç unutmur musun

Yönetim kurulu odaları ve kayıt stüdyolarının ötesinde bir dünya var mı?" diye sordu.

Gülümsedim ve bütün gün ilk kez gerçek bir gülümseme gibi geldi. "Bazen," diye itiraf ettim.

Boğazını temizledi, kendine gelir gibi oldu. "Dinle Emily," dedi, açık avucunu masanın üzerine vurarak.

beni incelerken bir an için masadan kalktı. "Tura katılan birkaç ekip üyesiyle sözleşmeleri düzenliyordum ve seninle onların birkaçı hakkında konuşmak istedim.

öneriler." "Oh, tamam."

Elini çantasına attı ve bir yığın kâğıt çıkardı. "Bunların hepsini onayladım. Sadece sizin imzanıza ihtiyaçları var. Bunları okumak için birkaç gününüzü ayırın ve herhangi bir sorunuz olursa beni arayın."

Başımı salladım, sözleşme yığınınını bana doğru kaydurdım ve en üstteğine baktım. Bir aydınlatma ekibi içindi. Sadece Sayfanın en üstündeki ismime bakmak gerçeküstü bir şeydi. Bir menajerim ve asistanım, gerçek bir *ekibim* olduğuna inanmak yeterince zordu. Ama şimdi bir ışık ekibim vardı! Sadece gösterimi ışıklandırmakla görevlendirilmişlerdi.

Ve bir koruma. Artık bir koruman var.

Bu düşünceyi bir kenara ittim, boğazımı temizledim ve Leon'a teşekkür ettim.

"Bir şey daha var," dedi Leon ve durakladı beni gerdi. Kötü bir haber vermek üzereymiş gibi görünüyordu. "Dudak senkronizasyonu yapmanı istiyorum."

Şaşkınlıktan ağızım açık kaldı. "Lip-synch? Lip-synch... ne?"

"Şovun."

"Benim şovum mu?" Küçük bir kahkaha attım ama Leon yüzünde hiç eğlence ifadesi olmadan bana bakınca kahkaham çabuk söndü.

Elini kaldırdı. "Bu fikri sevmeyeceğini biliyordum ama beni dinle. Dans sahneleri son derece hareketli. Yeni bir sanatçısınız, özellikle de sizin gösterilerinize yer ayırdığımız mekânlarda. Çok fazla

para sana bağlı, Emily. Milyonlarca dolar. İnsanlar senin imajına yatırım yaptı ve biz vokallerinin seyircinin beklediği her şey ve daha fazlası olmamasını göze alamayız. Bu çok riskli."

"Alay edilme riskim yok mu?" diye sordum.
"Yeteneğimin sorgulanması?"

"Başkasının vokalini dudak senkronizasyonu yapmıyorsun bebeğim. Kendi vokalini yapıyorsun. Birçok büyük isim bunu yapıyor. Günümüzde ve bu çağda neredeyse beklenen bir şey. Ve

profesyoneller anlar. Çok az kişi aynı anda on şey yapmaya odaklanabilir ve siz neden odaklanasınız ki? Size şovmen denmesinin bir sebebi var."

Bana şarkıcı denildiğini sanıyordum.

Leon devam etti. "Riskleri ve faydaları tarttık ve bunun en iyi yol olduğuna karar verdik. Şimdi bir başarısızlık kariyer intiharı olur. Bu bir iş bebeğim. İş hayali daha az parlak hissettirebilir, ama aynı zamanda hayali canlı tutan şeydir. Anlıyor musun?"

Yavaşça başımı salladım. , gerçekten. Ve ben de her şeyi riske atmaktan korkuyordum. Leon Lee bu işin en iyilerinden biriydi. Müşteri listesi -ve onların net servetleri- ne yaptığını tam olarak bilen ve müşterilerini başarıya yönlendiren bir adamdan bahsediyordu. Kariyerim için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi göz ardı eden bir aptal mı olacaktım?

Leon'un tavsiyesini dikkate almazsam aptallık etmiş olmaz ?

Evet. Evet, isterim.

Peki neden kalbim içimde küçülüymüş gibi hissediyordum? Göğüs mü? Evet, çünkü dudak senkronizasyonu fikri beni tam bir satılmış gibi hissettiriyordu. Ama aynı zamanda... Bu kariyeri her zaman şarkı söyleyebilmek için seçmiştim. *Bu* benim hayalimdi. Tutkumdu. Ve hayalimi yaşamanın aynı zamanda onu kaybetmek anlamına geldiğini anlamakta zorlanıyordum.

ON

Tuck

Emily'nin şu anda derme çatma sahnede salınarak giydiği kıyafet püsküllü, elmas taşlı bir bikiniden biraz daha fazlasıydı. Uyluk yüksekliğindeki botlar biraz daha

ve yine de bir şekilde kıyafeti çok daha riskli hale getirdi.

Riskli mi? Huysuz bir ihtiyar gibi konuşuyorsun. Sadece tadını .

Sorun ne? Hoşuma *gidiyordu*. Biraz fazla. I

Güneş gözlüklerimi burnuma doğru ittim, başımı eğdim, böylece aslında yan tarafa bakıyormuşum gibi göründüm.

ona bakıyordum. Gerçekten de harika bir vücudu vardı. Sıkı

ama her yeri yuvarlak. Uzun, düzgün bacaklar. Şimdi

göremesem de ayak bileklerinin bile güzel olduğunu

biliyordum. Ve hareketleri. Zarifti. Zahmetsiz. Cehennem kadar seksi. Tanrım, altında nasıl hissedeceğini-

"İyi misin dostum?"

Yanımdaki adamın sesiyle döndüm. Uzun boylu, sarışın adam endişeyle bana bakıyordu. Elini yüzünün önünde salladı. "Acı çekiyor gibi . Dün gece çok mu içtin?" Güneş gözlüklerimi göstererek sırttı.

Gözlüğümü başımın üstüne gelecek şekilde yukarı ittim ve sahneden gelen spot ışığı parlak bir şeyden yansıyıp gözüme çarptığında gözlerimi kısarak baktım. "Hayır, sadece burası alışılmadık derecede... aydınlık."

Güldü. "Buna alışırsın." Elini uzattı. "Ben Charlie, Emily'nin erkek arkadaşıyım. Sen de onun yeni koruması olmalısın."

Ah, erkek arkadaş. Elini tuttum. Adam tanıdık geliyordu ama nedenini söyleyemiyordum. Omzunun üzerinden baktığımda, saçları küt kesimli, siyahlar giymiş iri yarı bir adam, ellerini önünde gelişi güzel kavuşturmuş, ama belli ki tetikte duruyordu. Charlie'nin güvenliği mi? Öyle olmalı. Müzik endüstrisinde de ünlü biri. Gözlerim ona döndü. "Tuck Mattice. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ekibine hoş geldiniz. Burada olmanız harika. Varlığınız ona gerçekten huzur verecek. Ve bana da. Özellikle de bu turnede. Hayranlardan ne bekleyeceğinizi asla bilemezsiniz. Çoğu yüzde yüz iyi ve samimi. Ama her zaman bir sınır vardır, bilirsiniz."

Onun sözüne . göre, bırakın ülke çapında dolaşmayı, şehirde bile *birini* takip eden biri pek de istikrarlı sayılmazdı. Sonra tekrar, kendi kararım

Hayatımın büyük bir bölümünde -en hafif tabirle- sorgulanabilir bir insan olduğum için Emily'nin *hayranları* söz konusu olduğunda varsayımlarımı yumuşatmaya çalışıyordum.

Ayrıca, Emily'nin yeteneğini küçümsemek istemedim. Çok güzel bir şarkıcıydı. Onun sesi beni etkilemişti. Bir çocuktan fazlası değildi. Ailelerimiz için şarkı söylerken kenarda durduğumu hatırlıyorum. O sahneye çıktığında kendimi hep diğerlerinden ayırırdım, çünkü tüm odağımı ona ve sadece ona yöneltmek istedim. Küçük bir mucizeye tanıklık etmek gibi hissetmişim. O şimdi bir yıldızdı, ya da bana öyle söylenmişti, ama Tanrım, o zamanlar ona hayran kalmıştım.

Tamamen ve tamamen.

şu anda? Dönerek çaldığı şarkı aşırı hızlıydı, kayıt sesinin garip ve elektronik çıkmasına neden oluyor, doğallığını vurgulamak için hiçbir şey yapmıyordu. kadifemsi bir duygusallık. Emily sahnede dans ederken özellikle yüksek bir nota içimi sızlattı ve dramatik bir şekilde sona erdi

Poz ver. Küçük kalabalıktan bir alkış tufanı ve ben bir iç geçirdim.

Emily alıştırma yaptığı mikrofonun klipsini açtı ve sahneden indi, bize doğru yürürken adımlarında bir sıçrama vardı. Nefes nefese kalmıştı ve terden parlıyordu; portakal bahçeleri arasında eğilip bükülerek oynadığımız bir kovalamaca sırasında Emily'nin bana doğru koştuğu an gözümün önüne geldi. Ama bu sefer bir kadındı ve püskülleri zıplıyordu. Tüm bu kızarıklığı görünce kanımın birkaç derece yükseldiğini hissettim, parlayan teni. Durduğumuz yere geldiğinde gözümü kaçırdım, parmak uçlarına kalkıp Charlie'yi dudaklarından öptüğünü çevresel görüşümden görebiliyordum.

Emily, "Görüyorum ki üniformayla biraz oynamışsın," dedi.

Bakışları orta gri pamuklu tişörtüm ve koyu gri kot pantolonumun üzerinden siyah botlarıma kadar vücudumda gezinirken mükemmel çizilmiş bir kaşımı kaldırarak ona baktım. "Evet, o konuda," dedim. "Destanie'nin tarif ettiği şeyi tam olarak bulamadım. Umarım bu işe yarar."

Charlie sırtımı sıvazlayarak, "Önemli olan rahat olman," dedi. "Eğer bir sorun çıkarsa, hareket edebilmeniz gerekir. Ve hızlı hareket etmelisin. Değil mi bebeğim?"

Emily ona tek yanıt olarak kayıtsız bir mırıltı verdi. "Oteliniz nasıl?" diye sordu.

"Bu mükemmel. da fazlası. Teşekkürler." "Harika."

"Harika."

Bir an için birbirimize öylece baktık, havada bir tür gerilim dönüyordu. Ne olduğundan emin değildim, ya da Belki de çok yakından bakmak istemedim. Olmayan bir şeyi görmek istemedim çünkü kadınlar konusunda çok deneyimsizdim. Tek bildiğim ensemdeki tüylerin diken diken olduğu ve saniyeler geçtikçe kıyafetlerimin aşırı dar gelmeye başladığıydı ve ikimiz de başka tarafa bakmıyorduk.

Charlie Emily'yi kendine doğru çekti, kolunu Emily'nin beline doladı ve avuç içini Emily'nin çıplak bedeninin üzerinde gezdirdi.

mide. Emily hafifçe irkildi ve ona baktı, yüz ifadesi hayranlık içinde eriyordu. "Dudak senkronizasyonu yaptığını gördüğüme sevindim bebeğim," dedi Charlie. "Bu şekilde her şey çok daha sorunsuz ilerleyecek ve dans numaralarına kendini verebileceksin."

Ne? "Gerçekten şarkı söylemiyor musun?" Ağzımdan kaçırdım. Kaydın sadece prova amacıyla kullanıldığını sanıyordum.

Emily'nin gözleri bana kaydı. Omuzlarını geriye çekerken "Hayır," dedi. Ses tonundaki savunmacılığı gizlemeye çalıştıysa da başaramadı.

Sesinin tatlı , doğuştan gelen yeteneğinin küçüklüğünden beri herkes tarafından nasıl fark edildiğini hatırladım. "Bu çok kötü."

"Öyle mi? Bana göre bu konuda hiçbir şey kötü görünmüyor." Kolunu odanın gezdirdi, sanırım maiyetini, spot ışıklarını, payetleri, emeğinin parlak ve ışıltılı meyvelerini gösteriyordu. Ya da şansını. Ya da onu buraya getiren her neyse. Çünkü görünüşe göre, bu onun sesi değildi. Onlar robotik ve tanınmaz bir şeye dönüştürdü.

kıсарak baş döndürücü ışıklara bakarak kolunu takip ettim, elektronik ses hala çalışıyordu ama artık daha yumuşaktı. Sincapların bir akrabası gibi konuşmuş. Bu beni korkuttu. "Emin misin?" diye sordum.

"Çok." Çenesi ve eğer bir kuş olsaydı tüyleri kesinlikle kabarırdı. Yine o gerginlik.

Dönüyordu. Emily bir adım öne çıkmıştı ve şimdi gözleri Çenesini inatla kaldırarak bana baktı. Hareket ettiğimi hissetmemiştim ama görünüşe göre etmişim, çünkü aniden Neredeyse parmak ucunda duruyorduk, göğüslerimiz birbiri ardına yükselip . Yanakları kızarmıştı ve çok yakındık. Bu uygunsuzdu ve söylediklerim de öyle. Geri adım attım.

Yine de görünüşü... Bana nasıl olduğunu hatırlattı genç bir kızken baktığı ve meydan okuduğu

Skor, galibiyet, etiket ya da bulabildiği herhangi bir küçük kural boşluğu. Ki bu sık sık olurdu. O hiçbir zaman bir çok zarif bir kaybeden. Anılar beni gülümsetti. Neredeyse.

Hâlâ taşıdığımın farkında bile olmadığım anıların geri gelmesinden nefret ediyordum. Çünkü onlar bana hala derinlerde bir yerde

Bir zamanlar tanıdığım meydan okuyan küçük velet.

Ama daha çok, onun dönüştüğü şeyden hoşlanmamamı sağladılar. "Selam Emily bebeğim," dedi Charlie rahatsız bir ses tonuyla.

Kıkırdadı, her ne oluyorsa kafasının karıştığı belliydi, benim bile tam olarak bir şey.

"Neden gidip bir şişe su almıyoruz? O kadar danstan sonra susamış olmalısın."

"Ben susadım. Susadım," dedi Charlie'ye hitap ederek ama hâlâ bana bakıyordu. "Bana bir su getirir misin, Tuck?"

"Ben senin korumanım, köstebeğin değil."

Ağzı açık kaldı.

Kendini kovdurmaya mı çalışıyorsun, Tuck?

Belki de. Belki de öyleydim. Çünkü yakın geçmişte kendime zarar vermiştim. Tepkisel. Aptal. *Gururlu*.

Ve bakın beni nereye getirdi. Derin bir nefes aldım. "Olduğum yerde kalıp bu girişi korumam daha güvenli. Bütün öğleden sonra hava alması için açık bırakıldı. Herhangi biri içeri girebilir." Sesimi yumuşatarak arkamızdaki kapıyı işaret ettim.

Emily'nin bakışları önce kapıya, sonra tekrar bana yöneldi ve şüpheyle daraldı. Ama sonra geri çekilirken yavaş bir nefes verdi, görünüşe göre en azından şimdilik yatışmıştı.

Charlie'nin elini tuttu ve başka bir şey söylemeden dönüp uzaklaşmaya başladı.

"oldum, Tuck," dedi Charlie.

"Sen de," diye mırıldandım güneş gözlüklerimi bir kez daha indirirken, Destanie *üniformanın* bir parçası olmalarını önerdiği için minnettardım.

Emily'nin bir şişe suyun kapağını açmasını izledim, Başını eğdi ve yarısını içti, yutkunurken ince boğazı hareket ediyordu. Charlie yanındaki kadının söylediği şeye güldü ve Emily'ye doğru eğilerek sanki Elini sırtının küçük bir koyduktan sonra kışına doğru kaydırıldı ve tekrar yukarı çıkıp omurgasının alt kısmında durdu. Kadın Ona gönülsüzce gülümsedim. Çeneme masaj yaptım. O omzunun üzerinden bana baktı, ben de başımı çevirdim. Böylece küçük kalabalığı tarıyor gibi görünüyordum. Sohbeta yeniden katıldığında bakışlarımı tekrar ona odakladım, yüzünü buruşturarak üstünü çekiştirmesini ve yeniden ayarlamasını izledim. Kırmızı bir yaranın kenarını gördüm. Payetli kumaş belli ki etine batmıştı. Demek bu yüzden dar tayt ya da her neyse onu giymemi istiyordu. Etrafındaki herkesin kendisi rahatsız olmasını istiyordu. Kollarımı gerdim, talimatlara uymadığım için mutluydum.

Sahne yedek dansçılarla bazı hareketlerin üzerinden geçen kadın Emily'nin adını söyledi ve o da Charlie'nin yanağına bir öpücük kondurarak onlara katılmak üzere geri döndü.

Atıştırmalık ve içeceklerle dolu masaya dönüp baktığımda Charlie ve koruması gitmişti. Kapıya doğru , kapıyı kapatıp kilidi çevirdim ve bir su almaya gittim ama oraya vardığımda soda ve enerji içeceği kutuları arasında hiç su göremedim.

"Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim?" Kireç yeşili bir spor sütyeni ve bir çift küçük beyaz şort giyen güzel bir esmer kıza baktım. Onu daha önceki dans gösterisinden tanıdım.

"Sadece bir şişe su arıyordum."

İçeceklere baktı. "Oh. Sanırım bitmiş. Salonda köşede bir buzdolabı var, orada ekstra malzemeler saklanıyor. Gitmemi ister misin? kontrol edelim mi?" işaret etti, sonra elini

bana uzattı ve gülümsedi. "Ben Caycee, bu arada."

"Selam Caycee. Tuck. Ben Emily'nin korumasıyım. Ve hayır, değil. Ben gidip alırım. Zaten bacaklarımı açmam lazım."

"Oh! Emily'nin koruması. Bu harika. Ben bir üyesiyim Dans takımı. Ailemize hoş geldiniz. Görünüşe göre turne boyunca hepimiz birbirimizi daha iyi tanıyacağız." Gülümsemesi büyüdü ve gözleri vücudumda gezindi,

Bana imalı bir bakış attı. "Bu arada, eğer müsaitsen bundan sonra bir grup içki içmeye gideceğiz."

"Ah, belki. Bakacağım. Davetiniz için teşekkürler."

"Elbette, sonra görüşürüz."

Etrafından dolaşarak gösterdiği yöne doğru ilerledim. Köşeyi dönmeden önce Emily'ye baktım, sahnede olduğunu, etrafta zıplayan diğer sanatçılarla çevrili olduğunu kapatıp kilitlediğim kapının hâlâ kapalı olduğunu teyit ettim.

Salona yaklaştığımda, kısık sesle konuşan iki erkek sesi duydum ve durdum. Endişeliydim.

Bir şeyi yarıda keserek geri çekilmeye başlamıştım ki, Charlie'nin adının son derece sesli bir adam tarafından söylendiğini duydum. Arkasında duran güvenlik görevlisini görmüştüm.

daha önce? "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Kaslarım dondu, sanki durduğum yerden uzaklaşmışlar gibi sesleri kısılınca kulaklarım diken diken oldu. "Ben Stok yapmam gerekiyor - önümüzdeki birkaç ay boyunca seyahat edeceğim bazı yerlerde iyi bağlantılar olmayabilir. Her zamanki şeyler - toz, barlar... biraz molly, bilirsiniz." Charlie'nin sesi.

". Onları bu gece alırım."

Vay anasın! Los Angeles'ın göbeğinde yaşamıştım. Uyuşturucuya atıfta bulunmak için kullanılan terimlere aşinaydım. Sanırım Charlie görüldüğü gibi altın çocuk değildi.

KahretsinEmily onları nasıl seçeceğini gerçekten biliyordu.

Hışırta sesleri ve ardından ayak sesleri duydum ve yavaşça geri . Charlie odadan çıktı, başı eğikti.

Diğer yöne dönerken birkaç banknotu cüzdanına geri koydu. Yavaş bir nefes aldım. Beni görmemişti.

Arkamı dönmeye başlamıştım ki, koruma görevlisi odadan çıktı ve göz göze geldik. "Banyo bu tarafta mı biliyor musun?" diye sordum.

Durakladı, gözleri kısa bir an için daraldı, sonra kolunu kaldırıp durduğum yerin arkasını işaret etti. "Bu taraftan."

"Doğru. Teşekkürler." Döndüm ve uzaklaştım.

Tuvaletten dönerken dinlenme salonunda durdum, bir paket su aldım ve

Atıştırmalıklar ve içeceklerle dolu bir masa. Caycee geldi, sulardan birini plastikten ayırdı ve sırttı. "Teşekkürler."

Ben de gülümsedim. "Sorun değil."

Charlie şimdi sahnenin yanında durmuş Emily'nin provasını izliyordu ve ben ne yapacağımı düşünürken bir yudum su içtim. Onunla güvenlik arasında geçenleri duymuştum. "Hey, Caycee, şuradaki adam, Charlie? O ne iş yapıyor?"

Caycee güldü, az önce aldığı su yudumunda neredeyse boğuluyordu. "Şaka yapıyorsun değil mi? Bilmiyorsun ki Charlie Cannon? O şu anda en büyük film yıldızlarından biri."

Hah. Az önce "sipariş ettiğini" duyduğum ürün miktarına bakılırsa, bilinen bir partici olmalıydı. " biri?"

"O çok iyi biri. İş dünyasında ve hayranları arasında gerçekten sağlıklı olmasıyla tanınıyor. Ve o *mega* zengin." Bir torba karışım aldı, açtı ve fıstıkları almak için M&M'leri kenara itmeye başladı. "Bel Air'de çalgın bir malikanede yaşıyor. Bu lüks partiyi Emily'nin single'ı bir numaraya yükseldiğinde onun için bir parti düzenledik ve videoda oynayan hepimiz davetliydik."

Sağlıklı mı? Benim *sağlıklı* tanımım dar sayılmazsa, Charlie sahtekârın tekiydi. Ya da belki bu sadece medya için oynadığı kişilikti ve Emily onun kötü alışkanlıklarının farkındaydı. Belki o da katılmıştır. Bir

Koruyuculuğa çok benzeyen bir duygu kaburgalarımda vızıldadı, ama onu uzaklaştırdım. Bu beni ilgilendirmezdi.

Tüm fıstıkları ve birkaç kuru üzümü ayıklayan Caycee, mükemmel M&M'lerden oluşan poşeti çöpe . Ateşli olsa bile bu kadın açıkça yoldan *çıkmişti*.

Son altı yıldır etrafımın soysuzlarla çevrili olduğunu sanıyordum. Hollywood, hapishaneyi parası için koşturabilir.

Müzik durdu ve Charlie Emily'yi sahneden kaldırdı, Emily gülerken vücudu onunkinden aşağı kayıyordu. Emily Kollarını onun boynuna doladı ve gözleri onun omzunun üzerinden benimkilerle buluştu, sonra Caycee'ye ve tekrar bana döndü, gülümsemesi kayboldu.

Charlie yere yatırdı, çenesini kavradı ve öptü. Dönüp Caycee'ye odaklandım, o da şöyle diyordu Adamın üç sonsuzluk havuzuyla ilgili bir şeyler söyledi. Yaptığı bir espriye güldü, saçlarını savurdu, gözleri parıldadı. Ben de gülümsedim. Arkadaş istemediğimi sanıyordum ama belki de bunu tekrar düşünmeliyim. "Hâlâ otelde kalmayı bir şeyler içmek için dışarı mı çıkıyorsun?"

"Evet! Bize katılacak mısın?"

"Evet. Resmi olarak görevde olmadığımdan emin olayım. Hemen döneceğim."

"Bekliyorum," diye seslendi, bana küçük el salladı ve gülümsedi.

Ben yaklaşırken Emily ve Charlie döndüler. Emily'nin bakışları benden omzumun üstündeki yere kaydı.

Caycee ayaktaıdı. "burada işiniz bittiyse, gitmekte özgür olduğumu varsayıyorum?"

Emily ellerini kalçalarına koydu, tekrar arkama bakarken dudakları inceldi. "Evet. Gitmekte özgürsün. Ama Tuck, ekibimin diğer üyeleriyle oynamak yok. Ortalık çok karışır."

"Kavalye mi? Sözleşmede cilveleşmekle ilgili bir şey görmedim."

İfadesi bir an için duraksadı. "Peki... Onu da ekleyeceğim."

"Çok geç. Ben çoktan imzaladım."

Her nasılsa, bir kez daha, benim haberim olmadan, konuşurken daha da yaklaşıştık, öyle ki neredeyse ayak parmağımızın ucunda duruyorduk. "Yani, diyorsun ki... oynaşacak mısınız?"

Neredeyse gülecektim ama kendimi tuttum. Sinirlenmiştim ama

Ayrıca onunla çocukluğumuzdaki çekişmelere geri dönmemiz de beni biraz eğlendirdi. Doğrusu, ben

Caycee ile "cavorting" yapmayı planlıyordum. Herhangi bir karışıklığa ihtiyacım yoktu. Ama biraz baskıdan kurtulmak için yerel bir barda istekli bir kadın bulmaya da karşı değildim.

"Hayır. Ama sözleşmemde değişiklik yapacaksanız, yeni bir sözleşme imzalamam . İş görevlerim siyah ve beyaz olarak yazılmalı. Yanlış bir adım atmak istemem çünkü ve ben benden ne beklediği konusunda net değildik." "Bu adil görünüyor," diye araya girdi Charlie, birkaç adım atarak

Emily'ye doğru.

Başını kaldırıp ona baktı, onun varlığından neredeyse ürkmüş görünüyordu. "Elbette. Yeni bir sözleşme hazırlatacağım," dedi.

"Harika."

"Harika."

Kolumda bir el hissettim ve Caycee geldi. "Hazır mısın?" diye sordu.

Emily'ye "Tabii, yarın görüşürüz" dedim ve Charlie'ye bir çene ucu . İkimiz de arkamızı dönmeden hemen önce, Emily'nin yüzünden belli belirsiz incinmiş gibi görünen bir şey geçti. İçimde bir yumruk hissettim ve bir an için, değişmiş olmasına rağmen bir zamanlar tanıdığım kıza tıpatıp benzedi. Durakladım, sanki bir şey söylemem gerekiyormuş gibi hissettim... ne? Onu yatıştırmak için mi? Bu kadar gergin olmayan şartlarda ayrılmanızı mı sağlayacaktı? Her şey vardı. Bu garip çizgileri kendiliğinden geçip durdum. Ama yine de bir önemi yoktu. O an geçmişti ve o çoktan uzaklaştı.

ON BİR

Emily

Yastığım çok sıcaktı. Doğrudum, ters çevirdim, ortasına körlemesine vurdum ve sinirli bir homurtuyla tekrar üzerine düştüm. Belki de yatmadan önce ısıyı çok yükseltmişim, çünkü dairem bunaltıcıydı. Siyah kadife uyku maskemi yırtıp başucumdaki masanın üzerine attım. Hemen kalkıp termostadı kontrol etmek yerine kollarımı kavuşturdum, tavana baktım ve aşağıdaki caddeden gelen değişken ışıkları izledim.

Sözleşmede cilveleşmekle ilgili bir şey görmemişim. Tuck'ın sözleri aklıma geldi, bana meydan okurken yüzüne takındığı küçümseyici ifade öfkeyle dolmama neden oldu. İşe başlayalı bir hafta bile olmamıştı ve şimdiden beni kızdırmaya başlamıştı. Bu anlaşmanın kötü bir fikir olduğu konusunda haklıydım.

Ama sanırım artık sıkışmışım.

Yorganımı bir kenara attım, yatağımın yanındaki halıda terliklerimi aradım ve sonra oturma odasına doğru ilerledim. Termostadı birkaç derece düşürdüm ve sonra koltuğuma oturup uzaktan kumandayı elime aldım. Bir haber programı başladı ve ben de sesi kısıtım, programa kendimi kaptırmak istemiyordum ama

Gürültüyü, sesleri arzuluyordum. Kendimi yalnız hissettim.

Neden yalnız hissediyorum?

Bu çok saçmaydı tabii ki. Etrafım bütün gün insanlar. Nadiren de olsa kendime zaman ayırabiliyordum.

Böyle yalnız oturmak bir lüks olmalı. Tabii, keşke Charlie'nin bir sonraki filminin tanıtım etkinliğine gitmesi gerekmiyordu ama birkaç gün içinde dönecekti. Ondan önce de onunla defalarca telefonda konuşmuştum.

Balkonumdan küçük bir ses ve o yöne döndüm, sinirlerim gerilmişti.

Neydi o?

Bekledim ve birkaç saniye sonra tekrar oldu. Dışarıda bir gölge hareket etti ve küçük bir çığlık attım, kanepede aşağı doğru kaydım ve sonra çömelerek yatak odama doğru yürüdüm.

Sadece rüzgarda savrulan bir sarmaşık parçası. Ama ya değilse?

Yatak odamın kapısını kilitledim ve telefonumu komodinin üzerinde bıraktığım yere gittim. Muhtemelen bir şey yoktu. Hiçbir şey olmadığından emindim.

Ama bir korumam vardı.

Ona, bir psikopatın bir şekilde binama tırmanması ve beni öldürmesi durumunda içimi rahatlatması için para ödedim.

verandadan daireme girmeye çalışıyordu.

İkinci cevap verdi, sesi onu uykusundan uyandırmışım gibi "Alo?"

"Tuck?"

"Em?" Sanki ayağa kalkmış gibi bir yatak yayının gıcirtısını duydum. *Ya da başka biri ona doğru dönmüştü.* Kalbim hızlandı. "İyi misin?"

Bir an durup dinledim. Duymadığım zaman Arka planda herhangi bir şey ya da herhangi biri varsa, nefesimi bıraktım. "Verandamda bir ses duydum."

"Gürültü mü? Ne tür bir gürültü?"

"Bilmiyorum. Birisi gibi-"

"Birisi mi?" Kıyafetlerini çekiştiriyormuş gibi daha fazla hışırtı.

"Ya da başka *bir* şey. Bilmiyorum. Sadece... beni gerdi."

"Tamam. Yola çıkıyorum. Yatak odana git ve kapıyı kilitle."

"Ben de arıyorum." "10 dakika içinde orada olurum."

Telefonu kapattım, beklerken volta attım, kapıdan verandada olabilecek herhangi bir şeyi duymaya çalıştım, ama kulaklarıma hiçbir ses gelmedi. Ya gerçekten bir şey yoktu ya da o kişi son derece sessiz davranıyordu.

Tuck sözünde durdu ve tam on dakika sonra telefonuma kapımı açmamı isteyen bir mesaj geldi.

Koşarak daireme girdim ve kapıyı açtığımda Tuck'ı saçları dağınık ve çenesinde bir gölge ile orada dururken buldum. Sanki şehrin öbür ucundan oraya koşmuş gibi göğsü inip kalkıyordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu, ben ayağa kalkıp ona bakarken beni

"Oh-" Geri adım atarak içeri girmesine izin verdim "-evet, elbette. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Ben... umarım bir şeyi bölmüyordumdur..."

"Hayır," dedi. "Yataktaydım." Daireye doğru yürüdü ve sürgülü cam kapının üzerindeki perdeyi kenara çekti. Arkasına atladım, parmaklarımı sırtına koyarak dışarı baktım, yarı yarıya iğrenç bir palyaço ya da aynı derecede şeytani bir canavar görmeyi bekliyordum.

Cam masanın üzerine bir güvercin oturdu. Bizi görünce yumuşak bir ötüş çıkardı ve kanatlarını çırparak kısa bir süre uçtu.

bir altında kaybolduğu yerden yukarı doğru.

Tuck'ın etkileyici büyüklükteki sırtının arkasından çıktım ve cam kapıları açarken onu takip ettim. "Bir dakika içeride kal. Ben sadece etrafı kontrol edeceğim," dedi. Sarmaşıkların arkası dışında saklanacak pek fazla yer yoktu, ama gayretini takdir ettim.

Her köşeyi kontrol etmesini ve elini bitkilerin üzerinde gezdirmesini izledim, sonra sandalyelerden birinin üzerine çıktı ve güvercinin uçtuğu yere baktı. Adım attı

aşağı indi ve içeri geri döndü. "Balkonunuzda bir yuva var," dedi.

Bir nefes çektim. "Yavru kuşlar mı? Görebilir miyim?"

"Burası senin alanın. Yerinde olsam geri çekilirdim. Anneler yavrularına saldırıldığını düşünürlerse agresifleşebilirler. tehdit altında." Sanki bunu bilmiyordum. Taşralı bir kız olduğumu unutmuş muydu?

Gecenin serin havasına adım attım, sandalyeye dikkatlice tırmandım ve sonra yuvaya bakmak için boynumu uzattım. Anne kuş , üç küçük açık, kalkık ağzı beslemekle meşguldü. Sevinçle sıırttım ve yüzümü küçük, şaşkın bir ifadeyle beni izleyen Tuck'a doğru çevirdim.

dudaklarında gülümseme. *İşte . O bakış. Bana bir kere bakmıştı.*

Zaman bir an için durmuş gibiydi, bebekleri görmekten duyduğum haz, Tuck'ın bana bir zamanlar arzuladığım şekilde baktığını görmenin verdiği daha büyük haz tarafından gölgede bırakılmıştı.

Çaresizce.

Elini uzattı, ben de sandalyeden inerek elini tuttum. Avucumdaki eline baktım, çok daha büyüktü, avuç içi sert ve nasırlıydı. Teni her zaman koyu renkliydi.

Çok kolay bronzlaşırdı. Şimdi daha solgundu. İçeride çok fazla zaman geçirdi. Yıllar. "Teşekkür ," dedim, kelimelerim aceleyle çıkıyordu. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için. Umarım rahatsız etmedim...

Sen." Uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde garip bir utangaçlık hissettim. Garip bir duyguydu ama aynı zamanda bir şekilde tanıdıktı.

"Hayır," dedi ve ben de kendimi konuşmaya geri döndürmeye çalıştım. "Beni rahatsız etmedin. Sadece kitap okuyordum."

Gülümsedim ve yanından geçerek oturma odasına girdim. O da beni takip etti ve sürgülü cam kapıyı kapatıp kilitledim. "Sen ve kitapların."

Bana orantısız bir gülümseme verdi ve ensesini ovuşturdu. "Evet. Çok şey atlatmamı sağladılar."

Hem de çok. Belki de çocukken başına gelen her şeyi kastediyordu. Belki de hapis yatmayı kastetmiştir. Muhtemelen ikisinden de biraz. Ayaklarımın üzerinde kaydım, hafifçe hissettim

rahatsız edici. "Bu senin için çok zor olmalı," dedim. "Kilit altında olmak."

Gözleri sanki arıyormuş gibi gezindi, ama sonra ifadesi hafifçe düştü ve aradığı şeyi bulamadığını hissettim. "Öyleydi, Emily." Gözlerini kaçırdı ve bu konuda söyleyeceklerinin bu kadar olduğunun sinyalini verdi. Ve ben de onun tekrar *Emily*. Artık Em yok.

Ki bu iyiydi. Tabii ki. İlişkimiz profesyoneldi. Daha samimi alanlara kaymaya başladığında kafa karıştırıcıydı. Peki neden hayal kırıklığına uğramıştım?

Sadece bana açılmak gibi bir niyeti olmadığı için değil, aynı zamanda bir an için

Düşürülen şey yerine sağlam bir şekilde oturmuş muydu? Neden bir şeyi kurtarmam ya da tarif bile edemediğim bir şeyi savunmam gerekiyormuş gibi hissediyordum? İçimi bir panik ürpertisi kapladı. Tuck'la böyle hissetmekten nefret ediyordum. Böyle hissetmekten nefret ediyordum.

ona karşı tanımsız bir *istek* duyuyor ve bundan nefret ediyordum.

İçimdeki bir eksiklik yüzünden kendini kapattığından şüpheleniyordum.

Omuzlarımı geriye çektim, o zamanki gibi gülümsedim. Aynada pratik yapan, asil ve biraz mesafeli olan, üstünlük sağlamaya çalışan. Em değil. Emily bile değil. Ama Nova. Bunu, kamusal imajımın beni tanıdıkları anlamına geldiğini düşündükleri için çok yaklaşanlara ayırdım. Ya da bana kendimi değersiz hissettirenlere. Tuck'a iyi geceler deme vakti gelmişti. Bunun yerine, "Ekibimin riskleri tarttığını ve kendi müziğime dudak senkronizasyonu yapmanın benim için en iyisi olduğuna karar verdiğini bilmenizi isterim" diye ağızmdan kaçırdım. Bana bu kadar küçümseyerek bakmasının nedeninin en azından bir kısmının bu olduğunu biliyordum. Şöhret için standartlarımı bir kenara bıraktığımı düşünüyordu. Bunu anlıyordum ve ele alabileceğim ya da savunabileceğim tek şey buydu. "Dans hareketleri çok yoğun ve ben sadece bir şarkıcı değilim, aynı zamanda bir sanatçıyım. Hayranlar bunun için para ödüyor. tüm paketi."

Tuck'ın kaşlarından biri kalktı, diğeri indi, sanki ani çıkışıma o da benim kadar şaşırmış gibiydi. Bu bakışı hatırlıyordum. Büyürken bana sık sık böyle bakardı. Ancak o zaman bu bakışı genellikle silahsız bir gülümseme takip ederdi. Şu anda yüz ifadesinde şefkatten eser yoktu. "Bana bir açıklama borçlu değilsin."

Yaltaklanmamak için kendimi zor tuttum. "Hayır, haklısın. İstemiyorum. Başarımı desteklemen *senin* olur. Bir sürü Bu arada, siz de dahil olmak üzere, insanlar maaş çekleri için bana güveniyor ve eğer bunu berbat edersem... hepsine izin vereceğim aşağı."

"Bu çok büyük bir baskı," dedi. "Ama umarım bunu sadece başkaları için yapmıyorsunuzdur."

"Tabii ki hayır," diye tersledim. "İşlerin nasıl yürütüldüğüne tamamen katılıyorum"

"Güzel. Bu senin hayatın. Senin kariyerin. Nasıl uygun görüyorsanız öyle yönetmelisiniz."

Söylediği sözler sesindeki tonla uyuşmuyordu ve ben de . *Daha fazla yargılama.* "Peki ya sen? Hayatını uygun gördüğün gibi mi yaşıyorsun, Tuck?"

"Bel altı vuruş," dedi yumuşak bir sesle. "Deniyorum."

Uzun bir nefes aldım ve burnumun üstünü çimdikledim. Bana yardım etmek için koştura koştura buraya gelmişti ve ben onu aşağılıyordum. Doğru, aramalarıma cevap vermek için para alıyordu ama yine de. Duygusal olarak dengesiz hissediyordum ve bir şekilde

Bana hissettirmeyi başarabilecek onca insan varken, bunu yapanın hâlâ sadece o olmasına hiç şaşırmadım. "Kavga etmeyi hep sevdik, değil mi?" diye sordum.

"Eski alışkanlıklar zor ölüyor sanırım," dedi. "Ve bu uzun zaman önceydi."

"Evet, ." Ayaklarımın üzerinde daha fazla kaydım ve artık kavga etmediğimiz için o tuhaf utangaçlığı bir kez daha hissettim. *Çok büyük görünüyordu.* Odadaki tüm havayı emiyor gibiydi.

"E-posta ile gönderdiğim programı gördün, değil mi? Biz Pazartesi günü New York'taki provalar için

ayrılacak mısınız?" Başını salladı. "Evet.

Hazır olacağım."

"Tamam. Güzel. Charlie de geliyor. Charlie de geliyor, yani üçümüz olacağız."

Yüz hatlarında sıkıntılı bir ifade belirdi. "Bu arada, Charlie neden verandayı kontrol etmeye gelmedi?"

"İş için şehir dışında. Birkaç saat önce ayrıldı." "Zor olmalı," dedi, "bu kadar çok zamanı farklı şehirler."

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptım. "Buna değer. Ve her zaman bu kadar... yoğun olmayacak," dedim küçük bir kahkaha atarak. Charlie

onun kariyerinin zirvesindeydi ve benimki de yeni yeni başlamıştı. Hayatlarımızın sürekli merdiven tırmanma ve sosyal ilişkiler etrafında dönmediği bir zaman olacaktı.

Hayır demeyi göze alabileceğimiz bir zaman olacaktı.

Bazı şeylere ve sadece ruhumuzu ateşleyen şeylere evet. Yaratıcı konuşuyorum.

Bana yine o şekilde bakıyordu, sanki söylemediğim bir şey duymuş gibiydi. Bundan hoşlanmadım. Kendimi savunmasız hissetmeme neden oluyordu. "O halde oldukça ciddisin, öyle mi?"

Sorusu beni şaşırttı. Daha doğrusu, bu noktaya kadar herhangi bir kişisel bağlantıdan nasıl kaçınıyor gibi görüldüğünü düşündükten sonra bunu sorması beni şaşırttı.

"Evet," dedim. "Çok ciddiyim." Evlilik, çocuk ya da başka bir şey konuşmamıştık ama bundan birkaç yıl sonra bu şekilde olacağını görebiliyordum. Yine, hayat şu anda olduğu kadar yoğun olmaktan çıktığında.

Yüzünde bir kez daha bir şey belirdi ama ben Tuck'ın ifadesini okumaya çalışmadan hafifçe dönerek kapıya doğru baktı.

"Gitmeliyim."

"Oh. Evet. Doğru. Tekrar teşekkürler. Uber çağırmak ister misin?"

"Ben aşağıda yaparım. Uygulamayı indirdim."

"Oh harika." Kapıyı açarken gülümsedim. "Şu haline bak, uygulama indiriyorsun." Ürperdim. *Sen neden bahsediyorsun, Em?* "Tekrar teşekkürler."

"Bir değil." Dışarı çıkmaya başladı ve ben de kapıyı kapatmak üzereyken aniden geri döndü. Neredeyse çarpışıyorduk ve tişörtünü derin derin içime çektim. Sabun, adaçayı ve temiz erkek teni. Tanrım, *çok güzel* kokuyordu. I neredeyse sıçrayarak uzaklaştı. "Kapıyı kilitlemeyi unutma . Ve bu binanın biraz güvenlik sağladığını biliyorum, ancak sürgülü cam kapıya bir alarm taktırmaktan zarar gelmez. Bilirsiniz, içinizin rahat etmesi için."

"Bu harika bir fikir. İyi geceler, Tuck."

Bir an için daha fazla bir şey söyleyeceğini düşündüm ama söylemedi, sadece girişe doğru geri adım attı.

Kapıyı kapattım ve iki kilidi de açtım, yumuşak ayak seslerinin uzaklaşmasını dinledim, sonra başımın öne düşmesine izin verdim, alnım tahtaya değdi.

Artık tehlikede olmadığımı biliyordum, o halde neden hala kendimi bu kadar titrek hissediyordum?

Tuck

Havaalanına giderken Charlie'nin bir müdürle ya da bir başkasıyla iş konuşmasını dinledim. Açıkçası, Emily ile nispeten sessiz bir şekilde oturacak zamanım olduğu için mutluydum. Onun için çalışmaya başladığımdan beri ilk kez kendimi rahat hissediyordum. Birkaç gün önce onun evinde yeni bir anlayış bulmuşuz gibi hissediyordum. Birbirimizi tanımıyor olsak bile tekrar arkadaş olacaktık ama anlaşmazlığa da düşmeyecektik.

Sonunda işime yerleşebilir ve hayatımı yeniden kurmaya başlayabilirdim. Planlama. Strateji oluşturma. Nerede olmak istediğimi ve nihayetinde nereye uyum sağlayabileceğimi düşünüyordum.

Bu o değildi. Açıkçası, sonunda nerede, ne ya da nasıl bir amaç duygusu bulacağıma dair gerçek bir fikrim yoktu, çünkü Birçok açıdan hâlâ bocalıyordum. Bu sadece bir amaç için bir araştı ve şimdilik sorun değildi. Ve umarım benim Varlık, Emily'ye sadece işine ve olmak istediği her neyse ona odaklanmak için ihtiyaç duyduğu huzuru getirecekti.

Kazan. Kazan.

Araba bir hava alanına girdi ve durdu. I limuzinin kapısını açtı, tam da şoför arabanın etrafında dönerken. "Özür dilerim efendim. Ben hallederim."

"Hey, sorun değil," dedim . Başkalarının benim için kapıları açmasını istemiyordum. Kendimi kötü hissediyordum.

Charlie dışarı çıktı ve adama biraz para uzattı. "Teşekkürler, Cory," dedi adam başıyla onaylarken aceleyle bagaja gidip çantalarımızı aldı.

Birkaç dakika sonra Emily ve Charlie, Cory'nin bagajları birbiri ardına boşaltmasını beklerken ben de özel uçağa giden kısa merdivenleri tırmanıyordum. Tek kişilik spor çantamı kapıdan içeri salladım ve kabine girerken başımı öne .

Vay canına.

İşte buna . Daha önce sadece bir kez uçmuştum, o da ailemle birlikte Seattle'daki büyükbabamın cenazesine gittiğimizde. Ailemin çok fazla tatil için zamanımız yoktu. Üçümüz burayı işleten ekibin hayatı bir parçasıyken tüm mahsullere ve hayvanlara bakacak insan bulmak çok zordu. bir hafta sonu için uzaklaşıyorduk, ama her zaman sürüş mesafesinde bir yere.

Yine de o uçuşu iyi hatırlıyordum ve bu koşullar tamamen farklı bir ligdeydi.

Bu klas bir şeydi.

Bu paraydı.

En iri cüsseli adamın bile rahat etmesini sağlayacak kadar geniş, döner, deve rengi deri koltuklar. Kabinin duvarlarını oluşturan cilalı maun . Arka duvar boyunca uzanan ve her türlü hava içi yiyeceği barındıran cam muhafazalı bir içecek/atıştırmalık barı.

Ben kabinin sol tarafındaki bir koltuğa otururken pilot kokpitten dışarı çıktı. Orada bir boş bir koltuk ve koridorun karşısında Emily ve Charlie için iki koltuk daha vardı. Pilot oturduğum yere doğru birkaç adım attı, elimi sıktı ve gülümsedi. "Merhaba, ben Russell Martin. Bugün sizi New York'a uçuracağım. Sorunsuz bir uçuş olacak gibi görünüyor."

"oldum. Ben Tuck, Emily'nin güvenliğiyim."

"Ah, harika. Bugün gökyüzünde herhangi bir sorun beklemiyorum, ama asla bilemezsiniz," dedi gülerek.

Emily ve Charlie telaşla içeri girdiler, Cory de arkalarından giysi torbalarına sarınmış ve iki elinde birer bavul tutuyordu. Russell kenara çekildi ve ben de pencereden dışarı, havaalanına baktım.

koridorun karşısına yerleştiler ve sonra pilotu selamladılar. "Bunu baş üstü kutusuna atmamı ister misin?" Cory ayaklarımın dibindeki spor çantamı göstererek sordu.

"Ah, tabii," dedim. Elimdeki ciltsiz kitabı yan cebimden çıkarıp ona uzattım. "Teşekkürler."

Cory bize iyi uçuşlar diledi ve kapıdan çıktı, Russell kapıyı arkasından kapattı ve kokpite döndü, sadece kısa, lacivert bir perdeyle ayrılmışlardı.

"Tuck, ben gidip kendime bir içecek alacağım. Sen bir şey ister misin?" Charlie sordu.

"Bir su harika olur. Teşekkürler."

Charlie uçağın arka tarafına gitti ve bir dakika sonra bana ve Emily'ye birer su, kendisine de bir soda getirerek geri döndü.

"Kemerini bağla," dedi Emily, kemeri vücuduna doğru gererken başını bana doğru çevirdi, kolu göğüslerini vurguluyordu. Gözlerimi hızla başka tarafa çevirip kendi taktım.

Piste doğru taksii yaptık ve uçak gökyüzüne doğru yükselmeye başladığında Emily'ye baktım, gözleri fal taşı gibi açılmış, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. kolçaklar. Onun yanında, Charlie sakın bir şekilde içkisini yudumluyor, onun açıkça gergin bir uçucu olduğu gerçeğinden tamamen habersizdi.

Bundan önce onunla en az birkaç kez uçmuş olması gerektiği için bu kafa karıştırıcıydı. Ve benim bir bakışta görebildiğim şeyi o hiç fark etmemiş miydi?

Başımı çevirdim ve pencereden dışarı baktım. Charlie'nin daha fazlası olduğunu zaten biliyordum. Ve iyi bir şekilde değil.

Uçak yükseldi ve sonra düzleşti ve küçük bir uçak olmasına rağmen, seyir irtifasına kadar olan yolculuk çoğunlukla sorunsuzdu.

Güzel bir gündü, gökyüzü toz maviydi ve gümüş rengi bulutlarla bezeliydi. Kendimi garip bir şekilde özgür hissediyordum, sanki tüm sorunlarım hala yerdeydi ve burada sadece *bendim*, geride bıraktığım her şeyden tamamen arınmıştım.

Bir parçam bu uçuşun sonsuza dek sürmesini istiyordu. Hiçbir şey yaptığım şeyi ya da kimi etkilediğini ortadan kaldıramazdı.

bulutların arasından geçerken, sanki bunların hiçbirisi yokmuş gibi hissettim. Sanki hiçbir şeyi berbat etmemiştim. Sanki hayatımın geri kalanı için meşhur bir kelepçe olacak bir geçmişim yokmuş . O zamandan beri kafamda "oraya gitmek" konusunda biraz isteksizdim.

ele alınması gereken daha acil meseleler varken -yani yemek yiyebilmek- bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum, Eninde sonunda. Eninde sonunda *yapmam gerektiğini* biliyordum. Ama burada geçici özgürlük hissi hoş karşılanmaktan çok daha fazlasını hissettirdi.

İçimi çektim, Emily'ye baktım ve yüzümdeki şey onu şaşırtmış gibi gözleri hafifçe açıldı. Bana küçük, titrek bir gülümseme verdi.

Charlie ona bir şeyler söyledi, o da Charlie'ye doğru eğildi, hafifçe güldü ve sonra Charlie'elini tutup sıktı. Tekrar pencereye doğru döndüm, gözlüğümü çıkardım. duvardaki cepten ciltsiz bir kitap çıkardım ve açtım. Sonraki birkaç saat boyunca burnumu kitabıma gömdüm, Emily ve Charlie'nin yumuşak mırıltılarını ve ara sıra attıkları kahkahaları ayarlayarak.

"Kahretsin, dudak parlatıcımı çantamda unutmuşum," dediğini duydum Emily'nin . "Uçuşlarda dudaklarım hep çatlıyor."

"Senin için almamı ister misin?" Charlie sordu.

Emily kemerini çözdü. "Hayır, yok. Ben buradayım. Sanırım çantam ön tarafa yakın." Ayağa kalktı, baş üstü kutusunu açtı, kılıcını yüzüne dayayarak baş üstü poşetlerini karıştırmaya başladı. Üzerinde durduğum sayfaya bir göz attım ve kitabı yanımdaki koltuğa yerleştirdi. "Kahretsin," dedi tam o sırada birkaç eşya yere düştü ve koltuğumun altına yuvarlandı. Onları toplamak için eğildim.

Emily de eğildi ve başlarımız çarpıştı, ikimiz de bir şaşkınlık sesi çıkardık ve sonra gülüştük.

Geri.

"Özür dilerim," dedik ikimiz de aynı anda. Tekrar güldü, başını salladı ve ayaklarının bir çantayı aldı. Ters dönmüş olmalıydı çünkü çantayı kaldırdığında içinden bir yığın küçük poşet düştü ve yere saçıldı.

Emily nefesini tuttu, çömeldi ve içindekilere doğru eğildi. "Bu nedir?" diye sordu, eli şimdi hap ve toz torbaları olduğunu görebildiğim şeylerin üzerinde geziniyordu. *Oh, kahretsin.* Charlie tartıştığını duyduğum ilaçları bu uçağa getirmişti. Emily'nin yüzündeki şaşkın ifade, onun hakkında aklıma takılan tüm soruların cevabını veriyordu Charlie'nin uyuşturucu kullandığını biliyordu.

Charlie nihayet tüm bu kargaşanın ne olduğunu görmek için öne doğru eğilmişti ve poşetleri gördüğünde yüz hatlarını değiştiren paniği gördüm. "*Nedir* bu?" Emily elini etrafa saçılmış malzemelerin üzerinde sallayarak sordu.

Charlie'nin gözleriyle karşılaştım, tam da o hızla alevlenen paniğini maskeleyemeye çalışırken. Başını eğdi ve birdenbire Şaşkındı. "Tuck," dedi, "sorusuna cevap ver. Nedir bu? Dağıtıyor musun?" diye sordu ve hâlâ yerde duran poşetleri işaret etti.

Başımı geriye doğru salladım ve sonra ayağa kalktım. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Onların senin olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Ne?" Emily'nin sesi de bir oktav yükselmişti. "Bu mümkün değil. Charlie uyuşturucuyla ilgilenmez. Onlarla hiçbir ilgisi olmaz." Çok perişan görünüyordu, mükemmel erkek arkadaşının yasadışı maddelerle bir ilgisi olması fikri bile onu çok üzmüştü. Olması gerektiği gibi. Ama o sadece uyuşturucu kullanmıyordu, aynı zamanda bariz bir yalancıydı.

Charlie ayağa kalktı ve elini Emily'nin koluna koydu. "Emily, bebeğim, benim hiçbir şekilde uyuşturucuya bulaşmayacağımı biliyorsun. Alkol bile içmem."

Elimi kaldırıp çeneme masaj yaptım. Charlie bana bakarken başını salladı, yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir keder ifadesi vardı

Yüzü neredeyse suçluluğunu sorgulamama neden oluyordu. Ne de olsa o bir aktördü. "Tuck'ın ise geçmişi her şeyi anlatıyor."

"Seni bok çuvalı," dedim, gerçekten bu açıyla gideceğini anladığımda ona doğru bir adım attım.

Emily uzandı ve avucunu göğsüme koydu. "Kes şunu," dedi. "Fiziksel olarak Charlie'nin gözünü korkutmak."

"Fiziksel olarak korkutmak mı? Benim hakkımda *yalan söylüyor*."

Charlie boğazından tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Lütfen. Senin hakkında yalan söylemek için hiçbir nedenim yok."

İçimde kavurucu bir öfke alevi tutuştu. Onun yalanları Samimiydi. Yüzündeki masum ifade gerçek görünüyordu. Ve en kötüsü, ben bile biliyordum ki

benim gibi birinin uyuşturucuya bulaştığını hissetti.

Ama Emily beni tanıyordu. En azından bir zamanlar tanıyordu. Ama neye dönüştüğümü de biliyordu.

Omurgamdan aşağıya boncuk boncuk ter damladığını hissettim. Bu sadece aptalca bir suçlama değildi. Bu kadar çok yasadışı uyuşturucu bulundurmak ağır bir suçtu. Charlie kız arkadaşıyla başını belaya sokmamak için böyle bir suçlamada bulunuyordu ama benim için bu ölüm kalım meselesiydi. Yetkililere giderlerse ve onlara inanılırsa, hapse geri dönebilirdim. "Emily," dedim. Yüzünü bana doğru çevirdi. "Artık o dünyanın bir parçası değilim." Charlie'ye baktım, ona hançer fırlattım.

Emily'nin yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Paraya ihtiyacın olduğunu anlıyorum, Tuck, ama-"

"Bu. Değil. Değil. Benim değil," dedim. Hayal kırıklığı ve korku beni kısıp almış gibiydi. Uçak küçük bir sarsıntı yaptı ve Emily bana doğru küçük bir adım attı. "Em," dedim, umarım hâlâ orada olan parçasına hitap etmeye çalışarak. Arkadaşım. Bazı gerçekten kötü hatalar yaptığımı bilebilecek olan, ve sert bir kalabalıkla koşacağımı, ama buna *asla* izin vermeyeceğimi

Benim yerime başkası suçu üstlenir. "Beni bundan iyi tanıyorsun." Gözlerine baktım. "Ben öyle biri değilim."

"Lütfen," diye tekrar araya girdi Charlie. "Sen tam olarak o kişisin. Sen bir *suçlusun*. Emily, ama, o hapis yattı. Bu

yaşam tarzının bir parçası." Gözlerime baktı. "O sana bir ikinci bir şans ve sen de ona borcunu böyle mi ödüyorsun?" Boğazının arkasından tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Söylediğim için üzgünüm ama bu kesinlikle kötü bir fikirdi bebeğim."

Kanım kaynadı, ateşim yükseldi. Otuz yaşındaydım. Yeryüzünden binlerce metre yukarıda, kısa bir süreliğine tüm sorunlarımı geride bırakmış gibi görünüyordum. Ama bu doğru değildi. Asla da doğru olmayacaktı.

Yine de bir kez daha denedim. "Bana bak. Yalan söylemiyorum."

Emily benimle Charlie arasında bir ileri bir geri baktı ve bir an için nefesimi tuttum, her şeyden önce onu asla böyle bir duruma sokmayacağımı kalbinde göreceğine cesaret ettim. Kimin önerdiği önemli değildi. "Lütfen Em, beni tanıyorsun."

Yere baktı, başını salladı. Çok parçalanmış görünüyordu, ve bu beni incitti. acıttı. "Sen farklısın, Tuck. Artık o çocuk değilsin." Poşetleri işaret etti. "Açıkça."

Kaynayan hayal kırıklığı taşı. Öfke ve acıyla karıştı. Çünkü bir yanımda onun haklı olduğunu biliyordu. Artık o çocuk değildim. Hatırlatmaya ihtiyacım yoktu. Ben sürü kötü şey yaptım, son derece pişmanlık verici seçimler Hayatımın geri kalanı için. Ama asla uyuşturucu satmadım. Ve bundan daha da önemlisi, Emily'yi hiçbir şekilde güvenliğini tehlikeye atacak bir pozisyona sokmazdım. Ve asla yalan söyleyip yaptıklarım için başkasının suçlanmasına izin vermezdim.

Dairesinde birkaç dakika boyunca birbirimize bağlı olduğumuzu düşünmüştüm. Bana baktığı gibi baktığını düşünmüştüm.

Çünkü arkadaşlığımızı hatırladı. *Beni* hatırladı. Önemli kısımları. Ama . Önemli değildi. Sonunda, hiç önemi kalmadı.

Emily kendini toparlayarak, "Bana seni kovmaktan başka seçenek bırakmadın," dedi. "Bir uyuşturucu satıcısını Güvenlik ekibi. İndiğimizde, Los Angeles'a bir uçuş ayarlayacağım."

Bir şoför sizi otele götürecek ve orada eşyalarınızı toplayacaksınız."

Bakışlarım bir kez daha Charlie'nin üzerindeydi ve Dudaklarının bir anlık seğirmesi. Bunun bedelini ödememe gerçekten seyirci kalacaktı. Bir parçası bundan zevk *alıyordu*. Eğer karşı koymaya, kendimi savunmaya çalışırsam, benim sözüme karşılık onunki olacaktı. Hollywood'un altın çocuğuna karşı hiç şansım yoktu. Bu sadece şartlı tahliye memuruma geri dönmekle kalmayacak, tüm gazetelere çıkacaktı. Sonsuza dek buna bağlı kalacaktım. Daha önce mahvolduğumu düşünseydim...

Charlie kolunu Emily'nin omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. Birleşik bir cephe. Kırmızı bir sis görüşümü doldurdu. "Kim olduğunu bilmek ister *misin*?" Charlie'ye dedim ki. "Yalancı bir sıfır onurlu bir sahtekâr. Ve sen," dedim bakışlarım Emily'ye kayarak. "Eskiden olduğun şeyin bir karikatüründen başka bir şey değilsin. Ucuz bir taklit."

Yüzü kızardı ve nefesi kesildi, damarlarımda memnuniyet hissi uyandıran ve beni güçlendiren bir ses. "Senin hakkında doğru ya da gerçek olan tek bir şey bile yok.

O bok parçasının seni bu sevmesine şaşmamalı. Birbirinizi hak ediyorsunuz."

"Ne cüretle-"

"Bu ne cüret? Dairene girip seni gördüğüm andan beri bunu söylemek istiyordum. Sen bir satıcısın. Sokaktan herhangi bir güzel kızı alıp *Nova* 'yı yaratabilirlerdi. Yapımcılarının yeteneğe ihtiyacı yoktu. Uyuma ihtiyaçları vardı. Ve sen de buna kanca, çizgi ve platinle satın aldın. Ve ben gittikten çok sonra bile söylediklerimi düşüneceksin, çünkü derinlerde bir yerde bunun doğru olduğunu biliyorsun."

"Bu kadar yeter," dedi Charlie. "Ona tek kelime daha etme."

Bakışlarım, yüzü donmuş bir şok içinde olan Emily'de asılı kaldı. "Mutlulukla," diye . Ve böylece döndüm, onlardan en uzaktaki koltuğa kayarak oturdum ve Pencere. Öfke ve adaletsizlikle titriyordum ve taş gibi bir sessizlik içinde oturdum, onlar yerlerine geçerken öfkem daha da alevlendi,

Uçağın diğer tarafından birbirlerine fısıldıyorlardı. Başka şartlar altında olsa, giderdim. Ne yazık ki bunu yapmak ölüme dalmak anlamına geliyordu.

otuz bin fit aşağıda.

Neredeyse daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu.

Sanki bu düşünceme cevap uçak sarsıldı ve baş üstü çantalarından ikisi açık bölmeden dışarıya yuvarlandı.

Emily küçük bir gıcırta çıkardı ve telaşla ayağa kalkıp bölmeyi kapattım. Emily belli ki ben arkamı döndüğümde uyuşturucuları çantaya ya da başka bir yere geri atmıştı, çünkü artık yerde değillerdi. Kokpitin perdesi kapalı kalmıştı. Pilot Russell'ın kulaklık taktığını tahmin ediyordum, ki bu onun için iyi bir şeydi,

Üçümüz arasındaki gergin değiş katlanmak zorunda kalmadığı için.

Koltuğuma geri oturdum ve kemerimi . Sadece biraz türbülans.

Emily'nin Charlie'ye, "Kablosuz ağımlı çalışmıyor," diye mırıldandığını duydum. "Olur böyle şeyler," dedi Charlie. "Birkaç dakika bekle."

Emily iç geçirdi ve uçağın burnu alçalıp beni aniden öne doğru iterken pencereye daha fazla döndüm.

Vay anasını. Ne haltlar dönüyor burada?

ON ÜÇ

Emily

Şimdi

Çığlık attım, uçak yana yatıp yer yükselirken dehşet tenimin altında sıcak bir vızıltıya dönüştü. Kolçaklarımı tırmaladım, başka bir sarsıntı ve başka bir eğilme olurken sıkıca tutunuyordu. *Lüt fen, lüt fen*. Kime yalvardığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama aklımdan geçen tek kelime buydu. Gözlerimi sıkıca kapattım, ama pencerenin dışında uzakta yanan büyük bir ateşi ve etrafına yayılmış birkaç küçük ateşi görmeden önce değil.

Dünya . Dünya neden ?

Uçak savrulup sonra da burun üstü dalışa geçince karnım guruldadı. Benim çığlığım Charlie'nin çığlığıyla karıştı; korku dolu bir düet. İkimiz de öne doğru savrulduk ve kucak kemerlerimizle birlikte sarsıldık. "*Lanet olsun!*" Charlie bağırdı.

Çarpışmaya hazır olun. Çarpışmaya hazır olun. Tuck'ın pilottan aktardığı sözler kafatasıma çarptı.

Başımı çevirdiğimde Tuck'ın da kolçaklarını kavradığını gördüm, bakışları dümdüz ileriye odaklanmıştı, çenesi sıkıca kenetlenmiş, kaşları sertçe çatılmıştı. O ifadeyi hatırladım. Zihnimde parladı, büyüdü, saat geri döndü.

Tekrar öne doğru sarsıldım, sanki aşağıdan gelen alevler yukarı ulaşmış ve beni yalamış gibi anı eridi. Sarsılan zihnim, gökyüzünde çakan şimşek, yıpranmış ve korku dolu sinirlerimi kavuruyor.

Uçak düzelirken sırtım koltuğa çarptı, bakışlarım mavi gizlilik perdesindeki geniş aralıktan görebildiğim kokpit kısmına sabitlendi. Pilotun eli

Bir kolu, bir dişliyi ya da her neyse kavradı. O kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Birkaç dakika boyunca,

Uçak yükseliyor ve alçalıyordu, küçük düşüşler sanki pilotun yapabildiği tek yol irtifayı düşürmekmiş gibi kontrollü görünüyordu. Pencereden dışarı bakmaya cesaret ettim, yer daha önce olduğundan çok daha yakındı.

"Çarpacağız," diye hıçkırdım. *Çarpışmaya hazırlanın. Çarpışmaya hazır olun.*

"Hayır," dedi Tuck, başını çevirmeden ama sesini yükselterek. "İniş yapacağız. Sarsıntılı olacak. Sıkı tutunun."

Tamam. Tamam. Tamam. Tamam. İniş yapacaktık. Sesi çok emindi ve talimatı bana umut verdi. Kaza yapmayacaktık. Sadece çok sert bir iniş yapacaktık. *Tamam. Sıkı tutun. Tamam. Tamam.*

Yanımdaki Charlie gözlerini kapatmıştı ve boğazının arkasından sanki bir çığlığı zar zor zapt ediyormuş gibi alçak bir uğultu geliyordu. Ona doğru uzandım ve elini tuttum, parmaklarını benimkilerle birleştirdim. Gözlerini açmadı ama elimi sıkıca kavradı.

Bulut örtüsünü yarıp geçtik ve şimşekler azaldı, gökyüzü aydınlandı. Yer yaklaştı, ama sonra uçak döndü ve diğer yöne doğru ilerlemeye başladı. Açık bir alan belirdi ve uçak alçaldı. boğazıma yükseliyor, kusmuk tehdit ediyor. *Nefes al, Emily. Nefes al.*

Dur bakalım.

İniş takımlarının duymamıştım. Tekerleklerimiz . Nasıl inecektik-

Uçak şiddetli bir gürültüyle yere çarptı ve vücudum zıpladı, çığlık atarken kalçamdan karnıma doğru yayılan yoğun bir yanma hissettim.

Cam kırılıyor. Gıcırdayan metal. Acı.

Yere inmiştik ama uçak hâlâ yeryüzünde uçuyordu. Kuyruk eğildi ve bir an için öne doğru sarkıtılmış, sadece kemerim tarafından yerinde tutulurken, uçak bir kez daha havalanmadan önce kulaklarımda korkunç bir çıtırtı patlıyordu geriye doğru çarptı.

Hem insan hem de makine iniltileri. Zorlu nefesler. Metal yerleşiyor.

"Siz iyi misiniz?" Tuck. Tuck'ın sesiydi. I başımı çevirmeyi ve gözleriyle buluşmayı başardım. Bakışları Üzerimden atladı ve sonra Charlie'ye baktı. Ellerimden birinin hâlâ Charlie'ninkiyle bağlı , diğerinin de Tuck'inkini tuttuğunu fark ettim. Ona uzandığımı bile hatırlamıyordum. İkisini de bıraktım, bedenimi değerlendirdim, uzuvlarımı hareket ettirdim, O kadar çok titriyordum ki dişlerim . Kalçam yanıyor ve başım ağrıyordu ama çoğunlukla iyi görünüyordum. Başımı salladım, çenemle göğsüm arasında sarsıntılı bir hareket oldu. Sesimi bulamıyordum.

"Buradan çıkmamız gerek," dedi Tuck. "Bir yerlerde yangın var. Duman kokusu alıyorum. Jet yakıtı kokusu da alıyorum. Muhtemelen bir sızıntı var." Yangın. Jet yakıtı. Sızıntı. *Tehlike*. Kendimi uyuşmuş ve hâlâ titriyor hissediyordum ve uzanıp emniyet kemerini nasıl açacağımı hatırlamam birkaç denememi aldı. Düşüncelerim dağınık, bedenim tepkisizdi. Birden Tuck önümde durdu ve bana doğru eğildi. Sıcaklığını hissettim ve ter kokusunu aldım. Bu tanıdık ve bir şekilde rahatlatıcıydı ve bir dakikalığına nefes almayı neredeyse unuttuğumu fark etmeden soluk soluğa bir nefes aldım.

"Kahretsin," diye küfrederek kucağımdaki kemerle mücadele etti. "Sıkışmış. Sertçe çekmem gerekecek. Bu acıtabilir."

"Umurumda değil," dedim, aniden özgür olmak için umutsuzluğa kapıldım. Bu ölüm tuzağından kurtulmak için. Gözlerime baktı, dudaklarını inceltti ve mandalı çekip kayışı çıkardı. İrkildim, kemerin derimi kesmiş olması gereken yerde yakıcı bir acı hissettim ama titreyerek ayağa kalktım.

Yanımda Charlie de ayaktaydı ve çoktan çözmüştü. Cam gözlü ve şok olmuş görünüyordu. O

Kapıya doğru hamle yaptı ve kolu çekerek kapıyı açtı ve ardından kendini neredeyse açıklıktan içeri fırlattı. Bir soğuk hava dalgası bana çarptı ve beni yarı baygın halimden çalıştı.

"Git," diye emretti Tuck. Dediğini yaptım, açıklığın oturdum ve sonra aşağı atladım. Bacaklarım büküldü ve dizlerimin üzerine çöktüm, dikenli otlar tenimi ısıırıyordu. Nefesim beyaz pantolonla geldi ve aşağı uzandım, çimenli toprağı avuçlarıma aldım ve kavradım, soğuk toprak parmaklarımin arasından düşüyordu. Hıçkırıklar bedenimi sarstı ve uzaktan öğürme sesleri duydum. Charlie.

Sonunda başımı kaldırıp etrafıma baktığımda, derin ve temizleyici birkaç nefes aldığımda, göz alabildiğine uzanan ağaclar ve çimenlerden başka bir şey olmayan devasa bir tarlada olduğumuzu gördüm.

"Bana yardım edin!" Tuck söyledi. Sesine doğru döndüm ve uçağın kapısında durduğunu gördüm, Bilinci yerinde olmayan pilotu koltuk altlarından tutuyor. Pilotu. Tanrım, pilotu bırakmıştık. Adamın yüzünden kan damlıyordu ve alnında büyük bir yara vardı. Ayağı kalktım, Titiriyordum ama hıçkırıklarımı yutuyordum. Charlie hâlâ öğürüyordu, bu yüzden kapıya doğru birkaç adım attım, Tuck pilotun vücudunu çevirdi, böylece Tuck pilotun üst yarısını desteklerken ben de bacaklarını tutabildim, oturdum ve sonra onunla birlikte kenardan kaydım. Pilotun kafası sallanıyordu ve fark ettim ki gömleğinin önü de kana bulanmıştı. *Aman Tanrım.* Kokpit darbenin en ağır kısmını almıştı. Tuck'ın onu dışarı çıkarabilmesi mucizeydi.

"Uçaktan uzaklaşmamız gerekiyor," dedi Tuck. Pilotun bacaklarını destekleyerek onunla birlikte yürüdüm. Tuck'ın bana talimat vermesi dışında bunu nasıl başardığımdan bile emin değildim. Eğer yapabileceğimi düşünüyorsa, sanırım . Uçaktan yaklaşık elli metre uzaklaştığımızda adamı çimlerin yatırdık. Tuck başını destekledi ve iki parmağını boğazına yerleştirmeden önce yavaşça toprağı koydu.

"O... iyi mi?" Charlie yanıma gelip titreyen eliyle ağzını silerek sordu

Tuck'ın parmakları pilotun boynundan ayrıldı ve Ayağa kalkmadan önce bir an için başını salladı. "Hayır," dedi bizden uzaklaşarak. "O gitti." Sadece profilini görebilmem için başını kaydırıldı. "Ama hayatımızı kurtardı ve minnettarlığımızı hak ediyor."

Gitmiş. Oh Tanrım. Olamaz. Ölmüştü. Adını bile hatırlayamadım. Ona neredeyse hiç dikkat etmemiştim. Hayatımı kurtarmıştı. Bizim . Boğazımda bir hıçkırık daha yükseldi ve kaçmaması için elimi ağzıma götürdüm. Ölü pilota arkamı döndüm ve gözlerimi kapattım. O hayatını vermişti ve biz burada duruyorduk, yaralanmıştık ama hayattaydık.

Tuck uçağa doğru adım adım ilerliyordu. Şimdi Tuck'ın kokusunu aldığı ateşi ve dumanı görebiliyordum. Küçüktü ama eğer yakıt tankının yakınındaysa -ki öyle olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu- o zaman uzakta durmamız gerekiyordu. "Ne yapıyorsun?" I Tuck'a bağırdı.

" topluyorum," diye karşılık verdi. Onu takip etmeye başladım ama Charlie elini koluma atarak beni durdurdu.

"Üçümüzün de kendimizi tehlikeye atmamız için bir neden yok," dedi. "Telefonlarımızı al!" diye seslendi Tuck'a. "Ve biraz su!" Elini indirdi. "Çok susadım." Tuck ya onu duymadı ya da görmezden geldi, açık kapıdan geri zıpladı ve kulübenin içinde kayboldu. A

Bir dakika sonra bir bavul uçarak dışarı çıktı ve gümbürtüyle yere düştü. Ona katılıp bavulu taşımaya yardım etmeyi düşündüm.

ama tereddüt ettik. Charlie muhtemelen haklıydı. Tuck belli ki bu riski almaya istekliydi. Eğer

Ona bir şey olursa, yardıma hazır olurduk. Yangını iyi görebiliyorduk ve eğer bir şey olursa ona bağırabilirdik. yayılmaya başladı.

Koşarak bavulu aldım ve birkaç metre uzağa, küçük, çıplak bir ağacın altına götürdüm. Tuck eşyaları kapıdan dışarı atmaya devam etti, Charlie ve ben

Onları "kurtarıyor" ve güvenli olduğunu düşündüğüm bir mesafede yaptığımız yığının içine koyuyordum.

Tuck'ın kapıdan başka bir şey atmasını ya da bize katılmak için çıkmasını beklerken Charlie, "Titriyorsun," dedi. "Ve dişlerin takırdıyor."

Nerede o? Charlie ellerini çıplak kollarımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Bavulunda sıcak tutacak bir şey var mı?"

Başımı salladım, gözlerim uçağa yapışmıştı. *ama*. Neden bu kadar uzun sürdü? Uçağın arka tarafındaki ateş, yanıcı bir şeyle karşılaşmış gibi kıvılcımlar saçarak patladığında irkildim.

"Tuck?" diye . Gözlerim pencerelerin önünden geçerek onu içeride görmeye çalıştı. Tam uçağın içinde belirdiğinde öne doğru bir adım attım.

kapı eşiği. Nefesim kesildi, omuzlarım düştü. Elinde, içinde bir yığın eşya olduğu belli olan bir battaniye tutuyordu, yumruğu battaniyeyi kapalı tutan toplanmış kumaşı kavırıyordu. Kapıdan atladı ve bize doğru yürümeye başladı, tam o sırada ateş tekrar sıçradı ve küçük bir patlamaya daha neden oldu.

Tuck adımlarını hızlandırdı, hızlıca yürüdü ve sonra yangın büyüyüp yayıldıkça koşmaya başladı, kulübeye doğru vızıldadı ve arkasında büyük bir çiçek açtı.

Sıcaklık bize doğru yükselirken yanağımı çevirerek küçük bir çığlık attım. Tuck, "Eşyaları al," dedi ve Charlie' battaniye yükledi ve sonra pilotun yattığı yere doğru döndü. "Sanırım uçak patlamak üzere."

Şimdi yakıtın kokusunu alabiliyordum, sanki Tuck bir su birikintisine basmış gibi daha yakın ve daha keskin. Eğildim ve bavulumun sapını tuttum.

"Telefonları aldınız mı?" Charlie sordu.

"Evet," dedi Tuck. "Belki biraz hizmet alabiliriz ama pek umutlu değilim."

"Ya yapamazsak?" Charlie sordu. "Burası çok soğuk."

Tuck onu görmezden gelerek ölü pilota doğru ilerledi. "Ne yapacaksın?" Charlie sordu.

Tuck ona cevap vermedi. Sanki bir bölgede ya da sadece kendisine verilmiş bir görevde gibiydi. Eğildi ve ölü adamı koltuk altlarından tutup kaldırdı. Ağırlığını ayarlayıp onu yerde sürüklemeye başladığında çenesi sertleşmiş, kasları gerilmiş, yanağına kir bulaşmış ve pilotun kanı elbisesine bulaşmıştı. Charlie ve ben tökezledik. geliyordu. "Cesedini ateşten güvenli bir mesafeye götüreceğim ve sonra da nerede olduğumuzu bulacağım," diye mırıldandı Tuck neredeyse kendi kendine.

Saniyeler sonra, havayı dolduran dev bir gümbürtüyle hepimiz yere düştük, patlama bir ısı patlaması yarattı. Çığlık attım, uçan enkaz bir gümbürtüyle yere düşerken başımı kapattım. *Çok yakındı. Çok yakındı.* Dakikalar sonra başımı kaldırdığımda ciğerlerimdeki nefes kesilmişti.

Charlie ve Tuck da yükseliyordu. Uçağın alev alan parçaları yakınlarda yere saçılmıştı. , tüm gövde alevler içinde kalmıştı. Tuck'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Sen iyi misin?"

Sarsılarak başımı salladım. *Evet, öyle.* Ama neredeyse . Uçakta otuz saniye daha kalsaydı, alevler içinde kalacaktı.

ON DÖRT

Tuck

Birinci Gün

Hayatlarımızı kurtaran ve bu süreçte kendi hayatını da feda eden adamın cesedini geride bırakma düşüncesinden nefret ediyordum ama gerçekten başka bir seçenek yoktu. Şimdi iki cesedin arasında yatıyordu.

alanın ortasındaki devasa yaprak dökmeyen ağaçlar, karşı biraz koruma sağlaması umuduyla toplayabildiğim taşlarla kaplı vücudu. *Senin için yapabileceğimin en iyisi bu. Çok üzgünüm, dostum.* Benim umudum yardım bulabilir ve cesedini kurtarmak için bir ekip gönderebilir.

Gözümün ucuyla Charlie ve Emily'nin bavullarını karıştırdıklarını ve üzerlerini değiştirdiklerini gördüm. Daha sıcak giysiler. Düştüğümüz yer soğuktu. Russell'in bedeninin etrafındaki taşları düzenlerken, ne kadar uzağa uçtuğumuzu ve nerede olabileceğimizi belirlemeye çalıştım. Öfkeliydim ve içim içimi yiyordu ve bu yüzden iç saatim büyük olasılıkla şaşmıştı. Ama en iyi tahminim ya Indiana'da ya da Illinois'de olduğumuzdu. Ohio ya da hatta Pennsylvania'da olacak kadar uzağa mı gitmiştik? Belki, ama ben öyle düşünmüyordum. Doğu Yakası'nda hiç bulunmamıştım ama daha erkendi.

Aralık ayıydı ve hava çok soğuktu, hatta belki de kar yağmak üzereydi ve bu yüzden kesinlikle Arizona ya da Colorado'da değildik. Ayrıca dağ ya da çöl de yoktu. Belki Charlie ya da Emily daha doğru bir tahminde bulunabilir. Bunu uçurduklarını varsaymıştım.

en azından birkaç kez. Ama açıkçası, çok fazla hissetmedim

de konuşmadım. Uçaktan alabileceğimiz şeyleri almamıza yardım etmeyi bile teklif etmediler. Kenarda durdular. ve bunu yaparken beni izlediler. Açıkça işe yaramazlardı. Tabii içlerinden biri telefonunu çalıştıramazsa.

Son taşı Russell'ın çukuruna yerleştirdim. yine de idare edebilirdi. Daha büyük olanları üstte dengelemiştim, bu yüzden çoğunlukla örtülmüştü. Arkamı döndüm, boğazımdaki yumru yutkunmamı zorlaştırıyordu. Adamı tanımıyordum bile ama bundan daha iyisini hak ediyordu. Aklımdan geçirdim

Buradaki manzarayı ve güneşin yönünü not ettim, böylece mümkün olan en kısa sürede yetkilileri cesedini alıp ailesine götürmeleri için gönderebilecektim. Taktığı evlilik yüzüğünü çıkarıp karısına vermek üzere cebime koymuştum.

"Hiçbir şey," diyordu Charlie, telefonuna bakıp tuşlara basıyor, sonra da daireler çizerek gökyüzüne tutuyordu. Aynı şeyi otuz dakika önce, uçaktan toplayabildiklerimi toplamak için çuval olarak kullandığım battaniyeden kendisinin ve Emily'nin telefonlarını aldığı da yapmıştı. "Açılmıyor bile."

"Benimki de öyle," dedi Emily, kendi telefonuna bakarak. Kendi telefonumu aradım ama hiçbir yerde göremedim. Muhtemelen iniş ve çarpışmanın kargaşasında bir şeyin altına yuvarlanmıştı ama iki telefonumuz olduğu ve jet yakıtı kokusu güçlü ve endişe verici olduğu için benimkini aramanın riske değmeyeceğine karar vermiştim.

"Şarjları az değildi, belki de kazada hasar görmüşlerdir," diye önerdi Emily, cihazın bir kısmında hasar olduğuna dair kanıt olabilmemiş gibi kendi cihazını ters çevirerek.

"Çalışmaya başlasa bile, muhtemelen çok uzaktayız. Hiçliğin ortasında," dedi Charlie, telefonunu cebine koyarken yüzünde asık bir ifade vardı.

Telefonlarını çıkardıkları battaniye yerde açık bir şekilde duruyordu; su şişeleri, atıştırmalıklar ve yararlı olduğunu düşündüğüm diğer eşyalar hâlâ içindeydi. Tabii ki, ben

Nerede olduğumuzu ya da neyle karşı karşıya olabileceğimizi bilmiyordum, bu yüzden işe yarar bir şey toplayıp toplamadığımı kim bilebilirdi ki?

gıda malzemeleri.

Tek bildiğim ıssız bir yerde olduğumuz, güneşin gökyüzünde alçaldığı ve Charlie'nin bir konuda haklı olduğuydu: Hava çok soğuktu.

Emily kürk yakalı beyaz bir ceket ve dar siyah deri bir pantolon giymişti ama hâlâ titriyordu. "Bundan daha sıcak bir şeyin var mı?" diye sordum.

Kıyafetine baktı ve başını salladı. "Bir çift pijama pantolonum var."

"Ben olsam onları giyerdim. Kat kat giyin."

Tartışmaya hazır görünüyordu ama sonra başını sallayarak doğru eğildi. Charlie de ceketini giymiş, bavulunun üzerine oturmuş, yine telefonuyla uğraşıyordu.

Spor çantamı açıp bir ceket ve birkaç bot çıkardım, ardından işe yaramayan giysileri yere attım ve uçaktan topladığım eşyaları çantaya aktarmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" Charlie sordu.

"Bunu taşımak daha kolay olacak," dedim fermuarını kapatarak. "Taşımak mı?"

"Evet. Taşıyın. Ben yürümeye başlayacağım."

"Yürümek mi?" Emily tereddüt etti. "Neden yürümeye başladın?" "Çünkü orada muhtemelen bir çeşit medeniyet var. Birkaç mil, burada oturup kışımızı dondurmaktan iyidir."

"Ama... ama hava trafik kontrolü uçağımızın düştüğünü biliyor olmalı," dedi Charlie. "Yardım yolda olmalı."

"Russell'ı duymadın mı?" Ben sordum. "Russell kim?"

"*Pilot.*"

"Ah," dedi Charlie, bakışları cesedin yattığı yere doğru kaydı ve sonra uzaklaştı.

"Hava trafiğine ulaşmaya çalışıyordu ama ulaşamadı. Kimse cevap vermiyordu. Bu olaydan hemen önceydi.

motorlar çalışmadı. Büyük ihtimalle kimse nerede olduğumuzu, hatta bile bilmiyor." Ayrıca, garip bir şey olmuştu. Uçaktaki her şey aniden kapanmıştı. Ve şimşekler yüzünden bir elektrik fırtınasını merak etmiştim. Ama bu uçakta yangına neden olabilir miydi?

Yerde de mi? Şimdi hiçbirini göremiyordum ama uçak penceresinden görmüştüm. Sanki özel bir şey vardı. hem gökyüzüne hem de yeryüzüne oldu. Her ne oluyorsa uçağın tüm sistemlerini devre dışı bırakmıştı. Ve eğer durum buysa, yardım gelmeyecekti. Kendi başımızaydık.

"Bilmiyorum," dedi Charlie, "burada beklemek daha akıllıca bir seçenek gibi görünüyor. Kim bilir ne-" kolunu salladı Birkaç dağınık ağaç dışında çoğunlukla boş olan tarlanın etrafında "-şu tarafa ya da bu tarafa. Kaybolabiliriz."

"Zaten kaybolduk," dedim, spor çantamı elime alarak. "Ama keyfinize bakın. İyi şanslar."

"Hey!" Emily dedi ki. "Bütün yiyecek ve su sende." "O uçağa geri binen ve

Yemek ve su," dedim, çenem gerilmişti. Yine de, Charlie benim hakkımda yalan söylemiş ve Emily de onun yalanlarına isteyerek inanmış olsa bile onları ölüme terk etmeyecektim. Bu şeyler şu anda önemsiz görünüyordu. Spor çantamı açtım ve her birine bir şişe su ve bir avuç dolusu

Uçaktaki mini bardan tek tek atıştırmalık poşetleri aldım. Sonra çantamı tekrar kapattım ve yola koyuldum.

"Bekle!" Emily söyledi. Durdum, tekrar döndüm. Bir el ateş etti.

Charlie'ye baktı, sanki ondan bir tür izin gibi tereddüt etti.

"Gün ışığını kaybediyorum," diye homurdandım, öfke aniden içimi bir ateş gibi ısıttı. Güzel, kızgın kalacağım. Burnum lanet bir buz küpü gibi hissediyordu.

"Sadece..." Bir ayağından diğerine geçti. I aşağı baktı ve bir çift sıcak pembe topuklu ayakkabı giydiğini fark etti. "Bence birlikte kalmalıyız," dedi beyaz buhar puflarıyla noktalanmış acele kelimelerle.

" kuvvet doğar. Burada yırtıcı hayvanlar olabilir." Gözleri etrafı taradı ve sonra tekrar Charlie'ye döndü.

Charlie'nin bakışları da etrafa kaydı. "Belki de haklısın," dedi Charlie. "Şu tepenin ardında bir kasaba ya da başka bir şey olabilir. Buradan görmek imkânsız."

Açıkçası onlardan kurtulmayı dört gözle bekliyordum. Ama... Tanrım. Ya burada ölürse? Ailesi onu kendi başının çaresine bakması için bıraktığını bilse ne derdi? Emily'nin topuklu ayaklarına bir kez daha baktım. "Bunlarla yürüyemezsin."

Bakışlarımı takip etti. "Ah... şey, bunlar en rahat topuklu ayakkabılarım ve yanımda getirdiğim tek şey."

Tanrım. Daha yürümeye bile başlamamışken beni tutmaya başlamışlardı. Charlie'nin ayaklarına baktım. Benimkiler kadar görünüyordlardı. İkimizin ayakkabısına da sığmazdı. "Bir çift terliğin var mı?" diye sordum.

"Terlik mi?" Kaşları çatıldı. "Um...evet. Dur bakalım." doğru eğildi ve karıştırarak bir çift pembe tüylü terlik çıkardı.

Uzanıp bir tanesini aldım ve ters çevirdim. Altında kalın bir kauçuk tabakası vardı. "Bunlar işe yarar," dedim. Spor çantamdan bir çift çorap çıkardım ve onları ve terlikleri ona doğru uzattı. Onları göğsüne bastırdı, ağzı hafifçe açıldı. "Bunları ve terlikleri giy de gidelim." Kadın çorapları ve terlikleri kavradı.

yüz ifadesi şaşkınlığa dönüşüyordu. "Altmış saniye," dedim, "sonra yetişebilirsin." Spor çantasının kayışı vücuduma dolayarak sırtımdaki ağırlığı dengeliyor. "Ya da değil."

Uzaklara, ufka baktım, rotamı planladım ve sessizce saniyeleri saydım. Altmışa ulaştığımda yürümeye başladım. Bir sürü hareket ve oflama sesi duydum. Arkamdan ayak sesleri ama ben arkama bakmadım. Ayak uyduramıyorlarsa, bu onların sorunuydu. Yine de kulaklarımın dikleşmesi ve

Arkamda onları duymadığım birkaç kez yavaşlayan adımlar, umursamadığım konusunda kendime yalan söyledğimden şüphelenmeme neden oldu.

Emily'yi vahşi doğada yalnız bırakmanın bokunu çıkarıyorlardı. Ancak her iki da, bir çiftliğe ya da uzak olsun olmasın başka bir medeniyet biçimine girdiğimiz anda kendi başlarına kalıyorlardı. Onlar

bir araç ayarlamak için *adamların1* arayabilir ve ben de yola koyulabilirdim.

Nereye, Tuck? Şimdi nereye gideceksin?

Bu soruya verecek cevabım yoktu ve içimde bir boşluk vardı. Kaburgalarımın arasında, uçak kazasından kalan dehşet ve şaşkınlık yumrusunun olduğu yerde açıldı. Hangisini tercih ettiğimden emin değildim. Adımlarımı hızlandırdım, kayaların ve çalılıkların üzerinden geçtim, gözlerim hangi yöne gitmem gerektiğini netleştireceğini umduğum uzaktaki tepeye odaklandı.

ON BEŞ

Emily

Ciğerlerim yandı ve uyluk kaslarım ağrıyordu.

Tuck'a yetişmek için neredeyse koşuyordum. Charlie de bitkin görünüyordu ama bacakları Tuck'ınki kadar uzun olduğu için daha az zorlandığı belliydi.

Tuck uçaktan tüm bavullarımızı almayı başaramamıştı ama benim iki parçamı ve Charlie'ninkileri atmıştı. İkimiz de bunları birer küçük tekerlekli valize sığdırmıştık. Ancak, "tekerlekli" kısmı mevcut arazimizde tam olarak işe yaramıyor. Charlie bavulunu tek eliyle tutabilecek kadar güçlüyken Benimkini iki kolumla karnıma doğru tutuyordum ve kalçamda hâlâ yanan noktadan uzak durmaya dikkat ediyordum. Ceketimi giyip şortumu çıkardığımda, emniyet kemerinin derimi kestiği yan tarafımdaki kumaştan kan sızdığını fark etmiştim. İç çamaşırimın bir çiftini derme çatma bir bez olarak kullanmışım. Kanamayı durdurmak için bandaj. Şimdilik işe yarayacaktı ve medeniyete döndüğümüzde baktıracaktım.

Lütfen yakında olsun. Bir saat, umarım daha az. Bundan daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.

, Tuck aniden durdu. Bir an için biz de durduk, sonra umut dolu bir heyecan patlamasıyla koşarak ilerledik. Bir şey mi görmüştü? Gelip durduk iki yanında, muhteşem bir gün batımıyla yıkanan aşağıdaki vadiye bakıyordu.

Şeftali rengi dalgalar... kesinlikle hiçbir şeyin üzerinde uzanıyordu. "Burası... orman," dedi Charlie.

"Siktir," diye küfretti Tuck.

"Oh," diye hayal kırıklığı içinde nefes aldım.

Tuck bana baktı, gözleri yüzümden kollarımdaki bavula kaydı, dudakları inceldi. Bunun yerine Yorum yaparak arkasını döndü, öne çıktı ve daha yüksek olan görüş noktamızdan her yöne baktı.

"İşte bu harika," diye mırıldandı Charlie. Bavulunu yere bırakıp üzerine oturdu ve bavulunu çıkarmadan önce Yürürken içtiği su şişesini cebinden çıkardı. Şişeyi masanın üzerine koymadan önce Sonra dirseklerini dizlerine dayadı ve uzun uzun iç geçirdi. Bir kızgınlık patlaması hissettim. Ama bu adil değildi. Bu gerçekten boktan bir durumdu.

Boktan ötesi. En boktan.

Bir an için aklım başımdan gitti. Buraya nasıl gelmişim, hiçliğin ortasında deri bir pantolon ve terliklerle dururken, elimde sanki benimmiş gibi bir bavul taşıırken Bebek mi? Gerçeküstü hissettim. Belki de uçakta uyuyakalmışımdır.

İrtifa ve Tuck'la yaşadığımız kavganın çalkantılı duygularının birleşimi beni garip bir rüyadan uyanmakta zorlanıyordum.

Kendi valizimi yere bıraktım ve sonra bileğimi çimdikledim. *Ahh.* Hayır, bu gerçektir. Bir uçak kazasından kurtulmuştuk. Nasıl kurtulmuştuk? Söyleyemiyordum. Şükretmem gerektiğini biliyordum ama yine de şok olmuş ve dehşete kapılmışım. Ve üşümüştüm, çok, çok üşümüştüm.

"Bak," dedi Tuck ve sesindeki umutlu ton başımı ona doğru çevirmeme neden oldu. Uzakları işaret ediyordu. "Ben duman görüyorum. Sen de görüyor musun?"

Başımı öne eğdim ve gözlerimi kıstım. "Um... Sanırım öyle! Evet!" Heyecanla söyledim. Kesinlikle birkaç kilometre sık bir ormanın yanından gelen bir duman iziydi. "Gidelim," dedim. Her kimin eviyse ısıtması, telefonu ve kapısı olan banyosu olacaktı.

Tuck'ın kolu dışarı çıktı ve beni olduğum durdurdu.
"Sabahleyin," dedi.

"Sabah mı?" Ağzım açık kaldı. "bir ev varken neden geceyi burada karanlıkta ve soğukta geçirelim ki?" Duman izlerini işaret ettim.

"Çünkü birincisi, hemen orada değil. O mesafeyi kat etmek muhtemelen birkaç günümüzü alır. Yavaş olacak Ormandan geçiyoruz ve göremediğimiz zaman güvenli değil. Her an hava kararabilir."

"Birkaç gün mü?" *Oh Tanrım.* O zaman *birkaç mil* tahminim kesinlikle yanlıştı. Bu kabus gittikçe kötüleşiyordu.

"Ve bir diğeri," diye devam etti, "eğer bu bir evse, orada kimin yaşadığına dair hiçbir fikrimiz yok. Etrafta başka hiçbir şey yokken tekil bir ev için garip bir yer gibi görünüyor. Tehlikeli olabilir. Ama en azından ateş edecek bir yerimiz var. Bu gece burada yatacağız ve güneşle birlikte kalkacağız."

"*mı?*" Charlie sordu, sesi benimki kadar kuşkuluydu. "Tam olarak neyin üzerine yatmalıyız?"

"Yer," dedi Tuck. Charlie'nin üzerinde oturduğu bavula baktı. "Getirdiğin onca kıyafetle üzerinize örtebilir güzelce kızarabilirsiniz. Şurada rüzgâra karşı biraz korunak sağlayacak bir ağaç var. Bize bir şey olmaz."

Bir ağacın altında soğuk zeminde uyuma fikri benim de hoşuma gitmiyordu ama Tuck'ın uykudan bahsetmesi ne kadar yorgun olduğumu fark etmemi sağladı. Bu sadece saatlerce süren

Uygunsuz ayakkabılarla ağır bir valiz taşıırken yürümek. Uçağımız düşerken vücudumda patlayan adrenalinin bedeliydi bu. I Birden o kadar yorgun hissettim ki, hemen orada yere düşmek, yanağımı toprağa bastırmak ve gözlerimi kapatmak istedim.

Tuck çantasını düzeltti ve ağaca doğru yürümeye başladı. Yaprakları dökülmüştü ama devasa bir ağaçtı ve dalları tek başına siper sağlıyordu.

"," dedim Charlie'ye, sadece üç yüz metre ötedeki ağacı işaret ederek.

"Burada birkaç dakika daha oturabilir miyiz? Ayaklarım beni öldürüyor."

Biz mi? Hiçbir yerde oturmuyorduk. Ben ayakta duruyordum. Terliklerimin içinde. "Burada oturursam bir daha hareket edemem Charlie," dedim.

Charlie Tuck'a baktı ve sonra uzaklaştı. Belli ki onun kontrolü ele almasına izin vermek istemiyordu. Tuck hakkında öğrendiklerimizden sonra bir yanım Charlie'yi suçlamıyordu. Dürüst olmak gerekirse ben hâlâ şoktaydım. Çocukken tanıdığım Tuck asla böyle şeylere bulaşmazdı. O değişmişti. Ama bunu bir kenara şimdilik Tuck'a güvenmek için elimden geleni yapmalıyım. "Zorlu işler" söz konusu olduğunda o daha nitelikliydi ve bu yüzden şimdilik onun liderliğini takip etmek en akıllıcasıydı. Yakında medeniyete geri dönecektik. Yakında her şey normale dönecekti. Yakında her şey yeniden anlam kazanacaktı.

Charlie ofladı ama sonra başını salladı. "ama. Haklısın. Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var." Ayağa kalktı ve hem kendi bavulunu hem de benimkini alıp benimle birlikte salona doğru yürüdü.

devasa ağacın korunması - yetersiz olsa da -.

* * *

Hiçliğin ortasında bir kış gecesinin sessizliği gibisi yoktu. Ve uykuya dalmadan önce sırtınızı toprağa dayayarak yıldızlarla dolu gökyüzüne bakmaktan daha küçük hissettiren bir şey yoktu.

Biraz uyuklamıştım ama soğuk ve kalçamdaki yaranın acısı beni tamamen uyandırmıştı ve yeterince uyumamış olmama rağmen tekrar uykuya dalmakta zorlanıyordum. Bir saat mi? Belki daha az. Söylememin bir yolu yoktu. I omuzlarıma attığım giysi yığınınını çekip

daha sıkı sarıldım ve usulca horlayan Charlie'ye sırtımı döndüm. En azından uyumayı başarıyordu.

Küçük bir ses gözlerimin açılmasına neden oldu ve Tuck'ı gördüm, oturuyordu, geniş ağaç gövdesine yaslanmıştı, dizleri bükülmüştü, ayakları yere düz basıyordu. Gözlerimi kırıştırdım. Ne yaptığını anlamaya çalışırken ay ışığının aydınlattığı geceye alışmak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Bir sopayı mı sivriiltiyordu?

Dirseğime yaslandım ve kafasını kaldırdı. Gözleri gümüşü ışıktaydı, yüzünün açılırları daha keskin bir şekilde tanımlanmıştı. Tuhaf bir ürperti mide kaslarımı sıktı. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Bir silah yapıyorum." "Bir...
sopa?"

"Bir mızrak," dedi. "İdeal değil. Ama hiç yoktan iyidir."
Etrafıma bakındım. "Ne bekliyorsun?"

"Şu anda belirli bir şey yok ama hazırlıklı olmak her zaman en iyisidir."

"Sanırım haklısın," diye mırıldandım. Bileğine bir vurdu ve küçük bir tahta çubuğun üzerinden uçarak yere düştü. onun yanında bir yerde. "Bilemek için ne kullanıyorsun?" "Şarap açacağıının üzerindeki bıçak," dedi. Sesi

Sessiz, asık suratlı. *Bir şarap açacağı*. Uçaktan topladığı diğer şeylerle birlikte onu da kapmış olmalı. Aldığı için şanslıydık. Onun sayesinde içecek suyumuz ve akşam yemeği için birer paket krakerimiz vardı. Tam olarak bir ziyafet sayılmazdı ama sadece otursaydık yiyeceğimiz hiçbir şeyden daha iyiydi. ve uçağın yanışını izledi.

"O açacakla hiç şarap kapmadın, değil mi?"

"İçki . Camı kırmaya değmeyeceğini düşündüm."

Ses tonuma alaycı bir hava katmıştım ama Tuck düz bir soğukkanlılıkla cevap verdi. Belli ki onu kovduğum için hâlâ kızgındı. Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Ve o sadece suç teşkil eden bir işe bulaşmakla kalmamıştı.

Ama tamamen haklı bir tepki verdiğim için bana kırıcı sözler sarf etmişti. Ancak bu sözleri düşünmeyecektim, çünkü açıkçası şu anda Tuck'ın haksız görüşüne takılmadan da başımda yeterince dert vardı.

Ayrıca... sözlerinin öfkeyle söylendiğini, ifşa edilmeye bir tepki olduğunu biliyordum. Ve ben de ona biraz ve kendimi olabildiğince onun yerine koymaya çalışıyorum. Çünkü medeniyete dönüş yolumuzu bulmamıza yardım ediyordu.

Bir an için dudağımı ısırdım. "Tuck... dinle. Ben... Yaptığın şeyi neden yapmış olabileceğini anlıyorum. Hiç paran olmaması zor olmalı. Yönün yok..." O da böyle mi hissediyordu? Kelimeleri onun ağzına tıkmak istemiyordum ama aynı zamanda onun hakkında öğrendiklerime rağmen şu anda bize yardım etmesini takdir ettiğimi de bilmesini istiyordum. "Ama sen Artık benim için çalışmana neden izin veremeyeceğimi anlıyorsun, değil mi?"

Yüz ifadesi değişmedi ama bakışlarının ağırlığını hissettim ve nedense kendimi suçlu hissettim. Bu hissi yok saydım. Bir insanın kaç şansı ki? Her şeyi berbat eden ben değildim. "Elbette, Emily."

Midemde ağır bir batma hissiyle bakakaldım. Hiç umurunda değildi. Kime dönüşmüştü?

Birden, uçağın içindeki dağınıklığın arasında o küçük poşetleri aramak için bir dakikasını ayırıp ayırmadığını merak ettim. Şimdi spor çantasında mıydılar? Paraya ihtiyacı olacaktı. Şimdi zamankinden daha fazla , değil mi? Evet. Bu artık benim işim değildi.

Sopasını bilemeye geri döndü, belli ki daha fazla konuşmakla ilgilenmiyordu. İçimi çektim ve tepemizdeki parlayan küreye baktım. Gökyüzü koyudan platine kadar grinin tonlarıyla kaplıydı ve bu biraz ürkütücü olsa da aynı zamanda inanılmaz derecede güzeldi ve çevremizi şaşırtıcı derecede aydınlık kılıyordu. Ay her zaman bu kadar parlak mıydı? Şehir ışıkları son yıllarda benim için bu kadar karartmış mıydı? Tekrar uzanmaya başladım ama

Böğrümdeki yaraya yaptığım baskı neredeyse çığlık atmama neden oluyordu. Doğrulamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Tuck'ın başı kalktı, bakışları benimkilerle buluştu. "Tuvaleti gerek," diye ciyakladım, Charlie'yi uyandırmamaya dikkat ederek sertçe ama sessizce kalktım.

Onu geçip sağ taraftaki ağaçların ve çalılarının yoğun olduğu bölüme doğru ilerlerken Tuck'ın ellerinin görevlerini bıraktığını fark ettim. "Fazla uzağa gitme," dedi.

Cevap vermedim. İstediğim kadar ileri gidebilirdim. Evet, o bize yardım ediyordu. Ama o benim patronum değildi. Doğrusu, zaten uzağa gitmeye hiç niyetim yoktu. Ürkmüştüm ve göğsümde garip bir ağırlık vardı, bu ağırlık sadece kaybolduğumuz gerçeğinden daha fazlasıymış gibi hissediyordum.

kışın vahşi doğasında. Her geçen saat daha da acı veren bu yarayı özel olarak araştırmam gerekiyordu.

Beni gözden saklayan çalılıkların arkasına geçip pijama altımı indirdim ve sonra

Pantolonumun düğmelerini açtım, aşağı indirirken tısladım. hafifçe sıyırdı ve deri cildimi sıyırdı. Ellerime giymek için ceketimin cebine bir çift ayak bileği çorabı koymuştum ve birini çıkarıp şimdi sızıntı yapan ve kenarları kızgın kırmızı olan yarama sürdüm. *Harika. Ve.*

Emniyet kemerinin kenarı belli ki bu noktada beni oldukça derinden kesmişti, ama aynı zamanda belimden kışımın yarısına kadar aşındırmış ve yakmıştı. Bir şey almamıştım.

Aynı anda eğilip bükülmediğim sürece görmenin zor olduğu bir noktada olduğu için yaraya iyi bakamadım. Ama ormanın bu loş bölümünde bile ve benim garip iyi görünmüyordu. Bir çorapla kurulamak da küçük liflerin açık ete başka bir işe yaramıyordu.

Gözlerim yaşardı, hayal kırıklığı, korku, üzüntü ve bir sürü başka duygu bir anda üzerime çöktü, çünkü o soğuk ormanda tek başıma durmuş, yaramı tedavi etmeye çalışıyordum. Çorabı düşürdüğümde doğruldum ve ellerimi yüzüme götürerek sessizliğe teslim oldum

hıçkırıklar vücudumu sarstı. Belki de sadece rahatlamaya ihtiyacım vardı. Kazadan bu yana duygularımı dizginlemek ve yapılması gerekenleri yapmak için elimden geleni yapıyordum ve artık onları dizginleyemiyordum. O kızgın adamın görüntüsü derimdeki yara taşkın kapılarını açmıştı. Benim de içimdeki bir parçayı temsil eden bir his. Yırtılıp açılmış. Açılmış.

"Emily." Sarsıldım, ellerimi yüzümden indirip başımı küçük bir çığlık attım. Tuck sanki yoktan var olmuş gibi arkamda duruyordu. Bakışları gözyaşları içindeki yüzümden arkama doğru kaydı. "İyi misin?"

"Belli ki hayır! Tanrım, beni korkuttun! Ne be? Ya işimi yapıyor olsaydım?" Dedim ki, sakinleşmeye çalışarak kalp çarpıntısı geçirmiştım.

Bir adım öne çıktı, çenesi sertleşmişti. "Ağladığınızı duyabiliyordum.

Yaralandığınızı da duruşunuzdan anlayabiliyordum.

hareket ediyor." Başıyla yaramı işaret etti. "Bu iyi görünmüyor."

"Şaka mı yapıyorsun?" Tükürdüm, gözyaşlarımı sildim ve pantolonumu yukarı çekmeye başladım. "Şu anda sorunlarımın en küçüğü bu."

"Enfeksiyon kaparsa olmaz," dedi. ". Onu tedavi edecek bir şeyle hemen döneceğim."

Kollarımı göğsümün üzerinde , ormanda pantolonumu indirmiş bir şekilde hareketsiz durduğumun farkındaydım Çünkü Tuck öyle yapmamı söylemişti. Ama acıyı azaltabilecek bir şey vaat etmek vazgeçemeyeceğim kadar cazipti.

Tuck otuz saniye içinde elinde küçük bir ilk yardım çantasıyla geri döndü, belli ki o büyülü spor çantasına atmıştı. Kiti yere bıraktı ve diz çöktü,

Eğilip beni inceledi. "Ağlamayı gerektirecek kadar kötü değil," diye mırıldanarak çantayı açtı ve birkaç parça eşya çıkardı.

"Yaralandığım için ağlamıyorum," diye tersledim, hâlâ dramatik bir bebek olduğumu ima etmesine sinirlenmişim. Ne yapardım

Dürüst olduğumu söyledim, ama bunu planlamamıştım. ediyorum. Yaram için ağladığımı düşünmesi neden umurumda olsun ki? Kendimi daha fazla ifşa etmek istemedim.

benim bir *satılmış* olduğumu düşünen biri.

Tuck yaklaştı ve yaramı temizlemek için alkole batırılmış bir pamuk kullandı. Bir pamuğu kutuya geri atıp diğerini ıslatırken dişlerimi sıktım yumruklarımı sıktım.

"O zaman neden? Neden gözyaşları?" diye sordu ve yemin ettim ki

sesi yumuşamıştı. Tuck'ın cevabımı bekliyormuş gibi elini ovuşturmaya ara verdiğini hissettim ve yine yalan söylemiş olmayı diledim. Neden ağladığımdan bile tam olarak emin değildim ve bunu Tuck'la tartışmaya hazır değildim. Ama orman loştu,

Gece sarmıştı. Yalanlar uyduramayacak kadar bitkin düşmüştüm.

"Sadece... her şey. Üşüyorum, korkuyorum ve Russell'ın cesedini ortasındaki o kayaların altında hayal edip duruyorum."

İçimden bir ürperti geçti. "Onun ailesi onun öldüğünü bile bilmiyor." Gözyaşlarımı bir kez daha tuttum. O gün erken saatlerde bizi uçakta karşılayan ve muhtemelen akşam yemeğine evde olmayı bekleyen adamı düşünmemek için kendimi zor tutuyordum. O hayatını kaybetmişken derimdeki bir kesiğe nasıl ağlayabilirdim? Tam o anda biri onu bekliyor olabilirdi ve eve asla dönemeyeceğini henüz bilmiyordu.

Tuck birkaç dakika sessiz kaldı, elleri yaramla ilgilenmeye devam ediyordu. "Biliyorum," dedi sonunda. "Halledilmesi gereken çok şey var. Bir telefon bulduğumuzda yetkililere Russell hakkında bilgi vereceğiz ve cesedini almaları için birini göndereceğiz. Onun için yapabileceğimizin en iyisi bu, Em."

Em. "Yani medeniyete giden yolu bulabileceğimizden emin misin?" "Evet. Eminim."

Omuzlarım çöktü, sesindeki güvenle o görünmez ağırlık biraz olsun azaldı. Ona inanmıştım, ama Sadece emin olduğu için değil, aynı zamanda yiyecek, su ve tıbbi malzeme toplayacak kadar bilgili olduğu için

Charlie ve ben ağızımız bir karışık onu izliyorduk. İşe yaramaz.

Aşınmış deriyi değerlendirirken kalçama hafifçe bastırarak beni hafifçe çevirdi ve ben titrek bir nefes aldım. Aramızdaki sorunlara rağmen, sadece benimle ilgilenilmesi bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. En azından geçici olarak bu şeyleri bir kenara bırakmaya istekliydi. Açtığı yaradan memnunmuş gibi küçük bir homurtu . En kötüsü de temizlikti.

"Sanırım artık asistan doktor sensin, ha?" Yaptığı şeyi takdir ettiğimi göstermek için ona küçük bir gülümseme göndererek sordum. Ayrıca sıcak, nasırlı parmak uçlarının kalçamda gezindiğini hissettiğimde kaburgalarımın arasında patlayan tuhaf baloncuklardan kendimi uzaklaştırmak için.

"Pek sayılmaz," dedi, tekrar aşağı baktı ve bir çizik daha attı. "Gerçi çocukken bir sürü veterinerlik kitabı okurdum," dedi, bakışları tekrar benimkilerle buluşmak için yükseldi.

Gözlerinde bir eğlence parıltısı gördüğümde şaşkın bir kahkaha attım. "Şimdi de beni bir atla mı kıyaslıyorsun?"

Dudaklarını bana doğru hafifçe eğdi ve parmak uçları az da olsa artan bir baskı uyguladı. "Hatta Yakın," diye mırıldandı. Bakışlarımız birbirine değerken an uzadı, ellerinden biri hâlâ belimdeydi.

yarayı tedavi ederken beni sabit tuttu. Nefesini bıraktı ve elini indirirken başka tarafa baktı. Gülümsemem soldu. Avucunun tenimdeki sıcaklığını ve bir an için dokunuşunun tarif edemeyeceğim bir şekilde beni bir arada tuttuğunu hissetmeyi hemen özledim. Ve garip bir şekilde reddedilmiş hissettim. Başımı hafifçe salladım. Ancak bu saçma bir düşünceydi. Ortada reddedilme falan yoktu çünkü ortada bir teklif yoktu. Aslında tam tersi. "Senin her zaman bir kitabın vardı," dedim. *Sen ve lanet olası kitapların.*

"Bazı şeyler asla değişmez." Acil durum çantasında bulunan bir tüp merhem, krem ya da her neyse ona uzandı.

Bazı şeyler asla değişmez.

Ama diğerleri büyük ölçüde değişir. *Senin gibi.*

Peki neden birdenbire bundan emin olmadığımı hissettim? Neden kafamı bu kadar karıştırdı? Hala mı?

Çünkü şu anda her şey sallantıda.

Hiçbir şey kesin değildir. Tabii ki kafanız karışık ve dengesizsiniz.

Ve ay garip, inci gibi parıltısı ağaçların arasından süzülüyor ve bu anı bir rüyanın kalıntısı gibi hissettiriyor.

İçimdeki çalkantıyı duymuş ya da belki de hissetmiş gibi hızla başını kaldırdı ve kremi yarama sürüp kırmızı dış kısmına yaymaya odaklandı. Elini vücudumun o küçük bölümünde gezdirirken izledim ve omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Fiziksel tepki vermemeye çalıştım ama tüylerim diken diken olurken göz kapaklarının titrediğini gördüm. Şu anda üzerinde olduğu deri

yakın ve kişisel. "Acıyor mu?" diye sordu ve ben de tepkimin acıyla ilgili olduğunu düşündüğü için sessiz bir rahatlama nefesi ... *Ne Emily? Bu tepkinin ilgisi vardı?*

"Hayır," dedim, kelime aceleyle çıkmıştı, ses tonu aramızdaki mesafenin azlığına pek uygun değildi ve Gecenin sessizliğinde. Derin bir nefes aldım ve bıraktım. "Yani, biraz. Ama idare edilebilir."

Başını geriye eğdi ve gözlerimiz tekrar buluştu ve bir an için o da şaşkın ve... neredeyse savunmasız görünüyordu. Nefesim kesildi. *Ne düşünüyorsun?* Bilmek istiyordum. Her zaman bilmek istemiştım ama Tuck'a nasıl soracağımı ve bana dürüstçe cevap vermesini nasıl sağlayacağımı bir türlü bulamamıştım. O her zaman çok ketumdu, duygularını çok gizli tutardı, oysa ben kendi duygularımı koluma takar ve söylediğim şarkılarla dile getirirdim. Genellikle

Onun hakkında. *Tanrım*. Bunu düşünmekten nefret ediyordum. Nefret ediyordum.

Özellikle de şimdi ona pek çok konuda zorundayken.

Özellikle de şimdi, beni bu kadar derinden hayal kırıklığına uğrattıktan sonra. Tüm o ilaçlar.

Ama yine de gözlerimiz birbirini tutuyordu.

"Emily-" Charlie aniden Tuck'ın omzunun üzerinde belirdi ve Tuck ona doğru dönünce küçük bir sarsıntı geçirdim. Charlie'nin bakışları Tuck'tan bana, açığındaki yaraya kaydı. "Neler oluyor?" diye sordu, ses tonu şüpheliydi.

Sanki müstehcen bir şey yaparken yakalanmışız gibi pantolonumu yukarı çekmeye başladım ama kıyafetlerime antibiyotik krem bulaşmadan önce durdum. Ama elimi yaranın tuttuğum için Charlie'nin iyi bir görüşü yoktu. "Tuck Yaramı tedavi etmeme yardım et," dedim. "Enfeksiyon kapmış olabilir." "Bana söylemeliydin," dedi Charlie. "Acıyor mu?" "Hayır. Bir şey yok."

Tuck bir bandaj aldı ve ayağa kalktı. İşini bitirebilmesi için bandajı ona vereceğini düşündüğüm Charlie'ye dönmeye başladı ama bunu yapmadan önce onu durdurdum. "Ben alırım.

Bunu," dedim. Doğrusu Charlie'nin bunu görmesini istemiyordum, Çünkü Russell'ın cesedine bakarken olduğu gibi yüzünün tiksintiyle buruştuğunu hayal edebiliyordum.

Ya da küçük bir yaralanma geçirdiğinde nasıl olduğunu gördüğüm gibi.

Charlie tepkilerini kontrol altında tutma konusunda pek iyi değildi. İşinin bir parçası da duygularını ifade etmek için yüzünü kullanmaktı ve bu yüzden belki de bunu kapatmakta zorlanıyordu. Her halükarda, sızlayan yaralarımı ondan uzak tutmayı tercih ettim.

Tuck bana doğru döndü, tereddüt etti ama sonra bandajı uzattığım elime koydu. Bana dokunmamaya dikkat gibiydi. "Her yerini kapattığından emin ol," dedi.

"Kremi tekrar uygulayın ve birkaç saatte bir pansumanı değiştirin." Başıyla tıbbi kiti işaret etti.

"Sana ne borçluyuz, doktor?" Charlie sordu. bandajı açtı ve cerrahi bandı çıkardı.

Tuck Charlie'ye yine o etkilenmemiş, ince dudaklı bakışını attı, belli ki retorik soruyu görmezden gelmeyi seçmişti.

Bandajı iki parça bantla hızlıca sabitledim. Sonra Charlie ve ben Tuck'ı kamp yaptığımız ağaca kadar takip etmeden önce altımı nazikçe yukarı çektim. Ben Charlie'nin yanına uzandım ve Tuck da ağaca karşı pozisyonunu aldı. ağaç gövdesi. Yaram daha iyi hissediyordum ama içimdeki kargaşa artmıştı. Charlie'ye yaklaştım, beynim ertesi günün ne getireceğine dair sorularla uğulduyordu. Ve ondan sonraki gün... Ay parıldadı, bir baykuş öttü, rüzgâr ısıklık çaldı ve sonunda Tuck'ın oymasının yumuşak sesi beni huzursuz bir uykuya daldırdı.

İkinci Gün

Sabah açık ve , birkaç kar tanesi Havada dönüyordu ama yere yapışmıyordu. Tıpkı bir önceki akşam olduğu gibi, Charlie ve ben Tuck'ın arkasından yürüdük, kendi bagajlarımızı taşıyoruz.

Ancak önceki günden farklı olarak bir hedefimiz, bir varış noktamız vardı ve bu bana yenilenmiş bir enerji patlaması verdi. Duman bu sabah yine görünüyordu, bu da ileride sıcaklık olduğu anlamına geliyordu. Ve elektrik. Onların telefonunu kullanır ve yardım çağırırdık. Bir otel odasında olabilirdim. elimde bir kadeh şarapla sıcak bir banyoda güneşlenmek...şey, *Yakında*. Hayatımın en güzel banyosu olacaktı.

Orman sıklaşmıştı ama yine de turuncunun tonlarına boyanmış gökyüzünden güneşin doğuşunu görebiliyordum. koyu balkabağından soluk mandalinaya, hepsi birlikte kanıyordu. Ağaçların örtüsü altında bile muhteşemdi ve etrafımızdaki ormanı bu ruhani ışıkla parlatıyordu.

Orman gittikçe sıklaşıyordu ve güneş hâlâ gökyüzünde yükseliyor olsa da, ormanın içinde ilerledikçe hava kararıyordu. Artık çalışan bir telefon ya da güneşi görebilme yeteneği olmadan zamanı takip etmenin bir yolu yoktu.

güneşin pozisyonu. Saatlerce yürüdüğümüzün tek ölçüsü kaslarımın acısı ve ayaklarımda oluşan su toplamalarının sayısıydı. Ve artık bu alçak yerden dumanı göremiyorduk. "Doğru yöne gittiğimize emin misin?" Tuck'a fısıldadım, sesimi neden alçalttığımdan tam olarak emin değildim. Görüş mesafesi azaldığından beri çok daha yavaş yürümeye başlamıştı, bu yüzden ona ayak uydurmak daha kolaydı. Görüş mesafesi azalana kadar beklemek konusunda ne kadar haklı olduğunu fark ettim.

bu ormanda seyahat etmek için biraz ışık.

"Evet," dedi. "Oldukça eminim."

Oldukça eminim. "Bunu neye söylüyorsun?" diye sordum. Çünkü arkamı dönmüştüm ve sanki o ağacın yanından bir saat önce geçmişiz gibi geliyordu.

"Emily. Eğer farklı bir yöne gitmek istiyorsan, kimse seni durduramaz."

Charlie bavulunu diğer eline geçirdi ve bavul on milyonuncu kez kalçamın yan tarafına çarptı; tıslayarak küfretmemek için kendimi zor tuttum. Bunu telafi etmek için bana en büyük ve en pahalı biftek yemeğini ismarlayacaktı.

Medeniyete geri döner dönmez büyük bir çürük olması gereken şey. Şampanya da. Tatlı olarak da alev alev yanan Fırında Alaska. Birbirimize kaşık kaşık yedirirken gülerdik. Ben onu boğmamak için geleni yapıyorum.

Tuck çürüyen bir kütüğün üzerinden geçerken, "Bunları atmalısın," dedi.

Gerçekliğe geri döndüm. "Neyi atalım? Bavullarımızı mı?" Charlie ve ben birbirimize şaşkınlıkla baktık.

"Evet," dedi Tuck. "Boynunuzda birkaç parça sıcak tutan giysi bulundurun ve geri kalanını atın. Bir şey olduğundan şüpheliyim. Geceyi yine ormanda geçirmek zorunda kalsak bile orada işe yarar bir şey var mı?"

"Ayakkabılarım burada," diye . Bir çift Louboutin'in ne kadar pahalı olduğu hakkında bir fikri var mıydı? "Ve bazı Mücevherleri de. Hepsini öylece ormana atamam."

Bir an sessiz kaldı. "Mücevherleri cebine koy o zaman. Gerisini bırak."

"Sanki günlerce yürüyecekmişiz gibi konuşuyorsun. İleride yardım var. Onu gördük," dedim ve ses tonumdaki yalvarışı ben bile duydum.

"Dumanın ne kadar ileride olduğunu söylemek zor. Ama güneş batmadan önce oraya varsak bile Birkaç çift ayakkabı için mi mücadele ediyorsunuz?"

Charlie beni şaşırtarak, "Belki de Tuck ," dedi. I Bavulunu yere bırakırken başımı ona doğru salladım. "Bunların hepsini kolayca değiştirebilirim," dedi Charlie başıyla bavulunu işaret ederek. Ardından Tuck'ın yıpranmış spor çantasına yönelttiği küçük bakışı kaçırmadım, mesajı açıklı: *onun aksine*. "Yeniden satın alabileceğim kıyafetler ve ayakkabılar için neden bu kadar çaba harcıyayım ki? Bunları burada bırakalım."

"Ama... bu bir Louis Vuitton bavulu," dedim, kollarımı taşıdığım, adım attıkça ağırlaşan tasarım bavulun etrafında sıkarak. Fark ettim ki Kulağa ne kadar materyalist de, bavul plak anlaştımanı imzaladıktan sonra aldığım ilk şeylerden biriydi. Rodeo Drive'daki o mağazaya girdiğim için çok gurur duymuştum. O zamanlar

Bagaj alımı sıkı çalışmamın ve başarımın somut bir işaretiydi. Ona her baktığımda, bana bunu *başarmış* olduğumu hatırlatıyordu. Zorlukla kazandığım diğer tasarım eşyalarımın birçoğunu geride bırakmışım ve şimdi sonuncusunu kemirgenlerin cirit attığı soğuk bir ormanda terk etmem isteniyordu.

muhtemelen yuvaya gelirdi?

Charlie bavulunu açmış ve birkaç parça giysiyi çıkarıp boynuna dolamıştı. "Bebeğim, sana bir Louis daha alabileceğimi biliyorsun," dedi Charlie, bavulunu bir kenara atıp bana sevimli bir gülümseme vererek. "Hatta sana bütün mağazayı satın alırım. Bu çilenin bitmesini kutlamak için alışveriş çılgınlığına çıkacağız. Yudumlarımız Şampanya ve kredi kartımı çalıştır."

Tuck dönmeye başlayarak, "Birden midemde bir şey olmadığına sevindim," dedi.

Charlie başını kaldırdı ve Tuck'a ters ters baktı. "Bizimle konuşurken ses tonuna dikkat et."

Tuck durdu, geriye döndü, çenesinde bir kas gerildi. "ses tonunu kullanırım," dedi, sesi alçak ve eşitti, Charlie ile göz göze geldi.

Tekrar dönüp yürümeye başlamadan hemen önce yüzünde beliren ifadeyle kalbim iki kat hızlandı. Bu Tuck'ın daha önce görmediğim bir yanıydı. Bu *benimle uğraşma* Tuck' *tı*, belki de diğer daha tehlikeli adamlarla bir kafeste kilitliken geliştirdiği Tuck' *tı*. Ve bunun beni neden hafifçe nefessiz bıraktığını bilmiyordum ve de istemiyordum. "Kesin şunu çocuklar," dedim bavulumu tutup Charlie'nin yanından geçerken. "Hadi şu evi, kamp alanını ya da her neyse onu bulalım ve-"

" orada," dedi Tuck, durarak. "Ağaçların arasından."

Heyecandan eve doğru koşmak istedim ve çamların kalın duvarının arasından sızan sessiz ışıkla karşılaştım. Bu tavuk sesi miydi? Evet, öyle olduğunu düşündüm. Eğer tavuklar varsa, tavuklara bakan insanlar da vardı. *Yumurta*ları olan insanlar. Ve umarım biraz da peynir. Kahve *harika* olurdu.

"Gidelim," diye fısıldadım.

Tuck başını salladı ama kolunu uzattı. "Yapacağız," dedi. "Ama önce kontrol etmek istiyorum. Sen burada kal."

"Ben de seninle geleceğim," diye fısıldadı

Charlie. "Gelmemeni tercih ederim."

Charlie, "Eğer içeride insanlar varsa, ki ışıklar söylüyor, beni tanıyacaklardır," dedi. "Amerika'daki herhangi bir kapıdan içeri girmek için biletim var."

Tuck diğer tarafa baktığı için gözlerini devirdiğini göremedim ama duyduğuma yemin edebilirim. Tuck, "İçeridekiler sen de bir soygun kurbanısın," diye . "Ben de seni fideye için almayı düşünüyordum."

"Ne?"

Tuck onu görmezden gelerek birkaç adım daha ilerledi. Fidyе konusunda şaka yapıyordu. Ama bu konuda yanılmamıştı. Charlie -ve bu arada ben- yanlış insanlara rastlarsak soyguna karşı savunmasız kalırız.

Sıcak tutmak için giymek zorunda kaldığım garip kıyafet kombinasyonuna rağmen, kıyafetlerimiz açıkça pahalıydı ve şu anda çok kaliteli bir bavulu kucaklıyordum.

Charlie ve ben, Tuck'ın spor çantasını dikkatlice çıkarıp yere koymasını ve sonra yavaşça ve gizlice ışığın parladığı ağaçların arasına doğru ilerlemesini izledik.

Durdu, sonra yavaşça uzandı ve öne doğru eğilmeden önce bir ağaç dalını hareket ettirdi. Geniş aralıktan yerdeki betonun kenarını görebiliyordum. Araba yolu mu?

Tuck ağır bir nefes verdi, dalları tekrar yerine bıraktı ve bize doğru döndü. "Bu bir ev değil," dedi.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve ona katılmak için yürüdüm. "Ne oldu?"

Hayır. Ne oldu?" Şu anda her türlü barınağı kabul ederim. Her türlü uygarlığı.

Charlie yanıma geldi ve Tuck ağaçların arasından geçmeden önce ikimize de baktı. Biz de peşinden gittik, kendimi tavuk sesi çıkardığına inandırdığım kuş sürüsü ani bir kanat çırpışıyla göğe yükseliyordu. "Burası bir trafo merkezi," diye mırıldandı Tuck, ileriye doğru yürürken. "Ya da öyleydi."

Gözlerimi kırıştırdım, etrafı tel örgüyle çevrili olan ve şimdi yerde kömürleşmiş halde için için yanan ekipmana baktım. "Bir trafo merkezi mi?" "Trafo merkezi mi?" diye sordum.

İçime derin bir hayal kırıklığı yerleşti. Ev yok. Ev yok.

Elektrik. Duş yok. Tavuk yok. Yumurta ya da kahve yok. Sadece için için yanan bir metal ve beton yığını. Ağlamak istedim.

"Bu muhtemelen gökyüzünden gördüğümüz yangınlardan biriydi."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Yanan bir sürü ateş vardı Yine de," dedi, yüz ifadesi son derece sıkıntılıydı. Bu beni ürküttü çünkü Tuck nadiren sıkıntılı görünürdü. Değerli eşyalarını toplamak için uçağa geri koşmak gibi olağanüstü durumlarda bile, tamamen kararlı görünmekten başka bir şey yapmazdı.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

"Tam olarak bilmiyorum." Durakladı. "Bunun bu bölgedeki elektriği etkilememiş mümkün değil. Etrafta kilometrelerce elektrik kesilmiş olmalı." İleri doğru hareket etti. "Tek umut ," mırıldandı, toprak bir yolu işaret ederek, "o yol bir yere çıkıyor olmalı."

ON ALTI

Tuck

"Bu yol otuz mil boyunca devam edebilir," diye sızlandı Charlie.
"Şimdi ne halt edeceğiz?"

Bir cevap vermeye çalışmadım, bunun yerine arkamı döndüm ve istasyonun etrafında yavaş bir yürüyüşe çıktım.
bir zamanlar elektrik şebekesinin bir parçasıydı.

Bu durum beni rahatsız etti. Bunun ne anlama gelebileceğini düşündüm. Ya uçağımızı düşüren şey bir elektrik fırtınası yerine, daha muazzam başka bir doğa olayı olsaydı? Yıldırım bir sonuç olabilirdi, asıl etken değil. Ve sonra her ne olduysa, bu bölgelerde daha büyük bir istasyona da çarptı ve sonra yayıldı mı? Trafo merkezleri bağlı mıydı? Bir yerde okuduğumu sanmıştım.

ama tam olarak nasıl olduğunu bilmiyordum. Ya buna bir meteor ya da kuyruklu yıldız gibi bir şey sebep old? I

yukarı baktı. Çünkü gökyüzü hala kapalıydı ve beri çizgili ve garip renkliydi, bunun bir anlamı olmalıydı. Yoksa bu hedefli miydi? Bir çeşit

Bomba mı, saldırı mı? Tanrım, tüm bildiğim, şu anda savaşta olduğumuzdu.

Belki bir yerde ortaya çıkar ve hemen askere alınırdık. En azından o zaman bir yönüm olurdu.

Kes şunu. Dramatik olmayı ve kendine acmayı bırak.

Gerçek şu ki, yerel felaketlere yol açan kazalar her zaman oluyordu. Zihnim dönüyordu,

Şimdiye kadar bildiklerimi gözden geçirmeye çalışıyordum. Ama bu noktada sadece tahmin edebiliyordum.

"Ne düşünüyorsun?" Emily yanıma gelerek sordu.

Gardım kalktı ve yerine oturdu. "Ne düşündüğümünden sana ne?" Sanki hayatımın geriye doğru gidişiyle ilgili gizli, acınası düşüncelerimi okumuş gibi ağızımdan kaçırdım.

Gözlerini kırptırırken başını bana doğru çevirdi ve yüzündeki şaşkınlıkla karışık bir acı gördüğümünden emindim ifade. Ama sonra omuzlarını geriye çekti ve başını daha yukarı kaldırdı. "Sadece buraya ne olmuş olabileceği hakkında bir fikrin olup olmadığını soruyordum," dedi. "Ben de burada, küllerin arasında duruyorum Tuck. En azından benimle konuşabilirsin." Sesi son birkaç kelimedede titredi ve başını tekrar öne eğdi, böylece

sadece profilini görüyorum.

En azından bunu yapabilir miyim? *En azından bana Charlie'ye karşı şüpheden yararlanmak.* Ama dürüst olmak gerekirse neden şüphe etsin ki? Hayatımdaki seçimlerim, yargılarıma güvenmeyi pek de kolaylaştırmamıştı. Yavaş bir nefes aldım. Ona olan kızgınlığımda haklı olsam da olmasam da, kaba olmak zorunda değildim. Onu güvenli bir yere götürmeyi ailesine borçlu olduğuma çoktan karar vermiştim ve bu benim kararım olduğuna göre, o zamana kadar samimi davranabilirdim. Emily'yle aramız açıktı ama bazen duygularının derinliğiyle beni şaşırttığı da oluyordu, tıpkı önceki gece ormanda durup Russell'ın ölümüne ağladığı zamanki gibi. Yarasıyla ilgilenirken, o an bana neredeyse samimi gelmişti ve belki de bu yüzden daha fazla sinirlenmiştim.

Çünkü ona kızgın kalmak istiyordum ama Emily' karşı korumacı, şefkatli ve istenmeyen duygular beslediğim zamanlar da oldu. Ve bir yanımda bunu memnuniyetle karşıladı. Ama başka bir yanımda hayal kırıklığıyla hırlamak istiyordu.

Omzumun üzerinden baktığımda Charlie'nin telefonunu yine gökyüzüne kaldırmış, daireler çizerek yürüdüğünü gördüm. Neredeyse yuvarlanacaktım.

Gözleri. Çalıştırmayı bile başaramamıştı. Onu gökyüzüne kaldırmak nasıl işe yarayacaktı ki? Ama... denemeye devam etmekten zarar gelmezdi. Belki de pislik herif yolun bir yerinde sinyal alır ve son gülen olur.

Bu durumda, öyle olmasını umuyordum.

Önümüzdeki toprak yola ve ötesinde uzanan gökyüzüne bakan Emily'ye döndüm. I

Charlie'nin bu yolun otuz mil -ya da daha fazla- devam ettiği konusunda haklı olmadığını umuyordum ama bu kesinlikle mümkündü. lastik izi görmedim, yani ya hava onları silmişti ya da kimse buraya çok sık gelmiyordu.

Artık akşam olmuştu ve gökyüzünün canlılığı azalmış olsa da, tıpkı bir gün önce olduğu gibi turuncu renk hâlâ devam ediyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve Bu da iç saatimin bozuk olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Ay da farklıydı, alışılmadık derecede parlaktı, öyle ki Gece saatleri sonsuz bir şafak gibiydi. "Olanlar hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum-" elimi salladım "-burada ya da uçağımızda. Birbirleriyle bağlantılı olduklarından bile emin değilim ama... eğer bağlantılı olmasalardı bu büyük bir tesadüf olurdu."

" bir tahmininiz var mı?"

Omuz silktim. "Bir elektrik fırtınası düşündüm, ya da meteor gibi daha büyük bir şey hava durumunu bir şekilde değiştirmeye çalıştı."

"Gökyüzü... tuhaf," dedi, benimle aynı düşünceyi dile getirerek. "Sonsuz bir gün doğumu gibi." *Sonsuz şafak. Sonsuz gün doğumu.* Biraz romantik ifadelere rağmen, içimi garip bir ürperti kapladı. Gökyüzü fikrinden hoşlanmamıştım. herhangi bir durumda kalıcı olarak kalması. Bu, doğal düzenin en azından ciddi bir şekilde kesintiye uğradığı anlamına geliyordu. Asıl soru neydi?

"Ben de bir tür saldırı olduğunu düşündüm."

"Bomba gibi mi?" diye sordu, dudakları bir O harfi oluştururken gözleri büyüdü. Ona baktım, onu daha yakından inceledim. "Bomba gibi

Yüzüne sürdüğü makyajın tamamı silinmeye başlamıştı ve takma kirpik şeritlerinden biri yamuk bir şekilde sarkıyordu. "Ne?" diye sordu, belli ki bakışlarımın göz kapağına yapışmış örümcek gibi görünen şeyden ayrılmadığını fark etmişti.

"Kirpiğin..." Çenemi ona doğru eğerek söyledim. "Çıkıyor."

Ona bakmaya çalışırken gözleri şaşı oldu, yanaklarına renk geldi. Uzandı ve iki düzeltmeye çalıştı. Bunun yerine, parmaklarını çektiğinde parmaklarına yapıştı. Dudakları inceldi, kısa bir süre kızgın ve biraz da utanmış görünüyordu. Küçük bir nefes verdi ve sonra onu tamamen çıkardı ve sonra diğerini de soydu, ikisini de yere fırlattı ve sonra ellerini birbirine sürterek sanki

Küçük bir savaşı kazanmıştı ve bu başarısıyla gurur duyuyordu. Dudağım isteğim dışında büküldü. Duygularımın an be an bu kadar dramatik bir şekilde sallanmasına neden olan şey neydi bu lanet olası kadınla ilgili? Ve tüm çabalarımın rağmen neden hâlâ parmak uçlarımda altındaki saten teninin hissini düşünüyordum?

Boğazımı temizledim ve aklımı onun bombayla ilgili sorusuna geri getirdim. "Bir yere varana kadar ne olduğunu bilmemizin hiçbir yolu yok."

Yavaşça başını salladı. "Sence nereye gidiyordur?" Emily yolu işaret ederek sordu.

"öğrenmenin tek bir yolu var," dedim. Spor çantamı yere bıraktım. "Ama bu gece değil."

"Ne? Burada mı kamp yapacağız?" diye sordu, sesi bir sızlanmaya dönüşmüştü.

"Karanlıkta hiçbir şeye hazırlıksız girmem," dedim. "Şu anda önümüzde bir yol var ve tüm yollar bir yere çıkar. Ama artık ateşten dolayı burası sıcak ve bundan faydalanabiliriz."

İçini çekti ve başını çevirdi, gözleri benimkilerle buluştu. "Elimizde sadece birkaç paket kraker kaldı. Ve biraz da

çikolata."

"İşe yarar. Hâlâ suyumuz var, ki bu en önemli şey. Günün ilk ışıklarıyla yola koyulacağız."

"Biraz daha yürüyelim," dedi. "Ne kadar uzakta olduğunu düşünüyorsun?"

"Benim içsel bir haritam yok, Emily," dedim. "Sadece içgüdülerime göre hareket ediyorum."

"Oh, karnın. Harika."

İçgüdülerimin pek de güvenilir olmadığını ima edince çenem gerildi. Yine de, belki de haksız değildi - eğer hayatımın durumu herhangi bir gösterge ise - bu yüzden ısırmayı seçtim Dilim.

Charlie'ye baktı, hala küçük çemberini çiziyordu-dans etti ve sonra istasyonun kalıntılarını işaret etti. "Burası bir elektrik santrali, değil mi? Ama telefonlarımız uydu hizmeti. Yani telefonlarımız çalışmıyor olmalı. Tabii uydular da çalışmıyorsa?"

Ya da her ikisi de. Sanki uydulardan birini görebilecekmişim gibi gözlerimi kısarak gökyüzüne baktım. Çünkü şu anda vahşi doğada çok uzakta olabiliriz ama telefonlar

en azından açılmalıydı. Uçağı etkileyen şeyin çok daha fazlasını etkilediğini düşünmeye başlamıştım. "Şu anda bunu söylemenin bir yolu yok," dedim.

Charlie Emily'nin yanına geldi, telefonunu cebine soktu ve yere koyup üzerine oturabilmek için ondan aldı. Onu izlerken Emily'nin gözlerinde parlayan kızgınlığı gördüm ve gülme tehdidini bastırdım. Garip olan şey, onun duygularını ya da tepkilerini fark etmemiş gibi görünmesiydi. Ya da belki de umursamıyordu.

Benim sorunum değil.

Adam hafifçe yana kaykıldı ve bavulu okşayarak davet etti, kadın da gülümseyerek bir nefes verdi ve geldiğinde onun yanına tünedi. döndüm. Bu ikisi birbirini hak ediyordu ve işe yaramaz tasarımcı boklarıyla birlikte kıvrılabilirlerdi.

Dikkatimi kendime çevirmeye başlamam gerekiyordu çünkü önümüzde uzanan yol üçlünün gideceğı yere çıkıyordu.

yollarımız ayrılacaktı. Bu tatsız üçlünün sonunun başlangıcına dair gerçek bir görsele .

Emily

Üçüncü Gün

Bir kez daha şafak sökerken yola çıktık. Aslında kış gecesinin soğuşunu savuşturmaya yetecek kadar ısı yayan yanan trafo merkezinin yanında iyi bir uyku çekmiştim. Bu ve yorgunluğum sayesinde hiç kıpırdamamıştım ve bunun için minnettardım.

Ayrıca bir yola çıktığımız için içimde umut dolu bir uğultu vardı. Tuck'ın dediği gibi, bir yere giden bir yol ve Tanrı'dan o yere çabucak varmayı umuyordum. Daha ne kadar su toplamasına rağmen yürüyebileceğimden emin değildim. Terliklerim ve çoraplarım çamur ve kirden kahverengiye dönmüştü ama ayaklarımın durumu hakkında tek kelime etmeyi ve Tuck'ın bana geniş omuzlarına yüklenmiş en büyük yükümü gibi bakmasına izin vermeyi reddettim.

Son badem paketini paylaştık ve sonra Charlie ve ben Tuck'ın arkasında sıraya girdik. Gökyüzü bir gün önce olduğu gibi yine mandalina rengine bürünmüştü ve hem güzel hem de tuhaf olan aynı puslu parıltıyı yayıyordu. *Unutulmaz.*

Bavulumu daha yükseğe kaldırdım, ağırlığın bir kısmını kalçamın ön kısmına yüklemeye çalıştım. sargılı yara. Charlie, "Al bebeğim, ben taşıyım," dedi. Direndim, ama çok fazla değil, çünkü Tanrım, gerçekten de ağır ve hantaldı ve Charlie onu aldığı anda iç çekti.

rahatlamıştım. Ama onu diğer eline aktardığında, kısa süreli bir kızgınlık ifadesi yakaladım.

Yürümeye devam ettik, her adımda suçluluk duygum artıyordu. Çünkü bir şeylere tutunmanın ne anlamı vardı ki? bağımsızlığı temsil etmesi gereken bir şey, erkek arkadaşımın acı çekmesine neden oluyorsa

Ağırlık mı? *Bu* nasıl bağımsızlıktı? Bu nasıl kız gücü anlamına geliyor? *Sen bir satıcısın.* Ve Tuck'ın yeteneksizliğimle ilgili öfkeli sözleri daha ne kadar zihnimde tekrarlanacaktı?

Ben durdum ve Charlie de durdu.

bavulunu elinden aldı. "Biliyor musun? Siktir ," dedim çantayı yolun kenarına fırlatırken. "Ben de eşyalarımı değiştirebilirim. Ve o aptal şeyi taşımaktan bıktım usandım."

Ellerimi birleştirdim ve ilerlemeye başladım, Charlie bana yetişti ve kolunu bana doladı.

"Zengin olmak özgürleştirici, değil mi? Dediğim gibi, Los Angeles'a döndüğümüzde alışveriş çılgınlığı yapacağız."

"Kulağa rüya gibi geliyor."

Bavulu fırlattığımda Tuck durmuş ve bize doğru dönmüştü. Geri dönmeden önce dudaklarını birbirine bastırdı ve küçük bir eğlence titreşimi gördüğüme yemin edebilirim

yüz ifadesinin üzerinde hareket et. *gül, Tuck. Sana göstereceğim. Herkese göstereceğim.* Şimdiye kadar tüm ihtimalleri yenmiştim ve bunu yapmaya devam edecektim.

Seyahat ettik, yürüdük ve biraz daha yürüdük. Güneş turuncu gökyüzünde sarı bir şerit halinde . Bir noktada suyumuz bitti ve yüzden durup su şişelerimizde kar topladık ve sonra eritmek için yürürken plastiği vücudumuza bastırdık.

Tuck'ı takip ederken zihnim özgürce dolaşıyordu. Ve bu çok garip bir şeydi çünkü zihnimin bunu *yıllardır* yapmadığını fark ettim. Beni geri çekecek hiçbir şeyin olmaması bir tür panik hissiydi. Sürekli

Dikkatimi dağıtmak için telefonuma uzanıyordum ve boş ekranına her baktığımda içimde bir korku titriyordu

Ben. Charlie'nin de aynı şeyi yaptığını, aralıklarla cebini yokladığını ve sonra irkildiğini gördüm.

Arama motorlarının ve çevrimiçi haritaların olmaması ve Yardım çağırma yeteneğim, şu anda güvenebileceğim tek şeyin Tuck'ın vücudunun önümde düzgünce ilerleyen ve bana yol gösteren güçlü hatları olduğunu açıkça ortaya koydu.

Tuck bana baktı ve birden mırıldandığımı fark ettim, şarkı sözlerinden parçalar beynimde dolaşüyor, düzenleniyor, yeniden düzenleniyor ve sonra melodiler oluşturuyordu. Sessizleştım.

"İşemem lazım," dedi Charlie. Ben de durdum ve o da yoldan çıkıp ormana doğru yürüdü. Birkaç metre ilerideki Tuck arkasına baktı ve sonra durdu, sırt çantasını açıp bir şişe su çıkardı ve uzun bir yudum aldı. Kısa mesafeyi ona doğru yürüdüm, açıkçası durmasına şaşırmıştım. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca, her tuvalet molası verdiğimizde yürümeye devam etmişti ve biz de yetişmek için acele etmek zorunda kalmıştık. Üç saate yakın bir süredir yürüyorduk ve belki de Tuck'ın bile bir molaya ihtiyacı *vardı*. "Hasat sabahları böyle mırıldanırdın," dedi Tuck, bakışları kapağı yerine tatan eline odaklanmıştı.

Bir an için kafam karıştı, ama sonra sözleri bir anıyı canlandırdı, resim aniden ve öylesine çiçek açmıştı ki portakal çiçeği kokusunun kış havasına yemin edebilirim. Korumuzdaki işçiler günün sıcağından kaçınmak için sabahın köründe kalkmışlardı, biz de öyle.

Dışarıda şortlarımız ve çıplak ayaklarımızla, kirpiklerimize yapışmış uyku tanecikleriyle yatıyorduk. Portakallar çok güzel kokuyordu. Gözlerimi kapatsam, olgunluktan ağırlaşmış bir tanesini avucumda hissedebilir ve kırılırken çıkardığı küçük sesi duyabilirdim

dalından kopardım. Bileğimi hafifçe bükmemle ağacın meyvesini kolayca bırakması bir hediye gibi gelmişti. Bir lütuf. "Öyle mi?" Ben sordum. mırıldandım mı? Bunu hatırlamıyordum.

Tuck başıyla onayladı ve şişesinden bir yudum daha aldı.

Başımı eğdim. Topladığımı hatırladım. Tuck'ın peşinden gittiğimi hatırlıyorum. Ama hatırlamıyordum. mırıldandığımı hatırlıyorum. Zihnim özgürce dolaşabildiği için, tıpkı şimdi olduğu gibi, bedenimin ağaçtan ağaca dolaştığını, uzanıp kopardığını, uzanıp kopardığını hayal ediyordum. Çalışırken hayal kuruyordum. "Find You in the Dark "ı -sözleri olmasa da melodisini- bestelemeye ilk o zaman mı başladığımı merak ettim.

kariyerimi stratosfere fırlattı. Çünkü o şarkıyı ve albümdeki diğer şarkıları yazdığım da, hepsi çok zahmetsiz, sanki yaşanmış gibi geliyordu.

Hayatım boyunca içimdeydi ve serbest bırakılmayı bekliyordu.

Sokaktan herhangi bir güzel kızı alıp Nova'yı yaratabilirlerdi. Yeteneğe ihtiyaçları yoktu. Uyuma ihtiyaçları vardı.

Nefesimi içime çektim ve Tuck'ın uçakta bana söylediği sözleri bir kez daha bir kenara ittim. Bunları ifşa edilmenin verdiği kızgınlıkla söylemişti. Sorun şuydu ki... bu bir zayıflık olduğu için çok sert vurmuşlardı. Bunu biliyor olmalıydı ve bu yüzden söylemişti. Beni incitmek için.

"Find You in the Dark "tan beri bu kadar ilham verici bir şey yazmamıştım. Düşünmekten hoşlanmadığım *en derin* korkum, elimdeki tek şeyin bu olduğuydu. Kuyu kurumuştı. Tek hitlik bir mucizeydim ve daha fazlası değildim.

Belki de bu yüzden son zamanlarda bana verilen tüm fırsatlardan alabildiğim her damlayı almak için kendimi bu kadar zorladım. Çünkü bundan sonra başka bir şey olmayacaktı. Bir kenara attığım Louis Vuitton gerçekten de sahip olacağım son lüks eşyaydı, bir zamanlar parlayan yıldızımın sönüp gittiğinin son işaretiydi.

Yerde. Bir parçam geri koşturmak ve o bavulu artık hangi hayvanın yuvasına girmişse ondan kapmak istiyordu. İçinde.

Yıllardır beynimin kıyısında gezinen korkuya kelimeler eklendikçe içimde bir boşluk açıldı.

Gerçekten reddettiğim bir şey. Tuck'ın açıkça gördüğü ve bana fırlattığı.

Şakaklarıma masaj yaptım ve Tuck'a baktım. O da Beni izliyordu, yüzünde sanki düşüncelerimin değişken doğasından büyülenmiş gibi bir merak ifadesi vardı. Benim de mırıldandığımı fark etmişti ve Tuck söyleyene kadar *ben* bile fark etmemiştim. İçimden bir dizi duygu geçiyordu: acı, korku, mutluluk, belirsizlik, umut. Hiçbirini kavrayamadım, çünkü hepsi geçiciydi ve neye bağlayacağımı bilmiyordum.

Boğazımı temizledim ve kısa bir süre başka tarafa baktım. Şu anda, bu üzücü ama geçici durum sırasında bunların hiçbirini düşünmeye gerek yoktu. "Ne olacağını düşünüyorsun? medeniyete ulaştığımızda nasıl olacak?" Ben sordum.

Bir an durakladı. "Hiçbir fikrim yok. Kesintinin ne kadar uzadığına ve altyapılarının tekrar çalışıp çalışmadığına bağlı. Ama en azından neler olup bittiğine ve işlerin ne kadar süre sonra tekrar yoluna gireceğine dair bazı bilgilere sahip olacaklar."

Ben cevap veremedim Charlie gürültülü bir şekilde ormandan çıktı ve beni endişeli düşüncelerimden kopardı. "Lanet olsun," dedi. "Sanırım zehirli meşenin içine düştüm." Ellerini siliyordu, ceketi kir ve çalı parçalarıyla kaplıydı.

"Zehirli meşe olmadığına eminim." Charlie daha önce hiç Doğayla iç içeydi, muhtemelen zehirli meşenin neye benzediğini bile bilmiyordu. Bel Air'de büyümüştü. "İyi misin?"

"Evet. Ben iyiyim. Hadi gidelim." İkimiz de yola dönmeden önce saçından bir parça yaprak kopardım.

Tuck çoktan yürümeye başlamıştı. Biz de daha önce olduğu gibi onun arkasında sıraya girdik ve toprak yolda ilerlemeye devam ettik.

Sonunda toprak yol çakıllı bir yola dönüştü, etrafımızdaki tek şey terk edilmiş tarlalar olsa bile bu iyiye işaret gibi görünüyordu. Ama gün akşama dönerken, Tuck yavaşladı ve sonra durdu. Siper aldım

Gözlerimi parlak ufuktan ayırdım, ileride bir şey gözüme çarpınca gözlerimi kısarak baktım ve neden durduğunu anladım. "Vay anasını, benzin istasyonu bu," dedim. Kalbim o güzel umut ışığına doğru fırladı. Ve insanların. Ve hatta bir tanesine o benzin istasyonundaki sandviçleri asla bir hafta önce on metrelik bir sopayla dokunmuştum. Ama şimdi... şimdi, her lokmasını yutacak ve ambalajını yalayacaktım. Ağzıma koymadan önce öpecektim. Şükran duası ederdim. Sonra bir şişe soğuk su alıp Her damlasını. Orada ayakkabıları olabilir. Şapkaların ve iskambil kağıtlarının yanındaki askıya asılı olanlardan. Neosporin!

"Aman Tanrım, Tylenol," diye neredeyse hıçkırıyordum.

Hepimiz eskisinden daha hızlı bir şekilde yeniden yürümeye başladık.

Çeyrek mil kadar ilerideki benzin istasyonuna giden asfalt yola saptık ve asfalt için bu kadar heyecanlanacağımı hiç düşünmemiştim ama öyleydim. Oh, heyecanlandım. Charlie'nin kolunu tuttum. "Başardık," dedim. "Başardık, Charlie. Kabus sona erdi."

Bana sırtıttı ama sonra telefonunu çıkardı ve kazadan beri alışkanlığı olduğu üzere gökyüzüne kaldırdı. Okyanusa atılmış ve görünmez bir cankurtaran halatına uzanan bir adam gibiydi.

"konuda endişelenmeyin," dedim. "Orada bir sabit hat olacak. Ya da yardım çağırmanın başka bir yolu."

Dış dünyaya ulaşmanın bir yolunu sunacak olan o güzel medeniyet parçasına doğru acele ediyorduk. Ve bir tuvalet!

Tuvalete işemek yerine

Ormanda çömelmiş. "Bir daha asla!" Bağırdım ve Charlie telaşla bana baktı. Güldüm ve kolunu tekrar sıktı.

Hedefimize doğru topallayarak ilerlerken, tek benzin istasyonunun asfalt girişine döndüğümüzde çeyrek mil yirmi mil gibi geldi. Ancak her adımda umudum biraz daha azalıyordu. "Kapalı görünüyor," dedi Charlie.

Tuck zaten yavaş yavaş yürüyordu, biz de ona yetiştik, artık hepimiz aynı hızda ilerliyorduk. "Belki de elektrik kesintisi buraya kadar uzanıyordur," diye mırıldandı Tuck. "İçeride hâlâ insanlar olabilir. Sadece ışıklar sönmüş olabilir."

Yolun ortasında bir araç duruyordu ve Tuck eğilip camdan içeri baktı, sonra dimdik durdu ve başını yolun kenarında duran başka bir arabaya doğru çevirdi.

"Neden orada öylece oturuyorlar?" Charlie'yle birlikte onun yanında durup gözlerimi kapatarak yolun aşağısında başka bir araba görebildiğim yere bakarken sordum. Görünüşe göre merkeze yakın bir yerde de terk edilmişti. Sanki bu yolda seyahat eden tüm araçlar durmuş gibiydi. Peki insanlar neredeydi? Neden çekilmemişlerdi? Ürkütücüydü.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Tuck. "Ama bu arabalar burada böyle duruyorsa istasyonun açık olmayabileceğini düşündürüyor bana."

"Bir benzin istasyonunda jeneratör olmaz mı?" diye sordum. "Yani, genellikle işletmelerin, özellikle de benzin istasyonları gibi hayati önem taşıyanların jeneratörleri olur, değil mi?" Charlie bana ve umutla başını salladı. Dürüst olmak gerekirse? Jeneratörlerin kimde olduğu ya da nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bu... doğru geliyordu.

Tuck tekrar yürümeye başlamadan önce, "Tahmin etmeyi bırakalım ve bekleyip görelim," dedi.

Hepimiz otoparka girdik ve etrafa bakarken durduk. Ön tarafta bir buz makinesi vardı.

Küçük bir dükkândı ve vitrininde ışıklı olduğu belli olan bir loto tabelası vardı ama o da mekânın geri kalanı gibi karanlıktı.

Önce Tuck yürümeye başladı, her an pusuya düşürülebilirmişiz gibi etrafına bakınırken yavaş ve temkinli hareket ediyordu. Tekil benzin pompasının geçip dükkânın önünde durduk. Dükkânın kapısının sesi Buz makinesinin açılması sessizliği bozdu ve irkilmeme neden oldu. Charlie'ye baktım, o da mahcup bir şekilde gülümsedi ve

omuzlarını silkti. "Buz gitti ve geriye kalanların çoğu eridi," dedi.

Dükkanın kapısında el yazısıyla yazılmış bir tabelada "Tükendi" yazıyordu.

"Sence bu ne anlama geliyor?" diye sordum ama ne Charlie'den ne de Tuck'tan cevap alamadım. Ellerimi cama dayadım ve içeriye baktım, bakışlarım küçük alanda geziniyordu. "İçeride hiçbir şey yok," dedim. Uzak duvar boyunca uzanan buzdolapları boştu, kasanın yanında sandviçlerin konulduğu kasa da öyle. Ağlamak istedim.

Daha kötüsü, kasada yardım isteyebilecek hiç kimse yoktu.

Charlie, "Bozulmasın diye yiyecekleri temizlemiş olmalılar," dedi.

"Ya da insanlar hepsini satın aldı," dedi Tuck, yine tabelayı göstererek.

"Bu sadece... garip," dedim. O kadar hayal kırıklığına uğramış ve acıkmıştım ki kendimi kaybedecek gibi hissediyordum.

"En azından su şişelerimizi dolduralım," dedi Tuck çantasından boş şişesini çıkarıp artık bir su makinesi olan buz makinesine daldırırken. Suyun metal bir dondurucuda beklediği için pek temiz olmayacağından emindim ama yine de bir dereden su çekmekten daha güvenliydi ve benimkinin sonuncusunu saatler önce bitirmiştım, bu yüzden önerdiği gibi yaptım ve çektiğim ilk şişenin yarısını içtim, ve sonra tekrar doldurdum.

Tuck ağaçların arasını işaret etti. "Bak. Sanırım orada bir otoyol görüyorum. Üst geçidin bir kısmına benziyor. Şunu görüyor musun?"

Gözlerimi kısarak işaret ettiği yöne baktım ama gözbebeklerim de benim kadar yorgun olmalıydı ki göremedim. "Hadi ama," dedi. "Otoyol kesinlikle bir yere çıkıyor. Medeniyete geri döndük. Şimdi sadece arama yapmamıza yardım edebilecek birini bulmamız gerekiyor."

Omuzlarım öne doğru kıvrıldı. Bunun cehennemden çıkış yolculuğumuzun sonu olduğuna kendimi ikna etmişim ve daha fazla edemezdim.

Elimden geleni yapmıştım. Bu istasyonun yakıtı bitmişti ve benim de... Bir adım daha atamazdım. Gözlerimden yaşlar döküldü ve yanaklarımdan aşağı süzüldü. Tuck bana baktı, ifadesi bomboştu. "Artık yürüyemiyorum. Özür dilerim. Benim için birini gönderin. Ben burada olacağım."

Tuck, "Kim bilir nerenin ortasında terk edilmiş bir benzin istasyonunda tek kalmıyorsunuz," dedi.

Yorgunluğuma ve mutsuzluğuma teslim olurken omuzlarım titredi. "Bekleyeceğim. Hareket edemiyorum."

"Güneş batmaya başlıyor Emily," dedi Charlie. "Evet!" Kolumu gökyüzüne doğru salladım.

her an kararıyor. "Ve hala ışık yok! Hiçbir yerde. Bak!"

"Otoyoldan daha iyi görebileceğiz," dedi Charlie. "Ben de daha fazla yürümek istemiyorum ama az ileride. Gördünüz mü? Yakınlarda restoranlar, oteller ve her türden işyeri olmalı."

"Ya hepsinin gücü tükenirse?" Ben ağladım. "Günlerdir yürüyoruz ve burada elektrikler kesik. Muhtemelen orada da vardır.

Belki de her yerde dışarıdadır. Belki de tüm dünya karanlıktır." Tiz bir hıçkırık çıkardım. "*Günler* önce New York'ta olmamız bekleniyordu. Programın ne kadar sıkışık olduğunu biliyorsun! Muhtemelen şimdiye kadar yerimi değiştirmişlerdir."

"Kimse senin yerini dolduramaz, bebeğim," dedi Charlie. "Senin yerin doldurulamaz. Uçağımızın düştüğünü biliyorlar. Bir sürü

insanlar bizim için endişelenecek. Muhtemelen mum ışığı nöbeti tutuyorlardır. Aman Tanrım, her yerde birinci sayfa haberi olmalıyız." Bakışları kısa süreliğine sevinçli görünüyordu.

Arkamda bir yerde uyukluyor, muhtemelen hayranlarının sosyal medya paylaşımlarında kontrolsüzce hıçkırdığını hayal ediyordu. Tüm bu hayali senaryo onu neşelendirmiş gibi görünüyordu ama tek yaptığı beni daha da mutsuz etmek oldu.

Dünya karanlıktı ve kariyerim her geçen gün azalıyordu. Müzik sektöründe kimse beklemez. Trajediler için bile. Senin hatan olmayan şeyler için bile. Charlie yerleşmişti. Vazgeçmezlerdi.

Charlie. Ama ben? Ben değiştirilebilirdim. Her şey parçalanıyordu. *Her şey.*

Tuck, "İsa aşkına, toparlanın," dedi.

Öfke hücum ederken başımı kaldırdım. "Kendini topla, seni kendini beğenmiş pislik."

"Ben her şeyi ," dedi yumuşak bir sesle.

"Öyle mi?"

Gözleri parladı ve bir öfke şimşeği daha çaktı.

Vücudumda top gibi dönüyordu. Bu ne cüret? Günlerdir perişan haldeydim ve grubun en küçüğü olmama ve uygunsuz ayakkabılar giymeme rağmen hiç şikayet etmemiştim. I uzandı, bir avuç çakıl aldı ve sırf bu yüzden fırlattı. Ortaya çıkan ses yumuşak, dağınık ve çoğunlukla tatmin edici değildi, her ne kadar hem Tuck hem de Charlie

Serseri bir çakıl taşının çarpmaması için yana doğru eğildim.

"Bende senin kasların ve... aptal uzun bacakların yok," diye bağırdım, kolumu onun sağlam kalçalarına ve günlerdir baktığım kaslı poposuna doğru sallayarak. "Ama yine de devam ediyorum! Ve ben

terlik ve deri pantolon giyiyor!" Resmen çığlık attım.

"İşin bitti mi?" Tuck sordu.

Gürültülü bir hırıltıyla kenara ittim, yanından geçtim ve yolda yürümeye başladım, Charlie bir süre sonra bana yetişti.

Genel öfkem sonraki otuz dakika boyunca beni hareket ettirdi, ta ki bir rampanın dibine varıncaya kadar, bu noktada korkuluklara yaslandım. Gökyüzü koyu leylak renginin muhteşem bir tonuna dönüşmüştü ve azalan güneş ışığına rağmen otoyol üzerinde tek bir ışık bile yanıp sönmüyordu. Bu doğrulanmıştı: kilometrelerce yürümüştük ve hala karanlıktaydık.

Ve bunun ötesinde, sessizdi. Bir otoyolun hemen yanında duruyorduk ve tek bir motor sesi bile duyulmuyordu.

"Kahretsin," dedi Tuck. "Yukarıda arabalar var ama hepsi durmuş, tıpkı diğer gördüklerimiz gibi.

"Bu da neyin ?" Charlie sordu daha yakından bakmak için rampayı takip etti. Oradan daha fazlasını görebilirdik. Belki bir otel... Elektriğe ihtiyacım yoktu. Sadece bir yatak. Bir yastık. Aman Tanrım, ayaklarımın altında halı var.

Otoyolda, benzin istasyonunda yanından geçtiğimiz birkaç araç gibi karanlık ve terk edilmiş araçlar vardı. Orada durduk, her iki yöne de bakıyorlardı. Tuck, "Ne olduysa bütün bu arabaları ve kamyonları devre dışı bıraktı," dedi.

"Bir keresinde bir kuyruklu yıldızın dünyadaki insanların buharlaştırdığı bir film izlemiştim," dedim. Bu açıklama gülünç görünüyordu ama yine de tüm bu durum bana tuhaf geliyordu ve açıklanamaz. *Ya öyleyse?* Bu noktada, uzaylıları düşünmeye bile istekli .

"Bu bir film değil Emily," dedi Charlie, saçlarının önünü kavrayıp yüzünü buruşturarak, bir başka hayal kırıklığı yaratan yere vardığımız için belli ki o da sinir krizi geçirme riskiyle karşıyaydı.

"Evet, farkındayım *Charlie*," diye karşılık verdim. İkimizin de ayrı düşebileceği bir alan yoktu ama tabii ki Charlie Bu basit, söylenmemiş kurala uyun.

"Çocuklar," diye uyardı Tuck. "Kimse buharlaşmadı." "Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Çünkü eskiden vücutlarının olduğu yerde boş kıyafetlerini görürdük. O filmi ben de izledim."

"Bu pek de mantıklı değil, değil mi?" Yolumuzu kapatan büyük bir teçhizatın dolanırken ben de arkasından dolandım.

"Yani, eğer bir kuyruklu yıldız insan saçını buharlaştırıyorsa, pamuğu da buharlaştırmaz mı?"

Bana bir bakış attı ve sonra işaret etti. Parmağını takip ederek ileride Springfield'in on bir mil uzakta olduğunu söyleyen bir tabelaya ulaştım. "Oh," diye nefes aldım, o anda on bir mil on bir ayakla aynı gibi gelse de - ikisini de yürüyemezdim. Ayrıca, hangi Springfield? Bir plakadan diğerine baktım. Eğer bu arabaların hepsi yerelse, o zaman Illinois'deydik. Tuck bir an tereddüt ettikten sonra kamyonun yan tarafına tırmandı ve birkaç dakika içinde tavana ulaştı. O

ayağa kalktı ve uzaklara, görünüşe göre bir metropol alanının olduğu yöne doğru baktı.

O sırada yanında durduğumuz kamyonun yan tarafındaki logoyu fark ettim. "Charlie," dedim ve kolunu tutup kavradım.

"Ow. Ne?"

"Bu kamyon." Çocukluğumda yediğim her kahvaltılık gevrek kutusunun üzerinde gördüğüm büyük kırmızı logoyu işaret ettim. İkimiz de arkaya doğru yönelmeden önce bir anlığına göz göze geldik.

Tuck

Boynumu büktüm, üzerinde durduğum büyük tırın çatısından görebildiğim kadar uzağı görmeye çalıştım ama titreyen bir ışık bile göremedim. Bir tane bile. Göz alabildiğine uzanan bir alanda elektrikler kesikti. En azından şimdi nerede olduğumuzu biliyorduk - Springfield, Illinois'in on bir mil dışında. Ve Önümdeki otoyol her türden araçla doluydu.

Bazıları yolun kenarına kadar gelebilmişti ama çoğunluğu bir şeridin ortasında durmuştu. Ne tür bir olay buna neden olabilirdi ki? Bu basit bir elektrik kesintisi olmaktan çok uzaktı. Elbette, uçağımızın gökyüzünden neredeyse burun üstü dalışı bana *bir şeylerin* yanlış gittiğinin ipucunu vermişti.

Yerde yanan ateşler de buna sebep oldu. Ama bu düşündüğümde de büyüktü. Çok daha yaygın bir şeyler oluyordu ve benzin istasyonuna ve oradaki terk edilmiş arabalara geldiğimizden beri içimde gümbürdeyen hafif endişe vızıltısı yoğunlaştı.

Aşağı atladım ve etrafa bakındım. Charlie ve Emily hangi c? Kamyonun arkasından bazı itiş kakış sesleri duydum ve o yöne doğru ilerledim.

ikisinin üzerine geldi. Kamyonun arka kapısı ardına kadar açıktı ve içeriye şöyle bir göz atıldığında, dağınık halde duran birkaç mısır gevreği kutusu dışında, çoğunlukla boş olduğu görüldü. Charlie ve Emily kapmışlardı ve şu anda avuç avuç ağızlarına .

Emily tıkmayı bırakmadan yanına uzandı ve üçüncü bir mısır gevreği kutusunu alıp bana fırlattı. Onu yakaladım ve sırtı, dişleri kahverengi mısır gevreği taneleri ve pembe kurutulmuş çileklerle doluydu. "Ateşkes mi?" dediğinde gülmek için kendimi zor tuttum.

Bana bir kutu ayırmıştı. Bir an için . "Yavaş ol," diye mırıldandım. "Kendini hasta edeceksin."

Sonra kutuyu yırtıp açtım, başımı eğdim ve Charlie ve Emily'nin yolundan gitmemeye çalışarak, ama çoğunlukla başarısız olarak, doğrudan ağzıma atıyordum. Tanrım, o kadar acıkmıştım ki midemin kendi kendini yediğini hissedebiliyordum. Çıtır çıtır mısır gevreği ve ekşi, kireçli meyve o kadar güzeldi ki inledim, çenem Boğulmadan yutabileceğim kadar çok miktarda yiyeceği öğütmek için çalışıyordu.

"," dedi Emily arsız bir gülümsemeyle. "Kendini hasta edeceksin."

Bir avuç daha atarken "Tuşa bastın," diye kabul ettim. "İyi buldun," dedim kamyonu başımı sallayarak. Eninde sonunda proteine ihtiyacımız olacaktı ama bu "yemek" bir sonraki durağımız neresi olursa oraya kadar yetecek enerjiyi bize sağlayacaktı. Otoyolun biraz aşağısında bir hareket gördüm ve gözlerimi kısıp boynumu öne eğerek durakladım.

"Ne?" Charlie sordu.

"Sanırım şurada bir arabada birini görüyorum." Elimle işaret ettim ve Emily ile Charlie ayağa kalkarak küçük bir arabanın sürücü koltuğunda birinin oturduğunu gördüğüm yöne doğru döndüler. "Gidip onunla konuşacağım."

"Geleceğiz," dedi Emily, ceketindeki kırıntıları fırçalayıp beni takip ederek.

Terk edilmiş araçların ve bir adamın arasından geçtik. Arabada otururken bizi fark etti ve küçük bir el salladı, kapısını açıp indi. "Hey. Selam." Biraz önce uyumuş gibi buruşuk görünüyordu ve aracına baktığımda, az önce aldığımız mısır gevreğinden birkaç kutu gördüm.

"Merhaba. Ben Tuck." Arkamdan Emily ve Charlie'nin yaklaştığı yeri işaret ettim. "Bunlar Emily ve Charlie."

"Neil. Merhaba. Lanet olsun, birkaç yüz görmek güzel."

Sonuncusu

Etrafımdaki insanlar dün pes edip gittiler. O tarafa doğru bir ya da iki kişi olabilir ama ben o tarafa doğru yürümedim çünkü bir yığılma var ve duyduğuma göre cesetler." Dönüp arkasını işaret etti ve omuzlarını titreyerek yukarı çekti.

"Cesetler mi?" Emily sordu. "Hayır, hayır bu doğru olamaz." Ama yüzündeki ifadeden bunun doğru olmadığını çok iyi bildiği anlaşılıyordu. olabilir. Eğer Russell uçağı indirecek beceriye sahip olmasaydı, uçumuz de bu olayda hayatını kaybedebilirdik.

Ama Russell düşüncesinden kurtuldum. "Ne demek 'vazgeçtim'?" Neil'e sordum. "Bize ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Oldu mu? En başından beri. Bir kaza geçirdik ve buraya gelmemiz üç gün sürdü."

"Oh adamım. Kahretsin. Evet, tam arabayla giderken parlak beyaz bir ışık neredeyse kaza yapmama neden oluyordu. Diğer arabalar yan yattı. Çoğumuz yolda kalmayı başardık ama arabalarımız öldü. Sadece... öldü. Hepsi aynı anda. Sonra Birkaç saat yardım gelmesini bekledikten sonra buradaki insanların çoğu evlerine yürüyerek gitmeye karar verdi. Bizden bir grup

Şehir dışında bazı işyerlerinin bulunduğu en yakın çıkışa yürüdü, ancak orada elektrik yoktu. Kimsenin telefonu da çalışmıyordu. Neyse ki biraz nakit param vardı ve bir alışveriş merkezindeki tekel bayisine gidip biraz atıştırmalık yiyecek ve su aldım ve buraya getirdim. Kamyon şoförü indiğinde -" başını artık boş olan mısır gevreği kamyonuna doğru eğdi "- bekleyen diğerleri arkaya girip ürünü aldı. O sırada yiyeceğim bitmişti, ben de öyle yaptım.

Yapacak başka bir şey yok. İçki dükkânı şu anda kapalı ama bahse girerim yiyecek ve suyun hepsi gitmiştir ve geriye sadece içki kalmıştır. Dün insanlar gerçekten gerilmeye başladı."

"Yani, bu arabalarda insanlar mı vardı?" Charlie sordu.
"Yürüyüp gittiler mi? Onları gördün mü?"

Neil ona garip bir şekilde baktı. "Evet."

Charlie, Emily'nin insanları buharlaştıran bir kuyruklu yıldızla ilgili teorisinin haklı olduğuna karar vermişti. "Ve konuştuğun hiç kimse ne olduğu hakkında bir tahminde bulunmadı mı?" Charlie'nin önüne geçerken sordum.

"Hayır. Bazıları bunun sadece yaygın bir elektrik kesintisi olduğunu söylüyor. Bazıları bunun Detroit'te iki binlerde olduğunu söyledi. Diğerleri ise EMP ya da meteor olduğunu söylüyor."

"EMP?" Charlie sordu. "EMP nedir?"

Neil omuz silkti. "Bilmiyorum. Güneş lekesi gibi bir şey mi?"

Bir EMP. O da neydi? Bu terimi daha önce duymuştum. Elektromanyetik darbe olabilir mi? Kulağa doğru geliyordu ama bundan daha fazlasını hatırlayamıyordum.

Etrafımdaki terk edilmiş arabalara baktım. "Ve burada bulunduğunuz üç gün boyunca, hiç polis memuru ya da diğer ilk müdahale ekipleri gelmedi mi?"

"Hayır. Bir tane bile yok. Hiçbir yerden siren sesi bile duymadım. Ann Arbor'da yaşıyorum. Evimden yüzlerce kilometre uzaktayım. Öylece yürümeye başlayamam."

Boş yemek kamyonuna baktım. "Yapmak zorunda kalabilirsin." Otoyola doğru kasvetli bir şekilde baktı. "Burası daha güvenli görünüyor.

Yetkililer gelmek zorunda. Öylece çalışmayı bırakamazlar. Biraz yiyeceğim ve suyum var, o yüzden... Bekleyeceğim."

"Tamam. Hey, iyi şanslar."

Başını salladı ve arabasına geri bindi. Aracından uzaklaşmadan önce yanındaki mısır gevreği kutusunu gördüm.

"Nereye gidiyorsun?" Ben önden yürürken Emily sordu. Yıldızlar göz kırpmaya başlamıştı ve yakında hava, saklanıp biraz dinlenmekten başka bir şey yapamayacak kadar kararacaktı. Bahse girerim bu arabaların birçoğu hâlâ kilitli değildi. Uyumak için çok da kötü bir yer sayılmazdı.

"Şu bir kule var," dedim. "Gördün mü?"

"Ne yapacaksın? Tırmanacak mısın?" Emily sordu. "Aman Tanrım, yaparsın, değil mi? Sen aklını mı kaçırdın? Aklın var mı?"

"Hayır. Bu kesintinin ne kadar uzadığını bilmek istiyorum. Eğer Springfield şehrine kadar uzanıyorsa, o zaman bir sonrakine nasıl ulaşacağımızı bulmamız gerekiyor."

"Bir sonraki ne?"

"Bir sonraki şehir."

"Ciddi olamazsın. *Bir sonraki şehre* yürüyerek gitmemin imkanı yok!"

Döndüm. "Dinle, Emily, bu durumu ben yaratmadım, tamam mı?"

."

"Bu koku da ne?" Yüzü ve havayı kokluyordu.

Durakladım. Ben de kokladım. Ölüm kokusu. Kokuya doğru döndüm, biraz ileride yolda bir kazanın kalıntılarını fark ettim. Bir lastik jantı. Birkaç cam kırığı. İşaret ettim. "İşte orada. Neil'in bahsettiği yığılma." *Kahretsin*. Bu doğrudu. O arabalardan en az birinde cesetler vardı. Ve çürüyorlardı.

" oluyor?" Charlie arkamızdan gelirken bir avuç mısır gevreğini geri fırlatmadan önce sordu.

"Araba kazası," dedi Emily arkamdan. "Belli ki biri ölmüş. Tuck! Hadi, geri dönelim."

Ama görmem gerekiyordu. Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamam gerekiyordu. Çünkü yetkililer, büyük bir elektrik kesintisinde daha acil sorunlar olduğu için şimdilik otoyolda bir sürü terk edilmiş araç bırakma çağrısı yapmış olsalardı, bu bir şeydi. Ama üç gündür yolda çürüyen gerçek cesetler varsa, o zaman bu tamamen farklı bir şey.

Yürümeye başladım ve Tuck ile Emily'nin beni takip ettiğini duydum. Beş aracın karıştığı kaza, öndeki kamyonun muhtemelen frenlerini patlatarak durmasıyla meydana gelmişti - her ne kadar sigorta eksperisi olmasam da. Ölen kadın beşinci arabadaydı, şişmiş vücudu yere yığılmıştı.

Sürücü kapısı arabadan ayrılmıştı. Hava yastığı açıkça açılmamıştı.

Ön kolumu burnumun üzerine koydum ve arkada kalan Emily ve Charlie'ye döndüm. "Geri dönün," dedim. Bunu görmeleri için hiçbir neden yoktu. Bakışlarım kadının spor ayakkabılarından birine takılınca duraksadım. Kaza sırasında ayağından çıkmıştı ve arabanın zemininde duruyordu. Nefesimi tutmadan önce kısa bir süre tereddüt ettim, uzanıp bir ayakkabıyı aldım ve sonra diğerini ölü kadının ayağından çıkardım. "Teşekkürler," diye mırıldandım, ölü biriyle konuştuğum için kendimi aptal gibi hissediyordum ama aynı zamanda ayakkabılarını aldığım için biraz da suçluluk duyuyordum.

Ancak gerçek şu ki, onlara ihtiyacı yoktu ve Emily'nin vardı.

Ben yaklaşıp ayakkabıları Emily'ye uzattığımda Emily ve Charlie boş bir cipin yanında metanetle duruyorlardı. "Bunları giy."

Onlara dehşet dolu bir bakış attı ve geri çekildi. Bir yağmur damlasının yanağıma çarptığını hissettim, sonra bir tane daha. "Bir cesetten çıkardığın ayakkabıları giymeyeceğim," dedi ses tonunda tiksintiyle. "Ceset ayakkabısı giymiyorum," diye daha fazla iddia etti.

Yüksek sesle.

Birkaç yağmur damlası başıma çarpıp yanaklarımdan aşağı kaymaya başladığında dişlerimi sıktım. Kendimi mantıksız bir şekilde reddedilmiş hissediyordum, ki bu birçok açıdan aptalcaydı, ama o ne düşünüyordu?

Ölü bir kadının cesedinden ayakkabı çıkarmak istediğimi. Ona mı? "Bebek gibi davranmayı bırak, Emily." Kirli terliklerine doğru başımı salladım. "O şeyler düşmek üzere."

"Umurumda değil," diye bağırdı ve şimdi yağmur gerçekten etrafımızdaki arabaların çatılarına vurarak aşağı inmeye başladı. "Bu iğrenç ve-"

"Tanrım, hayatta kalma becerilerin gerçekten sıfır, bunu biliyor musun? Kamyonda mısır gevreğinin için süt olmadığından şikayet şaşırdım."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun ki?"

Bir adım öne çıktım. "Seni hiçliğin ortasındaki bir çıkaran adam-"

"Bir sürü ölü ile ıssız bir otoyol İnsanlar!" Neredeyse çığlık atıyordu, sesi yağın yağmurun üzerinde yükseliyordu. O da bir adım öne çıktı. Yanakları kızarmıştı, kirpikleri yağmur damlalarıyla parlıyordu, omuzları geriye doğru çıkıktı ve eğer güzel değilse lanet olsun ve eğer bu beni çok kızdırmadıysa *lanet olsun*. "Ve şimdi tekrar yürümek zorundayız!"

"Evet," diye hırladım. "Var. Öyleyse koy. Koy. Siktiğimin. Ayakkabıları.

Hadi." Onları aramızda tuttum ve göğsüne doğru ittim.

Ayak parmağımızın ucunda durduk, öfkeyle bakıyorduk, ikimiz de nefes alıyorduk.

Yağmur tenimizden aşağı akarken ağır ağır. Ellerini kaldırdı ve ayakkabıları aldı, gözleri kısılmıştı, dudaklarını ince bir çizgiye bastırdı ve tısladı, "Seni asla affetmeyeceğim."

"Ben de öyle," diye tıslayarak karşılık verdim.

Bizi ayırırken Charlie'nin elini göğsümde hissettim. Geri adım attım, Emily de öyle yaptı ve sonra Charlie'nin elini tutup üzerimden attım.

Ne zaman yağmur yağmaya başlamıştı? Yağmur yağıyordu. zaten soğuktu, şimdi ise dondurucuydu ve sırlıklam olmuştuk. Hızla yakındaki siyah bir Sedan'a geçtim ve kilitli olmadığını görünce sevindim. Ön koltuğa kaydım. Emily ve Charlie bağıryorlardı. Her iki kapımız da çift *gümbürtüyle* kapandı.

Paltomu çıkardım ve iç astarını kullanarak saçımı ve pantolonumu elimden geldiğince kuruladım ve onları duydum aynı şeyi yapıyordu. Arkamdan Emily'nin sessiz hıçkırıkları yeniden yükselmeye başladı, yağmurun düzenli ritmine karışıyor ve kendimi kapana kısılmış hissetmeme neden oluyordu. Ya arabadan inip tekrar sırlıklam olacaktım ya da burada oturup onun ağlamasını dinleyecektim.

Yağmur , en azından kendime ait bir alanım olması için yakınlarda başka bir açık araba bulmaya çalışırdım. Fakat Artık kurumanın önemli olduğunu biliyordum. Ceketimi çıkardığım ve vıcık vıcık kot pantolonumla oturduğum için zaten üşümüştüm. "Benim

Tanrım. Bu ikisiyle bir arabada gerçekten kapana kısıldım," diye mırıldandım, çoğunlukla nefesimin altında.

"Bizden daha iyiymişsin gibi davranmayı bırak," diye mırıldandı Emily arkamdan, yumuşak bir inilti çıkarmadan önce.

"Bu kimin daha iyi olduğuyla ilgili değil." Hem onun hem de Charlie'nin nefret ettiği şey de buydu, değil mi? Bu durum birçok açıdan rollerimizi tamamen değiştirmişti. olarak: Islak olduğum için ağlayan ben değildim. "Bu, bize bu konuda kimin daha donanımlı olduğuyla ilgili. Ama aynı fikirde değilseniz, kendi yolunuza gidebilirsiniz."

"Yardımlarını yüzüme vurmaya bırak. Burada bizimle olmak istemiyorsan, git! Beni burada, bu arabada bırak.

Ceset ayakkabılı otoyol! Beni arkada bırakıp gitmene daha önce dayanamadığımı mı ? Ben iyi olacağım."

Charlie'nin çoraplarını çıkardığını görmek için arkama baktım ve toplamış, kanlı ayaklarını gördüm. "bebeğim," dedi. "Bunlar çok kötü."

Korkmadan önce başımı çevirdim. *Lanet olsun.* Gözlerimi kapattım. Ayaklarının acıdığını düşünmüştüm, bu yüzden ceset ayakkabıları giymişti ama bu kadar yaralı olduğunu fark etmemiştim. Pişmanlık içimi burktu. Spor çantamı karıştırdım ve kalçasındaki yara için kullandığım ilk yardım çantasını çıkardım. Ayağındakinden çok daha az şiddetliydi ve kilometrelerce baskı yapmasına gerek kalmamıştı. Birden kendimi tam bir pislik gibi hissettim. Acı çekiyordu ama ben bunu fark etmemiştim. Fark etmemiştim.

Sonunda bozulmuştu ama ona söylediğim gibi bebek olduğu için değil. İçinde fazladan bir çift çorabımın da bulunduğu seti Charlie'ye uzattım. "Şu kabarcıkların üzerine biraz antibiyotik merhem sür ve kuru çorabı giymeden önce onları bandajla. çoraplar."

Eşyaları aldı ve sonra ilgilenirken çıkardığı sesleri duydum. "Biliyor musun Emily," dedi sessizce, "şu kuyruklu yıldız olayı var ya?"

"Evet," diye mırıldandı.

"Bir filmde oynamadığınızı söylediğimi biliyorum, ama belki de öyleymişiz gibi davranalım. Kulağa biraz aptalca gelebilir, ama eğer tüm bunlar

sadece bir oyunculuk işi yaparsam, üstesinden gelmem daha kolay olur, musun?" "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," dedi.

"Yapabilirsin. Burada kahramanını oynamam için ben varım, tamam mı?" İç çekti. "Tamam."

Charlie omzumu dürttü ve ben de dönüp çantayı geri verdiğini gördüm. Aldım ve yerine koydum ve sonra

Onlara dönüp baktığımda Emily'yi kucağına alıp saçlarını okşadığını gördüm. Hızla döndüm, yağmurun çizdiği ön cama baktım, mideme adını koymayı reddettiğim bir his yerleşti. Çok yorulmuştum. Sadece kuru bir arabada, nispeten güvende olduğumuz bir gece uykusuna ihtiyacım vardı ve sabah tekrar sorun çözmeye hazır olacaktım. Gözlerimi kapattım, sonunda yağmurun etkisiyle uyuşuk bir uykuya daldım.

NINETEEN

Emily

Dördüncü Gün

Tek başıma uyandım, başka birinin arabasının sıkışık arka koltuğunda garip uyku pozisyonumu protesto eden ağrıyan kaslarım yüzünden inleyerek ve nazikçe doğruldum. Güneş gözlerime vurdu ve dışarı çıktığımda Charlie ve Tuck'ın bana doğru yürüdüğünü görmek için gözlerimi kısıtım. "Neredeydiniz çocuklar?"

"Araçlar aranıyor. Birçoğu kilitli değil.

Kuyruklu yıldız çarptığında ve sürücüler-" Charlie bana bir "-Çözülmüşler, belli ki kapılarını kilitleyememişler," dedi ve repliğini profesyonel bir aktör gibi yumuşak bir şekilde söyledi.

Ben cevap vermeyince bana bakmaya devam etti. Sonunda başımı salladım. "Evet, hayır, bunu yapamayacağım." Bu durumda rol yapmak her şeyden çok iş demekti ve ben çok yorgundum.

bunun için huzursuz.

Charlie iç çekti. "Denemeye değerdi."

Etrafımdaki arabalara baktım. Belli ki bu toplu arızaya neden olan elektriksel durum her neyse, aynı zamanda sadece manuel olarak kilitlenebilecekleri ya da hiç kilitlenemeyecekleri anlamına geliyordu.

Sırıttı ve cebinden çıkardığı bir şeyi bana uzattı. Yere baktım. "Granola bar mı?"

"Evet. Bende de bir tane vardı."

"Kahramanımmışsın gibi davranmak zorunda değilim," dedim gülümseyerek ve eğilip yanağından öptüm.

Tuck solumuzdaki bir arabanın kapısını açtı ve yolumuza devam etmeden önce bir süre karıştırdı. Arabaya yaslandım ve kapıyı açmadan önce gerindim.

granola bar ve bir ısırik aldım. Bayat ve lezzetliydi ve eve döndüğümde bir daha asla yemek yemeyecektim. tekrar verildi.

"Hey, gitmem lazım." Charlie otoyolun kenarında, dik bir yokuştan hemen önce çalıkların olduğu yeri işaret etti. "Hemen döneceğim."

Tuck durduğum yere geldiğinde başımı salladım. "Arabaları arama konusunda iyi düşünmüşsün," dedim ve bir ısırik daha almadan önce granola çikolatayı kaldırdım.

Omzunun üzerinden geriye baktı. "Şu Neil denen herif gitmiş ve son mısır gevreğini de toplamış."

"Oh. Şey, zaten bundan bıkmıştım."

Tuck arabanın kapısını açmadan önce bana alaycı bir gülümseme verdi,

Spor çantasını kaptı ve topladığı şeyleri ceplerine boşaltmaya başladı. Kurutulmuş et ve protein barları, biraz şeker ve birkaç paket sakız gördüm.

bir noktada gerekli bir yemek haline gelmeyeceğini umuyordum. Tekrar ayağa kalktığında ellerimi pantolonuma sildim ve artık boş olan ambalajı ceketimin cebine tıktırdım. "Planın nedir?"

Yanımda durdu, benim gibi arabaya yaslandı. "Tekrar yola çıkıyoruz. Yapabileceğimiz tek şey bu. Bazı cevaplar alacağımız ve yardım için tam olarak nereye gideceğimizi bileceğimiz bir nokta olacak. O zamana kadar ilerlemeye devam etmeliyiz. Ancak bence en iyisi bu otoyoldan çıkıp daha arka yollara sapmamız." Etrafındaki durmuş arabalara baktı, yüz ifadesi endişeli bir kaş çatmaya dönüştü.

Bakışlarım onunkileri takip etti ve ileride daha fazla enkaz olup olmadığını merak ettim... bana insanların öldüğünü söyleyen o kokuyu alıp almayacağımızı merak ettim. Küçük bir ürperti omuzlarımı yukarı çekmeme neden oldu. Ancak son derece üzücü olsa da, ölü insanlar

Bizim için bir tehdit yok. "Ne tür bir tehlikeden endişe ediyorsunuz?"

Gözlerimle tekrar buluştu. "Bilmiyorum, hiç gerek yok. Ama ne olduğu hâlâ belirsiz. Önümde ve arkamda ne olduğunu görebilmek istiyorum. Çok fazla Burada park etmiş çok araba var. Düşünüyorum da en iyisi Elektriğin kesik olduğunu bildiğimiz şehirden uzak daha küçük bir banliyö ararız. Ya da elektriğin kesik olduğunu söyleyebileceğimiz elektrik."

Başımı salladım, tabelanın bana Springfield olduğunu söylediği yöne doğru gözlerimi kısarak baktım, orada neler olduğunu ve apartmanlara yığılmış insanların birbirlerine yardım mı ettiklerini yoksa... paniklediklerini mi merak ediyordum. Daha fazla yürüyeceğim düşüncesi beni biraz uyuşturmuştu ama Tuck'ın haklı olduğunu biliyordum. Terk edilmiş arabalarla dolu bu otoyolda oturmak bize yardımcı olmayacaktı. Bu bariz felaketi yöneten insanları aramalıydık, o insanlar her kimse.

En azından şimdi bunu yırtık pırtık terliklerle yapmak zorunda değildim. "Ayakkabılar için teşekkürler," dedim. Ona baktım ve gözlerimiz buluştu, aramızda ne diyeceğimi bilemediğim bir şey geçti. Bu bir anlayıştı ama ne olduğunu tam olarak söyleyemiyordum çünkü tek bir şey değildi. Karmaşık ve karmakarışık hissediyordum. Ama nasıl olmasın ki? Bu adama karşı duygularım her zaman derin ve karmaşık olmuştu.

"Daha iyi misin?" diye sordu, ayaklarıma baktı ve gözlerinde gerçek bir endişe gördüğüme yemin ettim.

Omuz silktim. "Evet." Daha iyiydiler ve şu anda giydiğim spor ayakkabıların içinde daha destekli hissediyorlardı. Çoğunlukla benim bedenimde. Ancak kabarcıkların iyileşmesi zaman alacaktı ve daha fazla yürümek bunu başaramayacaktı.

"Hey, bu arada," dedi. "Bu arabalarda sadece yiyecek bulmadık. Başka bir şey daha buldum." Cebinden küçük bir şişe çıkardı ve bana uzattı.

Bir nefes çektim. "Tylenol. Aman Tanrım. Aman Tanrım." Başımı kaldırıp ona baktım. "Seni seviyorum, Tucker Mattice." Sırıttım, ama sonra birbirimize bakarken sırtışım yavaşça dağıldı.

O karmaşık tarih, acı ve istemediğim ve kimseye hizmet etmeyen diğer şeylerle dolu an. Bu yüzden başka tarafa baktım. "Teşekkür ederim."

Bana suyunu uzattı, ben de tabletlerden ikisini aldım, geri yıkadım ve şişeyi tekrar kapatırken iç geçirdim.

Charlie çalılıkların arasından tepinerek çıkınca işemem gerekti ama biraz daha uzakta, çalı çırpıdan daha korunaklı bir yere gidene kadar bekleyecektim. Ayrıca ayakkabılarını giydiğim ölü kadınla arama biraz mesafe koymaya da hevesliydim. Bu otoyolda hayatını kaybettiğine dair hiçbir fikrim olmadığı için evde onu bekleyen insanlar olup olmadığını merak etmeyi reddettim.

Birkaç saat sonra, çok fazla trafik görmediği belli olan kırsal bir alanda yürürken Yoldaki birkaç kırık dökük arabanın arasından çok uzaktan gelen bir motor sesi duydum. Durdum, elimi Charlie'nin koluna koydum ve gözleriyle buluştum. "Bunu duyuyor musun?" Yürürken birkaç kişi görmüştük ama hepsi oldukça uzaktaydı ve muhtemelen bizim gibi cevaplarını kaybetmiş yerliler oldukları açıktı.

"Evet."

"Tuck!" diye bağırdım. Kısa bir mesafe ilerlemişti, ama şimdi durdu ve sorgulayarak arkasına baktı ve sesi duyduğu anı ben de gördüm. Hızla bize doğru yürüdü ve koluma girerek beni yolun kenarına çekti, tam o sırada virajdan yeşil bir araç geldi ve bize doğru ilerlemeye başladı.

Tuck yola çıkıp kollarını sallamaya başladı ve araba, sürücü camı açılmadan önce gürültüyle durdu. Flanel gömlekli ve kasketli bir adam dışarı çıktı. "Nasılsınız millet? Nereye gidiyorsunuz?"

"Kaliforniya," dedi Tuck.

Adam güldü. "Evden epey uzakta, ha? Ben Leonard." Tuck'ın ötesine, bana ve Charlie'ye baktı.

"Tuck. Bunlar da Emily ve Charlie."

Charlie bir adım öne çıktı. Elini saçlarının arasında gezdirmeden önce, "Muhtemelen beni tanıyorsunuzdur," dedi. kocaman, dişlek bir gülümseme sundu. Leonard ona hiç tanımadan bakınca gülümseme önce duraksadı, sonra azaldı. Charlie boğazını temizledi. "Ben bir aktörüm," dedi. "Bir... film yıldızı mı?"

Leonard, "Çok fazla sinemaya gitmiyorum," dedi.

"Oh," dedi Charlie. "Doğru. Hmm... Şey..." Belli ki ne diyeceğini bilemiyordu ve Leonard'ın ardından söyleyeceklerinin devamını getirmemeye karar verdi kesinlikle tanımadığını gösteriyor.

"Araban nasıl çalışıyor?" Tuck sordu. "Gördüğümüz tek şey engelli araçlar. Otoyolun her tarafındalar."

"Emin değilim, Bridget'ten başka elektrikli parçası yok. Yaşlı kızı kendim yeniden inşa ettim, bu yüzden bilmem gerekir." Bir dişinin eksik olduğu büyük bir boşluğu göstererek gülümsedi, görünüşe göre Bridget'le fazlasıyla gurur duyuyordu. Öyle de olmalıydı çünkü Bridget şu anda kilometrelerce ötede çalışan tek araçtı. Görünüşe göre. "Arabası iyi çalışan bir arkadaşım var. Tatlı bir Caddy. Tabii ki tüm o bozuk arabalar ve yolların bozukluğu yüzünden gidecek yol bulmak zor. büyük kamyonlar. Bu olay trafiğin yoğun olduğu saatlerde değil de gece yarısı olsaydı daha kolay olurdu."

"Bu şeyin ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Tuck sordu.

"Birkaç tahmin," dedi Leonard. "Ama dinle, gitmem gerek. Gece seyahat etmek iyi bir fikir değil ve önümde bir yürüyüş var."

Arka koltuğuna baktım. Kabarmış ayaklarımın altındaki asfalt yerine, arkamdaki yumuşak yastıkları hissedebiliyordum. Bir adım öne çıktım. "Bunu takdir edebiliriz Leonard," dedim. "Bizi bırakacak kadar centilmen olursan, sen sürerken sohbet edebiliriz." Gülümsedim ve ona son birkaç gündür yaşadığım tüm zorluklara rağmen çekiciliğini koruyan dişlerimi gösterdim. "Seni dinlemeyi çok isterim.

Teorileriniz. Bir tane inşa edecek kadar akıllı olduğun için

tahminlerinizin oldukça isabetli olduğunu düşünüyorum."

Bir kahkaha attı, gözlerini kaçırırken yanakları hafifçe renklendi. Bir süre direksiyona vurduktan sonra, "Aman ne , zararsız görünüyorsun. da sohbet edelim. Seni Cali'ye kadar götüremem ama herhangi bir engelleme olmazsa Missouri'ye kadar götürebilirim."

Baş döndürücü çılgılığını tuttum, Charlie'nin elini tuttum ve Leonard fikrini değiştirmeden önce arka koltuğa geçmek için arabanın diğer tarafına koştum. Oh, tatlı cennet. Bir araç. Bir araç. Yürümeye ara vermek.

Tuck benden daha az hevesli görünüyordu, ama yine de Leonard'ın arabasının önünden dolaştı, ön koltuğa tırmanıp kapıyı çekmeden önce arabaya şüpheyile baktı. yüksek bir gıcırtyla kapandı.

Tuck, "Missouri'den daha yakın ve elektriğin açık olduğu bir yere ulaşabilirsek, oraya gidebiliriz," dedi.

" olacağını sanmıyorum ama olsun," dedi Leonard motoru çalıştırıp havalanmadan önce.

"Missouri'ye gitmenin bir nedeni var mı?" Tuck sordu.

"Evet. Kardeşimin evine gidiyorum. Göl kenarında bir karavanı var. Sanırım bu sefer oturacağım."

"Bu mu?"

Tuck'a bir bakış attı. "Savaşta olabileceğimizin farkındasın, değil mi?"

"Bunu düşünmüştüm," diye mırıldandı.

Charlie kuyruklu yıldızla ilgili şeyler mırıldanırken öne doğru eğildim. "Yaptın mı?" Ben sordum. "Savaşta olduğumuzu mu düşünüyorsun? Neden?"

"Savaşta olduğumuzu düşündüğümü söylemedim," dedi Tuck. "Bunu düşündüğümü ."

Leonard yolun ortasında duran bir arabadan kaçınırken, "Düşünmeye değer," dedi. "Hükümet bu konuda savaş oyunu oynadı. Bir ülkeyi ele geçirmenin en hızlı ve en kolay yolunu bilmek ister misin? Bir EMP patlatırsın, değil mi? Birkaç nükleer bomba kullanarak gökyüzünde gerçekten büyük bir tane. O yüksek

insanları etkilemezler ama yaptıkları şey tüm şebekeyi kapatmaktır. Tüm ülke karanlığa gömülüyor. Jeneratörlerin çoğu bile devre dışı kalır. Gaz yok. Su yok. Sonunda, yiyecek yok. Saldırganlar sadece çoğunluğun ölmesini bekler. Sonra da içeri girip işi bitiriyorlar."

"Bir EMP. Bir elektromanyetik darbe, değil mi?" Tuck sordu.

"Konuştuğumuz başka bir adam da EMP'den bahsetmişti." dedi, endişe cildimi kaşındırıyordu. Ama Leonard geri kalan her şeyi abartıyor olmalıydı, değil mi? Belli ki biraz kaçıktan da fazlasıydı.

"Evet. Şebekeleri ve diğer elektronik cihazları devre dışı bırakan bir enerji dalgası. Cehennem kadar güçlü olmalı, çünkü araçların etkileneceğini hiç duymamıştım, ama işte buradayız." Küçük bir kahkaha attı ve Bridget'in sevgiyle okşadı. Tuck'a doğru baktı. "Böyle bir savaşın özelliği nedir? Kanlı değil. Kimsenin bir insanın gözünün içine bakıp tetiği çekmesine ya da anında ölüm anlamına gelen bir bomba atmasına gerek yok. Tek yapman gereken bir füze fırlatmak.

denizde bir gemi, gökyüzüne doğru. Böyle bir suçla aramızda belli bir mesafe vardır. Kitlesele bir yok oluş olsa bile. Çünkü patlama kimseye zarar vermez, bunun için çok uzaktadır. Asıl hasarı patlamadan sonraki süreç verir."

"Sence böyle mi oldu?" Tuck sordu. "Teorin bu mu?"

"Hiçbir fikrim yok. Dediğim gibi, bunu gölde bekleyeceğim. Biraz buzda balık tutacağım. Neyin olduğunu göreceğim. Eğer akıllıysan sen de aynısını yaparsın."

Tuck tekrar bana baktı. "Halkımız bundan daha uzakta," diye mırıldandı.

Bizim insanlarımız. Aslında kastettiği benim ve Charlie'nin insanlarıydı. Annemle babamın Tuck'a pek değer vermediğinden değil; annemin hapisteyken bile ona mektup yazdığını biliyordum, ama o nadiren cevap yazıyordu.

Ama eski dostlar, hatta sadık olanlar bile aynı değildi ve Birden ne kadar büyük bir iyilik yaptığını fark ettim. O

beni ve Charlie'yi eve götürüyordu, ama bu onu nerede bırakıyordu? Los Angeles'ta bir amcası vardı ama evini terk etmişti.

gerçekten ihtiyacı olduğunda yardım için aileme gitti. Ve Tuck'ın gelecek planlarını merak etmeli ? Bana iyilik yapıyordu ama aynı zamanda güvenime ihanet etmiş ve beni riske atmıştı. Ve kendisi. Ve o kadar lanet biriydi ki tepkisel ve...huysuz. Tanrım, aklımı döndürüyordu ve şu anda aklımı döndüren çok fazla başka şey vardı.

"...yapman gerekeni yapmalısın," diyordu Leonard tekrar bağlandığımda. "Size söyleyebileceğim tek şey, süslü elektronik araçlarındaki tüm o minivan annelerinin şanssız ." Sonra bir kahkaha attı.

Yüksek ses beni ürpertti ve tenimde bir ürperti dolaştı. Charlie'ye baktım ama gözlerini devirdi ve parmağını kulağına götürerek Leonard'ın pek de istikrarlı olmadığını düşündüğünü açıkça belirten bir hareket yaptı. Ben de Charlie zayıf bir gülümsemeyle pencereden dışarı baktı.

Tuck ve Leonard çiftliklerin ve küçük kasabalara benzeyen çıkışların yanından geçerken sohbet ettiler. Birkaç kez, Leonard bir tarlaya ya da çalılık bir bölüme girmek zorunda kaldı. Terk edilmiş arabalar seyahat ettiğimiz yolun her iki şeridini de kapatmıştı. Ayrıca birkaç arabanın da şu yöne doğru gittiğini gördük.

Karşı yönden gelen sürücüler yavaşlıyor ve yanımızdan geçerken kocaman gözlerle bize bakıyorlardı.

Cevap ya da belki de malzeme aramak için dışarıda oldukları açıktı, Leonard gibi ki eski araçlarını daha iyi bir şeye yükseltmemişlerdi

İnsanların gerçekten ihtiyaç duydukları anda hemen bozulan tüm yeni moda zil ve düdüklerle modern.

Tanrım, annem gibi konuştum. Bunlar onun kullanacağı kelimelerdi. Bu düşünceyle birlikte ciğerlerimi bir keder dalgası kapladı ve nefes almamı zorlaştırdı. Annem iyi miydi? O ve babam güvende miydi? Yeterince yiyecekleri var mıydı? *Sakin ol, Em. Yolun sonuna geldiler.*

Kaliforniya. Onlar iyi. Ama muhtemelen hasta oldukları için endişelenmişlerdir.

Benim hakkımda. Bulunduğum yerde elektrik olmadığı için hiçbir şekilde cevap alamadan perişan haldeydim.

Başımı Charlie'nin omzuna yasladım, arabanın sallantısı beni bomba patlamalarının ve çığlık atan insan denizlerinin hayalini kurduğum huzursuz bir uykuya daldırdı. Bir sıçrayışla uyandım ve Tuck bana baktı, beni içine çekerken kaşları çatılmıştı.

Yanımda Charlie yumuşak bir horlama sesi çıkardı. Sonra Leonard bir şey söyledi ve Tuck arkasını dönerek tekrar konuşmalarına odaklandı. Elimden geldiğince kulak tıkadım. Ben zaten

Bu elektrik kesintisi beni derinden rahatsız etti ve en az iki vakada ölümle sonuçlandığını biliyordum. Şu anda ayağımda olan ayakkabılar bunu sürekli hatırlatıyordu. Zihnimin savaşa ve kitlesel açlığa doğru dönmesine izin vermeme gerek yoktu.

Leonard'ın Tuck'a söylediğini duyduğum kadarıyla Üç saat sürmesi gereken bu yolculuk, bazı bölgelerde yoğunlaşan bozuk trafikten geçmek zorunda kalmanın getirdiği yavaşlık nedeniyle beş saate yakın sürdü. Ancak bu yolculuk için son derece minnettardım.

Springfield, Illinois'den Missouri'nin ortasına trafik ışıklarında çalışmak bana elektrik kesintisinden kaçmadığımızı, eve olduğumuzdan daha yakın olduğumuzu söyledi.

Ve yürümek zorunda kalmamıştım.

Arabanın sallanması bana, daha önce Arabasını durdurmadan hemen önce mesanemi . "Efendim, bir sonraki uygun noktada kısa bir tuvalet molası için durmamız mümkün mü?"

Leonard dikiz aynasına baktı ve ben ona gülümsedim. "Elbette. Ben de biraz esneyebilirim." Arabayı birkaç dakika daha sürdü, ta ki yolun kenarında kolayca kenara çekilebilecek geniş bir alana gelene kadar.

Çam ağaçlarından oluşan bir bölüm biraz mahremiyet sağladı ve Tuck inip koltuğu öne çekti, böylece ben de çıkabildim. Yanımda Charlie doğruldu ve esnedi. "Tuvalet molası," dedim ona. Başını salladı ve arabadan inip beni takip etti.

Charlie ve ben ağaçlara doğru ilerlemeye başladığımızda kafamı kaldırdığımda sol tarafımdaki çalılıkların arasından bir adamın çıktığını gördüm.

Kalbim sıkışmıştı ve Charlie'ye sarıldım, ikimiz de Tuck'ın hala durduğu yere doğru tökezleyerek geri döndü. Adam silahı bize doğru salladı ve sonra Leonard'a doğrulttu. "Ellerini göster ve arabadan uzaklaş," dedi.

Nabzım hızlandı, bakışlarım adamı daralmış, temkinli gözlerle izleyen Tuck'a, sonra da ağzı bir karış açık kalan Charlie'ye kayarken derimin altında bir sıcaklık püskürdü. Hepimiz ellerimizi kaldırdık ve yolun kenarına çekildik, Tuck vücudunu çoğunlukla benim önümde olacak şekilde konumlandırdı.

"Ben sadece aracı istiyorum," dedi silahlı adam. Leonard'ın arabasına doğru ilerledi. "Gitmem gereken bir ailem var ve o arabaya hemen ihtiyacım var. Dışarı çık," dedi ve Leonard da yavaşça ayağa kalkıp açık kapının etrafından dolaşarak dışarı çıktı.

"Adı Bridget," dedi Leonard. "Onu kendim yeniden inşa ettim. Onun için çok zaman harcadım." Elini kaldırdı ve açık olan sürücü kapısının üst kısmına uzandı ve sonra gövdeye yaslandı. "Ve çok fazla sevgi."

Sonra ben daha gözümü kırpamadan arabaya doğru eğildi, bir tüfekte ayağa kalktı ve adam "Hey!" diye bağırdığı sırada silahlı adama ateş etti.

Adamın vücudu sarsılınca sözüm kesildi. Adamın göğsü kıpkırmızı olurken boğazımda düğümlenen nefesi içime çektim, boğulur gibi bir ses çıkarırken gözleri yuvalarından fırladı, silahını bıraktı ve geriye doğru yere düştü. Bir çığlık attım ve Tuck önüme doğru bir adım daha attı. *Aman Tanrım, aman Tanrım. Az önce ne oldu öyle?* Birden havada süzülüyormuşum gibi hissettim, o sıcaklık sinir uçlarım boyunca yayılıyor, bayılacakmışım gibi hissettiriyordu. *Nefes alamıyorum.*

"Bu da demek oluyor ki," dedi Leonard, çenesinden kan sızarak sarsılan adama bakarak, "ben

onu savaşmadan teslim etmek."

"Onu öldürdün. Aman Tanrım, onu sen öldürdün." Bu benim boğuk, kuşkulu sesim miydi?

Leonard bana bakarak, "Kendimi kurtardım," dedi. bu sözlerin gerçekten de benim ağızımdan çıktığını anlamamı sağladı. "Ve ben en iyi kızımı korudum. Bu orospu çocuğunun beni soymasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Tüfeğini havada salladı. Onu nereden çıkarmıştı? Koltuğunun altından mı?

Adam artık hareketsizdi, kot pantolonunun önü idrarla kararmış, kan vücudunun çok ötesine yayılmıştı.

"Arabaya geri dön," dedi Leonard. "Yolun aşağısında bir tuvalet molası vereceğiz."

"Uh, biz, uh... olabilir-" diye kekeledi Charlie.

"Sanırım burada iyiyiz," dedi Tuck.

Az önce ne olduğunu anlamaya çalışarak bakmaya devam ettim. Gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi hissediyordum.

"Hayır. Atla. Güzel vakit geçiriyorduk. Bana korkmuş gibi bakmayın. Bridget'i çalmaya çalışmadığınız sürece hiçbirinize zarar vermeyeceğim."

Tuck yolun yukarısındaki tabelayı işaret etti. "Görünüşe göre yakınlarda bir kasaba var. Burası iyi bir durak gibi görünüyor."

Leonard yola baktı ve sonra omuz silkti. "Şey. Seni kaçırmayacağım. Eğer çıkmak istediğın yer burasıysa, bana uyar. Hâlâ gidecek yolum var."

İçini çekti ve adamın tabancasının düştüğü yere doğru birkaç adım attı, onu aldı ve kot pantolonunun arkasına koydu. "Bunu ben alacağım," dedi. "Mümkünse sen de kendine bir silah bulsan iyi edersin." Tüfeğini arabaya geri koydu, sonra kapının pervazına yaslandı ve bize baktı. "Dünya bir süreliğine farklı olacak," dedi. "Ya uyum sağlarsınız ya da ölürsünüz." Sonra gülümsedi ve bize selam verdi. "İyi şanslar." Bridget'e binişini izledik, yola geri çekildi ve virajda kayboldu.

Bir gıcırtı çıkardım ve Tuck'ın nefesi anda kesildi. "Ne oluyor lan?" Charlie söyledi.

"Biz..." Adamı işaret ettim. Sesim titriyordu. Tüm vücudum titriyordu. Ve bu soruyla nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne yapmalıydık? Adam açıkça ölmüştü. Göğsünde beyzbol topu bir delik vardı ve boş gözlerle gökyüzüne bakıyordu.

"Onun için yapacak bir şey yok," diye onayladı Tuck. "Hadi buradan gidelim." Bana baktı. "Sarsıntılardan uzaklaş. Bu sadece adrenalin. Birkaç dakika içinde iyi olacaksın."

Ona sarsakça başımı salladım. Düzgün düşünemiyordum bile. Az önce gözümüzün önünde bir adamın ölümünü izledik. Bir arabanın üzerinden yakın mesafeden vurulmuştu ve şimdi yolun kenarında ölmüştü. Neler oluyordu böyle? Kendimi aniden içinde bulduğum bu gerçekliği kavrayamıyordum. Zihinsel olarak çırpınıyordum.

"Bu çok *boktan*," diye mırıldandı Charlie. Kolunu benimkiyle birleştirdi ve artık tanımadığım bir dünyada bir yerde bulunan Silver Creek'e doğru gittiğimizi söyleyen bir tabelanın yanından geçerken birbirimizi tuttuk.

Tuck

Emily ve Charlie'ye tekrar baktım. Ne tarafından sarsıldım ama Emily zar zor gibi görünüyordu. Her ne kadar durup az önce tanık olduğu şeyle başa çıkmasına izin vermek istesem de, vücudunu hareket ettirmenin yardımcı olacağını da biliyordum. Ve ne yazık ki, pek olası olmasa da, düşünmek için zaman ayırmak, Leonard'ın tüfeğini ateşleyerek geri dönmesi ve az önce işlediği cinayete üç tanığın tanıklık etmesinin kabul edilemez olduğuna karar vermesi riskini de göze almak anlamına geliyordu. Ne olursa olsun, Leonard bir konuda haklıydı; dünya son dört günde değişmişti. Ve elektrikler kesik kaldığı sürece daha da kötüleşecekti.

Charlie cebinden telefonunu çıkardı ve gökyüzüne doğru kaldırdı. "Çalıştığına dair bir işaret mi?" diye sordum. Artık sadece elektriklerin kesik olması, baz istasyonlarının çalışmaması ya da uyduların çalışmaması değil, yanından geçtiğimiz yüzlerce araba gibi telefonun kendisinin de yanmış olması akla yatkın geliyordu.

Charlie kederle başını salladı. "Hayır."

"Silver Creek, Missouri, Nüfus 2.700" için başka bir tabelayı geçtik ve o yönde devam ettik.

Hâlâ sessizliğe alışamamıştım. Kuş seslerini, ağaçların sallanışını ve ayaklarımızın yerde sürünüşünü duyabiliyordum. Ama bunun dışında? Sessizlik. Tepemden uçaklar geçmiyordu, uzaklardan gelen motor sesleri ya da taşrada bile alışık olduğum diğer sesler yoktu.

Gökyüzü hâlâ o soluk turuncu renkteydi ve üzerinde tek tük lavanta dalgaları vardı.

"Garip, değil mi?" Charlie' arkamdan söylediğini duydum.
"Sanki tüm dünya uykuya dalmış gibi."

"Bunun doğru olmadığını biliyoruz," diye mırıldandı Emily.
"Ağaçların arasında saklanan silahlı adamlar var."

"Bak," dedim, ileriye işaret ederek ve dikkatimi dağıtmaya çalışarak

Emily her an bizi pusuya düşürebilecek adamların düşüncelerinden uzaklaştı. "Kasaba."

Hepimiz kısık güneş ışığında gözlerimizi kısarak uzaktaki birkaç binanın dış hatlarına baktık. İleride de bazı işaretler vardı.
"Ben hiç hareket görmüyorum," dedim.

Charlie, "Buradan hayalet bir kasaba gibi görünüyor," diye belirtti.

Emily, "Belki de o adam önce buraya geldi ve herkesi öldürdü," diye önerdi.

Ona bir bakış attım. "Silahlı bir adam bütün bir kasabayı öldürmedi. ama. Elektriğin kesik olduğunu biliyoruz. İnsanlar muhtemelen evlerine kapanıp tamir edilmesini bekliyorlardır. Dışarısı oldukça soğuk."

Charlie tereddütle, "Belki yaklaştıkça daha fazla yaşam belirtisi görürüz," dedi.

Kalan çeyrek mili sessizlik içinde yürüdük. Bir motor sesi ya da *bir* çocuk kahkahası duymak için kulaklarımı dört açtım ama hiçbir ses duymadım. Bir süre sonra Sinirlerimin yıpranması devam ediyordu. Charlie ve Emily kasaba sınırlarından geçerken daha da yaklaştılar, önümüzde duran binalar karanlıktı ve görünüşe göre tüm insan yaşamından boştu.

Hepimizin hızla sese doğru dönmesine neden olan küçük bir gürültü duyuldu ve bir kedi ara sokaktan koşarak geldi, kısa bir çalının üzerinden atladı ve gözden kayboldu. Emily elini göğsüne götürdü ve küçük, gergin bir kahkaha attı. Charlie nefesini bıraktı ve ben de yavaşça Bir tür darbeye karşı hazırlandığım yerden doğruldum, elim birkaç gün önce yaptığım ve kemer halkalarımın birine sapladığım kısa, yontulmuş kazığa gitti.

"Dinle," dedim, ses sandığım şey kulaklarıma çarpınca durdum.

"İnsanlar," dedi Charlie. "İleride insanlar var."

Bir blok daha yürüdük, sesler gittikçe yükseliyordu, ta ki kapısı açık duran bir eczane görene kadar, belli ki hararetli konuşmalar oradan yayılıyordu.

Loş mağazanın kapısından içeri adım attık. "Lanet olası dört gün oldu," dedi biri. "Oğlumun yeni bir inhalere ihtiyacı var."

"Durumu anlıyorum Jeb," dedi başka bir adam. "Ama burada fazla stok tutmuyoruz ve tutsaydık bile ilaç dağıtmak."

"Annemin ilaçlarına ihtiyacı var," dedi bir kadın. "Ne yapmamız gerekiyor?"

Hepimiz içeriye doğru yürüdük ve ben mağazanın durumuna baktım. Ön taraftaki rafların çoğu boştu.

Başka bir koridora -makyaj ve cilt bakımı- yöneldik ve orası da neredeyse tamamen doluydu. Yine de birkaç koridor ötedeki duvar boyunca uzanan buzdolapları karanlık ve boştu. Belli ki insanlar aceleyle bir şeyler almış ya da almışlardı.

Daha fazla insan sahip oldukları eşyalar hakkında bağırmaya başladı.

İhtiyaç duyulan, sesleri yükselen, belli ki korkmuş ve çaresiz.

"Yeter!" diye bağırdı en kalın sesli adam. "Bunu ben yapmıyorum. Kendi oğlumun kolu kırıldı ve elimizde sadece Tylenol var. Bu kasabayı güvende tutmak için gece gündüz çalışıyorum ama bazı şeyleri onsuz yapmak zorunda kalacağız."

"İlaçsız mı, Şerif? Brent kırık bir kol yüzünden ölmeyecek ama bu ilaca ihtiyacı olan herkes için geçerli değil. Bazı şeyler olmadan yapmak ölüm kalım meselesidir!" dedi bir kadın.

Mağazada ilerlemeye devam ettik ve koridorun sonunda tamamen boş olan bir rafa baktım, sadece logolar kaldı. *Piller.*

"Lorena, dediğim gibi, annenin ilaçları burada stoklanmıyor ve son sevkiyat bir hafta önce yapıldı. Özür dilerim. Jeb, Kari döndüğünde ona kasabada ödünç verecek inhaleri olan başka birini tanıyıp tanımadığını soracağım.

"Şerif" diye hitap edilen derin sesli adam cevap verdi.

"Kari ne zaman dönüyor?"

"Bilmiyorum. Hastanede elinden geleni yapıyor.

Orada işler iyi gitmiyor."

"Burada işler iyi gitmiyor," dedi bir başkası.

Köşeyi döndüğümde eczanenin yanında toplanmış bir grup insan gördüm. Ön taraftaki raflar gibi, Buradakiler de neredeyse boştu. Çorak alanların altındaki fiyat etiketlerini okudum. *Ağrı . Bandajlar. Göz bakımı. Vitaminler.* Hepsi .

Şerif üniforması giymiş bir adam bizi görünce yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Siz kimsiniz?" diye sordu diğerleri bize bakarken.

İnsanların arasına baktım, endişeli ifadeleri meraka ve biraz da ihtiyata dönüşüyordu.

"Merhaba," dedi Emily, etrafımda dolaşmaya başlayarak. Ama ben

elimi koluna koyarak onu durdurdum. Elime baktı ve bana sabırsız bir bakış attı. En azından şimdilik Leonard'ın hesaplaşmasından sıyrıldığını gördüğüme sevinmiştim. Ama bunun iyi bir fikir olduğundan henüz emin değildim. *Leonard* toplumsal kuralların yakın zamanda değiştiğini hatırlatan iyi bir hatırlatıcı olmuştu. Bunlar şerifleriyle birlikte bir grup normal kasaba halkına benziyordu, ama aralarına giren yabancılar hakkında ne hissettiklerini kim bilebilirdi?

Onu bıraktım ama hem onun hem de Charlie'nin önüne geçtim. "Benim adım Tucker Mattice ve Charlie Cannon ve Emily Swanson ile seyahat ediyorum," dedim ve elimle Arkamda.

Şerif de bir adım öne çıktı. Kırpılmış tuzlu biberli saçları ve biberden çok tuz olan kısa sakalıyla yaşlı bir adamdı. Adamın elinin

kemerindeki kılıfına gitmişti ve şimdi orada duruyordu ve o da benim gibi yanındakilerin önüne geçmişti. Elimi uzattım. Elimi uzatıp sıkmadan önce bir süre baktı. "Şerif David Goodfellow. Nereden ve neden geliyorsunuz?"

"Efendim, eğer insanlara ulaşmanın bir yolu varsa-" diye söze başladı Charlie ama adam elini kaldırdı, sorusunun cevabını beklerken bakışları hâlâ benim üzerimdeydi.

"Bir uçak kazası geçirdik," diye cevap verdim. "Springfield, Illinois'in dış mahallelerine üç günlük bir yürüyüşle ulaştık. Oradan otostop çektik ve Silver Creek çıkışına bırakıldık."

"Sonra bizi bırakan bir adam arabasını almaya çalışan bir haydutunu vurup öldürdü," diye ağzından kaçırdı Emily. "Bu bir cinayetti. Ama aynı zamanda nefsi müdafaaydı, bu yüzden evet, bunu rapor etmeliyiz çünkü kasabanızın sapağının yakınında yatan bir ceset var."

"Tanrım," diye mırıldandı biri şerifin arkasından. "Dünya aklını kaçırmış."

Şerif Goodfellow Emily'ye baktı. "Sana bir ifade yazdıracağım. Ama şu anda yapabileceğim pek bir şey yok."

"Tamam, adı Leonard'mış ve Bridget adında yeşil bir araba kullanıyormuş. Kardeşinin gölün yakınlarında bir yerde bir karavanı var-" elini geriye doğru salladı "-o yönde bir yerde, ve-" Yaşlı bir kadın gelip elini omzuna koyduğunda konuşmayı bıraktı ve derin bir nefes aldı.

"Nefes al, tatlım."

Emily derin bir nefes aldı ve Charlie öne çıkarken başıyla onayladı.

"Muhtemelen beni tanıdınız," dedi ve elini saçlarının arasında gezdirmeden önce umutla etrafına bakındı. kocaman, dişlek bir gülümseme sundu. Etrafta duran insanlar onu hiç tanımadan bakarken gülümseme önce duraksadı, sonra da azaldı. Charlie boğazını temizledi. "Ben bir aktörüm," dedi. "Bir... film yıldızı mı?" Çekingen ve sorgulayan sesine neredeyse gülecektim.

Gergin duruma rağmen, yine de onun birkaç basamak aşağı indiğini görmekten keyif almayı başardım.

Elini Emily'nin omzuna koyan kadın, "Yolumuzun üzerinde çok fazla sinema salonu yok," , "ama çocuklarımız kim olduğunuzu bilebilir."

"Oh," dedi Charlie. "Doğru. Hmm... Şey..." Belli ki ne yapacağını ve kimsenin onu tanımamasının ardından soracağı şeyin devamını getirmemeye karar verdi.

Şerif bana hitap etti. "Siz pilot musunuz? Düşen uçağın mı?"

"Hayır. Pilotumuz

öldürüldü." "Bunu

duyduğuma üzüldüm."

Kısa ve öz bir şekilde başımı salladım, Russell'ın gördüğümüz ilk ceset olduğu aklıma gelince midemde bir düğüm oluştu ama kesinlikle o anla bu an arasındaki tek ceset değildi. Hedefimize ulaşmadan önce daha fazla ölüm görüp görmeyeceğimizi belli belirsiz merak ettim ve umarım görmeyiz dedim ama her şeye hazırlıklı olmamız gerektiğinin de farkındaydım.

Hiçbir şey. "Cep telefonlarımız çekmiyor ve gittiğimiz her yerde elektrikler kesik." Baktım

insanlara baktı, sonra şerife döndü.

Şerif duruşunu gevşetti. "Kulağa çok şey yaşamışsınız gibi geliyor. Sanırım bu durumdan çıkacak hikâyeler ilginçten felaket."

"Sanırım öyle. Buna neyin sebep olduğunu biliyor musunuz? Birkaç teori duyduk."

Şerifin arkasındaki adamlardan biri bir adım öne çıktı. "Roger Land, eskiden üniversitede bilim profesörüydü.

Missouri Üniversitesi, bunun bir güneş patlaması olduğunu düşünüyor. Diğerleri ise bunun şebekemizi devre dışı bırakan ve uydularımızı devre dışı bırakan bir siber saldırı olduğunu söylüyor. Her yönden bir sürü söylenti var. Kimse kesin olarak bilmiyor."

Emily yanıma gelerek, "Ama sen bir şerifsin," dedi. "Resmi bir açıklama almadınız mı?"

"Çıt yok," dedi. Üçümüz de birbirimize baktık ve grubun içinde huzursuzluk kasırgası dalgalandı. Bu gerçekten kötü bir haberdı. Sadece şebeke ve cep telefonları değil, tüm resmi kanallar da mı kesilmişti?

Emily'yi teselli eden kadın şerife seslendi. "Bu gece toplum merkezinde mi buluşuyoruz?"

Şerif, "Bu gece ve bu iş çözülene kadar her gece" dedi.

Kadın, "Kari de orada olacak, böylece ona ilaçlarla ilgili sorular sorabileceğiz?" diye sordu.

"Bundan şüpheliyim," diye cevap verdi. "Ama bugün hastanede durumun nasıl olduğuna bir bilgim yok."

Genç bir kadın, "Yaşlıların birçoğu onları hayatta tutan ilaçlar kullanıyor," diye araya girdi.

"Kasabada çok sayıda şeker hastası da var," dedi bir adam. "Bunlardan birkaçı çocuk."

"Biliyorum, Harold. Tüm bunları bu gece tartışacağız ve resmi açıklama kadar elimizden geleni yapacağız, tamam mı?"

Harold sinirli bir şekilde iç çekerek arkasını döndü ve küçük kalabalığın geri kalanı da kendi aralarında konuşarak onları takip etmeye başladı.

"Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm," dedi şerif ve dikkatini tekrar bize çevirdi. "Bir şeye ihtiyacınız yoksa bu raflar. Kasayı çalıştıramıyorum ama insanlar tezgâhın arkasındaki zarfa para bırakıyor ve ben de bu paraları dükkânın sahibi olan Redmond'lar için topluyorum. Dün eyaletin başka bir yerinde bulunan hamile kızlarının yanına gitmek üzere ayrıldılar."

Etrafa bakındım. Bu dükkânda kalan tek şeyler makyaj malzemeleri ve dergilerdi. Bu insanların şimdiye kadar onur sistemine göre hareket etmelerine saygı duydum. Bu güzeldi. Bu kasabaya adım atmadan hemen önce tanık olduklarımızdan sonra. "Bu bölgede spor malzemeleri satan bir dükkan var mı?"

Şerif ön tarafa doğru yürümeye başlamıştı ve biz de dönüp onu takip ettik. "Evet, bir sonraki çıkışta bir tane var. Ama sakinlerimizden biri dün yeterince kar eridikten sonra cephane almak için bisikletiyle o tarafa gitti ve geri döndüğünde tamamen

Boş. Bir güneş gözlüğü bile yok. Görünüşe göre, bazı yerlerde insanlar biraz kontrolden çıkmış."

Bunun doğru çıkmasını umuyordum. Davranışlarının yersiz ve gereksiz yere *kontrolden çıkmış* olduğunu ve geriye dönüp baktıklarında paniklediklerine pişman olacaklarını.

Ama dört gün olmuştu. Resmi bir açıklama olmadan geçen dört gün hiç iyi değildi.

Dükkândan çıkan şerifi takip ederek serin ama güneşli bir güne adım attık. Sokaklar hâlâ tenhaydı, eczanede bulunan birkaç kişi bile artık ortalıkta görünmüyordu. "Neden herkes saklanıyor?" Charlie sordu.

"Saklanmıyorlar. Sadece gizleniyorlar ya da kilisede veya toplum merkezinde bir araya geliyorlar. Mümkün olan birkaç kişi de başka bölgelerdeki ailelerinin yanına gitti" dedi. "Ne bekleyeceğimizden emin değiliz. Amatör telsizlerde neler olabileceğine dair bazı söylentiler var, ancak herhangi bir resmi teyit yok. Bu noktada hepsi sadece tahmin. Her ne olduysa, elektrik sistemlerinin hepsi bozuldu."

"Çevre kasabalardan haber var mı? Buradan birkaç çıkış ötede bir kasabadan bahsetmiştiniz," dedim.

"Birkaç bölge sakininin sahip olduğu kısa mesafeler dışında seyahat edip geri döndüm, hayır. Dediğim gibi, kimseyle temas kuramadım." Birimizden diğerine baktı, Charlie şerifin sesi duyulduğunda geniş bir gülümseme sundu. bakışları, sanki kendisine bakılmasını bekliyormuş gibi ve Hollywood sırtışının adamın işini kolaylaştıracağını düşündü. Ama şerif ona sadece şaşkın bir kaş çattı. "Dün ana otoyola kadar yürüdüm ve elektronik aksamı yanmış terk edilmiş arabaları gördüm. El sallayabildiğim ya da yürüyen birçok insanla konuştum. Çoğu

Hepsi de eyaletin diğer bölgelerinden ailelerine ulaşmaya çalışıyorlardı. Ama bir adam ışıklar söndüğünde Pennsylvania'nın hemen dışındaydı. Pittsburgh'da büyük yangınlar olduğunu söyledi.

zar zor . Hâlâ çalışan eski bir Buick'i ve garajında yanında götürdüğü fazladan benzini varmış ama yakıtı azalıyormuş. Bana söylediğine göre, orası ile burası arasındaki tüm istasyonlar kapanmış."

Sanki ağır bir şey düşmüş gibi karnımda bir tıkırtı hissettim. "Demek doğruya doğru uzanıyor." Dedim, zihnim dönüyordu. En azından Pennsylvania'ya kadar, ama bu ondan daha uzak eyaletleri de etkilediği anlamına gelebilirdi. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim ve bunun gerçekten ne kadar büyük olabileceğini düşünmek istemediğim için başka tarafa baktım.

Charlie nefesini , telefonu yere çarptı. "Pennsylvania'ya kadar mı gidiyor?"

"Ve muhtemelen ötesinde," dedi şerif.

Charlie ellerini başına götürdü ve saçlarını kavradı. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Bir yöne doğru yürüdü, sonra dönüp diğer yöne doğru birkaç adım attı. "Elektrik şebekesi yok mu? Uydu yok mu? *Telefon* yok mu? *Hiçbir yerde?*" Durdu, ağzı açık bir şekilde yerdeki telefonuna baktı. Yüksek sesle bir nefes verdi ve başını salladı. "Hayır, hayır, bu doğru olamaz. Bu imkansız."

Hepimiz bir dakika boyunca ona baktık. Bu çok açık bir şekilde mümkündü. En azından bazı kanıtlarımız vardı, özellikle de uçağımızın gökyüzünden düştüğü gerçeği ve ayrıca işe yaramaz

telefon şu anda yerde yatıyor. Buna bir de Otoyol parçalanmış arabalarla, cesetlerle ve tanık olduğumuz cinayetlerle doluydu ve Charlie'nin bazı gerçekleri çoktan kavramıştı. Döndü ve birkaç adım ötede volta atmaya devam etti.

Emily gergin bir kahkaha attı, gözleri hafifçe parlıyordu. "Bu sadece bir adamın raporu," dedi. "Belki de yanlış anlamıştır. Belki de yalan söylüyordu. Belki de sen Yanlış anlaşıldı," dedi ve parmağıyla şerifi işaret sonra parmağını hızla indirdi. Şerif sadece ona baktı ama

Öfkeyle. Anlayışla. Belli ki her şey başladığından beri kötü haberleri kabullenmekte zorlanan insanlarla uğraşıyordu.

Kalbim hızlanıyordu ve soğuk havaya rağmen birdenbire hafif bir ıslaklık hissettim. Toplu yangınlar mı? Açık benzin istasyonu yok mu? Bildiğimiz birçok eyalet sınırı boyunca Ne hakkında?

"Neden gaz yok?" Emily şerife dönerek sordu. "Eğer çoğu araç çalışmıyorsa, benzin neden bu kadar çabuk bitti?"

"Elektrik olmadan pompalayamazlar," dedim ve bakışlarımı tekrar şerife . "Yani bu kesinti doğuda en azından Pennsylvania'ya kadar uzanıyor, peki ya diğer yönler?"

"Size söyleyemem. Otoyola çıkmak için çok zamanım olmadı ve uzun süre yokken kendimi rahat hissetmiyorum. Oğlum ışıklar söndükten hemen sonra kolunu kırdı-

Lanet merdivenlerden düştüm. Buradan 20 mil uzakta bir hastane var ama yedek jeneratörleri bile çalışmıyor. Çalışan birkaç araç bulmayı başardılar ve kritik hastalarını saat ötede çalışan bir jeneratörü olan bir hastaneye taşıdılar. Benzin bulabildikleri sürece o jeneratör de çalışacak ama sadece kritik ihtiyaçlar için. Yine de, aldığım raporlara göre orası da tam bir felaket."

Tanrım. Kimin kritik olup olmadığına kim karar veriyordu? Günlerce elektriksiz bir hastanede neler olup bittiğini düşünmek bile istemiyordum. Şimdiye kadar kaç kişi ölmüştü? "Şehirde oğlunuza yardım edebilecek hiç sağlık personeli yok mu?" diye sordum.

"Hastanedeler. Orada her an her şey olabilir. Sadece birçoğu makinelere bağımlı olan normal hastalarla ilgilenmekle kalmıyorlar, aynı zamanda çıkan yangınlar nedeniyle yanık mağdurları ve düşen altyapı nedeniyle bazı ciddi yaralanmalar da var. Gönderen

Yardıma istemeye çalışan ve geri çevrilenlerin bana söylediğine göre, personelden şimdilik orada uyumaları ve vardiya tutmaları isteniyor. Yani kasabada yaşayan sağlık çalışanları günlerdir evlerine gitmiyor. Ve ne yazık ki bu durum, küçük bir sakatlıkla mücadele eden herkesi hem gerçek hem de mecazi anlamda soğukta bırakıyor. Önümüzdeki günlerde bunun değişeceğini umuyorum ama şimdilik..." İç çekti. " neyse, oğlumu askıya aldık ama ağrısı var ve şimdilik tek yapabileceğimiz ona Tylenol vermek."

"Kahretsin," dedim. "Bunu duyduğuma üzuldüm."

"Kahretsin, *kahretsin, kahretsin!*" Charlie küfrederek telefonunu yerden kaldırdı. Çoğunlukla hasarsız görünüyordu. "Bana tüm *dünyada* hiçbir iletişim şekli olmadığını mı söylüyorsun?"

Görünüşe göre, volta atmanın ve mırıldanmanın pek faydası olmamıştı.

Şerif, "Ben asla öyle bir şey söylemedim," dedi. "Otoyol trafiği *her iki* yönde de karmakarışık ama ben sadece Doğudan gelen insanlar. El sallamaya çalıştığım birkaç kişi durmadı - insanlar sevdiklerine ulaşmaya çalışırken pek de makul davranmıyorlar. Onları suçlayamam. Bu olay, kasabamızın sınırlarında bir devriye kurmamız gerektiğini açıkça ortaya koydu. Bu akşam başlıyor. Sen üçü buradaki son kontrolsüz ziyaretçilerdi. Neyin geleceğini bilmiyoruz ve rehavete kapılamayız."

Başım dönüyordu. Bunu kavramakta zorlanıyordum. Ama şerif haklıydı. Burada Kapsamı hayal edilemeyecek kadar büyük olabilecek bir durumda kayıtsızlık. Kasabasını her ne şekilde olursa olsun korumakta haklıydı.

"Buradan nasıl çıkacağız?" Charlie sordu. "Kullanabileceğimiz eski model bir arabanız var mı? Senden satın alırım." Pantolonunu karıştırdı, cüzdanını çıkardı ve bir kredi kartı uzattı. "Numarayı yazabilir ve elektrik geldiğinde şarj edebilirsiniz."

Şerifin bakışları bir süre onun üzerinde . "Üzgünüm evlat, eski model bir arabam yok ve kasabada olan herkes onu elinde tutmak isteyecektir. Bunu anlayabilirsin, eminim."

Oğlum. Başka koşullar altında Charlie'nin kırılgan ifadesi gülmeme neden olurdu. Ama Charlie'ye kıkırdamaktan başka bir şey yapamadım.

Ve Şerif'in ne dediğini duymamış mıydı?

benzin azalıyor ve ana otoyol durmuş durumda? Leonard'ınki gibi bir araba bulabilsek bile, birkaç saat sonra benzinimiz biterdi. Bir aracın çok talep gördüğünü ve hızla tehlikeli bir mülk haline geldiğini açıkça belirtmiştik. Düşüncelerim durdu ve sonra hızlandı, her yöne rastgele hareket etti.

Emily'nin bakışları Charlie'den bana kaydı, nefesi kesilirken orada asılı kaldı. Şerife burada kalıp kalamayacağımızı sorabilirdik. Kasaba idare ediyor ve ellerinden geldiğince bir araya geliyor gibi görünüyordu. Belki kalmamıza izin verirlerdi, özellikle de sunacak bir şeyimiz varsa. Güçlü ve formdaydım ve aniden hapishanede kendimi meşgul etmek için yaptığım tüm egzersizlerin daha büyük bir kullanıma sokulabilir. Küçük bir amaç damlası omurgamı düzeltmemi sağladı. Bir felaket. Bu açık bir felaketti, belki de epik boyutlardaydı. Normale dönene kadar nasıl idare edileceğini bulmak için keskin zekâlar gerekliydi. Yetenekli bedenlere ihtiyaç olacaktı. Fiziksel ve zihinsel varlıklarımın takas yapabileirdim.

Ama... yerinde kalma, güvende olma fikri aynı zamanda Emily'nin ailesinin Emily'nin nerede olduğunu ve ona ne olduğunu merak etmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu ki bu her ebeveyn için eziyetli bir ihtimaldi. Şerifin bile neden Emily'nin

Bu kasabada bir ev ve işyeri sahibi olan bu kişi kızına ulaşmak için burayı terk etmişti. Hatta ben daha

Bunun kapsamını anladığımda, Emily'yi güvenli bir şekilde eve götürmeyi planlamıştım. Kişisel olarak ise *güvenlik* hiçbir zaman güçlü bir motivasyon olmamıştı. Bir amaç için can atıyordum.

Bakışlarımı Emily'nin bakışlarına diktim ve alt dudağımı dişlerimin arasına alırken duraksadım. Bir şey söylememi bekliyor gibiydi, sanki bir sonraki adımımız hakkında bir karar verdiğimi biliyordu. "Ailen senden haber alamayınca paniğe kapılacak Emily. Eminim şimdiden panikliyorlardır."

Göz kırptı. Başını salladı. "Evet, annem muhtemelen duvarlara tırmanıyordur." Yutkunurken boğazı hareket etti.

Soluma, ufka doğru baktım. "Bence asıl planımıza sadık kalmalı ve yola koyulmalıyız."

"Kaliforniya'ya mı?" Emily sordu.

Kaliforniya sanki bir evren uzaktaymış gibi geliyordu. Orada başıma çok kötü şeyler gelmişti. Sınırları içinde çok korkunç hatalar yapmıştım. Ama ne olduğunu hatırlamadan edemedim. Bayan Swanson, onu son gördüğümde annem hakkında bir şeyler söylemişti: *Bir keresinde birbirimize söz vermiştik.*

O Em'e göz kulak olacaktı, ben de sana göz kulak olacaktım. Annem artık Emily'ye göz kulak olmak için etrafta değildi ama eğer yapabilseydi onun yapacağını ben yapabilirdim. Şu anda, bunu yapabilecek tek kişi bendim. Artı, Amcam da oradaydı ve onun da iyi olduğundan emin olmak istedim. Mahalledeki diğer insanlardan bahsetmiyorum bile, Özellikle iki tanesi. "Evet," diye cevap verdim.

"Kaliforniya'ya doğru yola çıkmak mı?" Charlie ağzından kaçırdı. "Neyi kullanarak?"

"Ayaklarımız," dedim. "Buradan ileride ne olduğunu bilmemize imkân yok. Bence . Bunun alternatifi hiçbir şey yapmamak ve ben bunun için uygun değilim."

Ayrıca, işler iyice sarpa sarmadan hemen yola çıkmamız gerektiğine dair derin bir his vardı içimde. Elektrikler ne kadar uzun süre , durum o kadar . Belli bir noktada -muhtemelen hızla yaklaşan bir noktada- seyahat etmek hiç de güvenli olmayacaktı. Ya hemen yola koyulacaktık ya da burada saklanacaktık. Yine, yerimde oturmak için uygun değildim - bunu çok uzun yıllar boyunca çok fazla yaptım. Ama aynı zamanda, çalışma isteğimle takas edip edemeyeceğimi ve

Çip takılsın ya da takılmasın, bu insanlardan temel ihtiyaçlarımız aşırı derecede azalmışken bizi misafir etmelerini istemek bana pek doğru gelmiyordu. "Mümkünse bir gece uyuyup biraz yiyecek alsak ve sabah yola çıksak iyi olur. Sence bu civarda bir yerden temel kamp malzemeleri alabilir miyiz? Kasaba mı?"

Şerif bunu düşündü. "Birkaç uyku tulumu ve sırt çantası toplayabileceğimizi düşünüyorum. Bunlar evlerimizde bizim için değerli olacak türden şeyler değil."

"Harika. Çok teşekkür ederim. Oda kiralayabileceğimiz bir yer var mı?" Cüzdanımda biraz para vardı ama fazla değildi. Yine de bir şeyler teklif etmeli ve en iyisini ummalıyım.

Şerif başını kaşdı. "Ne yazık ki hayır. En yakın motel otoyolun yaklaşık on mil yukarısında. Ve çalışır durumda olup olmadıkları hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bir aile bizi etmek ister mi? Dediğim gibi, sadece bir geceliğine ve tabii ki ödemeye hazırız."

"Para şu anda işimize yaramaz. Hiçbiriniz tıp alanında çalışmıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Ama isterseniz oğlunuzun koluna bakabilirim. Bir gecelik oda karşılığında. Eğer oğlunuzun Yaralanma bir çıkık ya da basit bir kırılma olsa bile bunu düzeltebilirim." Bu bir riskti. Bir kemiği yerine oturtmayı yıllar olmuştu ama aynı zamanda çok açıktı. Ne yapacağımı ve denemeye istekliydim. "Başa çıkabileceğimden daha ciddi olduğunu düşünürsem, bırakacağım, söz veriyorum."

Şerif, "Az önce tıp alanında söylediniz," dedi.

Bana bir miktar endişeyle bakan Emily'ye baktım. "Bilmiyorum ama biz bir çiftlikte yaşıyorduk. Veterinerin yıllar boyunca birçok kemiği düzelttiğini gördüm. Acısını hemen dindirecek basit bir işlem."

Şerifin bakışları üzerimde asılı kaldı. "Bir çiftlik mi?"

Bir nefes bıraktım. "Hayvanların insan olmadığını biliyorum ama yardım edebileceğime inandığım yeterince benzerlik var. Ya da en azından deneyebilirim."

Şerif o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, hiçbir şekilde olmaz diyeceğinden emindim. "Tamam. Oğlumun koluna bakacaksın. Ama ona zarardan çok fayda sağlayabileceğinizden emin değilseniz, o zaman bir bakıştan öteye gitmez. Her iki durumda da, bir gece

Sunabileceğim tek şey ev ama en azından bunu yapmamak doğru olmazdı." Sırayla üçümüze de baktı. "Ve oraya gittiğinizde herkesin doğru olanı yapmaya istekli olmasını beklemiyorum, bu yüzden buna hazırlıklı olun. Daha da önemlisi, elektrikler kesik olduğu sürece doğru ve yanlış kavramları da değişecek. Açıkçası, Silver Creek'in ötesinde neler olup bittiğini bilmiyoruz." Bir ifade Bakışlarını önce yüzünden azaba benzer bir şey geçti.

Charlie homurtu ile sızlanma arasında ses çıkardı.

"Anlaşıldı," dedim. "Ve teşekkür ." Sonra Emily ve Charlie'ye baktım. "İlk iş olarak gidiyoruz."

YİRMİ BİR

Emily

Şerif, şehir merkezine yaklaşık on beş dakikalık yürüme mesafesinde, ağaçlarla çevrili bir sokakta yaşıyordu. Onu, bacasından duman tüten beyaz Craftsman tarzı eve doğru giden patikada takip ettik ve bir an için Ev o kadar normal görünüyordu ki, dünya etrafımızda tamamen parçalanmamış gibi davranabiliyordum.

Korkunç bir uçak kazasından kurtulmamızın üzerinden gerçekten dört gün geçmiş miydi? Vahşi doğada bir avuç erzakla yola çıktığımızdan beri dört gün geçti. Ateşli bir çelik yığınına düştüğümüz alanın ötesinde neler olduğunu biliyor muydunuz? O zamandan bu yana yaşadıklarımızı düşününce hem şok oldum hem de minnettar oldum.

Geçici olsa *buraya* varmıştık. Gece yaklaşıyordu ve ben yorgunluktan aklımı kaçırmıştım ama yine de dinlenemeyeceğimden korkuyordum. Hissettiğim donuk sersemliğin, bir saat önce göz göre göre işlenen bir cinayete tanık olmanın şokundan kaynaklandığından endişeleniyordum. Yoksa iki mi olmuştu? Zaman kavramım yoktu ve Gerçeklik, bir dakika sert, siyah çizgilerle çizilmiş gibi görünen garip bir gelgit ve akıştı ve bir sonraki dalgalanma, bulanık boya darbeleri.

Şerif telsizle genç kızını arayıp geldiğimizi haber vermişti ve bir geceliğine de olsa bana sığınma hakkı verildiği için minnettar olsam da bir yabancıнын evinde kalıyor olmak tuhaf hissettiriyordu.

Şerif kapının kilidini açamadan, uzun siyah saçlı güzel bir genç kapıyı çekip açtı ve hemen öne çıkıp kollarını Şerif'e doladı. "Merhaba," dedi ve geri çekilip kenara çekilerek hepimize . "İçeri gelin. Ben Katelyn."

"Merhaba, Katelyn. Ben Emily," dedim eve girerken.

Ağzı açık kaldı ve gözleri büyüdü. Ağlıyormuş gibi hafifçe şişmiş olduklarını görebiliyordum. "Aman Tanrım. Nova. Bekle, sen Nova'sın."

Charlie ve Tuck içeri girerken ve şerif kapıyı kapatırken gülümsedim. "Öyleyim," dedim. Gerçi şu anda kendimi *Nova*'dan milyonlarca kilometre uzakta hissediyordum. Şu anda kendimi Emily gibi bile hissetmiyordum. Daha ziyade, kendimi

Birinin beni kendimle tanıştırmasını bekliyordum. Charlie bana bir rol teklif etmişti, değil mi? İstersem nasıl bir rol oynayabileceğimi söylemişti. Bir kuyruklu yıldızın dünyaya çarptığı ve insanlığın çoğunu yok ettiği bir dünyada kahramanım olarak onunla birlikte zor durumdaki kadın. Ve ben bu rolü oynamak istedim.

Numara yapıyormuş *gibi*. Yaptım, çünkü gerçekten kim olacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ve yine de, mevcut koşullarımızın gerçekliğini reddetmek istesem de, görünüşe göre bunu bir fanteziye dönüştürecek kadar yetenekli değildim.

"Ve sen de Charlie Cannon'sın. Aman Tanrım. Baba! Charlie Cannon ve Nova'yı eve getireceğini bana söylememiştin." Küçük bir kahkaha attı ve bir an için elini ağzına götürdü. Kolunu indirirken Tuck'a, "Merhaba. Sen onların güvenliğinden misin?" diye sordu.

"Hayır," diye mırıldandı, ama devamını getirmedi.

Herhangi bir şey. Buraya gelirken daha sessiz olduğunu fark etmiştim, yüz ifadesi şimdiye kadar olduğundan daha sıkıntılıydı. Bunun nedeninin tanık olduğumuz cinayet mi yoksa bu kesintinin düşündüğümüzden çok daha uzun sürebileceği gerçeği mi olduğunu merak ettim. Ama tabii ki, sorsam bile Tuck'ın düşünceleri konusunda cimri davranacağını çok iyi biliyordum ve bu yüzden sormadım.

"Peki, paltolarınızı alabilir miyim?" Katelyn sordu. Bana bir kez daha gergin bir bakış attı. "Son birkaç gündür çılgınca oldu ve şimdi de bu. Keşke bir selfie çekebilseydim. Gitmeden önce benim için bir şey imzalar mısınız?"

"Demek gerçekten ünlüsünüz?" Ceketlerimizi çıkarıp Katelyn'e verirken Şerif Goodfellow sordu, o da yakındaki bir portmantoya astı. Tuck spor çantasını Kapının yanındaki çanta.

"Babama aldırmayın," dedi Katelyn, girişteki oturma odasının önünden geçip onu takip etmemizi işaret ederek. Ocakta çıtırdayan ateş zıplıyordu. Kanepede bir hareket gördüğümü sandım ama bize dönük değildi, o yüzden emin olamadım. "Pek dışarı çıkmaz. Ya da çıksa bile geyik avlamak için vahşi doğanın ortasına gidiyordur." Omzunun üzerinden baktı ve gözlerini devirdi ama sonra babasına şefkatli bir gülümseme verdi.

Charlie'ye baktığımda birden rahatlamış gibi görüldüğünü fark ettim. *Çünkü tanınmıştı*. Charlie'nin yıldızlığının hatırlatılmasının onun için tam tersini yaptığını görebiliyordum. Kimliğini yeniden onaylamıştı.

Bunu benim için neden yapmadı?

Sağlam bir temele ihtiyacım vardı. Sağlam bir zemin *istedim*. Bu yeni belirsizlik dünyasında tutunacak bir şey. Yine de Nova'dan bahsetmek kendimi daha da kaybolmuş hissetmeme neden oldu.

Biz yanından geçerken Katelyn boynunu büktü, belli ki kanepede uyuyan kişiye bir göz attım. Kolu kırık olan çocuk, diye tahmin ettim.

Duvarda bir aile fotoğrafı gördüm, içinde anneleri olduğu belli olan yaşlı bir kadın da vardı. Ama burada görünmüyordu. Bir yere mi gitmişti? Yoksa şerifle boşanmışlar mıydı?

Katelyn ve şerifi mutfağa kadar takip ettik. "Acıktınız mı? Babam arkada ızgara yapacak," dedi ve bir barbekünün yan tarafını görebildiğim pencereye doğru başıyla işaret etti. "Benzin tasarrufu yapmaya çalışıyoruz ama

Ayrıca son buz da eriyip bozulmadan önce elimizdeki eti yememiz gerekiyor."

"Misafirperverliğiniz için gerçekten minnettarız."
Gülümsedim. "Size ne kadar teşekkür etsek azdır."

Katelyn, "İnsanlar zamanlarda bir araya gelmeli," dedi.
"Görünüşe göre sizin şehriniz de bunu yapıyor," dedim.
"Öyleyiz. Ama Silver Creek küçük bir yer." Endişeyle babasına baktı. "Daha büyük kasabalar daha korkutucu olabilir."

Gerçekten anlamadığım bir an vardı.
babasına bakmadan önce bakışlarının babasında asılı kaldığını anladı.

uzakta. "Tuck'ın biraz tıp eğitimi var ve Brent'in koluna bakacak," dedi. Şerif boğazını temizledi ve Tuck'ın sırtını sıvazladı. "İstekli olmanızı takdir ediyorum ama dediğim gibi, eğer eğitim seviyenizin üzerindeyse, bize doğruyu söyleyin."

"Evet, efendim," dedi Tuck. "Yapacağım."

Tezgaha yaslandım, kalçamın arkasına temas ettiğinde yüzümü buruşturdum.

Bir gün önce yara sargımı değiştirme şansım oldu, bu da yarılmasına neden oldu. *Harika*. Başa döndüm. Tuck'ın birkaç gün önce tenimde gezinen sıcak elleri gözümün önüne geldi ama acının zihnimi bundan uzaklaştırması için kalçamı tekrar tezgâha bastırdım.

Hafıza.

Oturma odasından yumuşak bir çığlık geldi ve Katelyn kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Hemen geliyorum
Geri dön," diye mırıldandı. "Baba, biraz Tylenol ve bir bardak su getirir misin?" diye sordu odadan aceleyle çıkarken.

Şerif arkasındaki dolabı karıştırıp bir şişe Tylenol çıkarırken, "olsun," diye mırıldandı.

Şerifin eline birkaç hap sıkıştırmasını izleyen Tuck'a baktım. Bir sempati patlaması hissettim. Bu olmalı
Çocuğunuzun ve küçük kardeşinizin acı çekmesini izlemek ve hiçbir şey yapamamak çok zordur.

Şerif Tuck'a, "Eğer o kola hazırsan, şimdi tam zamanı," dedi.

Tuck gergindiyse bile bunu belli etmedi. Neden gergin olmadığını da bilmiyordum. Bir kemik kırmayalı yıllar olmuştu. Şerife de itiraf ettiği gibi, bunların hepsi hayvan kemikleriydi. Ama Tuck başını salladı. "Kesinlikle."

Charlie boğazının arkasından bir ses çıkardı. karamsarlığın sese dönüşmüş hali gibiydi. Tuck'ın çenesindeki bir kasın gerildiğini görsem de Charlie'bakmadı ya da ona hitap etmedi.

"Teşekkürler. Beni takip edin."

Tuck ve şerif odadan çıktılar. Charlie'ye baktım ve o da gözlerini devirdi. "O artık bir doktor çünkü Birkaç kez veterineri izledin mi? Ne yanlış gidebilir ki?" diye mırıldandı mutfaktan çıktıklarında. "Ciddi misin? Şerif bir yabancının, bir veterinerle konuşmasına izin verecekse bir çiftlikte yaşırdı, çocuğuna dokunurdu."

Ben de biraz şüpheliydim. Ben de çiftlik hayvanlarıyla yaşamıştım ve veterinerin ara sıra bir kırığı düzeltmek için çağrıldığını hatırlıyordum, ama bu prosedürlerden birini kendim uygulayamayacağıma emindim. Yine de Tuck bu tür şeylerle her zaman benden çok daha fazla ilgilenmişti. Ayağa kalktım ve oturma odasında diğerlerine katılırken Charlie'ye benimle gelmesini işaret ettim.

Genç çocuk kanepede yatıyordu, kız kardeşi oturabilmesi için ona destek olurken yüzü buruşmuştu ve bir yudum suyla hapları aldı. Charlie'yi gördüğünde gözleri büyüdü. "Profesör Tecton."

Charlie'nin sırtışı anlıktı. "Hizmetinizdeyim." Boş boş bakan şerife baktı. "Depremler yaratabilirim. Ya da... bilirsiniz, karakter yapabilir."

"Brent," dedi şerif, Charlie'yi görmezden gelerek ve elini Tuck'ın omzuna koyarak, "bu Tuck Mattice. Koluna bir göz atacak ve acını hafifletmek için yapabileceği bir şey olup olmadığına bakacak." Katelyn küçük kardeşine güven verici bir gülümseme verdi ve Brent başını arkaya yasladı.

yastıklara yasladı. Adamın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve sonra dik durup kısa bir tabureye uzandı arkasında. Kanepenin yanına çekti ve Tuck'a oturmasını işaret etti.

"Teşekkür ," dedi Tuck . Charlie ve ben kanepenin üzerini görebilmek için biraz daha yaklaştı, ama yine de kapının girişinde durdu. Şerif ve Katelyn Tuck'ın arkasında gözlemlediler.

"Kolunuza çok nazikçe bastıracağım," dedi Tuck. "Biraz acıyabilir ama kemiklerine neler olduğunu hissetmeye çalışacağım." Çocuk başını salladı ve kolunu Tuck'a doğru tuttu, Tuck da bir dakika içinde kolundaki askıyı çıkardı. "Bükebiliyor musun?" Tuck sordu.

Brent başını salladı. "Hayır."

Sonra Tuck çocuğun ön kolunu tuttu, ellerini değerlendirmek için kullanırken bakışları başka yöne kaydı, parmaklarını gezdirdi

dirsek bölgesinden. Elleri büyüktü ama başparmakları oraya buraya bastırırken çok nazik görünüyordu. Brent'in yüz ifadesi acılıydı ama geri çekilmedi.

Birden Tuck'ın yanında çömelmiş Çiftliğimizdeki veterinerlerden biri keçinin bacaklarından birini kontrol ediyordu. Hayvanın nasıl yaralandığını ya da tedavinin ne olduğunu hatırlamıyordum ama bunun nedeni veterineri izlemememdi; Tuck'ı , onun dikkatinin dağılmamasından yararlanarak

Öyle bir şeydi ki, gözlerimi onun üzerinde gönlümce dolaştırabilirdim. Tuck soru üstüne soru sormuştu, anlamak istiyordu, yardım etmek istiyordu. Ben de memnun olmuştum. Onu izleme fırsatı bulduğu için çok mutluydu ama aynı zamanda çok ilgilendiği o yaralı keçiyi de mantıksız bir şekilde kıskanıyordu.

Hatıra tam olarak açıklayamadığım bir şekilde canımı yaktı, eski bir yara izi aniden gerildi.

"Düştüğünüzde kendinizi ellerinizle mi tuttunuz?" "Ben..."

Sanırım öyle. Evet."

Tuck, Brent'in kolunu yavaşça göğsüne geri koydu ve şerife döndü. "Kolu kırık değil, sadece

çıkık. İsterseniz dirseğinin hizalanmadığı yeri hissedebilirsiniz."

"Emin misin?"

"Hem de çok. Dinle, dediğim gibi, ben doktor değilim." Gözleri kısa bir an için uzaklaştı. "Eğitimim sınırlı. Ama biliyorum ki kemik doğru yerleştirilmezse düzgün iyileşmeyecek ve ağrıya neden olmaya devam edecek. Yerine oturtmak ağrıyı neredeyse anında azaltacaktır. Sonra da tam olarak kullanabilmesi için doğru şekilde iyileşecektir."

Katelyn'in gözleri büyüdü ve Tuck'a seslenmeden önce babasına baktı. "Bunu yapabilir misin?"

"Evet, sanırım öyle."

Şerif isteksiz bir şekilde başını salladı. "Brent," dedi, "Tuck'ın kemiğini hizalamaya çalışmasına izin verecek misin? Birkaç dakika acıyabilir."

"Sadece birkaç dakika mı?" diye sordu çocuk.

"Evet," dedi Tuck. "geldiğince hızlı olmaya çalışacağım. Yine de cesur olman gerekecek, tamam mı?"

"Cesur olabilirim."

"Harika." Tuck Katelyn'e doğru döndü. "Daha fazla gazlı bezin var mı?"

"Evet. Eczaneden alabildiğim kadar malzeme aldım. Alçı bezi bile aldım."

Tuck gözlerimle karşılaştı ve ben sanki birkaç dakikalığına görünmez olmuşum da aniden onun bakışları altında yeniden belirmişim gibi hafifçe . "Emily, gidip malzemeleri getirir misin? Ve bir kase su?"

"Malzemeler banyoda," dedi Katelyn. "Sağdan ikinci kapı. Mutfak lavabosu da temiz suyla dolu."

Gözlerimi kırıştırdım, ayaklarım hareket ettikçe sözcükler kaydediliyordu. "Ben... tabii. Tamam." Hızla banyoya doğru yürüdüm ve birkaç dolabı açarak açılmamış malzemeleri bulup topladıktan sonra oturma odasına döndüm. Tuck'ın olduğu yere doğru yürüdüm ve malzemeleri kanepenin ucuna yerleştirdim.

"Teşekkür ," diye mırıldandı dalgınca. Seçmişti Brent'kolunu tekrar yukarı kaldırmış ve başparmaklarıyla etine bastırıyordu. Dik durdum ve bir şeyler almak için mutfağa yöneldim.

Su. Charlie olduğu yerde durmuyordu ve oturma odasından dışarı döndüğümde onunla çarpıştım, küçük bir çığlık attığımda taşıdığı su kabı gömleğimin üzerine sıçradı ve kap gürültüyle yere düştü. Arkamda Brent'in bir çığlık attığını duydum. Kafamı çevirdiğimde Tuck bize ters ters baktı, derin bir nefes aldı ve tekrar yaptığı işe odaklandı.

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim. Özür dilerim," dedim eğilip kâseyi kaldırırken. Tanrım, kendimi palyaço gibi hissediyordum. Charlie ve ben eve girdiğimizde Katelyn çok şaşırılmış görünüyordu. Ama içinde Gerçeklik mi? Çoğunlukla işe yaramazdık. Tanınabilir yüzler ama daha fazlası değil. Tuck ünlü muamelesi görmeliydi. Birkaç hayvan kemiğini düzelttiğini hatırlıyordu ve şu anda aile üyelerinin kemiklerini düzeltmeye çalışıyordu. yaralı kolu. Sadece bu da değil, bunu yapabileceğinden emin görünüyordu.

Charlie de eğildi. "Bunun için üzgünüm."

"Sadece bir kazaydı," dedim kısık bir fısıltıyla. "Sen bir havlu getir ve bunu temizle, ben de bir kase daha su getireyim." Bana sinirli bir bakış attı ve hemen ayağa kalkıp banyoya önce küçük bir gülümsemeyle kapattı.

Bir dakika sonra suyla birlikte oturma odasına geri döndüğümde Charlie ortalığı temizliyordu ve Tuck da Brent'in hemen arkasındaki kanepede oturuyordu.

Brent'in kolunu düz tuttu. Tuck'ın kendi dirseğini çocuğun iç kolundaki kıvrıma koyup elini kavradığını izledim. Sonra diğer eliyle Brent'in bileğini tuttu ve Brent'in çığlık atmasına neden olan hızlı bir hareket yaptı.

Bir kemiğin yerine otururken çıkardığı ses kulaklarımı doldurdu. Katelyn'in nefesi kesildi ve Tuck Brent'in kolunu bırakıp tabureye geri oturduğunda şerif küçük bir sarsıntı geçirdi. "Bu işe yaramalı," dedi. "Bükmeyi dene ve nasıl hissettirdiğini gör."

Brent bir dakika boyunca sessiz kaldı, gözleri kapalıydı, acılı ifadesi yavaş yavaş düzeliyordu. Sonra kolunu hafifçe kaldırdı ve önce yukarı sonra aşağı doğru bükte. "Daha iyi," dedi.

Katelyn küçük bir hıçkırık çıkardı ve elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım, Tuck. Bu kadar mı? Her şey düzeldi mi?"

"Evet, öyle. Ama üzerine bir alçı koymak istiyorum, böylece kendi kendine iyileşmeden önce tekrar hizasını bozmaz. Dürüst olmak gerekirse, genellikle yapılan şeyin bu olduğunu bilmiyorum, ama malzemeleriniz var ve kesinlikle zararı olmaz."

Dikkatle ve bilerek Tuck'a yürüdüm ve su kabını, yer açmak için kanepeden çekilmiş olan sehpanın üzerine koydum.

Tuck, Brent'in koluna bir parça gazlı bez sardı. Etkili ve sakindi. "Alçı bez şeritlerini ıslatıp bana vermek ister misin?"

Nefesim , sinirlerim gerildi. Ama diz çökerken başımı salladım, yüzümü buruşturmamaya özen .

Kalçamdaki yara. Bu küçük çocuğun günlerdir çektiği acının yanında bu hiçbir şeydi. Ayrıca, en azından daha önceki sakarlığımı ve Tuck'ın dikkatini kaybetmesine neden olmamı telafi etmeye çalışabilirdim. Gazlı bezle işini bitirdi ve sonra elini ilk alçı bezi parçasına uzattı. I

suya daldırdı, hafifçe sıktı ve sonra ona uzattı. Parçaları Brent'in koluna yerleştirmeye başlarken, "Bu en güzel alçı olmayabilir," diye mırıldandı. "Ama işe yarayacaktır. iş."

Brent'in gözleri kapanmıştı ve uykuya dalmaya başlamış gibi düzenli bir şekilde nefes alıyordu. "Bu artık acımıyor baba," dedi Brent, kelimeleri bulanıklaşarak. Zavallı çocuk muhtemelen günlerdir iyi uyuyamamıştı. Tuck ve ben sessizce çalışarak bir ritim tutturduk. Daldır. Sıkıştır. Elle. "Şunun kenarına bir parça koyar mısın?" Tuck başını az önce yerleştirdiği şeride doğru eğerek mırıldandı. Başımı salladım ve ona doğru eğildim, kolumu onunkinin üzerinden geçirerek şeridi Brent'in koluna yerleştirdim. Tuck'ın vücudunun sıcaklığını hissettim ve teninin kokusunu aldım, benim

Elim hafifçe sarsılıp tırnağım Brent'in açıkta kalan eline sürtündüğünde kalp atışlarım hızlandı. Çocuk irkildi, gözleri fal taşı gibi açıldı ve elimi hızla geri çektim. "Çok özür dilerim," diye fısıldadım.

Tuck içini çekti ve şeridi kendisi yeniden düzenledi. Brent'in gözleri tekrar kapandı ama ben sağlam tırnaklarımdan birinin tam üstünden küçük bir parça kan aktığını görünce irkildim. başparmağı. Çoğunlukla, yaşadığımız zorluklar yüzünden yırtık pırtık ve kırıktilar. Bir zamanlar modanın zirvesinde olan bu tırnaklar şimdi sadece berbat görünmekle kalmıyor, aynı zamanda gülünç de görünüyordu. Çünkü onlar birisinin tırnaklarıydı.

Fiziksel olarak az şey yapması beklenen biriydi. Ve *çok az şey yapmak* şu anda pek bir seçenek değildi.

Tuck, Brent'in kolunu yavaşça göğsündeki artık açık olan askının koydu. "Çabuk kurur," diye fısıldadı, ayağa kalktı ve boynunu uzattı. Katelyn Tuck'a doğru adım atıp kollarını ona doğru uzatırken ben de su kabını alıp ayağa kalktım. onun etrafında. "Teşekkür . Burada olduğun için çok ."

Tuck bir an için kaskatı ve beceriksiz göründü ama sonra rahatladı ve fiziksel minnettarlığı kabul etti. Ve ben yapamadım minnettarlıkla kucaklanmayalı ne kadar geçtiğini merak yardımcı oldu. Ya da herhangi bir kucaklaşmanın, doğrusunu söylemek gerekirse.

"Yardım edebildiğime sevindim," dedi kadın uzaklaştığında. "İnsanın zihninin örümcek ağlarında asılı kalan düşün." Gülümsedi, tatlı ve biraz da utangaçtı. Kalbim garip bir şekilde çarptı ve suyu atmak için arkamı döndüm, kapı aralığına yaslanmış sıkılmış görünen Charlie'den uzak durmaya dikkat ettim.

Arkamda, Brent'in yumuşak bir horlama sesi çıkardığını duydum. Derin ve huzurlu bir şekilde uyuyordu. Ve şimdi iyileşebilirdi.

* * *

Şerif kasabalarına giden yollarda ilk vardiyayı alan adamları kontrol etmek ve toplum merkezine uğramak için dışarı çıkarken biz de Katelyn ve Brent ile birlikte akşam yemeğimizi yedik. Izgara tavuk, konserve yeşil fasulye ve marketten aldığım ekmekler o güne kadar yediğim en lezzetli yemeklerden biriydi ve dünyanın olmasa bile Amerika'nın en iyi restoranlarından bazılarında yemek düşünürsek bu da bir şey ifade ediyordu. O tarladan çıktığımızdan beri atıştırmalık yiyeceklerle idare ediyorduk ve yediğimiz şeyler için minnettar olsam da Bulmayı başardığımız az miktardaki yiyecek neredeyse açlıktan ölmemizi sağlamıştı. Bir haftadan az bir süre geçmişti ve yemek yepyeni bir anlam kazanmıştı. Bundan sonra yemeklerimizi nereden bulacağımızı düşünmek istemiyordum çünkü "neredeyse açlıktan ölmenin" gerçekten açlıktan ölmekten çok farklı olduğunun farkındaydım. Gerçek şu ki, pek çok şey hakkında düşünmek istemiyordum ve şimdiye kadar bu biraz Amaç sadece medeniyeti bulmak ve eve dönüş yolunu bulmak olduğu için kolaydı.

Ama şimdi, eve dönüş yolunun bir yığın soruyla dolu olduğu ve Leonard'ın genel felsefesine bakılırsa, epeyce tehlikeli olduğu açıkça ortaya çıkmıştı.

Charlie mutfakta mutlu bir şekilde Brent'e gittiği film setlerinden birinden bir hikaye anlatıyordu, neşeli ve canlandırılmış ve belli ki kendini rahat bölgesinde hissediyor. *İyi oldu.* Bırakalım rahat etsin çünkü içimden bir ses ileride pek de rahat olmayacağını söylüyordu. En azından yakın gelecekte.

Tuck önce bitirdi, Katelyn'e yemek için teşekkür etti ve kim bilir nereye gitmek üzere çıktı. Brent oturduğu yerden yemeğini ağzına götürürken bir yandan da bana ve Charlie'ye sorular soruyordu. Küçük kardeşini izlerken Katelyn'in yüzündeki rahatlamış ifadeyi fark etmeden edemedim, çektiği acının artık kontrol edilebilir olduğu belliydi. Tuck sayesinde.

Temizliğe yardım ettikten sonra Katelyn onu yukarıya kadar takip etmemi istedi ve dolabından kanvas bir sırt çantası çıkarıp, içinde bir çift kısa, bağcıklı yürüyüş botu olan bir yığın kıyafetle birlikte bana uzattı. "Botlar sekiz numara," dedi. "Yeterince yakın mı?"

Bunlar ayaklarınızı onlardan daha iyi koruyacaktır." Bir kadının içinde öldüğü kanvas spor ayakkabıları işaret etti; bunlar yırtık pırtık terliklerden daha iyiydi ama

Neredeyse sıcak bir çift yürüyüş botu kadar iyi.

Eşyaları ondan aldım. "Evet. Teşekkür . Yedi buçuk numara giyiyorum. Bunlar harika olacak. Gerçekten minnettarım."

"Flanel gömleğin altında kalın bir çift çorap var. Fanila annemin. Onun için sorun olacağını sanmıyorum. O tanıdığım en cömert insandır." Gözlerinde yaşlar parıldadı ve keskin bir nefes aldı. "O çok mutlu olacak.

Burada olmadığı için çok kızgın. O da senin müziğini seviyor."

"Nerede o, Katelyn?" Sessizce sordum, endişeyle beni hareketsiz bırakıyor.

"Vegas. O bir öğretmen ve gelecek vadeden eğitimciler konferansına davet edildi." Gözlerinden bir damla yaş süzüldü. yanak. "Heyecanlıydı ama gergindi de. Hiç bu kadar çok seyahat etmemişti... ve sonra bu. İyi olup olmadığını bile bilmiyoruz."

"Aman Tanrım." Kıyafet yığınına yere bıraktım ve elimi alnıma götürdüm. "Ama uçakta değildi. Sadece konferansta mıydı?"

"Evet. Otelindeydi. Işıklar sönmeden önce babam onunla konuşmuş. Belki de elektriğin orada bile olmadığını söyledi. Belki de şu anda eve gidiyordur diyor." Katelyn gözlerini kırptırdı. "Babam kendini kasabayı koruma işine verdi. Sanırım bu onu akıllı başında tutuyor. Brent ve diğer her şeyle birlikte, çok fazla şey oldu."

Burnunu çekti. "Çok özür dilerim. Nova'nın evime girdiğine ve annem için bir bebek gibi ağlamaya başladığıma inanamıyorum."

"Tepkiniz tamamen normal. Ama sen devam etmelisin İyi olduğuna inanarak. Ben de annem için aynısını yapıyorum.

Onlar iyi. "

Katelyn başını salladı. ". Ve sen de iyi olacaksın. Zor olacak ama sen Nova'sın. Her şeyi yapabilirsin."

Başımı salladım ve sonra bir adım öne çıkıp Katelyn'i kollarımla sardım, o da bana sarıldı. "Şu anda her şey çok belirsiz geliyor. Ama iyi olacağız. Ve bu iş bittiğinde, sana konserim için ön sıradan bilet göndereceğim."

Vıcık vıcık bir kahkaha attı. "Tamam. Şimdi kıyafetimi planlamaya başlayacağım."

Gülümsedim. Benden daha genç bir kızın beni rahatlatması beni de rahatlattı ve kendime olan güvenimi artırdı. Tuck baskı altında soğukkanlıydı. Güçlüydü ve bir şeyler biliyordu. Ve Charlie beni önemsiyordu. Ama kendimi daha önce düşündüğüm gibi tamamen işe yaramaz biri değildim. Arada sırada "yetişkin" olabilirdim.

gerekli. *Nova* olmuştum. Neredeyse yükselmişim. Ve korkmama rağmen bu zorlukla zarafetle yüzleşeceğim gerçeğine tutunacaktım. Ve bu travmatik döneme dönüp baktığımda kendimle gurur duyacaktım.

Bir süre sonra ikimiz de geri çekildik ve Katelyn komodinine doğru yürüdü, çekmeceyi açtı ve bir şey çıkardı. Bana uzattığında, gözümü kırıştıtarak baktım. Bir sustalı bıçak.

"Geceleri korkutucu oluyor. Her şey tamamen karanlık ve sessiz ve ben, şey, bunu babamın koleksiyonundan aldım. Başka bıçakları da var, merak etme. Al bakalım. Bu düğmeye basacaksın," dedi Katelyn ve keskin bıçağın dışarı çıkmasını gösterdi. Kapadı ve avucumun içine koydu. "Buna ihtiyacın olacağını söylemiyorum ama..." Kaşlarını çattı, bir an durakladı. "Babam bir kadının kendini korumak için her zaman hazırlıklı olması gerektiğini söyler." Panjurların arasından pembe gün batımının parladığı sağ tarafımızdaki pencereden dışarı baktı.

"Söz ver

İhtiyacın olursa bunu kullanacaksın."

YİRMİ İKİ

Emily

Beşinci Gün

Kasaba gözden kaybolurken, sırt çantamı bırakıp Goodfellows'ların evine koşmak ve kalmama izin vermeleri için onlara yalvarmak için panik içinde bir istek duydum. El yapımı yorganın ve erkeklerin olduğu üst kattaki odaya kapanmak. zaten kasabanın çevresini koruyorlardı. Orada bir nebze de olsa güvenlik vardı ve şimdi

Eve doğru yola çıkarken, aynı zamanda neyle karşılaşacağımı bilmediğim bir dünyaya da adım atmıştık. Ayaklarımızın üzerinde.

"Berbat bir durum," dedi Charlie. Güneş henüz tam olarak doğmamıştı ama gökyüzündeki renk çizgileri yolumuzu aydınlatacak kadar parlaktı.

"Bunu bir yürüyüş gibi düşünelim," dedim. "Her şey bittiğinde ve eve döndüğümüzde, hayatımızın en iyi formunda olacağız. hayatlar." Turuma harika görünerek çıkacaktım. Ve tamam, belki turne birkaç ay ertelenirdi.

Ülkenin büyük bir bölümünde yaşanacak felaketi göz önünde bulundurarak, ancak kendime izin veremezdim.

gerçekleşmeyeceğine inanıyordum. Hayallerimin gerçekleşmesi için çok uzun süre ve çok çalışmıştım ve bu kadar kolay vazgeçemezdim. Charlie gibi *davranamazdım*.

başla çıkmak için yapmamızı önerdi, ama olumlu düşünmek kötü bir şey değildi. Aslında, bunun gerekli olduğunu düşünüyordum.

"Evet. Bir yürüyüş. Tamam. Fena fikir değil," dedi Charlie. "Bir süper kahramanı canlandırdığım şu film için anlaştım. Çekimler bu sonbaharda başlıyor. Yırtık pırtık olacağım."

Başımı salladım. "Dün gece ben de nasıl yardım istediğimi düşünüyordum," dedim. "Yapacak çok şey olacak, biliyor musunuz? Felaketten etkilenen insanlar için o kadar çok para toplanacak ki.

ve belki de evlerinden sürüldüler. Duyacağımız korkunç hikayeleri sadece hayal edebiliyorum, değil mi?"

"Doğru," diye kabul etti Charlie. "Hollywood ve müzik endüstri her gibi hareket edecek. Düzinelerce teleton olacak."

Önümdeki tüm fırsatları düşününce neşelendim. "Ve maratonlar."

"Walkathons."

"Aynen öyle. O telefonlarda olmalıyız, Charlie. Biz Bu amaç uğruna bitiş çizgilerini geçmeli ve hatta belki de-" Ona bakarken bir nefes aldım, yeni bir fikir

"Bir yardım konseri ver!" "Bu harika bir fikir Emily. Büyük ayrıcalıklar büyük sorumluluk."

"Aynen öyle." Belki de yoldayken bunun için bir single yazmaya başladım.

İleride, Tuck'ın yumuşak yürüyüşünde bir değişiklik yoktu ama omuzlarının hareket ettiğini gördüğüme yemin edebilirim, çünkü uzun uzun iç çekti ve sonra yavaşça bıraktı.

O sırt çantasını omzunda daha yükseğe , ben de benimkini. Şerif, Katelyn'in bana verdiği sırt çantasının yanı sıra Tuck ve Charlie için iki tane daha vermişti; bunların arasında uyku tulumları da vardı. Ayrıca Tuck'a başka eşyalar da vermişti. birkaç gün yetecek kadar yiyecek, bir matara su, bir ilk yardım çantası, biraz kibrit, bir harita...

Çok cömert davrandılar ve bunun büyük ölçüde Tuck'ın şu anda ağrısız ve iyileşmekte olan oğullarına ve kardeşlerine yardım etmesinden kaynaklandığını biliyordum.

Daha önce yaptığımız gibi onun ayak izlerini takip ettik. Uçaktan Silver Creek'e giderken hızlandı ve haritayı çıkarıp bir süre inceledikten sonra durdu ve tekrar katlayıp sırt çantasına geri koydu.

Ve dürüst olmak gerekirse? Bu durumda yönlendirilmeyi takdir ettim.

Tuck çok doğal bir şekilde bana ve Charlie'ye liderlik etme görevini üstlenmişti. Sorumluluğu üstlenmek. Önümüzdeki yolu çiziyordu. Ve onun rolü için minnettar olmama rağmen, bir parçam da şöyle hissetti

Tuck'ın tek başına yürümekten daha mutlu olduğu gerçeğine mantıksızca içerliyordu.

Çok yalnız biriydi. Her zaman tek kişilik bir gösteriydi. Ergenlik çağında başlamış ve annesi öldüğünde bir milyon katına çıkmıştı.

Ama her zaman böyle değildi. Nefret ettiğim kısım da buydu. Bir zamanlar, biz bir çifttik. Bir zamanlar beni dışlamamıştı. Ve bazen, zihnim sessizken ve Tuck'ı düşünürken, şu anda olduğu gibi, tek merak ettiğim neyi yanlış yaptığımdı.

Orada burada terk edilmiş arabaların ve kamyonların yanından geçtik, bazılarının ön kaputu açıktı, içleri simsiyahtı. sönmüş olan bir yangının kanıtları. Tuck araçlardan birinin içine eğildi ve torpido gözünü karıştırdı,

Ayağa kalktığı anda sırtıyordu.

birkaç yiyecek. Charlie ve ben yaklaştık. "Üç Meyveli Roll-Up!" Dedim, sesim heyecanla yükseliyordu.

Birini bana, birini de Charlie'ye attı. "Birisi çocukları için torpido gözüne atmış ve unutmuş. Şanslıyız."

Ambalajı yırtarak açtım ve kırmızı yapışkan tatlıdan bir parça kopardım, daha ağzıma koymadan ağzım tadıyla buruştu. "Oh, bu çok güzel," dedim,

Tuck ve Charlie de kendilerininkini açınca emmeye başladım.

Kendininkinden bir parça koparıp dilinin üzerine koyarken gözlerim Tuck'ınkilerle buluştu. Bana bakarken gözleri yumuşamış gibiydi ve acaba o da eskiden nasıl öpüştüğümüzü hatırlıyor muydu?

Çocukken bunları yer, top haline getirir ve sonra hepsini ağzımıza atardık.

Charlie'kurutulmuş meyveleri ambalajından çıkarırken çıkardığı ses beni çocukluk düşüncelerimden uzaklaştırdı ve Etraftaki boş araçlara baktı. "Bütün bu insanlar gitmiş. Nereye gittiler?"

"Ev, eminim. Yanından geçtiğimiz araçların neredeyse hepsi Missouri plakalıydı. Bu insanların çoğunun arabaları ya da kamyonları öldüğünde evlerine yürüyerek gittiklerini tahmin ediyorum," dedi Tuck.

Sabah soğuk ama aydınlıktı ve ben gözlerimi gölgeledim. Yürüdüğümüz asfalt arka yolun ötesine bakmak için. "Dışarıda çiftlikler var gibi görünüyor," dedim.

Charlie bize katılırken, "Belki içlerinden biri öğle yemeği yer," diye önerdi. "Çünkü bir meyve dürümü yeterli ."

"Belki içlerinden biri daha fazla şey biliyordur," dedim.

Tuck başını salladı. "Sadece bir saattir yürüyoruz. birkaç saat. Burada elektrik olduğuna dair hiçbir işaret yok ve çalışır durumda tek bir araca bile rastlamadık. Buradaki koşulların Silver Creek'tekiyle aynı olduğunu söylemek yanlış olmaz. Bu insanlar çömelmiş ve bekliyorlar. Her şeyi olduğu gibi kabul edeceğiz."

"Daha fazla yiyecek için torpido gözlerini kontrol edelim mi?" Ben sordum.

"Şimdi olmaz. Bu sadece bizi yavaşlatır ve Goodfellows bize önümüzdeki kısa süre için yetecek kadar verdi. Eğer azalmaya başlarsak, birkaç araba bulur ve atıştırmalık bir şeyler ararız."

Tabii başkaları çoktan terk edilmiş arabaları yağmaladıysa. Ama Tuck Tuck'tı ve bunu çoktan düşünmüş olduğundan emindim. Ayrıca, ne kadar uzağa yürürsek, karşılaştığımız tüm arabalar çalışır durumda olana kadar o kadar az terk edilmiş araba göreceğimizi umuyordum. Sonra da eve dönmek için pazarlık yapacaktık.

"Mümkünse bir silah bulmayı da çok isterim," diye mırıldanıyordu Tuck. "Terk edilmiş bir kamyonda bir tüfek rafı görürseniz

ya da buna benzer bir şey olursa bana haber verin."

Doğru. Leonard gibi karakterler yüzünden. Birinin silahını aracında bırakmasının pek olası olmadığını düşünmüştüm ama sanırım asla bilemezsiniz. Ama her tamamen çaresiz değildim. "Geçen yıl spor salonumda kendimi savunma dersi aldım," dedim ona. "Gerekirse , biliyorsun."

Tuck yavaşça bana doğru döndü, yüzü düzgün bir şekilde boştu. "Kendini savunma dersi, ateşli bir silaha karşı pek bir şey yapmaz," dedi. "Ayrıca, insanlar adrenalini seli ile tüm bu tür eğitimleri unutmaya meyillidir."

"Kendini savunma hareketlerinin bir silaha karşı koyabileceğini söylemiyorum, Tuck, ama bir şey olursa kötü bir durumdan kurtulmama yardımcı olabilirler. Ben bir yıldızdım sınıfı," dedim . "Ben *unutmadım*

her şeyi." Koş bana bunca yıldır hiç kimsenin bu kadar çabuk yakalanmadığını söylemişti. Daha sonra bana asılmış olsa bile, kibarca "hayır teşekkür ederim" dememi kabul etmişti.

Bu yüzden iltifatlarının yapmacık olduğunu düşünmedim. Kendimi güçlü ve yetenekli hissediyordum.

Tuck'ın dudağı büküldü ve çok eğlenmiş gibi göründü. İ çenemi kaldırdım, saldırganlığım arttı. Dizlerimi bükerek savunma pozisyonu aldım. "Bana doğru gel."

Tek kaşı havaya kalktı. "Emily. Eğer *üzerine gelirim*, canın yanacak."

"Paranı ağzının olduğu yere koy o zaman. Korktun mu, Tucker?"

Bakışları karardı ve bir heyecan yayıldı.

Tuck sırt çantasını yavaşça yere bıraktı, sonra da bilerek bana doğru yürüdü. Kendi eşyalarımı bıraktım ve tam onu tutup çevirecekken

Sınıfta çalıştığımız şekilde alçaldı ve beni yerden kaldırdı. Beni önce ciyaklatan sonra da güldüren bir çabuklukla çevirdi, güçlü kolları belime dolandı. Çığlık attım ve çırpındım ama

beni sadece daha sıkı sıkı. "Şimdi sınıfın yıldızı kim?" diye sordu, nefesi kulağımda ısıniyordu.

"Beni yere bırak!" Çılgınca kıpırdandım ve Tuck bir ses çıkardı işe yaramaz kıvranırlarım düşünöldüğünde, olması gerekenden çok daha fazla acı veren bir homurtu sesi.

Emirlerime uymak yerine, kolları sadece Demir pençesinden kurtulmak için çırpındıkça sıkılaştı. "Teslim ol ve gitmene izin vereyim."

"Asla." Dizimi kaldırdım ve geriye doğru bir tekme attım, ayağım kaval kemiğini geçip açık havaya doğru kayarken çoğunlukla ıskaladım.

Ama kötü rağmen, şaşkın bir kahkaha atarak beni bıraktı ve ayaklarım yere bastı. Onunla yüzleştım ve sonra hemen sola eğildi. O da benim hareketimi taklit etti ve ben diğer yöne doğru eğilirken küçük bir çığlık attım ve ben bir ses çıkarırken o beni belimden yakaladı.

Bu küçük oyundan pek de üzgün olmadığımı ve sınıf yıldızı statümün test edildiğini belli etmekten korktum ve gerçek hayatta rol yapma söz konusu olduğunda ciddi şekilde eksik buldum.

"Alo? Çocuklar? Bu gerçekten utanç verici. Yapabilir misiniz? Duralım mı?" Charlie'nin sesi çok uzaklardan geliyordu. Ama ben duramadım. Ya da belki de durmak istemiyordum.

Tuck bir koluyla beni döndürdü ve bacağımlı kalçasına doladım, homurdanarak dengesini kaybedip ikimiz de öne doğru devrilirken topuğumu dizinin arkasına bastırdım. Son anda vücudunu öyle döndürdü ki, yolun kenarındaki karlı ilk çarpan omzu oldu. "Ah," diye .

, iki elini de tutup kaldırdım. başının üstünde, onları yere bastırdığım yerde. "Amca de."

Bir kahkaha attı. "Amca diyorsun." "Neden söyleyeyim ki? Burada kazanan benim."

Ve sonra aynı hızla, sırtüstü yatacak şekilde ters çevrildim ve Tuck üzerimdeydi, ellerimi Başımın üstünde ve görünüşte hiç çaba sarf etmeden beni sıkıştırıyor.

Hepsi. Kıpırdandım ve kıpırdandım ve Tuck aynı acı dolu tıslamayı çıkardı, bana bakarken çenesi sıkıldı. "O zaman da kontrolden çıkmıştın, şimdi de kontrolden çıkmış durumdasın," dedi, sesi çakıllı.

Sonra? Kıpırdamadım, kalçalarımı yere koydum ve onun altında gevşedim. Çocukluğumu kastediyordu. Ve tamam, o zaman da ona bir şeyler fırlatmıştım. Saldırmıştım ve eziyet etmiş ve dikkatini çekmek için her şeyi yapmıştı. Bu konuda haksız değildi. Çünkü hiç kimse, *hiç kimse* beni Tuck gibi kontrolden çıkaramazdı. Ve sanırım bu hala doğruydı, çünkü kendimi bilerek ve isteyerek düğmelerine sonucun tadını çıkarmak.

Öfkem tamamen boşaldı ve yerini garip bir boşluğa bıraktı. "Haklısın," dedim. "Ben hiç değişmedim. Benden hâlâ nefret etmene şaşmamalı."

Diğer kolumu bıraktı, üzerimden indi ve tek bir hareketle beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti, böylece vücutlarımız ayaklarımıza ulaştığımızda birbirimize çarptık. İfadesi okuyabildiğimden emin olmadığım şeylerin bir karışımıydı. Biraz öfke , ama aynı zamanda biraz kafa karışıklığı ve hatta belki de şimdi tanıdığım şeyin parıltısı azalan heyecan. Ya da belki de bu benim kendi duygularımın tanımıydı ve ben bunları ona yansıtıyordum Çünkü bu çıldırtıcı adamı hiçbir zaman anlayamamıştım. "Senden nefret mi ediyorum? Senden nefret etmiyorum."

çektim, ondan uzaklaştım ve ceketimi düzelttim, tüm kabadayılığım gitmişti. Sanki bir balonmuşum ve o da bana bir iğne batırmış gibi sönük hissediyordum. *Sen bir satıcısın. Onlar*

sokaktan herhangi bir güzel kızı alıp

Nova'yı yarattı. Hakaret, kaçan son havanın ıslığı gibi kafamın içinde yankılandı. Hayır, artık benden nefret etmiyordu.

Ve o zaman benden nefret etmemişti. Kayıtsız kalmıştı ve tıpkı eski günlerdeki gibi, içgüdülerim bir tepki almak için sahte de olsa bir kavgayı kışkırtmaktı. Herhangi bir tepki. Ve yaptım da. Her zaman yaptım. Ama sonra her şey bitti ve tekrar dikkatini çekmek istiyorsam, kışkırtacak başka bir şey bulmalıyım.

. Tanrım, acınacak haldeydim. Ve aptal *dersimin* de işe yaramaz olduğu ortaya çıkmıştı.

Bir süre daha beni izledi, sanki bir bulmacayı çözüyormuş gibiydi, sonra Charlie'nin sesi duyuldu. İkisi de yolun kenarındaki korkuluklara oturmuş, sırt çantasından çıkardığı kurutulmuş etten bir çubuk yiyen adamın olduğu sağ tarafa bakıyor. "Gidebilir miyiz?" Kurutulmuş etten bir ısırik kopardı, yüzünde küskün bir ifade vardı.

Charlie'ye başımı salladım ve Tuck'a benim bile anlam veremediğim bir şeyler mırıldandıktan sonra sırt çantamı düşürdüğüm yerden alıp Charlie'ye doğru yürüdüm.

Tuck yine ilerlemişti ve Charlie'nin kurutulmuş et paketini sırt çantasının ön cebine geri koyup yolun ortasında benimle buluşmasını bekledim. "Bu çok garipti."

"Biliyorum. Ah, üzgünüm."

"İkinizin nesi var böyle?" "Hiçbir şey. O benden nefret ediyor. Ben de ondan nefret ediyorum." "Öyle görünmüyor," diye mırıldandı.

Ona bir bakış attım ve Tuck'la aramızdaki mesafeyi açmak için yürüyüşümü yavaşlattım. Ne konuştuğumuzu duymasını istemiyordum. "Bu ne anlama geliyor?"

"gibi görünüyordun. Onunla da öyle." "Sadece takılıyorduk, Charlie. Eğlenmiyorduk.

Herhangi bir şey. Beni kızdırdı. Bana çocukmuşum gibi davrandı ve ben de öyle davrandığımı kabul ediyorum. Tüm bunlar birlikte kaynaklanıyor, anlıyor musun? Kardeşler gibi kavga etmek eski bir alışkanlık."

"Yani onun hakkında böyle mi hissediyorsun? Bir kardeş gibi mi?" "Ne gibi? Hayır. Ya da... evet! Evet, uzun zamandır kayıp olan bir kardeş gibi.

tüm aileyi hayal kırıklığına uğrattı ve... adımıza utanç getirdi."

"Adın ne?"

"Mecazi olarak konuşuyorum. Soyadımız aynı değil."

"Bu da demek oluyor ki o senin kardeşin değil."

Ağızımdan bir nefes fırladı. "Anladın sen onu." Ama Charlie'ye baktığımda yüz ifadesinden anladığını söyleyemeyeceğimi anladım. "Her neyse, dinle Charlie." Elini kendi elime aldım. "Bu durumun yüksek duyguları ortaya çıkarması kaçınılmaz. Elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışsak da, bu yolculuk sırasında hiçbirimizin en iyi şekilde davranmayacağını hepimizin kabul etmesi gerektiğini düşünüyorum. Yaşadığımız şey için bir kural kitabı yok, değil mi?"

"Haklısın." Elimi daha sıkı kavradı. "Tek yapmamız gereken bu yolculuğu atlatmak ve eve dönmek. Sonra her şey normale dönecek. Normale döneceğiz."

ama zoraki bir gülümsemeydi. Peki ya şu ifadeye ne demeli? beni yanlış yola mı itti? Bilmiyordum ve bu yüzden bunu az önce duygu yoğunluğu olarak değerlendirdim. Tuck ve ben her zaman inişli çıkışlıydık ve bu durum şimdi daha da kötüleşecekti.

Tuck birkaç yüz metre ilerideki bir virajı döndü ve birkaç dakika boyunca gözden kayboldu. ulaştığımızda, onu yolun kenarındaki çalılardan arkasına çömelmiş, elinde şerifin ona vermiş olması gereken bir dürbünle gördüm. Omzunun üzerinden baktı ve bulunduğu yere doğru acele etmemizi işaret etti. Yetiştığımızde sessizce "Eğilin," dedi. "İleride at sesleri duyuyorum."

"Atlar mı?" Charlie sordu. "Tehlikeli midirler?"

"Atlar değil ama onlara binen insanlar . Bence burada beklemeli ve kime ait olduklarını görmeliyiz."

"Ya kimse onlara binmiyorsa?" Charlie sordu. "Ya onlar... terk edilmiş atlarsa?"

"O zaman bir sonraki yolculuğumuza çıkabiliriz," dedi

Tuck. "Görebilir miyim?" Ben sordum. Dürbünü indirdi

ve

bana baktı, dudakları inceldi ve ben onun hayır diyecekti. Ama sonra dürbünü bana uzattı ve onun yaptığı gibi yeşilliklerin arasından bakabilmem için yana doğru hareket etti.

Mercekleri yüzüme dayadım ve dürbünü yolun bir tarafından diğer tarafına doğru hareket ettirdim. Seyahat ettiğimiz yol son birkaç mil boyunca işyerlerinden arınmıştı; birkaç boş, insansız sebze tezgahı dışında ufukta sadece çiftlikler görünüyordu. Ancak ileride birkaç işyeri vardı ve bunlar arasında başka yönlere uzanan birkaç cadde de bulunuyordu. Burası küçük bir kasabanın dış mahalleleri gibi görünüyordu.

Ve Tuck atlar konusunda haklıydı. Onları ben de duydum ve şimdi yol kenarındaki bir lokantanın arkasından bir tanesinin ön toynaklarını görebiliyordum.

Dürbünü Tuck'a geri vermeye başlamıştım ki siyah beyaz giyimli iki adam lokantadan çıktı, kapı ön camın kırılmış olduğunu görebilmem için bize doğru açıldı. Adamların kapıyı açmasını izledim. Salıncak arkalarından kapandı ve sonra konuşmaya başladılar. Bir saniye daha bakakaldım. "Onlar Amish," dedim. "Aman Tanrım. Amişler. Belki bizi bırakırlar." Amişler... zararsızdı. Amishlerin sadece atları yoktu. Arabaları da vardı!

"Bir ," dedi Tuck, dürbünü benden alarak. Onları gözetlemesini izledim, ağzı kaşlarını çatmıştı.

"Sorun nedir? Amişler şiddete başvurmazlar. Amişlerden korkmamıza gerek yok."

Tuck dürbünü indirmeden, "Şu anda herkese karşı dikkatli olmalıyız," dedi. "Ayrıca Missouri'deyiz."

"Yani?"

"Missouri'de Amish diye bir şey duymadım."

"Nesin sen, Missouri nüfus sayım bürosu mu?"

Sonra dürbünü indirdi ve sabit bakışlarını bana dikti. "Tekrar mı başlıyoruz?"

Gülümsedim. "Şaka yapıyorum. Bir sürü neden olabilir buraya ..." Elimi salladım. Amişlerin nerede yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Pennsylvania. Ohio," dedi Tuck.

"Belki de kesintinin ne kadar uzadığını görmek istediler. Bilirsiniz işte... araziyi tanıyın."

"Neden yapsınlar ki? Amişlerin elektriksiz yaşamak gibi bir sorunu yok. Onlar için bu her zamanki gibi bir iş."

"Doğru, ancak dış dünyadaki hizmetleri kullanıyorlar, Değil mi? Bankacılık ve ne , posta gibi şeyler? Ne olduğunu fark etmiş olmalılar."

"Sanırım haklısın..."

"Az önce bir konuda haklı olabileceğimi mi söyledin?" Elimi göğsüme götürdüm ve nefes alamıyormuş gibi yaptım.

"Çocuklar," diye araya girdi Charlie, "bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Gidip onlarla konuşalım."

Sanki birdenbire ortaya çıkmış ona baktım. Neden Charlie'nin burada olduğunu unutup duruyordum?

Tuck bir dakika daha dürbünüyle bakmaya devam ederken, sırt çantamdan sustalıyı çıkardım ve ceketimin iç cebine soktum. Bunu ona itiraf etmeyecektim ama Tuck, saldırıya *uğrarsam* kendimi savunma becerilerimin beni kurtarmayacağı konusunda çabucak eğitmişti. Amişler konusunda fazla endişeli olmasam da, tedbirli olmak üzölmekten daha iyiydi, değil mi?

Sonunda Tuck içini çekti ve dürbünü indirdi. "Peki. Ben gözcölük yaparsam ve sen de gidip onlarla konuşursan daha güvenli olur.

Her şey yolunda görünüyorsa bana el sallayın. Herhangi bir şekilde ters giden bir şeyler varsa başınızı kaşıyın."

Charlie'nin kolunu çektim ve biraz geri gidip köşeyi döndükten sonra eğildik.

Hemen dönüp tekrar etrafından dolaştım. Yaklaşırken Tuck'a bakmamaya özen gösterdim, bunun yerine elimi kaldırıp bizi fark eden iki adama el salladım. "Merhaba," dedim.

"Nasılsınız?"

Yüzüme Nova'nın gülümsemesini yapıştırdım, dünyada hiçbir şeyi umursamadığımı ve tamamen dokunulmaz olduğumu söyleyen gülümsemeyi. Kendimi gergin ve rahatsız hissediyordum ama bunun nedeni iki adamın da bana gülümseyerek karşılık vermemesi olabilir.

dostça ifadeler. "Ben... Nova ve bu da Charlie," dedim durdukları yere vardığımızda, bize bakıyorlardı şüpheyle.

Soldaki adam yavaşça elini uzattı ve benimkini sıktı. Aşağıya baktığımda parmaklarında dövmeler olduğunu gördüm. Kaşlarımın kalktığını hissettim ama hemen ifademi düzelttim. Amişler hakkında pek bir şey bilmiyordum ama parmak dövmeleri pek de markaya uygun görünmüyordu. İsimlerini söylemelerini bekledik ama söylemeyip birbirlerine baktıklarında bir şeylerin ters gittiği hissi arttı. Sinyal neydi? Tuck'a bir şeylerin ters gittiğini bildirmek için baş parmağımı aşağı mı kaldırmalıyım? Tanrım, neden onu dinlememiştim?

"Merhaba," dedi sağdaki adam, gülümsemesi kesinlikle yırtıcı görünen bir şekilde büyüyordu. *Uh-oh*.

Charlie'yle birlikte geri geri gitmeye başladık ve ben de elimi arkama götürerek aklıma gelen her türlü hareketi yaptım.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?" diye sordu diğeri.

Sonra ben bir adım daha atamadan ikisi de Biri ceketinin cebinden bir silah çıkardı ve beni döndürüp ikimizi de kapalı lokantanın arka tarafına doğru yürütmeye başlarken kafama dayadı.

YİRMİ ÜÇ

Tuck

"Orospu çocuğu!" Kesinlikle Amish olmayan iki Amish adamın Charlie ve Emily lokantanın arkasında. Neredeyse sürüklenirken bile Emily ellerini öfkeyle arkasına götürmeye devam etti ve konuştuğumuz hareket dışında mümkün olan her hareketi yaptı.

Öyle olsa bile, adamların elinde silah olması Emily ve Charlie'yi sokakta tartaklamak bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Kendimi tekmelemek istedim. Birkaç yüz metre bile bu ikisinde bir tuhaflık olduğunu biliyordum. Tam olarak ne olduğunu söyleyememiştim ve bu yüzden kendimi bu duygudan vazgeçirmiştim ama içgüdülerimi dinlemeliydim. Çok fazla şey için övgü alamazdım, ama benim için iki şey olduğunu biliyordum: bilenmiş kaslar ve bilenmiş içgüdüler. İçgüdülerime kulak asmadığım için şimdi Emily ve Charlie kaçırılıyordu.

Dördü de arabanın arkasında kaybolur kaybolmaz ayağa kalktım. Sırt çantamda silah olarak kullanabileceğim ne diye hızlıca düşündüm ama gerçekten hiçbir şey değildi. Kemerimdeki çubuğu bilemek için kullandığım şarap açacağıının üzerindeki küçük bıçak bile körelmiş ve sonunda parçalanmıştı, ben de onu atmıştım. Şimdi çalılıklardan çıkarken elimi o sopanın üzerine koydum. Fazla bir şey değildi ama hiç yoktan iyidir. Hızla yoluma devam ettim.

Caddenin karşısına geçtim ve sonra kendimi lokantanın yan tarafına yapıştırdım, arka taraftaki alanı görene kadar başımı santim santim hareket ettirdim.

Binanın arka tarafındaki otoparkın arkasında ana yola paralel uzanan bir yol daha vardı. Ve diğer yöne doğru iki at vardı, her biri bir at arabasına bağlıydı. Arabalar, belki de iş malzemelerini taşımak için kullanılan tipik at arabalarından daha fazla bölmeye sahip gibi görünüyordu. Ama bu yüzden ne olduğunu göremedim.

-Ya da içeride kimin olduğunu.

Biraz daha dışarı baktım ve adamlardan birinin sırtı bana dönük bir şekilde otoparkın kenarına işediğini gördüm. Onun pozisyonundan yararlanıp düşündüm ama ikinci adamı göremiyordum ve kafasının arkasından vurulma riskini almak istemedim.

Bu düşünceyle ikinci adam arabalardan birinden indi ve aşağı atladı. "et!" diye bağırdı ortağına, o da dönüp diğer arabaya doğru koştu ve sürücü koltuğuna tırmandı. Emily ve Charlie görünürde yoktu, bu yüzden sadece kompartımanlarda olduklarını varsayabilirdim ve eğer adamlar onları orada bırakıyorsa, ya etkisiz hale getirilmiş ya da bağlanmış olmalıydılar.

"Kahretsin," diye mırıldandım, aklım bir kurtarma olasılığından diğerine kalbim hızlanıyordu. En iyi şansım, hareket etmeye başladıklarında onları pusuya düşürmektir. Henüz varlığımdan haberdar olmadıkları için şu anda en iyi silahım sürpriz yapmaktır.

Döndüm ve lokantanın önünden geri koştum, yandaki başka bir işletmeyi geçtim ve yan tarafa doğru ilerledim. I

Bulunduğum yerin arkasındaki yolda yaklaşan toynak seslerini şimdiden duyabiliyordum ve zamanlamanın her şey demek olduğunu bilerek ve silahlı adamın atın dizginlerini tutmak için silahını bir kenara bırakmış olmasını umarak dikkatle dinledim.

Nefesimi tutarak bekledim, atların sesi yaklaştıkça kaslarım gerildi. Atın yüzü saklandığım yerin belirdi, sonra omuzları ve ben tuğlanın arkasından fırlarken nefesimi tuttum. Arabaya doğru koştum,

eğildi ve sonra koltuğun yan tarafına zıpladı. Dizginleri tutan adam kısa bir ses çıkardı
şaşkınlık çığlığı atarak silahı olduğundan emin olduğum şeye uzandı. Hızlı bir nefes alırken kalbim kaburgalarımın çarptı. ve omzuna sert bir tekme attı. Yana doğru sarsıldı, o da koltuğun üzerinde ayağa kalkarken hızla toparlandı, geri almayı başardığı silahı düşürmeden hemen önce havaya ateş etti.

Atlar korku çığlıkları attı, önümdeki şaha kalktı ve hem beni hem de adamı arkamızdaki kompartımanın duvarına çarptırdı. At bir çığlık daha attı ve atın toynakları kaldırıma çarpıp dişlerimi birbirine vuracak ve kulaklarımı çınlatacak şekilde beni sarsarken adam ve ben ikimiz de tutunabildiğimiz yerlere tutunduk.

İçeriden bir çığlık sesi geldi ve boğuk olmasına rağmen kim olduğunu söyleyebildim. *Charlie*.

Dönmeye başladığımda, adamın tekerleğin yanındaki küçük bir çıkıntının üzerine bıraktığı silahı gördüm. *Vay anasını*. I Eğilip silaha uzanmaya çalıştım ama adam ceketimin arkasından tutup beni yukarı çekti, döndürüp çevirdi, böylece şimdi koltuğun karşı tarafındaydık ve ben silahtan daha uzaktaydım. *Anne Siktir!*

Göz ucuyla diğer arabadan gelen bir hareket gördüm; at aynı korkuyu sergiliyor, başını sallıyor ve sürücü onu kontrol altına almaya çalışırken kulak tırmalayıcı çığlıklar atıyordu.

Sonra Emily göründü,

Gözleri kocaman, ağzı açık, yumruğunda bir sustalı ve bileklerinden sarkan ipler. Bön bön baktım ve bu

Bir anlık duraksama, dövüştüğüm adamın kendine gelmesine ve bana doğru hamle yapmasına neden oldu; yumruğu çeneme bir çatırtıyla saplandı.

Dümendeki adam atın kontrolünü ele geçirirken Emily arabanın etrafına tırmandı ama sonra kulakları delen bir çığlık atarak ileri atıldı ve bıçağı adamın boynunun yan tarafına sapladı, sonra da aynı hızla çekip çıkardı, ani kan fışkırmasından eğilerek uzaklaştı. Bir sarsıntı daha geçirdim, midem bulandı ve Emily'ye odaklandım.

mücadele ettiğim adamın elmacık kemiğime sağlam bir darbe daha indirmesini sağladı. *Hay sikeyim!*

Emily'nin bıçakladığı adam dizginleri bıraktı ve at koşmaya başlarken elini fışkıran yarasına götürdü.

Her şey otuz saniyeden kısa bir sürede oldu.

Mücadele ettiğim adamla birlikte öne doğru eğildim, ikimiz de mücadelenin verdiği eforla homurdanırken aynı anda arabanın küçük koltuğunda kalmaya çalışıyorduk. Çevresel görüşümden, Emily'nin bıçakladığı adamın geri çekildiğini gördüm.

ve dengesini kaybetti. Başımı tam zamanında çevirdiğimde Emily'ye çarptığını ve her ikisinin de arabadan ters taraflara yuvarlandığını gördüm.

"Em!" Bağırdım, belimdeki kazığı kavradım ve ani paniğimin getirdiği gücü kullanarak dövüştüğüm adamın gözünü oydu. Acıyla çığlık atarken, keskin sopayı da beraberinde götürdü.

"Em!" Arabanın yan tarafına doğru eğilip Emily'nin ayağa kalktığını gördüm; bıçakladığı adam da ayaktaydı, hâlâ boynunu tutuyordu ve yüzünde öldürücü bir öfke ifadesi vardı. Atların ikisi de hızlanmıştı, yan yana koşuyorlardı, arabalar da onların peşinden zıplıyordu. "Emily! Koş!"

Sadece yarım kalp atışı kadar durakladı, sendeleyerek ilerlemeye başlayan adama baktı, sonra da kaçan arabanın peşinden koşmaya başladı.

Arabamdaki adamın kendini yukarı çektiğini duydum ve yaklaştıkça ağırlığının değiştiğini hissettim. Ama boğazımdaydı ve hızla bana yaklaşan Emily'den İki at da hızını artırsa da arabaya yetişiyordum. Atlamaya , ama neredeyse kesinlikle

ve içeride bağı olan Charlie'yi de bırakacaktım.

O anda, Emily diğer arabaya yetişemezse, onu geride bırakmamak için -ne olursa olsun- atlamaya karar verdim. Eğer bu onun arasında bir seçim olsaydı ve Charlie, onu seçtim, tek bir şüphe olmadan.

Ama bunu yapabiliirdi. Arabayı yakalayabilir ve atın kontrolünü ele geçirebilirdi. Yapabileceğini biliyordum. "Kaç!" Neredeyse üzerime gelen, gözünden kanlar akan, dişlerini göstermiş adama doğru hızla önce bağırdım. Yumruğumu kaldırdım ve çenesine bir sağ kroşe indirerek onu şaşırttım. Adam yere düştü.

Geriye doğru uçarken arkama baktım ve Emily'nin arabaya ulaşmıştı, bir çığlık atarak ona uzandı, bir başka hayal kırıklığı sesi çıkarırken ve hızını artırırken kavrayışı yetersiz kaldı.

Arkasından gelen çarpma, çarpışma ve bağırışlardan ürken at daha hızlı koşmaya başladı. Girdiğimiz küçük kasabanın kenarındaki dağınık iş yerlerini geçmiştik ve şimdi aşağıdaki gibi görünen bir yerden hızla geçiyorduk Şehrin merkezinde binalar daha bol ve birbirine daha yakındı. Ana caddeden bir sokak ötede olmamıza rağmen, arabalar görünüyordu, bazıları park etmişti ve birkaçı Orada burada terk edilmiş, yol kenarına çekilmiş ya da yolun ortasında durarak atların yön değiştirmesine neden olan

Omzumun üzerinden baktığımda tek gözlü adamın dengesini yeniden kazandığını ve bana saldırmak için hazırlandığını gördüm, kısmi körlüğü öfkesi için caydırıcı değildi. Arabanın etrafına bakındım, atlamaya hazırdım, yaralanmayı en aza indirmek için yere düştüğümde yuvarlanmam gerektiğini kendime hatırlatıyordum ama Emily'nin kendini ileri ittiğini gördüm, yoğun bir konsantrasyonla bakıyordu Öne doğru uzanıp arabanın arkasındaki bir şeyi kavrarken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Evet, ! Emily! Tırman!"

Parmaklar omuzlarıma saplandı ve eller boğazıma dolanmadan önce geriye doğru çekildim, nefesim kesildi. Geriye doğru tekme attım, elimi boğazıma götürürken görüşüm bulanıklaştı.

Ellerimi beni boğan adama uzattım, tekrar sıkmadan önce bir nefes alabilecek kadar çekebildim.

Emily ayaklarıyla tutunacak bir yer bulmuştu ve şimdi arabanın yan tarafında hareket ediyordu. Bir an için Süzülüyordum, bayılacağımdan emindim ve o rüya gibi anda onunla gurur duyuyordum. Neredeyse gülecektim.

Tekerleğin yanına tırmanıyor, arabayı sürüklememeye dikkat ederek ağırlığını arabaya . *böyle, Em. Bu iş sende.*

Omuzunun üzerinden bana baktı. sürücü koltuğuna zıpladı. "Tuck," diye bağırdı, arabasını çeken at dörtnala koşmaya başladı, şimdi benim bindiğim arabayla başa baş gidiyordu, Tanrı'dan, hareket edecek yer bırakmayan bir araba tarafından kapatılmamış olmasını umduğum caddenin ortasına doğru. "Işık!"

Gözlerimin önünde karanlık noktalar belirdi, adamın ellerini çekerken başım çarpıyordu, geriye doğru tekmeliyordum ama azalan gücü. *Işık. Işık.* Sonra gözlerim arabanın yan tarafındaki yansıtıcı bir şeye takıldı. Kırmızı bir reflektör ışığı takılıydı.

Emily'nin arabanın sürücü oturduğunu, şimdi çılgınca savrulduğunu ve atların dörtnala koştuğunu görmek, adamın ellerini bırakıp ışığı tutmam ve kendime doğru çekmem için gereken gücü bana verdi.

Neyse ki bir bükülmeye çıktı ve sonra gözlerimin önünde eriyen koyu lekelerle birlikte, adamın kafasının yan tarafına doğru geriye doğru çarptım.

Elleri çözüldü ve ben soluk soluğa bir nefes aldım, etrafımda döndüm, dünya sallanıyor ve ben yüzleşirken göz kırpmıyor Yüzü buruşmuş olan adam vahşi bir uluma çıkarırken eliyle başını tutuyordu.

Emily'ye doğru döndüm, rüzgâr yüzümü kamçılıyordu, araba sallanıyor, yana yatıyor ve sallanıyordu, Charlie'nin hıçkırıklarının sesi kompartımanın içinden yükseliyordu. Emily şimdi dizlerinin üzerindeydi, öne doğru eğilmişti

öne düşmüş ve kontrolden çıkmış atın yan tarafına olan dizginleri kavradı.

Oh, lanet olsun! Yolumuzun üzerinde bir araba vardı ve atım sola, Emily'nin atına doğru sapmak zorunda kalacaktı. dizginleri tutmaya çalışırken ya da -umarım- at ve arabanın araba ile büyük bir tuğla bina arasına sığması için yeterli alanın olduğu yerde sarkıyordu. Gözlerim -şimdi bana doğru eğilmiş, elleri tekrar boynuma uzanan- adam arasında gidip geliyordu. yaklaşan araba ve bina.

Adamdan uzaklaşmak yerine ona doğru eğildim, ancak elleri boşa çıksın diye , vücudumu aşağıya attım, böylece ikimizin de ağırlıkları sağda olacaktı

Arabanın yan tarafına. At, arabanın etrafından dolanarak eğimi takip etti ve sonra güçlü bir kükremeyle ayağa kalktım ve tüm gücümü kullanarak adamın bacaklarını

Adam arabadan dışarı savrulurken arabanın yan tarafına tutunarak onu arabadan aşağı itti ve gürültülü bir çatırtı ile binanın yan tarafına çarptığında bağırması aniden kesildi.

Kendimi geri çekip hızla sürücü koltuğuna tırmanırken ve dizginleri tutarken bile ürperdim.

Yavaşlamadım, henüz değil, onun yerine atı yönlendirdim. Başka bir arabanın etrafından dolandı ve tam Emily kendini atın üzerine çekmiş, dizginleri avucunda sıkarken sağına geldi. *Vay anasın!* " tutun!" diye bağırdım. Emily dörtmala koşan bir atın üzerinde olabildiğince dikkatli bir şekilde geri geri gitti.

İleriye baktığımda sokağın bir grup ağacın arasında çıkmaza girdiğini gördüm ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. , *Em.* Ona ayak uydurdum ve atlar ilerideki ağaçları gördüklerinde yavaşlamak için herhangi bir girişimde bulunmadılar.

Muhtemelen son anda döneceklerdi ve arabalar devrilecekti, hepimiz

ağaçlara çarparak parçalanmış tahta ve kırılmış kemik yığınının dönüşü.

Dört yüz fit.

Emily başını kaldırıp önüne baktı, gözleri
Şimdi daha hızlı hareket etmeye başladığında genişledi, bir kez
tutuşunu kaybetti ve atı kavrayıp yönünü bulurken dondu.

Üç yüz feet.

"Sen iyisin, Em. Bunu başaracaksın," diye tekrarladım.
Başarmıştı. Ona güveniyordum. Atın kontrolünü ele geçirecekti,
öyle olduğunu biliyordum, kalbim göğsümün duvarına
çarpacakmış gibi sert atsa bile. Çocukken cesaretlendirdiğimiz
kaç oyun oynamıştık? *Daha hızlı! Koş! Şu !* Ve o her zaman
başarırdı, sıska bacakları ve demir gibi iradesiyle güçlü küçük
şey. İtti, itti, herkesi şaşırttı.
Çünkü o kadar yürekliydi ki cüssesinin bir önemi yoktu. Emily
kendini ileri atmadan hemen önce başıyla onayladı,
Sürücü koltuğuna garip bir şekilde , at ani sarsıntıya tepki olarak
başını sallıyor ve tekrar hızlanıyor. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

İki yüz feet.

Emily doğrulup dizginleri tuttu ve önüne baktı. "Yavaşça,
Em," dedim kendi hafifçe çekerek. "Kontrolü ele al. İşte bu
kadar. Yoruldular. Durmak istiyorlar."

Daha sert çektim ama çok sert değil ve ikimizin atı da
dörtnala koşmaktan dörtnal koşmaya geçti. Ona baktım ve göz
göze geldik, ikimiz de daha sert çekerken hafifçe geriye
yaslandık.

Yüz metre.

Atlar yavaşladı, dörtnaldan tırısı geçtiler ve Emily'nin
rahatlama sesi çıkardığını duydum, atlar zıplayarak durdular,
ağaçlar sadece yirmi metre önümüzdeydi. Bir an şaşkınlık
içinde öylece oturdum, ellerimde sıkıca tuttuğum dizginlere göz
kırpıttım, parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu. Sonra başım
döndü ve Emily'ye baktım.
Zaten bana bakıyordu, yüzü kıpkırmızıydı, gözleri şok, korku ve
zaferle parlıyordu, ifadesinde duygular birbiri ardına yer
değiştiriyordu.

Vücudumu ileri doğru ittim, sürücü koltuğundan sıçradım ve ona doğru koştum. O zaten ayaktaıdı ve neredeyse kollarıma uçarken uzandım ve onu aşağıya kaldırdım, sırtı arabanın kenarına yaslandı.

Avuçlarıım kaygandı, kanım öfkeyle pompalanıyordu. Kalp Nefesim hızlı halinde gelirken sıçrıyor ve çarpıyordu. Ellerimi saçlarında, yüzünde gezdirdim, gözyaşlarını yumuşattım. ve dudaklarındaki titrek gülümsemenin izini sürdürdü. "İnanılmazdın. Tanrım, Em. Çok iyiydin. Vay anasını. Gel buraya." Onu kendime çektim ve o da kollarını bana doladı, beni sıkıca tuttu ve sonra küçük bir hıçkırık çıkarırken ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdirdi.

Geri çekildim ve ona tekrar baktım. Duramadım. Onu gözden geçiriyor, herhangi bir yarayı gözden kaçırmadığımdan emin oluyor, zarar görmediğinden ve benim bunu bilmediğimden emin oluyordum. Titriyordu, ama aynı zamanda gülüyordu, şok ve dehşet gibi görünen küçük patlamalar ve ikimiz de Ellerimizi birbirimizin üzerinde gezdirirken ağır ağır nefes alıyorduk. "Çok korkmuştum. Aman Tanrım. Bunu biz yaptık. Tuck. Sen ve ben."

"Yaptık. Sen ve ben."

"Bir an için öleceğimi sandım-" "Ama ölmedin. Biz yapmadık. Görmeliydin kendin, Em. Bunu asla unutmayacağım." "Ben de unutmayacağım. Aman Tanrım."

Şaşkın bir kahkaha daha attı ve ben de gülümsedim ama kahkaham hemen düştü. Yüzüm biraz önce atların olduğu gibi kontrolden çıkmış gibiydi, duygularıım da aynı şekilde Kaçak.

Ayaktaydık, göğüslerimiz hızlanan nefeslerimizle yükselip alçalırken bedenlerimiz birbirine yapışmıştı. Teni terden parlıyordu ve gözleri hala yaşlarla parlıyordu, ama aynı zamanda Zafer kazanmıştı, vahşi, cesur ve güzeldi, her zaman hayranlık duyduğum o parlak ruhu önümde parlıyordu.

Dudakları ayrıldı ve ellerini aramızda birleştirdi, ben eğilirken avuçlarııyla ceketimi kavradı.

nefesler birbirine karışıyor, dudaklar-

"Alo? Alo?" Charlie bağırdı, bir hıçkırık çağrısını noktaladı, sesinin tınısı ve varlığının anısı Emily'den uzaklaşmama neden oldu. "Yardım edin!" diye bağırdı. "Birisi Yardım edin!"

Ben uzaklaşıp elimi terden sıırılsıklam olmuş saçlarımda gezdirirken Emily gözlerini kırptıştırarak bana baktı. "Kahretsin Charlie," dedi ikimiz de aynı anda, gözleri irileşmişti.

Döndüm, arabanın arkasına dolandım ve içeriye bakmadan önce kapıyı açtım. Charlie kapının hemen içindeydi, elleri ve ayakları bağlıydı ve bankın koltuğunu arkalığa bağlayan çelik çubuğa bağlanmıştı. Yüz ifadesi vahşiydi, yüzü kıpkırmızıydı, gözleri her yere fırlıyordu.

Charlie'nin yanında geleneksel Amış elbisesi ve düğmeleri açık bir palto giymiş, bağlı ama aynı zamanda ağzı tıkalı, yüz ifadesi Charlie'ninkine çok benzeyen genç bir kadın oturuyordu. *Ne oldu?*

Ne oluyor?

"Oh, Tanrı'ya şükür," dedi Charlie. "Neler olup bittiğini göremiyordum. Sanki cehenneme gidiyormuşuz gibi hissettim!"

"İşte," dedi Emily, beni yan taraftan dürterek. O da arabanın içine bakarken ayağa kalktı. Kemerinin arkasından sustalıyı çıkardı ve bana uzattı. "Bunu bana Katelyn Goodfellow verdi," diye mırıldandı. "Neredeyse unutuyordum." Sustalıyı çünkü sadece eser miktarda kan kalmıştı. Ondan alırken gözlerimiz buluştu ve onun zorlukla kontrol altına alınmış şokunu gördüm - belki de eğilip Charlie'nin bağlarını kesmeden önce yaptıklarını hatırladım.

Kendini neredeyse kapıdan atarken kenara çekildim. Arkama bakmadım ama onun Emily'yi kucakladığını ve birbirine karışan kelimeler mırıldandığını düşündüğüm sesleri duydum.

Kızın bağlarını da kestim ve yere düştüklerinde ağızındaki tıkaçı çıkardı, derin bir nefes almadan önce kekeledi. "Babam mı?" diye sordu.

"Diğer ," dedi Emily arkamdan. "Onu yakalamam gerektiğini biliyordum. Orada olduğunu biliyordum."

"Oh, kahretsin. Tamam," dedim. On beş ya da on altı yaşlarında görünen genç kızın inmesine yardım ettik ve sonra hepimiz aceleyle içeriden inleme sesleri duyabildiğim diğer arabaya koştuk. Kapıyı çektim ve kız bir hıçkırık kopardı, altımdan eğildi ve uzun sakallı yaşlı bir adamın bulunduğu kompartımana tırmandı.

duvara yaslanmıştı, kafasında ya darbe aldığı yerde büyük bir çürük vardı ya da

hepimizin yaşadığı beklenmedik inişli çıkışlı yolculuk.

Ayağa kalktım ve bağlarını da kesmek için içeri eğildim ve sonra kız ağzındaki tıkaçı ona yardım etti. Belli ki yönünü bulmaya çalışırken gözlerini kırıştırdı ve şimdi Ağzındaki tıkaç çıkmıştı, dudağının kanlı olduğunu görebiliyordum, bu da dayak yediğini açıkça ortaya koyuyordu.

"O adamlar çiftliğimize geldiler," dedi kız. "İpimizdeki giysileri ve evimizdeki yiyecekleri çaldılar. Beni götürmeye çalıştılar ve babam onlarla dövüştü, bu yüzden silahlarıyla ona vurdular ve ikimizi de bağladılar ve atlarımızı çaldılar ve arabaları." Derin bir nefes çekti, ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu. Emily ona doğru ve kolunu omuzlarına doladı.

"Artık iyisin. Adın ne senin?"

"Lavina. Bu benim babam, Abram."

"Ben Emily, bunlar da Charlie ve Tuck. Çiftliğiniz nerede?"

"Indiana. Dört gündür seyahat ediyoruz." Kız kollarını kendine doladı, gözlerini kaçırırken yüzünde kasvetli bir ifade vardı. Bir laneti geri çektim. Ne olduğunu hayal edebiliyordum. o arabanın arkasında dört gün boyunca neler olmuştu.

"Indiana'da bir topluluğunuz var mı?"

"Evet," dedi Abram. "Küçük bir topluluk. Bizden birkaç saat uzaklıkta bir hapisane var ve sanırım o adamlar oradan geldiler. Hapisane üniforması giyiyorlardı. Bu yüzden

kıyafetlerimize ihtiyacımız vardı. Ama sonra kafama silah dayadılar ve bizi de aldılar."

"Oturmam gerek," diye inledi Charlie.

"Ah," dedi Emily, kolunu adamın koluna dolayarak. Adam bayılacak gibi görünüyordu. Bakışlarım kollarının birleştiği yere takıldı ve çenemi öyle bir sıktım ki dilimi ısırđım. Ona iyi olup bile sormamıştı. Ne yaşadığını bilmek umurunda bile değildi. "İşte, şurada bir kaldırım var," diye mırıldandı Emily.

Çenemi ovuşturđım, adamın beni boğmaya çalıştığı ve neredeyse başardığı yer yüzünden boğazımın acıdığını yeni yeni fark etmeye başlamıştım. Diğer senaryolar -beni öldürdüğü ve beni kaçırdığı senaryolar- aklıma geldikçe tüylerim diken oldu. geçti. "Başka adamlar da var mıydı yoksa sadece seni kaçıran iki kişi mi?" Abram'a sordum.

"Bildiğim kadarıyla topluluğumuza gelenler sadece onlardı. Tabii biz gittiğimizden beri daha fazlası gelmediyse."

"Onlara geri dönmek isteyeceksin. Eminim çok endişelenmişlerdir. Ve halkını korumak için bir plan yapman gerekecek." Bu düşünce üzerine döndüm, eğildim ve arabanın altından tabancanın kayışını izlediğim yeri görebiliyordum. *Evet! İşte oradaydı.* İşte , alt takımın iki parçası arasına sıkışmıştı. Yavaşça uzandım ve parmağım la kancaladım, kendime doğru kaydırđım ve sonra çıkarıyordum. Dönüp dik durduğumda hem Lavina hem de Abram geri çekildi, bakışları silahın üzerindeydi. "Hiç silahınız var mı? Av tüfeğı?"

"Hayır. Silahlar bir şiddet türüdür ve inançlarımızla ."

"Tamam o zaman," dedim, yüzünde boş bir ifadeyle ayaklarına bakan kızına bakarak. Abram da kızına baktı, sıkıntılı gözleri tekrar bana döndü. Belli ki ne demek istediğimi anladı ama yorum yapmamayı tercih etti. "Eğer değilse," dedim, "o zaman

yaratıcı olma zamanı." "Ne demek istiyorsun?"

Bir an için gözlerimi kısarak uzaklara baktım. "Aklımda kaldığı kadarıyla mı? Duyduğuma göre bir çift ahır inşa edebilirmişsin. günler."

"Bir."

"Bir ne?" "Bir gün."

"Belalı. Tamam. Bariyerler, siperler, tuzaklar düşünün." Şu anda duygusal olarak zayıflıyor gibi görünen Lavina'ya baktım. "Onu eve götürün. Hemen inşa etmeye başlayın."

Abram başını salladı, plandan güç almış görünüyordu. O da Elini uzattı, ben de sıktım. "Seyahat ediyorsun, değil mi? Diğer atı ve arabayı al. Dönmek için sadece bir tanesine ihtiyacımız var. Kompartımanları işim gereği mal teslim etmek için kullanıyorum ama bir süre buna gerek kalacağını sanmıyorum," dedi sesi hüzünle karışık. "Atımıza iyi inanıyorum." Atlara baktım, her ikisi de Önlerindeki otları kemiriyor ve dehşetten kurtulduklarında erimiş kar birikintilerinden su içiyorlardı.

"Teklifiniz için minnettarım. Teşekkürler. Bakacağız. Ona iyi bakacağız." Atlarla ilgili en güzel şey, onlar için her yerde yiyecek olmasıydı. Kahretsin, belki de bütün Kaliforniya'ya at arabasıyla gitmek. Biraz zaman alırdı ama yürümek zorunda kalmamak kesinlikle güzel olurdu.

Abram kızının arabanın koltuğuna yardım etti ve sonra tırmanıp yanına oturdu. Arkasını dönüp koşar adımlarla gözden kaybolurken el salladım.

İşte o zaman verandalarında oturan birkaç kişiyi fark ettim, Merakla bize bakıyorlardı. Başımızı daha fazla belaya sokup sokmayacağımızı merak ederek el salladım ama insanlar bana el sallayarak karşılık verdi, bir adam bizi baş parmağıyla onayladı. Emily ve Charlie

Bir adam caddenin karşısına geçip bize gelirken durdu.

"Onları kurtardın, değil mi?" dedi adam. yaklaştı. Elini uzattı ve sırayla tokalaştık. "Tim Cramer. Söylentilere göre bu adamlar

iş yerlerine. Amişlerin bir şey yaptığını hiç görmemiştim. Aramızda bazı çürük elmalar olduğunu biliyordum."

Tim'e isimlerimizi verdim. "Endişelenmekte haklıydın. Elektrikler kesildiğinde serbest kalmış olmaları gereken mahkûmlardı. Bir baba ve kızını kaçırdılar ve... onlara iyi davranmıyorlardı."

Dudaklarını inceltip başını sallamadan önce bakışları bir an benimkileri tuttu. "Giderek daha fazla şey oluyor gibi görünüyor. İyileşmeden önce daha da kötüleşeceğinden şüpheleniyorum. Eğer mahkûmlar kaçırırsa... kahretsın."

Başımı sallayarak onayladım çünkü bu muhtemelen sadece elektrik ve jeneratörlerin kesildiği değil, aynı zamanda muhafızların da görev yerlerini terk ettiği anlamına geliyordu. "Buradaki yerel yetkililerden herhangi bir haber var mı?"

"Hayır. Radyo sessizliği. Şehirde yaşayan memurlar bile evlerinde kendi başlarının çaresine bakıyor."

"Bay Cramer-"

"Tim."

"Tim. Kaçan iki mahkum şu geri döndüler, muhtemelen ağır yaralılar-"

"İçin haber göndereceğim." Bana kararlı bir şekilde başını salladı. "Bundan daha fazlasıyla uğraşmak zorunda kalmadığımız için minnettarım. Silahlıydılar ve bu tarafa doğru gidiyorlardı. yol."

Geldiğimiz yoldan geriye doğru baktım. "Eşyalarımızı toplamak için geri dönmemiz gerekecek." Her ne kadar bunu yapmak istemesem de, sahip olduğumuz değerli eşyaları bırakmaya da niyetim yoktu.

"Olduğun yerde kal," dedi Tim. "Telsizi kullanacağım ve çocuklardan birkaçına eşyalarını sana bisikletle getirmelerini söyleyeceğim. Nerede kaldın? Bırakayım mı?"

"Bunu takdir ediyorum."

Paketlerimizin nerede bulunabileceğini tarif ettim ve Tim bana bir yumruk attı. "Bize bir iyilik yaptın ve sana minnettarız. sen."

Yorgun bir gülümseme takındım. Adrenalin vücudumu terk ediyor ve enerjimi de beraberinde götürüyordu. Yine de yola geri dönmemiz gerekiyordu. O kaçak at arabasında hayatım için savaşırken yaşadığım korkunç, tehlikeli anları yaşamak istemesem de, bu deneyim sayesinde artık bir atımız ve ateşli bir silahımız vardı. Ve özellikle de bir silaha sahip olmak büyük bir şanstı çünkü hiç kimse isteyerek ayrılacağını sanmıyorum.

YİRMİ DÖRT

Emily

Küçük bir kasabadan geçerken yaşadıklarımızı hala kabullenmeye çalışıyordum.

Kaçak atlar. Ve şimdi Charlie ve ben

Tuck dizginleri ele alırken dar bölmede tek bir koltuk bulunuyordu.

Sadece birkaç gün önce, belki de bir gün önce, bunu tercih ederdim. Şimdi ise Charlie'yle birlikte arabada oturmaktan rahatsız ve huzursuz hissediyordum, oysa asıl yapmak istediğim şey

Tuck'ın yanındaki koltuğa tırmandı ve olanlar hakkında konuştu. Charlie hikayeyi kendi bakış açısından tekrar tekrar anlatmaya niyetli görünüyordu; öleceğini nasıl düşündüğünü, hayatının gözünün önünden nasıl geçtiğini, dünya için yaptığı tüm iyilikleri ve ölürse ardında nesiller boyunca dünyaya neşe getirecek düzinelerce film ve televizyon cameosu bırakacağını anlatıp duruyordu.

Pek de haksız sayılmazdı. Sanat neşe getiriyordu, filmler ve televizyon şovları gerekli dikkat dağınıklığını ve rahatlığı sağlıyordu. Aileler bunları izlemek için bir araya geliyor ve hikayeler aracılığıyla olumlu mesajlar aktarılıyordu. Tüm bunları anladım ve belki de birkaç hafta önce mirasımın ne olmasını umduğum konusunda benzer bir şey söyledim. Ama şimdi? Şimdi kafam karışık ve dengesizdim, tüm önceliklerim değişmiş ve yeniden düzenlenmişti, böylece sıralamayı tam olarak hatırlamıyordum ve neden girdiklerini. Ve Charlie... Charlie hala

Etrafında gördüğü şeylerden etkilenmemiştir. Madem hikâyeleri bu kadar çok seviyordu, neden onu harekete geçiren tek hikâyeye onunkiydi?

Zihnimin köşelerinde dolaşan başka bir şey daha vardı ama belirsiz düşüncelerimi ve sisli duygularımı araştıramayacak kadar yorgundum. Ve daha önce salgılanan stres hormonları ve adrenalin dalgalarının birkaç sinapsı kızartıp kızartmadığını kim bilebilirdi ki?

Ama Charlie birkaç dakika sonra cümlelerin ortasında uyuyakalınca sessizce kalktım ve geriye doğru gergin bir bakışla küçük kapıyı açtım. Charlie'nin kımıldamadığını, açık ağzından horultuların yükseldiğini görünce tırmandım. yavaş hareket eden arabanın etrafında dolandı ve sonra Tuck'ın yanındaki koltuğa oturdu.

Bana baktı, kaşlarını kaldırmadan önce yüzünde bir an için hafif bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Şoförle gelmeyi tercih edersen sanmıştım."

"Şoförlük yapıyorum. Sadece ön koltukta oturuyorum. Tabii direksiyonu bana vermek istemiyorsan?" Elindeki dizginlere başımla işaret ettim.

"Yok, ben . mı?" "Denemedim bile. Çok ."

"Hiç şaşırmadım." Bana bir yan bakış daha attı. "Gerçekten gurur duymalısın Emily. Çok cesurdun. Aslında inanılmaz."

"Onayınızı kazanmak için tek yapmam gerekenin hızla giden bir arabayı kovalamak ve ardından ölüme meydan okuyan birkaç dakika boyunca attan sarkmak olduğunu bilseydim, bunu

ve bizi bir sürü tartışmadan kurtardı." Ona hafifçe dirsek attım.

"Ha. Ölüme meydan okuyan gösteriler yerine didişmeyi tercih ederim, ama... ihtiyaç birlikte çalıştık."

Sıcaklık tenimde dolaştı. Tuck'ın onayı neden içimde bir parıltı hissettirdi? Tüm o alkışlar, tüm o ve şu anda bunların herhangi birinin daha iyi hissettirdiğinden emin değildim. Dürüst olmak gerekirse bu endişe vericiydi,

ama... şu anda uğraşmayacağım belirsiz düşüncelerden biri daha.

"Sence Lavina iyi olacak mı?" Bir süre sonra sordum.

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Onu tanımıyorum ama Umarım olanları geride bırakacak kadar güçlüdür. Ve umarım bu süreçte ona yardımcı olabilecek bir annesi ya da anne figürü vardır."

"Evet," diye kabul ettim. "Bu önemli olacak." "şu adamla ilgili ne yapıyorsun..."

"Boynundan mı bıçaklanmış?" İçimi çektim. "Garip bir şekilde iyi hissediyorum. Yani, belki başka duygular da gelecektir. Ama o iki insanı nasıl mağdur ettiklerini gördükten sonra. Abram'ın yüzündeki çaresiz öfkeyi gördükten ve Lavina'nın perili gözlerine baktıktan sonra... Ve yaptığım şeyin, yaptığımız şeyin, bunun devam etmesini engellediğini *bildikten* sonra... Bunun için kendimi suçlu hissetmeyeceğim, çünkü şansım olsa yine yapardım."

Bana baktı, yüzünde biraz şaşkınlıkla birlikte gurur da okunuyordu ve aynı içsel parıltı beni de etkiledi. Kalçası benimkine sürtündü ve farklı bir sıcaklık uyandırdı; boğazımı temizledim ve başka tarafa baktım. *Senin*

Erkek arkanda uyuyor, Em. Tuck'tan tahrik olmayı bırak.

Belki bu da adrenalin artışının bir yan ürünüydü, ama öyle olmadığından şüpheleniyordum çünkü ona daha önce de bu şekilde karşılık vermiştim, ancak o ana kadar bunu istememiştim. kabul etmek için.

"İyi işlerden bahsetmişken, Silver Creek'te Brent için yaptığın şeyin de iyi bir iş olduğunu sana söyleme fırsatım olmadı. Goodfellows belli ki çok minnettar ve... size bu kadar fayda sağlayacağını bilmeden cömert davrandınız." Bize önderlik etmişti.

Yiyecek ve suyu vardı ve güvendeydi.

becerileri olduğunda yol boyunca başkalarına da yardım etme fırsatı .

"Teşekkürler, Em." Bir süredir yaya yolcu görmediğimiz sakin bir yoldaydık ve pembe renkli gökyüzünün rüya gibi kıldığı çevremizde salınarak ilerledik.

İkimiz de bir an sessiz kaldık, at önümüzde istikrarlı bir şekilde ilerlerken birbirine değiyordu. "Komik bir şey duymak ister misin?"

Profiline baktım ve başımı salladım.

"Özellikle o kemiği nasıl ayarlayacağımı bilmemin nedeni, aynı manevrayı hapishanede de yapmış olmamdı."

Ona şaşkın bir gülümseme verdim. "Ne? Neden?"

"Bir arkadaşım, birkaç kez arkamı kollayan bu adam, bahçedeki bir kavgada yaralanmıştı ve dirseği çıkmıştı. Revire gitmesi soru işaretlerine yol açabilirdi ve sadece birkaç ayı vardı.

cümle kaldı. Ben de kütüphaneden bir tıp kitabı aldım ve kemiği yerine nasıl yerleştireceğimi öğrendim."

"Aman Tanrım, tabii ki yaptın."

Kıkırdadı. "Şerif Goodfellow'a bunu söylemedim. Azıcık veterinerlik tecrübesi olan birinin oğluna dokunmasına izin vermektense suçlu olma durumunun onu daha fazla endişelendirebileceğini düşündüm."

Suçlu olayı. Bu cümle . Ama yer değiştirme tesadüfünün Tuck'ı neden memnun ettiğini anlayabiliyordum. Benim de hoşuma gitmişti, insanın edindiği bilginin olumsuz ya da acı verici bir durumdan kaynaklansa bile yine de bilgi olduğu fikri ve hiç beklemediğiniz bir anda işinize yarayabilir. Hayatımızın en zor kısımları bile yararlanabileceğimiz olumlu yönler sağladı.

Tüm bu deneyimin bana ne bırakacağını merak ediyordum.

Ve bunun ötesinde, Tuck'ın hapse girmek için ne yaptığını merak ettim, bana söyleyip söylemeyeceğini merak ettim. Ama eğer söylerse, bunun bana kısa bir andan daha fazlası için güvenmeye karar verdiği için olacağını biliyordum. Parmaklıklar ardında geçirdiği zamandan bahsetmesine şaşırdım ve bunun belki de farkında bile olmadığı küçük bir teslimiyet olabileceğini hissettim.

Ama ne olursa olsun, ilk kez *Tuck*'la konuşuyormuşum gibi hissettim. Korumam olması için tuttuğum adamla ya da Bir zamanlar tanıdığım ama artık tanımadığım yabancı. *Tuck Arkadaşım*.

İşte . Hâlâ oradasın. Bir şey beni gülümsetti. Ve ağladım. Çünkü beni onu ne kadar özlediğimi fark ettim.

"Her neyse," dedim hızlıca, karmaşık ve rahatsız edici düşüncelerimi bir kenara bırakmaya çalışarak, "şanslıyız ki sen bizim tarafımızdasın." Kompartımanın içinde bağlı olduğum için onu görmemiştim ama koşarak gelen ayak seslerini duymuştum ve bizi kurtarmak için son sürat arabaya doğru koşarken ve neredeyse arabanın üzerine uçarken nasıl görünmesi gerektiğini hâlâ hayal edebiliyordum. "Şu anda her durumda çok işe yararsın," dedim. Güçlü ve zekiydi ve bu yeni tehlikeli durumda muhtemelen pek çok kişinin sahip olmadığı bariz bir rahatlık seviyesine sahipti. "İnsanlar her yerde senin yardımına ihtiyaç duyabilir," dedim. "Yani... bizim için burada olduğun için teşekkür ederim. Charlie ve ben gerçekten minnettarız."

Ona gülümsedim ama yüzü sertleşmiş gibiydi. "Bir şey yok," dedi usulca. Ve sonra gözlerini kaçırdı.

O akşam, uzun zaman önce terk edildiği belli olan eski, harap bir ahıra rastladık. Yakınlarda bir zamanlar bir ev varsa bile çoktan yıkılmıştı. Atın yularını çözdük ve Tuck onu yapının yan tarafına bağladı, bu da ona biraz ot yeme imkânı sağladı. ve yakın zamanda olması muhtemel birkaç su birikintisi vardı. Sonra çift kapının aralığından süzüldük ve ahşaptaki çok sayıda aralıktan süzülen inci gibi ışıkla mekâna girdik. Tuck'ın ilerleyişini izledim, başını geriye doğru eğmiş, sanki Tavanın ihtimali olup olmadığını. Onlarca yıldır kullanılmadığı belli olsa da bir gece uyuyacak kadar sağlam görünüyordu.

Sırt çantamı döşemenin en temiz görünen bıraktım ve uyku tulumlarımızı sermek için yeterince büyük bir alan açmak üzere bazı çöpleri temizlemeye başladım ki Tuck, "Olduğun yerde kal. Ben hemen döneceğim."

Arka duvardaki bazı eksik tahtaların arasındaki bir açıklıktan eğilmesini ve sonra hala teçhizatını giyerek ağaçlara doğru ilerlemesini izledim.

"Neden işlemek için sırt çantasına ihtiyaç duyuyor?" Charlie eşyalarını bırakıp boynunu iki yana bükmeye başlarken sordu.

"Ne?" Bir an yoğun bir korku yaşadım, sanki bizi terk edecek ve bir daha geri dönmeyecekmiş gibi ve bir an için kendimi bir çocuk kadar çaresiz hissettim, ama aynı zamanda sadece keder diyebileceğim bir dalganın beni alt ettiğini de deneyimledim. Yanımdaki ahşap direğe uzandım, ahşabın pürüzlü damarları beni o ana geri götürdü, bir kıymık derime battı ama aynı zamanda bir anlığına içine düştüğüm garip füğ durumunu delmeye de yaradı.

"Hey, iyi misin?" Charlie sordu. "Dünya'dan Emily'ye."

Charlie'ye baktım, onun orada durduğunu görmek bir an için kafamı karıştırdı. Yersiz yurtsuz görünüyordu, sanki bir zaman bariyerini aşmış gibiydi ve ben iki farklı evrenin ortasında duruyorum. "Evet. Ben sadece... Sanırım bugün erken saatlerde yaşadığım tüm olaylar beni yakalıyor. Ve açım. Ve yorgunum."

Gözleri vücudumda bir gezinti yaptı sonra durduğum yere doğru yürüdü, ellerini belime götürüp sıktı. "O gidene kadar birkaç dakikamız var," dedi bana imalı bir gülümsemeyle.

Ciddi misin?

Bir an için yüzüne yumruk atmayı düşündüm. Onun yerine gülümsedim ama sonra omuz silktim ve yatmaya hazırlandığım alana doğru döndüm. Bana dokunması için belli belirsiz bir ruh halinde bile değildim ve bunun tek nedeni bir adamı boynundan bıçakladıktan sonra bana iyi olup bile sormamış olması değildi. "Çok açım

Yemek ya da uyku dışında bir şey düşünecek kadar yorgun ve bitkinim" dedim. "Bu kadar enerji harcadığına inanamıyorum. başka bir şey de yok. Bu gün sanki yüz saat sürmüş gibi hissediyorum."

Charlie iç çekti. "Biraz enerji toplayabilirdim," mırıldandı ama sonra uyku tulumunun kancasını çıkardı ve düzenlemeye başladı.

Güneş tam olarak batmamış olsa da uyumak muhtemelen iyi bir fikirdi. Goodfellows'un bize daha önce cömertçe verdiği bir kutu ton balığını yemiştik ve bu gece akşam yemeğinden vazgeçip

yarın bir şeyler. Son birkaç gün yola çıktığımızdan daha sıcak geçmişti ve bu yüzden en azından su şişelerimizi doldurmak için bol miktarda eriyen kar vardı.

Sessiz bir silah sesi duyduğumda irkildim. "O da neydi?"

Charlie dik ve arka duvardaki aralığa doğru yürüyüp ormana baktı. "Tuck'ın silahı yanında. Belki de bir sorunla karşılaşmıştır."

Kalbim önce alçaldı, sonra yükseldi ve başım bir anlığına döndü. "Bela mı? Ne tür bir bela?"

İkimiz de tahtalardaki o boşlukta durmuş, yatağın altından dışarı bakan iki çocuk gibi azalan ışığa bakarak bir canavarın gelmesini bekliyorduk. Ve böylece, ne zaman

Yapraklar hışırdadı ve ağaçların arasından adım atan Tuck oldu, içimi kaplayan rahatlama ani ve şiddetliydi. Bir nefes verdim, bakışlarım ölü bir tavşanı kulaklarından tutarak taşıdığı eline gitti, diğer kolu dallarla doluydu. "Bir tavşan vurdu," dedim.

"İğrenç," diye mırıldandı Charlie.

Tuck ahırın dışında durdu ve yapıdan yeterince uzakta bir kamp ateşi yakmaya başladı.

en ufak bir kıvılcımda çıra gibi yanacağını hayal etti.

Tahtaların arasından geçtim ve yaklaştığımda Tuck başını kaldırıp baktı. Eğilip topladığı taşlardan birini aldım ve daha önce yerleştirdiği diğerlerinin yanına koydum.

Derme çatma ateş çukurunu inşa etmek için sessizce çalıştık ve sonra Tuck dalları ortaya yerleştirdi ve Goodfellows'un bize verdiği kibrit kutusunu kullanarak ateş yakma işlemine başladık.

Tuck'a "Bu hayatta seninle başka bir şenlik ateşinin etrafında oturacağımı hiç düşünmemiştim," dedim.

Başını kaldırıp bana gülümsedi ve bir anlığına da olsa tanıdığım Tuck'a benzedi.

Hassas bir noktaya keskin bir dürtme. "Şunu ikimiz yapalım," dedi.

Yan tarafta Tuck'ın ateşin yanına getirdiği eski tahta sandıklar vardı ve sonra birine oturdu, sırt çantasına sıkıştırdığı sustalıyı çıkardı ve tavşanı kesmeye başladı. Başka tarafa baktım. "Ah, bunu nasıl yapıyorsun?"

"Bu gece ya bu ya da pislik yiyeceksin. Tavşan kulağa daha çekici geliyordu. Bir silah ve bu sustalı bunu mümkün kıldı. Bunu temizledikten sonra sana geri vereceğim. Bu senin."

Bıçağı bana veren Katelyn'i düşündüm ve hediyesinin tam da doğru zamanda işe yaradığı için mutlu olacağını biliyordum. Bayan Goodfellow'u ve annesinden bahsederken Katelyn'in gözlerindeki korkuyu da düşündüm.

Tanrı'dan tekrar bir araya gelmelerini diledi.

Odaklanırken Tuck'ın yüzünü izledim. "Pis işleri yaptığın için teşekkürler. Gerçekten."

Bakışları ellerinde kaldı ama başıyla onayladı. Aramızda yeni bir huzur hissettim. Günün erken saatlerinde birlikte bu kadar iyi çalıştıktan sonra tartışmayı kesmek için sözsüz bir anlaşma yapmış gibiydik. Öyle bile olsa, küçük bir tavşanı bizimle paylaşmak zorunda değildi. O şeyi öldürebilirdi,

çıkarıp pişirdi, sonra da kendisi ve Charlie yedi.

ve ben tek kelime bile edemezdim. Çünkü ikimiz de küçük hayvanları avlayıp

ve hepimiz bunu biliyorduk. Ama bu konuda kendimi çok suçlu hissetmeyecektim, çünkü ilişkimiz ne olursa olsun

iyi, kötü ya da ikisinin arasında bir şeydi, eve döndüğümüzde

Tuck'ın öyle ya da böyle ayağa kalkacak kadar parası olduğundan emin olmak için. *Mutlu bir şekilde*. Ve yeni bir başlangıç yapabileceği bir şeye sahip olacaktı.

Midemde açlık olarak adlandırdığım garip bir boşluk hissettim, her ne sebeple olursa olsun, yemek onu dolduracakmış gibi gelmiyordu.

"Her neyse," dedim, sanki benim kopuk iç diyalogumu takip ediyormuş gibi, "yarın bir eve uğrayıp yiyecek bir şeyler verebilirler mi diye sormayı düşünüyor muyuz?"

"Olabilir. Kulaktan kulağa oynayacağız. Önümüzdeki birkaç gün içinde daha kalabalık bölgelere gideceğiz, bu yüzden bazı ihtiyaçları satın almak için bir fırsat olacağını umuyorum. Cüzdanımda biraz nakit var."

Charlie'nin cüzdanı hâlâ duruyordu ama her zaman kredi kullandığı için muhtemelen çok fazla nakit parası yoktu. Nakit para düşüncesi aklıma, Charlie'nin üzerine yağın uyuşturucu torbalarını getirdi.

Tuck'ın yasadışı faaliyetlerini keşfettiğimde uçaktaydım. Sanırım bunun nedeni nakit paraydı.

O anı hatırlayınca içimde bir boşluk oluştu, ama bir şeylerin ters gittiğine dair içimi kemiren bir his de vardı. Ya da belki de sadece bugün, her zamankinden daha fazla, sadece bir takım olduğumuzu değil, aynı zamanda eski arkadaşım olduğunu hissetmiştim. Aramızda kıvılcımlanan tutkuyu inkâr edemesem de, bu muhtemelen tamamen vahşi koşullardan kaynaklanan anlık bir tepkiydi. Onun için akıllıca olurdu

Tuck için bunun bir iş olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

Durmaliyım

Onu eski bir dostum, hatta şu anda yaptığı şeyi en azından bir miktar dürüstlük ve aileme sadakat dışında herhangi bir nedenle yapmış olabilecek bir kurtarıcı olarak görüyordum. Kafa karıştırıcı bulduğum şey buydu ve konu ona geldiğinde duygusal olarak tökezleyip durmamın nedeni de buydu. Onun hala tanıdığım yanları vardı, her ne kadar başka türlü olsa da tamamen farklıydı. "Doğru," dedim. "Evet."

O zaman bana baktı, bakışları değerlendiriyordu. "Kendini işe yarar hale getirmek istiyorsan sopa."

Tavşanı ateşte çubuklar üzerinde kızarttık ve lavanta gün batımının alçak ışığı altında oturarak yedik. Ve Et yeterince bol olmasa da, o gün saatlerce önce yediğimiz yemekten beri yanan açlığın acısını dindirdi.

Yanımda oturan Charlie'ye baktım, şişteki son et da almak için dişlerini sopanın üzerinde sürüklüyordu. Ateşin parıltısında ve çenesindeki kirli sakalın da eklenmesiyle, sanki seksi bir dağ adamı rolünü oynuyordum. Ve ben de Onu bir perdede izlediğimi, gerçekte kim olduğunun hiçbir şekilde parçası olmayan bir rol yaptığını hissedirdim. Belki de yere bakar ve kucağımda bir kova patlamış mısır görürdüm ve sinemadan çıktığımda, bir gün onunla birlikte olsaydım bunun ne kadar inanılmaz olacağını düşünürdüm. Charlie Cannon'la tanıştığımı ve bana bir bakış bile atsa nasıl öleceğimi.

Ve o anda artık onunla birlikte olmak istemediğimi anladım.

Çünkü Charlie Cannon hiçbir şekilde Onu öyle hayal etmişim ve eğer ondan gerçekten , bu onun sadece belirli koşullar altında sürdürebildiği bir versiyonuydu.

İronik bir şekilde, ışıklar söndü ve sonunda Charlie Cannon'ı net bir şekilde gördüm. Baştan aşağı bir oyuncuydu ve oynamaya karar verdiği kişi olmak için belirli bir sete güveniyordu.

Set ortadan kalktığında, rolü de ortadan kalktı ve Charlie artık kim olduğunu bilmiyordu.

Belki de değer verdiğim her erkek eninde sonunda gerçek yüzünü gösterecekti.

Ancak bu düşünce, ağaçların arasından bir adamın sendeleyerek çıkmasıyla yarıda kesildi.

YİRMİ BEŞ

Tuck

Emily'nin omzumun üzerinden bakarken yüzünde beliren telaş ifadesini görünce yanımdaki silahı kaptım, ayağa kalktım ve gördüğü tehdit her neyse onunla yüzleşmek için döndüm. Bir adam ağaçların arasından çıkıp bize doğru geliyordu, kolunu göğsünde kavuşturmuş hafif sendeleyerek yürüyordu. "Dur!" diye bağırdım. "Silahım var ve ateş edeceğim."

Adam bir kolunu kaldırdı. "Yaralıyım," diye bağırdı. "Silahlı değilim. Size zarar vermek istemiyorum. Sadece ısınmaya ihtiyacım var. Lütfen. Yangını gördüm..."

"Ona siktirip gitmesini söyle," diye tısladı

Charlie. "O yaralı," dedi Emily. "Yardıma ihtiyacı var."

"Öyle diyor," diye mırıldandım. Ya da bu ona güvenmemizi ve yaklaşmasına izin vermemizi sağlamak için bir taktikti. "Yavaşça yürü ve kolunu yukarıda tut. Diğer elinin parmaklarını aç."

Adam dediğimi yaptı, parmaklarını açtı ama yaralı olduğu belli olan kolunu göğsünde bükülü tuttu. O vardı Etrafına bir şey sarılmıştı ve omzunda bir çanta asılıydı. Onu iyice görebileceğim kadar yaklaştığında "Dur," diye emrettim. Yirmili yaşlarında görünüyordu, giysileri kirliydi, ayaklarında çamurlu koşu ayakkabıları vardı.

"Vurulduğum." "Göster bana."

"Tuck..." Emily' arkamdan söylediğini duydum, ama ben susmasını söylemek elimle işaret ettim. O benim

Yardım arayan yaralı bir adama karşı sert davranıyordum ama işi şansa bırakmayacaktım.

Adam tereddüt etti ama sonra kolunu yavaşça indirdi ve bandaj olarak kullandığı kumaşı açtı, altındaki kanlı kumaş parçalarını gösterdi ve ardından pazusundaki yarayı ortaya çıkardı.

"geliyorsun?" Ben sordum.

Adamın içini bir ürperti kapladı. "St. L-Louis. Dışarı çıkmaya çalışmak cehennem gibiydi." Adam o kadar kötü titriyordu ki, konuşmakta zorlanıyordu. Silahı indirdim.

"Gel de ısın," dedim. Niyetini anlamak için zihnini okumamın bir yolu yoktu ama en azından zayıf ve donmakta olduğu ve çok az fiziksel tehdit oluşturduğu açıktı. Ayrıca St. Louis'den gelmişti. Bazı bilgilere sahip olabilirdi. "Adın ne senin?"

"Isaac."

"Ben Tuck. Bunlar da Charlie ve Emily." Tökezleyerek ilerlerken kenara çekildim, bir ayakkabısının tabanı sallanıyordu, her

Ayağının sırlıslıkla olduğu belli olacak şekilde bir ses çıkararak adım attı. Benim oturduğum sandığın üzerine çöktü. Ateşin etrafından dolaştım ve bir tane daha çekip Emily'nin yanına koydum. O ve Charlie de

Adamla konuşmuştum ama şimdi onlar da oturuyorlardı.

Adam sağlam kolunu ateşe uzatırken birkaç dakika bekledik, sıcaklık titremelerini yatıştırdıkça omuzları çöküyordu. Bir dakika sonra gözlerini kapadı ve bir nefes verdi. "Teşekkür ederim," dedi zayıf bir sesle.

"Islak ayakkabılarını çıkarman gerek," dedim ona. "Tekrar yürümeye başlamadan önce kurumalarını bekle. Nereye gidiyorsun bu arada?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Ben sadece... kaçtım. Birçok insan kaçtı. Bir süre birkaç kişiyle birlikte yürüdüm ama... Bilmiyorum, ayrıldık. Dün otostop çektim ve sonra biraz daha yürüdüm... Her şey bulanık."

"Keşke size biraz yemek ikram edebilseydim-"

"Teşekkürler. Sorun değil. Yanımda biraz yiyecek vardı. Bitirdim ama birkaç saat önce yedim. Çok aç değilim, sadece susadım, eğer biraz suyunuz varsa?"

Uzanıp ayaklarımın yanındaki yarım şişe suyu aldım ve ona uzattım. O da geri uzattı, Üç yudumda bitirdi. "Teşekkürler," diye mırıldandı. "St. Louis'de neler oluyor, Isaac?" Emily sordu, İstemediği bir habere hazırlanır gibi hafifçe geri çekilmeden önce.

Başını salladı, bakışları ateşe odaklanmıştı, yüz ifadesi sanki dans eden alevlerden büyülenmiş gibi gevşekti. "Elektriğin kesildiği ve tüm arabaların çalışmadığı ilk gün, bir şeylerin çok yanlış olduğunu anladık. Gökyüzü, dostum. Önce sanki her şey bembeyaz oldu.

Ve sonra tüm bu çılgın renklere eridi... Kahretsin. Sen de görmüş olmalısın. Kimse ne olduğunu bilmiyordu. Bir bomba mı?

Uzaylılar mı? Garip bir yıldırım çarpması mı? Tek bildiğimiz bütün şehrin . İnsanlar mağazalara Kart kabul etmiyorlardı, sadece nakit alıyorlardı. Bir sürü

İnsanların nakit parası yoktu, bu yüzden idare etmek için evlerine gittiler, ama yine de bir blok ötemdeki dükkanda bir saat içinde su ve diğer pek çok şey bitmişti."

Emily başını ovuşturdu. "Aman Tanrım."

"Hava, şehrin farklı yerlerinde yanan çıkan duman gibi kokmaya başladı. Birisi bir uçağın adeta gökten düştüğünü ve enkazının Mississippi'ye indiğini gördüğünü söyledi. Görünüşe göre, tüm bölge

Gateway Arch yanıyordu ve insanlar yayılan alevlerden kaçmak için suya atlıyordu." Yukarı baktı ve gözlerimle buluştu. "Şehir karanlığa gömülürken, her şeyi görebiliyorduk. yangınlar hala yanıyordu. Ama hiç siren yoktu, tek bir siren bile."

Emily, Charlie ve ben birbirimize baktık, belli ki kendi uçak kazamızdan bahsetmeye gerek olmadığı konusunda sessizce anlaşmıştık. Ama deneyimlerimiz Isaac'in bize anlattıklarına kesinlikle haklılık katıyordu. Başım döndü. Kaç tane

herhangi bir zamanda havada kaç uçak vardı? Ve bunlardan kaç tanesi bizimki gibi "neredeyse gökyüzünden düşmüştü"? Sonuç olarak hem hem de yerde kaybedilen hayatların sayısı hayal bile edilemeyecek kadar sarsıcıydı.

"Komşum dondurucudaki etleri kullanmak için evine çağırdı, böylece etler bozulmadı. Her birimiz

Paylaşacak bir şey. Su kısa bir süre sonra kesildi.

Altı kişi toplandık ve ortam gerçekten kasvetli bir hal aldı. Bunun diğer elektrik kesintilerine benzemediğini biliyorduk ve daha ilk günüydü. Arabalar sokakları dolduruyor, yolları kapatıyor, acil durum araçlarının geçmesi için hiçbir yol yoktu.

hatta hala çalışıyorlardı. Ama dediğim gibi, uzaktakileri bile duyamadık. Çok ürkütücüydü. Sonra bu adam, başka birinden MetroLink'in raydan çıktığını ve insanların yaralandığını duyduğunu söyledi.

ve tünellerden birindeki enkazın içinde ölüyorlardı. Her yerde, şehrin her yerinde insanlar *mahsur kalmış* ve kimse onlar için gelmiyordu." Küçük bir titreme daha geçirdi, ki ben bunun daha çok hayalinde canlandırdığı şeyden kaynaklandığını düşündüm. soğuktan daha çok. "Her neyse, ertesi gün insanlar

dükkânlardan ihtiyaçları olan şeyleri almaya başladı. Sonra diğerleri istediklerini almaya başladı. Üçüncü gün dükkânlar boşaldı. Bomboş. Komşular

O zamana kadar artık paylaşmıyorduk. Restoranlar da yağmalanmaya başladı. Ve hala ne sirenler, ne Ulusal Muhafızlar, hiçbir şey yoktu. İnsanlar panikledi ve bu panik yangından daha hızlı yayıldı.

Her şey... çok hızlı bir şekilde dağıldı, dostum." "Seni kim vurdu?" Ben sordum.

"Bilmiyorum bile. Biraz konserve yiyeceğim vardı ama burada kalacak kadar suyum yoktu." Bir an sessizliğe gömüldü. "İşlerin ne kadar çabuk bozulabileceğini hiç bilmiyordum. İnsanlar yiyecekler için restoranları yağmalıyorsa, çok geçmeden her kapıyı düşündüm. Diğerlerinin toparlanıp dışarı çıktığını gördüm ve benim de çıkmam gerektiğini anladım. İşler daha da kötüye gidecekti. Çoktan kokmaya başlamıştı. Çöp yığınları

sokak, tuvaletler sifon çekmiyordu. Ve o lanet duman gittikçe yoğunlaşıyordu. Taşıyabileceklerimi topladım ve yürümeye başladım. Sadece dışarı çıkacaklarını bilen birkaç kişiyle tanıştık ve sonra küçük bir grup oluşturduk. Oraya vardık. Daha şehirden ayrılmadan soyulduk. Kaçmaya çalıştım ve üzerime ateş açıldı. Yanımdaki adam kafasından vuruldu."

"Tanrım," diye mırıldandı Charlie.

"Neyse ki pantolonumun ceplerine kurutulmuş et ve protein barları doldurmuştum," dedi kirli kargo pantolonunu göstererek. "Son birkaç gündür onlarla yaşıyorum."

Başım dönüyordu. Bu olabilecek en kötü şeydi. Hayal edebileceğim bir senaryo. Springfield, Illinois yakınlarındaki benzin istasyonunda endişelenmişim ve şimdi St. Louis, Missouri'de olanlardan düpedüz korkuyordum.

Toplum çöküyordu.

Ve eğer bu yerlerde oluyorsa, diğer kasaba ve şehirlerde de .

"Yarana bakmamı ister misin?" diye sordum. "Bir ilk yardım çantam ve bazı gerekli malzemelerim var. Doktor değilim ama en azından senin için temizleyebilirim." Ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyordu ve ben de yardımcı olabilirdim. Adam az önce Muhtemelen bunu yapacak enerjisi bile on beş dakika boyunca konuştu.

"Evet, tabii. Teşekkürler. Çok teşekkürler."

Üzerindeki flanel gömleği yavaşça çıkarırken yüzünü buruşturdu.

Ahıra kadar olan kısa mesafeyi yürüdüm, açıklıktan daldım ve sırt çantamdan ilk yardım çantasını aldım ve dışarı çıktıktan sonra üzerinde oturduğum sandığı alıp Isaac'in yanına taşıdım.

Yarayı temizlemek ve antibiyotik merhem sürmek sadece beş dakikamı aldı. Bunu yaparken, geçmişini düşündüm. Uçağımızın düştüğü gece ormandaki açıklıkta Emily'nin yarasına da aynı şeyi yapıyordu. Kaybolmuştuk ve Yaşadıklarımızdan dolayı üşümüştük ve iliklerimize kadar sarsılmıştık, ancak diğer insanlara neler olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

O kadar . Aslında, koşullara rağmen
Bir an Emily'nin teninin parmaklarımın altındaki satenimsi
hissinde ve ona dokunduğumda tüylerimin diken diken oluşunda
kayboldum.

Zihnimi o düşüncelerden çekip şimdiki zamana döndüm.
Isaac şanslıydı çünkü kurşun kemiğe çarpmadan doğrudan
kolunu delip geçmişti. Ancak yaranın kenarları şişmiş ve
kızarmıştı ve henüz enfekte olmadıysa bile tehlikeli bir şekilde
yaklaşmıştı. Antibiyotik krem sürdüm ve bir bandaj bastırdım.
"Ağızdan antibiyotiğe de ihtiyacın olacak," dedim ona.

Huff diye bir ses çıkardı. "Nereden bulacağım ben bunları?"

"Bilmiyorum. Ama bunu bir öncelik haline getirmelisiniz." Bu
Çocuk gençti, muhtemelen yirmili yaşlarının başındaydı ve belli ki
yalnız ve yönsüzdü, ama ben zaten kendime ve iki kişiye
bakmakla görevliydim. Eğer üçümüz hayatta kalacaksa yol
boyunca daha fazla toplayamazdım. Zaten bu gece sadece bir et
yemiştik.

Aramızda tavşan vardı ve hâlâ kat etmemiz gereken binlerce mil
yol vardı. Batıya doğru ilerledikçe hava daha da ısınacaktı ama
şimdilik kıştı ve en azından geceleri cehennem gibi soğuktu.

"Belki buralardaki çiftliklerden birinde sana verecekleri bir
ilaç vardır," dedi Emily. "Hayvan antibiyotikleri bile işe yarar,
değil mi Tuck?"

"Çiftlikler," diye mırıldandı Isaac, ben sandığı kaldırıp
yerine koyarken, o da sandığı yerine koymaya başladı.
ağır flanel gömleğini geri giydi. "Şehirlerden çiftlik arayan pek
çok insan gelecek," dedi. "Eminim benden daha önce yola
çıkanların çoğu bazılarına çoktan ulaşmıştır."

"Çok fazla çiftçi olursa, bu çiftçiler
atış," dedi Charlie. Charlie gerçekten işe yaramaz bir olabilirdi
ama bu konuda haksız da sayılmazdı. Ve bunun anlamı, yoldaki
tek göçebenin biz olmadığımızdı,
Yiyecek, barınak ve uzatılabilecek her türlü yardımı arıyorduk.
Artık sınırlı kaynaklar için rekabet ediyorduk.

Hâlâ her yerde neler olup bittiğini tam olarak bilmiyorduk ama artık bunun büyük bir felaket olduğunu anlayacak kadar bilgimiz vardı.

Koşullar çok daha vahim bir hal almıştı.

YİRMİ ALTI

Emily

Altıncı Gün

Sabah uyandığımızda, kış güneşi ahırın geniş çıtaları ve kırık bölümleri arasından süzölüyordu, Isaac gitmişti, atımız, Tuck'ın haritası ve Charlie'nin ayakkabıları da öyle.

"Ne oluyor lan?" Charlie bağırdı, ayakkabısının yanına koyduğu vıcık vıcık spor ayakkabılarını yerden aldı. Yatmadan önce uyku tulumunu giydim ve sonra duvara fırlattım. Tahtaya bir tokatla çarptılar, birinin tabanı tamamen çıktı, koyu bir su lekesi tam olarak nerede olduğunu gösterdi vururlardı.

"İyi birine benziyordu!" Dedim, ses tonumdaki güvensizlik açıktı.

Biz ona sıcaklık, su ve tıbbi yardım sunduktan sonra mı bizden çaldı?

Tuck uyku tulumunu katlamaya ara vermişti, ama şimdi tekrar hareket etmeye başladı, kravatı etrafına sardı ve sıkıca çekti. "İyi biriydi," dedi. "Ama aynı zamanda korkmuştu. Ve yalnızdı. Bu sabah kalkıp gittiğini duydum ama en iyisinin bu olduğunu düşündüm. Hayvanlarla arası iyi olmalı, çünkü onu götürürken at hiç ses . Dün gece ben hayvan bağırsaklarını atarken haritayı arakladığını tahmin edebiliyorum." Charlie'nin ayaklarına baktı. "Ve belli ki gitmeden önce ayakkabılarını değıştirdiğini görmedim."

İnledim. "Abram ata iyi bakmamızı bekliyordu. Daha adını bile koymamıştım." Belli ki artık bizim olmadığı için en iyisi buydu. "Isaac'ın ona gerçekten iyi bakacağını düşünüyor musun?"

"Yapabildiği kadar. Ama atlar da arabalar gibi dikkat çeker. Bu ilgi her zaman iyi değildir." Tuck sırt çantasını omzunun üzerinden salladı. "Dürüst olmak gerekirse, bizi yavaşlatıyordu. Daha hızlı yürüyebiliriz."

Charlie bir kahkaha attı. "Daha hızlı *yürüyebilir* miyiz? Oh harika. Daha hızlı yürüyebiliriz. Lanet olası ayakkabılarımın olmaması dışında! Senin yüzünden!" Parmağını Tuck'a doğru salladı ve ben Tuck'ın yüzündeki ifadeye bakarak sustum, Charlie'nin onu çok zorluyordum. Bir dakika içinde buradan çıkıp gidecek ve bizi geride bırakacaktı. "Bu senin hatandı," dedi Charlie. "Sen bunları giy-" yerdeki harap ayakkabıları işaret etti "-ve seninkileri bana ver."

"Sana ayakkabılarımı vermeyeceğim."

"Bana ayakkabılarını ver, ben de seni uyuşturucudan ihbar etmeyeyim."

Tuck acı acı güldü, gözleri kısılmıştı. "Devam et ve yetkililere söyle. Hatta misafirim olun ve hemen gidin." Tuck'ın sesi soğuk ve eşitti ve içinde bir uyarı sezdim.

Tartışmalarının arasına girmek istedim. her yaptım, ama . Bu cehennem yolculuğu bittikten sonra Charlie'yle bir geleceğimiz olmayacağına çoktan karar vermiştim ve aynı şekilde Tuck beni aileme teslim ettikten sonra onu bir daha asla görmeyecektim, o halde ne anlamı vardı? Gerekirse kendi sorunlarını erkek gibi çözsünler.

Tuck doğruca Charlie'nin uzattığı parmağına doğru yürüdü, göğsü parmağı geriye doğru bükerek Charlie'nin parmağı düşürmesine neden oldu. "Charlie'nin O atın umursamanın tek nedeni bedava binmek istemen," dedi Tuck, sesi de bakışları kadar sabitti. "Tanıdığım en kendini beğenmiş pislik."

Oh. Gözlerim Charlie'ye kaydı.

"Affedersiniz?"

"İşler değışti, Charlie. Ve bundan hoşlanmadığını biliyorum. Ama yeni kurallar var ve eğer bu kurallara göre oynamak istemiyorsan, o zaman siktir olup gidebilirsin."

"Tuck!" ağzımdan fırladı. Bu işi çözmelerine izin vermeye hazırdım ama kimsenin çirkinleşmesine gerek yoktu.

"Bunu bir haftadır söylemek istiyordum," dedi.

Bakışmalarını izledim. O birkaç gergin saniye içinde aralarında *çok şey* geçti. O kadar çok şey geçti ki.

Charlie'nin pozisyonunun büyük ölçüde düşürüldüğünü anlamak onun en önemli mücadelesiydi, bu açıktı. Ve

Görünüşe göre, statüsü tek başına istediğini elde etmesini garanti etmediğinde ve başka bir adam ona saçmalıklarını söylediğinde ne yapacağından emin değildi.

Aralarına girmeyecektim. Ama aynı zamanda sinirleniyordum ve gitmeye hazırdım. Isaac'in bir gece önce St. Louis hakkında anlattıkları beni çok korkutmuştu ve buradan uzaklaşmak istiyordum. Charlie'yi ittim. kenara çekip kendi eşyalarımı aldım. " gel. Sana ayakkabı bulacağız, Charlie."

Charlie'nin sahte kabadayılığı söndü ve suratı asık bir şekilde o iğrenç ayakkabılara baktı. Onu suçlamadım.

Kızgındı ve ayağına giymek istemiyordu ama bu kimsenin sorunu da değildi. Yalınayak yürümekten başka çaresi de . Tuck haklıydı. Charlie, kendisi arabanın arkasında uyurken Tuck'ın dizginleri ele almasına izin vermekte bir sakınca görmemiş, hatta Tuck'ın bir saat dinlenmesine izin vermeyi bile teklif etmemişti. Geçen hafta boyunca yaşanan tüm bu küçük anların birikimi bana Charlie'nin gerçekte kim olduğuna dair net bir resim vermişti.

"Peki," diye mırıldandı Tuck'tan uzaklaşarak. "Hadi gidelim."

"Bunları bununla bağla," dedi Tuck, ona toplanmış bir çift çorap atarak. "Emily'nin ilk birkaç gün giydiği terliklerden daha kötü değiller. Önceliğimiz suyumuzu yenilemek, sonra yiyecek, sonra da sana ayakkabı bulacağız."

"Ayakkabıları nereden bulacağız?" Charlie mırıldandı ama çorapları çözdü ve ayakkabıları çekmeye başladı. Ayağını tabanı sağlam olanın içine soktuğunda ağlamaya başlayacağından emindim ama kendini tutmayı başardı.

* * *

Tuck birkaç saat sonra bizim için bir tavşan daha vurdu, ateş yaktık ve eti yine sivriltilmiş sopalar üzerinde kızarttık. Tamamen ıssız bir yola girene kadar beklemişti, görünürde tek bir engelli arabası bile yoktu. İlk başta, bir şey bilip bilmediklerini sormak için insanları görmeyi dört gözle bekliyorduk, sonra insanlar arabalarla yaklaşıp yavaşça geçerken muhtemelen bizim de takındığımız aynı geniş gözleri ve boş bakışları beklemeye başladık. Kimse bilmiyordu herhangi bir şey, bu açıktı. Ama artık dikkatli olmak için bir nedenimiz vardı ve ne zaman bir aracın yaklaştığını duysak, yoldan çıkıp yol kenarındaki çalılıklara saklanıyorduk. "Ne oldu? Eğer o silah olmasaydı şu anda yemek için ne yapardık?" Sert, tuhaf-
Etin tadına bakmak.

Tuck dişleriyle çubuktan bir parça kopardı ve gözlerimle buluştu. Cevap vermeden önce bir dakika çiğnedi. "Tuzakları düşünmüştüm. Ama onlar daha çok zaman alır. Daha uzun süre yerimizde kalmamız gerekecek. Bulmaya çalışabileceğimiz başka şeyler de var... örneğin çam fıstığı. Buraya kadar yürüdüğümüzde daha fazla seçeneğimiz olur diye umuyordum ama maalesef..."

Esprili bir çıkardım. Evet. *Ne yazık ki*. Ancak, bu kelime burada uğraştığımız şeyi kapsayacak kadar büyük görünmüyordu.

Charlie geldiğimiz yöne doğru başını sallayarak, "Arkada birkaç mantar gördüm," dedi.

Tuck yorumunu düşünüyormuş gibi durakladı. Sonunda şöyle dedi: "Mantar iyi bir fikir değil. Farklı türler konusunda pek bilgili değilim. Sizi besleyebilirler ama aynı zamanda öldürebilirler de."

" konuda bilgili değil misin? Vay canına, zor inan," dedi Charlie alaycı bir tavırla ve ayakkabısına bastırarak suyun dışarı sızmasını sağladı. Bu gerçeğe rağmen Ayakkabıları hala ıslaktı ve bir tanesinin tabanını bağlamak zorunda kalmıştı, özellikle de kaldırımda olduğumuz için onlarla yürümekte çok zorlanmıyor gibiydi. Kokularını alabiliyordum ama yorum yapmanın Charlie'nin daha fazla surat asmasına değmeyeceğine karar verdim.

"O zaman bu yolu sonsuza dek takip etmeye devam mı edeceğiz?" diye sordum. Kendimi hâlâ rastgele telefonuma uzanırken bulurken ve Charlie'nin de aynısını yaptığını görebiliyorken, Tuck haritadan uzaklaşıyor gibi görünüyordu. Sürekli

Ellerinin, Isaac'ın çaldığı haritayı sakladığı sırt çantasının cebine doğru ilerlediğini, tam uzanırken durduğunu ve yanlarına düştüğünü gördü. Tuck kabul etse de etmese de, o harita bir teselli kaynağı olmuştu. Belki de aklını Yollar ve rotalarla meşguldü ve geleceğe dair sahip olduğumuz tek kesinlikti. Ve eğer o şimdi kendini kaybolmuş hissediyorsa, sanırım ben de öyle hissediyordum.

"Bu yolu sonsuza dek takip etmek tehlikeli olabilir." Tuck dedi ki. "Bu bizi doğrudan büyük gruplara götürebilir. çaresiz insanlar." Gözlerini kısarak arkamda uzanan yola baktı, sanki o insan ordularını görebiliyormuş gibi bize doğru yürüyor. "Hayır, başka bir harita bulmamız gerek." "O zaman bir mağaza ya da benzin istasyonu bulmalıyız, değil mi?"

"Belki."

"Böyle arka yollarda bile yakınlarda benzin istasyonları olmalı. Bize bir harita vereceklerinden eminim."

Etin son parçasını dişleriyle koparıırken bir dakika boyunca sessiz kaldı. Her zaman güzel dişleri vardı. Her zaman çok güzel bir gülümsemesi vardı. Tatlı ama gizemli. Birden annesinin bana okulda verdiği bir hediye hatırladı.

on dört yaşlarındayken, aylar önce Mariana'ya kanser teşhisi kondu. Ne altın bir zamandı. Annemin buzdolabımızın kenarına yapıştırdığı o fotoğrafl almış ve yastığının altında onunla uyumuştum. Bazen onu çıkarır ve bakışlarımın yüzünün her ayrıntısında gezinmesine izin verirdim. Tüm vücuduma yayılan karıncalanmalar kalbimin daha hızlı atmasına neden olmuştu. Yaşadığım ilk cinsel uyanıştı ve Tuck'ın yüzünün fotoğrafına bakarak gerçekleşmişti.

Gözlerimi kaçırdım, şimdi o karıncalanmaların kalıntılarını hissediyordum, bu da hiçliğin ortasında açlıktan öldüğümü ve hala o gençlik aşkının son üzerimden atamadığını düşününce gerçekten utanç vericiydi.

"Bir ev daha güvenli olabilir," dedi Tuck, aklının benimkinden kilometrelerce uzakta olduğu belliydi. Gerçi bu her zaman böyle olmamış mıydı?

Sopayı sertleşmiş toprağı parçalamak için kullandı, sonra bir avuç dolusu ateşin üzerine koydu. Alevleri boğarken, Charlie ve ben ayağa kalktık ve ikimiz de isteksizce yola döndük. "Gidip şu mantarlardan bir avuç kapabiliriz." Charlie nerdi. "Zehir yutmak burada daha az acı veren bir seçenek olabilir."

şaşkın bir kahkaha attım ve ona baktım. Belki de onu çok acımasızca yargılıyordum. Kendinden geçmişti. benim gibi. Tabii ki en iyi haliyle alışmayacaktı. Belki de kesin planlarımı sonraya saklamalıydım. "Henüz pes etmeye hazır değilim. Ya sen?"

"Hayır, henüz değil." Elimi tuttu ve başımı kaldırıp baktığım da Tuck'ın hızla arkasını dönmeden önce birleşmiş ellerimize baktığını gördüm.

Yürürken Charlie bana doğru eğildi ve , "Ona ihtiyaımız yok Emily. En kısa zamanda onu terk edelim. Bir sonraki kasabaya varacağız."

şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Gitmek mi? Bizi koruması için ona ihtiyaımız var."

"mi? Nerede bir baksana!" Eliyle etrafımızdaki boş yolu ve kilometrelerce uzanan hiçbir şeyi işaret etti, sonra da çorapla sardığı ayakkabılarını tutması için aşağı indirdi.

"Hayattayız," dedim ona. "Herkes değil."

"Hayatlarımız birkaç kez tehlikeye girdi. Bu o psikopata bağlı kalmak için bir sebep mi?"

Bir savunma şimşeği hissettim. Tuck bizi birden fazla kez kurtarmıştı, hareket halindeki bir at arabasına atlayıp silahlı bir adamla savaşıyor ya da

Bizimle paylaştığı kıt yiyecekleri avlıyordu. Charlie onun tarafından tehdit edildi, ve dürüst gerekirse... edilmeliydi.

Hayır.

Sadece Tuck bu yolculukta bize liderlik etmek için çok daha donanımlıydı, ama son altı gün içinde Tuck'a olan hislerim artarken, Charlie'ye olan hislerim azaldı, neredeyse Tamamen.

YİRMİ YEDİ

Tuck

Birkaç saat sonra, takırdayan bir motor sesi kulaklarımı doldurdu ve hepimiz döndüğümüzde beyaz bir pikabın bize doğru geldiğini gördük. Yoldan çıktık ve ben *el salladım, üzerinde Elrod Coltrane, Genel Müteahhit* yazan amblemi olan eski kamyonet şaşırtıcı bir şekilde yavaşladı ve sonra durdu. Elimi uzatıp Emily'ye içeridekilerin güvende olduğundan emin olana kadar geride kalmasını işaret ettim. Genç bir adam camı indirdi, yolcu koltuğunda oturan onun yaşlarındaki bir başka adam öne doğru eğilerek etrafını görmeye çalıştı. "Profesör Tecton! Vay anasını!"

Charlie'nin sırtışının parıltısını neredeyse hissedebiliyordum. Yanımdan geçti ve el sıkışmak için şoföre uzandı. "Hizmetinizdeyim."

Adam güldü ve Emily ben pencereye yaklaştığımızda her iki adamın da Tennessee Üniversitesi logolu sweatshirtler giydiğini gördüm. "Kahretsin, bu çok çılgınca. Lanet olsun," dedi şoför. "Charlie ucube Cannon yolda normal bir şekilde yürüyor." Genç adam tekrar güldü, hem eğlence hem de inançsızlık dolu bir ses. "Ben Emilio ve bu da Wells," dedi şoför, başparmağını yanındaki adama doğru uzatarak.

Ben kendimi tanıttım, Emily de tanıttı ve sonra Emilio kollarını pencere çerçevesine dayadı. "Bekle, Nova, değil mi? Charlie'nin kız arkadaşı?"

Emily başıyla onayladı ve kulağa olumlu gelen bir şeyler mırıldandı.

"Tennessee'den mi geliyorsun?" Emilio'nun tişörtünü işaret ederek sordum. Kamyonetin üzerindeki logoya baktım. Elrod Coltrane her kimse, bu iki gence iş kamyonunu ödünç almaları için izin vermediğini varsayacaktım.

"Evet. Biz orada mühendislik öğrencisiyiz. Sel yüzünden hepimiz tahliye edildik. Tennessee Nehri'nin yukarısındaki bir baraj yıkıldı ve tüm kampüs diz çöktü-suyun derinliklerinde. Evlerin enkazı yüzerek geçiyordu. Suyun içinde başka neler olacağını görmek için beklemek istemedik."

"Baraj mı yıkıldı?" Charlie sordu, sesi inanılır gibi değildi.

"Evet. Barajı kontrol eden donanım ve yazılım sistemleri Boru hatlarından kimyasal işleme tesislerine ve baraj operasyonlarına kadar her şey güç dalgalanması ya da her neyse onunla birlikte çökmüş olmalı," dedi Emilio. "Modern toplumda bu sistemlerin kontrol etmediği pek bir şey yok. Boku yedik." Arkasına yaslandı ve arkadaşına bir işaret yaptı. "Biz Çoğunlukla nasıl çalıştığını anlıyoruz ama kadar geniş bir alanda tamir edilmesinin ne kadar hakkında hiçbir fikrimiz yok. Tek bildiğimiz, ışıkların yanmasını umduğumuz eve gitmemiz gerektiği. Bizimkiler çıldırmış olmalı. Peki ya siz?"

Boku yedik. Yutkundum, yolun kenarında hiçbir yerin ortasında dururken kulağa gerçekten kavranamayacak kadar büyük bir bilginin daha üstesinden geldim. "Eve dönmeye çalışıyoruz.

California," dedim. "Bize söylenene göre Pittsburgh, Pennsylvania'dan buraya kadar elektrikler kesik." Artık Tennessee'ye kadar uzandığını da biliyorduk.

"Pittsburgh mu? Kahretsin," diye mırıldandı Emilio, belli ki bunu sindirirken bir an için yere baktı. Arkadaşına bir göz attı. "Daha sınırlı olmasını umuyorduk... belki birkaç eyalet. Çifte sıçtık." Kendini hafifçe salladı, belli ki bu konuda daha fazla düşünmeyi tercih etmişti

daha sonra da. "Nebraska'ya gidiyoruz ama kuzeye devam etmeden önce sizi Topeka yakınlarında bırakabiliriz. Atlayın," dedi,

Kamyonun kasasına doğru başını salladı ve Charlie'ye göz kırptı. "Profesör Tecton'ın dostları bizim de dostlarımızdır."

"Teşekkürler," dedi Charlie, duruşu ve ışıltılı ifadesiyle, yeni aldığımız kötü habere rağmen hayata yeniden başladığını anlatıyordu. Sürücü tarafındaki kapıda durakladı, belki de orada kendisi için yer olup olmadığını ya da ikinci sınıf vatandaşlarla birlikte arkaya binmek zorunda kalıp kalmayacağını ölçüyordu.

Charlie'nin kendini beğenmiş gülümsemesine saatlerce katlanmak zorunda kalmak ya da bunun çalıntı bir kamyon olup olmadığı bir yana, yeterince güvenilir görünen ve yolculuğumuzdan birkaç yüz mil kısaltabilecek birkaç üniversite beni bırakma teklifini geri çevirecek değildim. "Bu harika olur," diye ekledim.

Kamyonun kasasına tırmandık ve , Emily ve Charlie bir , ben diğer , kamyon sarsılarak ilerledi ve yol boyunca sarsıldı.

Yaklaşık yarım saat sonra, Charlie'nin kendini beğenmiş gülümsemesi azaldı.

Başını Emily'nin omzuna koydu ve tıkırtılı bir horlama sesi duydum. Adam sürekli yorgun ve gergindi. Bunun içinde bulunduğumuz durumla pekâlâ bir ilgisi olabilirdi ama aynı zamanda bir hap ya da uyuşturucu istediği ve artık alamadığı gerçeğiyle de ilgisi olduğundan emindim.

Belki de yoksunluk yaşayacak kadar kullanıcı olmamıştı, ama muhtemelen her zamanki ilacıyla rahatlayamamaktan dolayı oldukça huzursuzdu.

başa çıkma mekanizması.

Bacaklarımı Emily'nin sağına doğru uzattım ve ayak bileklerimden çaprazladım. Ben de biraz uyumak isterdim. Bir gece önce Isaac'in anlattıklarını dinlemiş olmanın verdiği heyecanla dönüp durmuştum, zihnim St. Louis şehir merkezinin olaydan sonra nasıl görüldüğüne dair düşünceler ve korkunç hayallerle çalkalanıyordu. Buna bir de trilyonlarca ton suyun taşarak tüm kasabaları sular altında bıraktığı devasa barajların görüntüsünü ekleyebilirdim.

Ama tüm bunların ötesinde, nöbet tutmadığım için kendimi güvende hissetmiyordum.

Zorunlu olarak kamyon oldukça yavaş hareket ediyordu ve bazı noktalarda, eğer biri isteseydi, bizi takip edip bir saldırı .

Yolda ilerlerken, daha fazla bozulmuş araç ve ayrıca kollarını kaldırmış birkaç grup insan gördük.

kamyona el sallamaya çalıştı. Ancak Emilio ve Wells bizim için durdukları gibi onlar için durmadılar. Belki de kesintinin boyutları hakkında verdiğimiz bilgiler eve gitme telaşlarını artırmıştı ya da belki de otostop çekmeye çalışan herkes için kenara çekerlerse kısa sürede dolacak ve ağırlaşacaktır.

Bağırarak yalvaran bir çift arkamızda kaybolurken Emily'nin başını çevirdiğini gördüm. "Sanırım profesör yanımızda olduğu için şanslıyız," dedi Emily, hafif titrek de olsa alaycı bir gülümsemeye başını Charlie'ye doğru eğerek. Başımı salladım. Hakını teslim etmem gerekiyordu. Şanslıydık ki Emilio ve Wells biz el salladığımızda Charlie'yi fark edecek kadar yavaşlamışlardı. Isaac, Charlie'nin

O da bir araç bulmuştu, bu da sürücülerin onun bariz ihtiyacına cevap verdiği anlamına geliyordu, ancak bazı nezaketlerin oldukça hızlı bir şekilde sona ereceğini hayal etmek zorundaydım.

"Evet, bu durumda Charlie'nin tanınabilir ve güvenli kabul edilir. Kendilerini durdurmaya çalışan herkesin yanından geçip gitmekte tamamen haklılar." ona söyledi. "Yoldaki herkes iyi niyetli olmayacak. Biz bunun sadece küçük bir tadına baktık."

"Daha fazla Leonard ve sahte Amish mi?"

"Evet. Ama çoğunlukla insanların en kötü yanlarının korktuklarında ve çaresiz kaldıklarında ortaya çıktığını hatırlamak akıllıca olur. Normal şartlar altında yırtıcı olmayan insanlar hayatta kalmak için gerçekten berbat şeyler yapabilirler."

Biraz sönmüş gibiydi. Gözlerim onun üzerinde kaldı. Charlie'nin şöhretinin kamyonun önündeki iki adamla birlikte kendisinininkini gölgede bırakmasından rahatsız olduysa bile bunu belli etmedi. Şimdi o, Charlie'ye odaklanırken bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine izin verdim.

Önümüzdeki yol. Goodfellows'ların evinden ayrıldığımızdan beri, kot pantolon, flanel gömlek üzerine kalın, kapitone bir ceket ve bir çift bot giymişti. Tüm takım sıcak ve pratikti ve onu belli belirsiz gülünç ve biraz da seksi gösteriyordu. Birkaç gün önce olsa, onu

Altı yılı aşkın süredir seks yapmadığım gerçeğine verdiğim istenmeyen ve rahatsız edici tepki. Ama şimdi... Emily'nin sadece güzel olduğunu değil, aynı zamanda ateşli ve enerjik olduğunu da kabul edebilirdim ve bu, her şeyin ötesinde, beni her zaman ona çeken ve hala da çeken bir özellikti.

Saçları bu sabah örülmüştü, gevşek teller yüzünü çerçeveliyordu. Yanağını kaşımak için elini kaldırdı ve yolculuğun başında sahip olduğu pençelerin artık büyük ölçüde yok olduğunu gördüm. Sonra Charlie uykusunda iç çekti ve Başını Em'in boynunun kıvrımlarına doğru daha rahat hareket ettirince içimde istenmeyen bir kıskançlık hissettim. Em'le birlikte atları kontrol altına almak için çalıştığımızdan beri, onu iyilik yaptığım eski bir arkadaşımдан çok bir ortağım olarak düşünmekten kendimi alamıyordum. Ama Charlie bana bunun neden saçma ve aptalca olduğunu hatırlatıp duruyordu.

Uzaklara, gittiğimiz yöne doğru baktım. Bu ortaklık hissi, birlikte yaşadığımız yüksek duygulardan ve zaferin heyecanından kaynaklanıyordu. Er ya da geç etkisi geçecekti ve ben onun tarafından rahatsız edilmeye -mutlulukla- geri dönebilirdi.

Onun yanında Charlie kıpırdandı, gözlerini kırptırdı ve oturdu. Boynunu bir o yana bir bu yana eğdi. "Daha varmadık mı?"

Kamyon birkaç saat sonra yolun kenarına yanaştı ve biz de kasasından indik. Emilio camdan dışarı eğildi ve "Burası bizim dönüş yolumuz. Muhtemelen bu yoldan gitmek isteyeceksiniz."

Bir kağıt parçası uzattı

ve bir kalem. "Bunu imzalar mısınız?" diye sordu Charlie'ye.

"Kimse bir film yıldızını gezdirdiğimize inanmayacak."

Charlie çok memnun görünüyordu, bir güzel imzaladı ve sonra kalemi ve kağıdı geri . Teşekkür ettik.

Charlie onlar uzaklaşırken el salladı ve arabaları gözden kaybolduktan sonra bile orada durdu.

Charlie bize doğru döndüğünde bana ve Emily'ye " ederim," dedi.

Gözlerimi devirmemek için direndim, onun yerine Charlie'ye kendi anını yaşatmaya karar verdim.

Emily, "Ayaklarım size çok teşekkür ediyor," dedi.

Charlie gülümsedi. "Yani... Kansas," dedi etrafına bakınarak. "Gerçekten varmış."

Emily güldü. "Olmadığını mı sanıyordun?"

"Kansas'tan çıkan bir şey duydunuz mu hiç?"

Emily bir an dudağını çığnedi. "Oz Büyücüsü," dedi sonunda.

Charlie sırtı ve ben de ileride ne olduğunu için yola döndüm.

Topeka'nın uzaktaki silüetini görebiliyordum, çeşitli noktalardan havaya duman yükseliyordu. Burada da yangınlar olmuştu. Ve büyük olasılıkla, küçük bir toprak parçasındaki büyük insan grupları sınırlı kaynaklar için savaşırken düşünmek istediğimden daha fazla ölüm olmuştu. Ayrıca otoyolun kenarında, şehirden uzakta yürüyen birkaç insan kümesi fark ettim. Emilio ve Wells'in bizi daha bir yere bırakmasını tercih ederdim ama dilenciler seçici olamazdı ve ben de bir yerlerde kaybolurlar.

İyi tarafından bakarsak, medeniyet avlanmak ve derisini yüzmek zorunda kalmadan yiyecek bulmak için daha fazla şans anlamına geliyordu ve dürüst olmak gerekirse, başka bir mısır gevreği kamyonu harika olurdu.

"Bir otoyol," dedi Emily bana katılırken. "Bu kötü mü?" "İdeal değil, ama belki bir şeyler bulabiliriz.

Bozuk bir arabadan yine atıştırmalıklar. Bir tanesini de yine uyumak için kullanabiliriz. Yakında hava kararacak ve buralarda avlanabileceğim hiçbir yer yok."

Bir harita bulana kadar, kalabalık bölgeler beni endişelendirse bile işaretlerin olduğu bir yerde olmak önemliydi ve

biz uyurken pusuya düşürölme konusunda çok daha dikkatli olmalıyız.

Üst geçidin altından geçtik, devasa yapının altında birkaç ateş yakılmıştı ve insan grupları alevlerin etrafında toplanmıştı. Emily ve Charlie'nin arkasına geçtim ve silahımı çekmeye hazırlandım.

Biri bize yaklaştı ama kimse . Kızarmış et kokusunu aldım ve birkaç kişinin başını kaldırdığını gördüm.

ve biz geçerken bizi izliyorlardı, muhtemelen ihtiyaç duymaları halinde yiyeceklerini korumaya hazırdılar.

"Ne pişiriyorlar?" Emily başını çevirip dudaklarını zorlukla oynatarak sessizce sordu. "Buralarda hiç orman yok."

"Muhtemelen fareler." Belki başka evcil hayvanlar da olabilirdi ama bunu söylemedim ve bu konuda çok fazla düşünmeyi reddettim. Tek bildiğim, Amerika Birleşik Devletleri'nin tamamında olmasa bile artık çok eyaletli bir kesinti olduğunu bildiğim elektrik kesintisinin üzerinden altı gün geçtiği idi ve bazı yerlerde diğerlerinden daha fazla olmak üzere her yerde çaresizlik baş gösteriyordu.

Peki ya bu olaylar başlamadan önce bile serseri ya da evsiz olanlar? Belki bir vardı, belki de herkesten daha kötü durumdaydılar.

Charlie öğürür gibi bir ses çıkardı ve biz de üst geçidin altındaki loşluktan dışarıya, ışığa adım attık. batan güneş.

Büyük bir deponun ve ardından birkaç karanlık işyerinin önünden geçtik, bu şehre giden yollar gittikçe büyüyordu. terk edilmiş araçlarla doluyordu. Birkaç blok ileride bir benzin istasyonu gördüm ve Charlie ile Emily'ye beni o yöne doğru takip etmelerini, Isaac'in çaldığı haritanın yerine başka bir harita bulabileceğimi işaret ettim.

Burada binalar birbirine daha yakındı; bir matbaanın, bir taco dükkanının, bir sigorta acentesinin ve bir fotoğraf stüdyosunun önünden geçtik.

Benzin istasyonuna vardığımızda burayı tamamen yağmalanmış bulduk. Devrilmiş benzin istasyonlarının enkazı arasına girdik.

raflar ve kırık camlar, görünürde bir paket fıstık bile yok. Ve eğer bir zamanlar burada harita varsa bile şimdi yoktu.

"Harika," diye tısladı Charlie. "Burada hiçbir şey yok. Ve hâlâ lanet olası ayakkabılarım yok!"

Dükkândan çıktık, gökyüzü koyu turuncu ve maviyle çizgiliydi ve her an daha da kararıyordu.

Bir motor sesi beni şaşırttı ve sokağa baktığımda bir aracın köşeyi dönüp bize doğru geldiğini gördüm. "Tuck!" Emily nefes aldı. "Bir kamyon."

", " dedim ve benzin istasyonunun koşarken eğildim, çit boyunca alçaldım ve sonra durdu. Köşeden baktığımda, bir zamanlar ürün ya da gıda taşımış gibi görünen eski moda bir kamyon gördüm. Yatağı örten ve ekstra geniş bir arka tamponu olan kumaş bir örtü bize doğru geliyordu. Orada Önde iki geniş omuzlu adam, kararlı bir şekilde önlerine bakıyorlardı ve buna içgüdü diyebilirsiniz ama bu kamyonun birkaç otostopçu için duracağını sanmıyordum. Ama öyleydi. gitmemiz gereken yöne doğru ilerliyorduk. Arkamda duran Emily ve Charlie'ye doğru döndüm. "Beni takip edin."

Kamyon yavaşça yanımızdan geçti ve sonra Çitin arkasından koşarken eğildim. Yukarı uzanarak kolayca bir çubuğa tutundum ve kendimi tamponun üzerine çektim. Emily ve Charlie yanıma gelip benim yaptığının aynısını yapınca ben de kenara çekildim. Neyse ki kamyon yeterince ağırdı da ağırlığımız onu çok fazla sallamadı ve biz sadece asıldık, çömelirken kasabanın içi boşaltılmış sanayi bölgesinin geçip gitmesini izledik. Sonra uzun ve karanlık bir yola saptık, kamyon durmuş arabalardan kaçınıyor, büyük lastikleri bizi yolun kenarındaki yabani otların arasından kolayca geçiriyordu.

Kulağıma camın kısılması gibi bir ses geldi ve ardından sigara dumanı kokusu aldım. Bir ses duyduğumu sandım. ön taraftan gelen cızırtılı parazit sesi, sanki sürücü radyo istasyonlarını değiştireyormuş, belki de

ama bir süre sonra cam tekrar açıldı ve artık sesi duyamıyordum.

Bacaklarımızı yormamak için çömelme ve diz çökme arasında gidip gelerek yaklaşık yarım saat yolculuk ettik ve motorun sükunetinden ve kamyonun hafifçe sallanmasından keyif almaya başladım, eve dönmek için geçmemiz gereken eyaletlerin sırasını hatırlamaya çalışmak için küçük bir mola verdim. Kansas'ın geri kalanını geçtikten sonra New York'a doğru yola çıkacaktık.

Meksika, Arizona ve son olarak Kaliforniya.

"Aman Tanrım," diye fısıldadığını duydum Emily'nin ve ona baktığımda kanvas kapağın altından gördüm. Bana doğru döndü, içeriyi görebilmem için kapağı açarken gözleri kocaman olmuştu.

İçeri baktım, birkaç çift uykulu göz bana göz kırptıyordu. "Çocuklar," dedim bir çocuktan diğerine bakarak. "Bir kamyon dolusu çocuk var."

YİRMİ SEKİZ

Emily

Kamyondan indiğimizde, bir binaya benzeyen bir yerin hemen dışında

En azından birkaç deponun etrafına dikenli teller çekilmiş askeri bir tesis. Oraya buraya yerleştirilmiş, jeneratörle çalışıyor olması gereken süt gibi ışıklar vardı.

Tuck'ı gölgelerin arasından girişin yanına kadar takip ettik, ilerlerken çömeliyorduk. "Burası neresi?" Fısıldadım. "Ve neden çocukları topluyorlar?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Ama pek iyi görünmüyor."

"Artık gidebilir miyiz?" Charlie sordu. "Anladığım kadarıyla Batman gibi davranarak geçmişini telafi etmeye çalışıyorsun ama-"

Charlie'nin yan tarafına dirsek attım.

"Oof."

Bana ters ters baktı ve Tuck onu görmezden gelerek içeriye daha iyi için çit boyunca ilerledi, kamyonun döndüğü noktayı geçti. Endişeli görünüyordu ve ben de

Şu anda çocukları toplayan herhangi birinin son derece şüpheli ve muhtemelen tehlikeli olduğu düşünülmelidir. "Sence orada yapıyorlar?" Fısıldadım.

Tuck bana ince dudaklı bir bakış attı. "Bilseydim, yüzümü bir çite dayar mıydım? Bunu anlamaya çalışıyorum. Belki sen yardımcı olabilirsin."

"Tamam, Snappy. Yardım ediyorum," dedim, öne doğru eğildim ve gözlerimi açarak ona daha dikkatli baktım.

O da eğildi, burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. "Bariz sorular sormanın ne anlamı var-"

Arkamızdan daha önce de duyduğum bir çatırtı sesi geldi. Bir silahın kurulma sesiydi. "Sakın kımıldama." Boğazımda bir nefes düğümlendi, kalbim

Kaslarım donarken sıçradım. Charlie ve Tuck da hareketsiz kalmıştı. Sadece gözlerimi oynatmaya cesaret edebildim, sağa Tuck'a, sonra sola Charlie'ye ve tekrar Tuck'a baktım.

"Yavaşça ayağa kalkın ve ellerinizi gösterin."

Tuck başıyla küçük bir selam verdikten sonra ayağa kalktı, Charlie ve ben de onu ettik. Hepimiz ellerimizi havaya kaldırdık. "Şimdi arkana dön ve yüzünü bana dön." *Oh Tanrım, oh Tanrım.* Çocukları bir kamyonu atıp taşıyan adamlar tarafından vurulacaktık.

bu çitlerle çevrili depolara. Gerçek kâbusum başlamak üzereydi. Gözlerimi kapattım ve bizi tehdit eden manyaklarla yüzleşmek için döndüm. Çitlerin arkasındaki ışık yüzünden üç adamın yüzlerini göremiyordum, sadece şekillerini görebiliyordum. İri ve kaslıydılar ve kaçmaya çalışırsak bizi biçebilecek tüfekleri vardı.

"Merhaba efendim," diye ciyaktı. "Beyler, yani. Biz sadece-" "Yaşadığım ve nefes aldığım gibi. Tucker Mattice? Sen misin?"

Başım Tuck'a doğru döndü, o da gözlerini siper ederek ortada duran adamlardan en irisine doğru gözlerini kısarak baktı. "Hosea Hardy?"

Ne be?

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Adı Hosea olduğu anlaşılan adam silahını indirdi ve Tuck'a doğru bir adım atmadan önce diğer adamlara da aynısını yapmalarını işaret etti. Sert bir kahkaha attı ve sonra Tuck'ı yakaladı, kolunu ona doladı ve her şeyden çok bir saldırı gibi görünen o adam sarılmalarından birini verdi. Ama Tuck buna aldırmamış görünüyordu, kahkahası şaşkınlığını ifade ediyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?" Tuck sordu.

"Dostum, Leavenworth'a transfer oldum, hatırladın mı? Buradan çok uzakta değil."

"Evet, hatırlıyorum ama birkaç yılın kaldığını sanıyordum."

"Yaptım. İçeri gel de sana anlatayım." Hosea durakladı, ağzımız bir karış açık, donmuş halde duran beni ve Charlie'yi inceledi. "Bu ikisi iyi mi?"

Tuck'ın gözleri bir an Charlie'ye takıldı ve onu kurtların önüne atabileceğini düşündüm, açıkçası belki de bunun için onu suçlayamazdım ama Tuck sadece başını salladı ve sonra Hosea kolunu Tuck'ın boynuna doladı ve hepimiz onların arkasına geçtik, adamın derin kahkahası Tuck'la sohbet ederken bize doğru süzülüyordu.

Bizi ön kapıya kadar götürdüler, burada tüfekli bir başka adam mandalı açtı ve bizi içeri aldı.

Burada ışıklar biraz daha parlaktı, altı gündür ay ve yıldızlar dışında gördüğüm ilk aydınlıktı ve bunun ne olduğunu anlamaya çalışarak etrafıma göz kırptım. Depo binalarının zaten burada olduğu belliydi, ancak bunların yanında birkaç büyük çadır ve bir sıra

Solumuzda portatif tuvaletler vardı. Hosea ve diğer ikisini depolardan birinin kapısından geçerek takip ettik ve bir tarafında elli kadar karyola ve kafeterya tarzı masalar bulunan geniş bir açık alana girdik.

Diğer tarafa da banklar yerleştirilmiş.

", aç mısın? Biraz yiyecek kaldı."

Sanki bu kelimeye karşılık veriyormuş gibi midemden yüksek bir hırıltı yükseldi. Tuck'ın kafası sese tepki olarak döndü ve ben ona zayıf bir gülümseme verdim. Bir masanın ucuna oturduk ve Hosea uzaklaşıp bir kadına bir şeyler söyledi

Yakınlarda duran bir adam başını salladı ve uzaklaştı. Hosea geri geldi ve Tuck'ın oturduğu masanın karşı oturdu ve bize doğru döndü. "Arkadaşların kim, Tuck?"

"Emily Swanson ve Charlie Cannon," dedi Tuck. Hosea'nın konuştuğu kadın elinde bir tepsiyle kapıdan içeri girdi. Tepsiyi bize doğru getirdi ve bir

Gülümseyin. Üst yığılmış üç kapaklı tabak vardı ve Hosea üçümüze de birer tane dağıttı. I

Kapağı açtığında biraz tavuk salatası, birkaç konserve armut ve bir dilim ekmek gibi görünen bir şey gördü.

"Oh, teşekkür ," diye nefes aldım, dilimi kaldırdım ve mayalı kokuyu içime çektim. Ağlamamaya çalıştım, ama gözlerim yaşırdı bir ısırik alıp çiğnerken inlemeden önce onları kırıştırdım.

Tuck bir lokma yemek yedikten sonra, "Bana yerden bahset," dedi. "Kim işletiyor burayı?"

"Dağınık haldeki birkaç askeri birlik amatör telsizleri kullanarak bir araya gelebildi ve yardım etmeye çalışıyor. Ama en hafif tabirle çok zor bir durum."

Tuck ona baktı. "Elektrikler kesildiğinde Leavenworth'ten mi kaçtın?"

"Evet. Çok çılgıncaydı dostum. Olay bahçedeydim. Muhafızlar bizi içeri sokmak için çabalamaya başladı. Sadece birkaç jeneratör çalışıyordu.

hepimiz bir alana toplandık. Uzun lafın kisası, kavga çıktı. İki gardiyan öldürüldü ve işler gerçekten çirkinleşti. Hapishanenin elektrik olmayan diğer bölümlerinde kilitli kaldıkları hücrelerinden bağırان adamları duyabiliyorduk. Yaklaşık yirmi dört saat sonra, olayın ilk başta görüldüğünden daha büyük olduğu ve cesetleri almak için bile kimsenin gelmediği anlaşıldı. Geri kalan gardiyanlar çoktan görev yerlerini terk etmeye başlamıştı. Bundan sonra bir çıkış yolu bulmak çok zor olmadı."

Tenimi bir ürperti kapladı. O kilitli hücrelerdeki mahkûmları düşündüm. Dışarı çıkmalarına yardım eden olmuş muydu? Yoksa bazıları hâlâ orada, soğuk karanlıkta oturuyor muydu? yavaş yavaş açlıktan ölüyorlardı? Onlar mahkumdu, orada Çünkü başkalarını incitmiş ve mağdur etmişlerdi ama onlar da insandı ve bu çok acımasız bir ölüm şekliydi.

"Her neyse," diye devam etti Hosea. "Zaten neredeyse cırılçıplak soyulmuş olan Walmart'ta kıyafetlerimi değiştirdim ve sonra otostop çeken birkaç adamla gezintiye çıktım.

acil servislerin fark ettiklerinde bu operasyonu başlattılar. Hangi araçların çalıştığını çok çabuk anladılar ve sokaklarda, bayilerde ya da nerede bulurlarsa orada duran arabaları düz kontak yapmak için ekipler gönderdiler. Bana ne yaptıklarını anlattılar ve kaslara ihtiyaçları olduğunu söyledi." Gülümsedi ve kocaman pazusunu esnetti, koyu kahverengi teninin ortasında dişleri bembeyazdı.

Tuck, "Bunlara fazlasıyla sahipsiniz," dedi.

"Eminim sizin için de bir yer bulurlar. Normların biraz dışında, özel becerileri olan insanlara ihtiyacımız var," dedi Hosea göz kırparak.

Tuck'ın bakışları önce bize, sonra başka bir yere kaydı ve midem şu anda kutsanmış ekmekle doluyor olsa da hafifçe düştü. "Yapamam. Şu anda sorumluluklarım var" dedi. "Ama... belki o bittiğinde..."

Sorumluluklar.

Hosea başını salladı ve sonra gülümsedi. "Tucker Mattice. Seni tekrar göreceğimi hiç düşünmemiştim. ne oldu da buraya geldiniz?"

"Şebeke çöktüğünde uçağımız ." "Lanet olsun."

"Bu doğru."

Hosea Charlie ve bana baktı ve elini Tuck'ın omzuna koydu. "Burada iyi bir adam var. Bana öğretti. Pek çok kişiye de okumayı öğretti. Bazı hayatları daha iyi hale getirdi."

Yutkundum. *Oh.*

Tuck gözlerini kaçırdı, yanakları renklendi. Kalbim küt küt atmaya başladı. *Elbette* hapisteyken insanlara okumayı öğretmişti. *Sen ve senin lanet kitapların.* Ona sarılmak, kollarımı ona dolamak ve sıkıca kavramak için yoğun bir istek duydum. Bunu yaparsam ne yapacağını merak ediyordum. "Dostum, çok sıkılmışım," diye mırıldandı Tuck. "Başka ne yapacaktım ki?"

Hosea kıkırdadı. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ saçmalıyorsun."

"Buradaki plan nedir, ileriye dönük olarak?" Tuck belli ki konuyu değiştirerek sordu.

"Şimdilik, iletişim olmadan, buradaki birimler resmi sıfatları dışında hareket etmektedirler. Bu depolar Gıda tesisleri. Konserve ve kutu gıda stokları var. Buranın güvenliğini hemen sağladılar. Onlar sorun çözücüler, dostum. Dışarıda ne bulurlarsa topluyorlar.

işe yarayacağına inandıkları için beyzbol sahasındaki portatif tuvaletleri ve çitleri de taşıdılar. Diğerleri de jeneratörleri mümkün olduğunca uzun süre çalıştırabilmek için işe yaramayan arabalardan benzin çekiyorlar. Geçtiğimiz hafta boyunca iyi niyetli bir operasyon yürütüldü."

"Neden bazı jeneratörler çalışıyor da bazıları çalışmıyor?" diye sordum.

Hosea, "Çoğu yakıtla bile çalışmıyor," dedi. "İçindeki elektronik cihazlar da diğer her şey gibi yanmış. Ancak bodrumlarda ya da diğer depolarda bulunan ve dalgalanmadan korunmuş gibi görünen birkaç tane bulduk. Benzinimiz olduğu sürece çalışacaklar ve sonra onlar da işe yaramaz metal yığınları olacaklar."

Tuck "Uzun vadeli hedef nedir?" diye sormadan önce hepimiz bir süre sessiz kaldık.

"Bu günden güne değişiyor. Bu değişken bir durum. Ancak şimdilik, ihtiyaç malzemelerini toplamak dışında, şu veya bu nedenle geride kalan çocukları almaya odaklandık - ebeveynler işten eve gelmedi, ayrıldılar... Nasıl olduğunu bilirsiniz.

Şimdiden

yırtıcılar trollük yapıyor. Hatta bazıları benimle aynı yerden kaçtı."

Yırtıcıları biliyorduk. Geçen hafta onlar hakkında çok şey öğrenmiştik. Ama aynı zamanda ne kadar cömert insanlar olduğunu da öğrenmiştik. Yemeğin son lokmasını ekmeği ağzıma attım ve sonra parmaklarımı yaladım.

"Bir sağlık çadırı da kuruyoruz, ancak şu anda herhangi bir sağlık personelimiz yok. Dediğim gibi, durum akışkan."

"İyi iş çıkarıyorsunuz," dedim, birkaç gencin oturup kitap okuduğu ya da sohbet ettiği karyolalara bakarak. Tanrım, tüm bunlar olurken kaç kişi tek başına kalmıştı? Benim gibi kaç çocuk, kaç genç ve kaç kadın var? Ya Tuck ve Charlie, Russell'la birlikte o uçak kazasında ölmüş olsalardı ve ben kendimi dışarıda bulsaydım

Ne ya da nereye gideceğimi bilmeden soğuk bir arazinin ortasında? İçerisi yeterince sıcak olmasına rağmen artan soğuktan korunmak için kollarımı kendime doladım Çünkü vücut ısısı çok yüksekti ve karnım da doluydu.

"Teşekkürler," dedi Hosea. "Faydalı olmak iyi hissettiriyor." Gülümsedi. "Ve komik bir şey bilmek ister misin? Bu hissediyor İyi adamlardan biri olmak güzel. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim. Bana söyleme *fırsatı* verileceğini hiç düşünmemiştim."

Tuck Hosea'nın omzunu sıktı. "Sana sahip oldukları için şanslılar."

"Neler olduğu hakkında bilginiz var mı? Tüm bunlara ne sebep oldu?" Charlie sordu. "Şu ana kadar duyduğumuz her şey sadece spekülasyondan ibaret."

Hosea yanındaki masaya bıraktığı su şişesinden bir yudum aldı. "Ordu, en azından geriye , bunun büyük bir güneş patlaması olduğunu söylüyor.

izgara." Charlie'den Tuck'a baktı. "Görünüşe göre sadece bir tane değilmiş. Birkaç tanesi vurulmuş ve yaklaşık bir gün içinde gerçekleşmiş."

"Bir güneş patlaması," diye mırıldandım. Şerif Goodfellow'un kasabadaki bir profesörün de bunu tahmin ettiğini söylediğini hatırladım. "Yani savaşta değiliz." Bu bir rahatlamaydı ve ben bunu kabul ettim. Çünkü her ne kadar bu durum büyük bir felakete yol açmış olsa da, yakında düzeltilebilecek bir durumdu. *Değil mi?*

"Savaştayız," dedi Hosea, umutlarımı kırarak. "İçinde bir . Ama dışarıdan bir ordudan değil, en azından şimdilik."

"Onarım yapılıyor mu?" Charlie sordu, ben de Ses tonundaki o tiz panik notasını tespit ettim ve bu da beni başka bir sinir krizi geçireceğinden endişelendirdi.

Ama gerçek şu ki, ben de biraz cırlak hissettim. "şebeke onarılabilir mi?" Toplumun çoğunu, hatta *barajları* bile elektronik bir sistemin yönettiğini söyleyen niversiteli çocuğu düşünerek sordum. "Olabilir, değil mi?"

Tuck arkamdan bakıyordu, kaşları atıktı. Hosea'nın sabit bakışları üzerimde asılı kalırken, "Sonunda, evet," diye cevap verdi.

Sonunda. Bu kelime kafamın içinde uğursuz bir çınladı. "İhtiyaç duyulan bazı parçalar Amerika'da bile üretilmiyor. artık," diye devam etti.

Tuck, "Bu felaket için bir reçete gibi görünüyor," dedi.

"Sizce?" Hosea sırayla her birimizin gözlerine baktı. "Hepimiz sisteme karşı ne kadar savunmasız olduğumuz konusunda hızlandırılmış bir kurs aldık. Ne yazık ki çok geç oldu. Daha bir hafta olmadı ama şimdiden pek çok kişi öldü. Uçak ve otomobil kazaları. Yangınlar. Seller. Hayat kurtaran makinelere ya da ilaçlara ihtiyaı olanlar öldü ya da çok yakında ölecek. Sırada yalnız yaşayan yaşlılar ve terk edilen çocuklar var. Hastalık insanları çok sayıda yok edebilir. Topeka'da zaten bir kolera vakası var. On yıllardır neredeyse tamamen ortadan kaldırılmış olan hastalıklar geri dönmeye başlayacaktır. şiddet her yerde patlak verecek."

Aman Tanrım. Ayağa kalktım. "şu Porta Pottis'lerden birini kullanabilir miyim?" diye sordum. Bir saniyeye ihtiyaım vardı. Havaya ihtiyaım vardı. Ayrıca, son zamanlarda ormanda meliyordum. Bir Porta Potti lüks hissettirecek. Neredeyse gülecektim ama keskin ve çılgınca çıkacağından endişelenerek kendimi tuttum. Tanrım, bir avuç gün insanın algısını nasıl da değiştirebiliyor.

"Oradaki su mu?" Charlie belki de biraz zamana ihtiyaı olduğunu düşünerek sordu.

"İkinize de yup." Hosea döndü. "Kelvin, bayana makyaj odasına kadar eşlik etmek ister misin?" Askeri kıyafetler giyen Kelvin adındaki adam başını salladı ve onu takip etmemi işaret etti.

"Ve kendinize bir şişe su alın. Kaynatıldı ve filtrelendi."

Charlie ayağa kalktı ve suya doğru yöneldi. Kelvin'i takip ederek arka kapıdan çıktım ve binanın etrafındaki tuvaletlere gittim. İşimi yaptım, buna rağmen Tuvalet kağıdının değerini bildiğim için açık havayı kokan, penceresiz bir küpe tercih ettim.

Karanlık hücrelerde kilitli olan mahkumları bir kez daha düşünmeme neden oldu. Şu anda kapana kısılmış. Yerin altındaki ışıksız dehlizlerde kömür madencileri... hız zirvesindeki küçük arabalarda aileler... Nefes nefese kaldım ve ışığa doğru tökezledim. *Dur, Emily. Dur.*

Birkaç şişe içki ile bir masa vardı. El dezenfektanımı bolca içime çektim, alkolün keskin kokusu düşüncelerimi sakinleştirmeye yaradı. Derin nefesler aldım, sarı aya bakarken sakinleştim, koyu mor gökyüzünde yuvalanmış, hafif bir esinti yüzümün etrafındaki saçları kaldırıyor.

Binaya tekrar girdiğimde, gözlerim bana doğru bakan Tuck'a takıldı. Omuzları hafifçe çökmüş gibiydi ve ben görüş alanının dışındayken gergin olup olmadığını merak ettim. Kaburgalarımın arasında küçük bir gıdıklanma hissettim ve dışarıdan kaşıyabilecekmişim gibi elimi kaldırdım. Bir el Koluma yapıştı, irkildim ve Charlie'yi görmek için başımı kaldırdım. "Hey."

"Hey," dedi etrafına bakarak. "Az önce şurada bir kızla konuştum." Gizlice kapının yanında sohbet eden güzel sarışın bir genci işaret etti. "O da beni tanıdı." Bana kendinden memnun bir sırıtış fırlattı. "Şunu dinle. Babasının bir klasik araba koleksiyonu varmış ve düşünüyormuş. Bu olay olduğunda ailesi Asya'daymış ve belli ki eve dönememişler. Her neyse, evinde yangın çıkmış ve bu yüzden burada, ama garaja dokunulmamış. Em." Uzandı ve yanağımdan bir tutam saçı aldı. "O

Batıya gitmek istediğini ve onunla gidebileceğimizi söyledi."

"Charlie, buradan rastgele bir kızla ayrılmayacağım. Araba kullanacak yaşta bile görünmüyor."

"On dokuz yaşında. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafası var. Film nasıl ezberden okuduğunu duymalısınız..."

Charlie konuşmaya devam etti, bakışlarım onun ağzına . hareket etti ama beynim sesi duymadı, zihnim dolaşırken yüzü bulanıklaştı. Onun yerine, Tuck'ın Russell'in cesedini yanan uçaktan sürüklediğini, bu görüntünün benim yaramı sardığını ve ardından Brent'in kolunu nazikçe incelediğini hayal ettim. Tuck'ın bizi kurtarmak için arabadaki adamla dövüşmesi, her ne şekilde olursa olsun topladığı yiyeceklerle geri dönmesi, Isaac'in yarasına bakması gibi anılar ardına zihnimde dans ediyordu. Gözlerimi kapattım, utanç beni sarmıştı, Charlie'nin işe yaramaz saçmalıkları

devam ediyor, devam ediyor ve devam ediyor.

Birdenbire tüm vücudum ısındı, sanki içim kaynıyordu ve parmaklarımı onun göz çukurlarına sokma isteği duydum ve o sahte ifadenin parçalanmasını izle. Benim dengem yalpaladı ve gerçeklik geri gelmeden önce bir an için kafamı garip bir sessizlik doldurdu.

Tuck, Tuck, Tuck. Tuck o uçaktaki uyuşturucuyu umursamamıştı, kesinlikle onları almak için ateşli kabine geri dönmeye çalışmamıştı, açıkça sadece Hayatta kalmamızı sağlayacak eşyaları topluyorduk. Tuck, herkesin gerçek doğasının ortaya bu yolculukta sadece cesaret, nezaket ve kahramanlık göstermişti. Karakterini her seferinde kanıtlamıştı. stres durumu hayal edilebilir. *Charlie* bencil, zayıf ve çoğunlukla başkalarının çektiği acılarla ilgilenmeyen biriydi.

Öğrendiğim şey, iş başa düştüğünde Charlie'nin bir numarayı kolladığıydı.

Kendimi bir jilet yutmuş gibi hissediyordum ve jilet sistemimde yavaşça ilerliyordu. Şimdi her şey çok açıktı ve nasıl bu kadar kör olabildiğimi merak ediyordum.

"Charlie," dedim, yüzü tekrar netleşirken cümlesini yarıda kestim. "Onlar senin ilaçlarındı."

Sanki sözlerimin üzerinden bir kez ve sonra tekrar geçiyormuş gibi durakladı. "Ne? Beni neyle suçluyorsun?"

"Yalan söylemeye çalışma, Charlie. Ben zaten biliyorum."

İfadesi sakinleşti ve haksız yere suçlanan kişi rolünü oynarken yaptığı gibi gözlerini kırıştırdı. "Bildiğini sandığın şey nedir, Emily?"

"Durun. Yeter. Bu kadar yalan yeter." Karşıdan bizi izleyen Tuck'a baktım. Buradan bile gergin olduğunu anlayabiliyordum. Ona ihtiyacım olduğuna dair en ufak bir işaret versem, hemen ortaya çıkıp beni kurtaracağını biliyordum. *Her şey* Bu yolculuğa başladığımızdan beri yaptığı şey yardım etmek ve mağdur olanları çok az kişinin yapabileceği şekilde kurtarmaktı. Tuck insanlara zarar verecek ve hatta onları öldürecek uyuşturucular satmamıştı ve kesinlikle yalan söylememişti. kendi günahlarını Charlie'ye yükledi. Bu fikir şimdi çok saçma geliyordu. Tuck'ın hataları ne olursa olsun bilerek başkalarına zarar verdi ve yaptığı yanlışların sorumluluğunu üstlendi.

Peki ya ben? Charlie'nin yalanlarına kanan kör bir aptaldım.

Charlie bir elini yağlı saçlarında gezdirdi, doğru söyleyip söylememeye karar verir durakladı. Yüz ifadesi çok ciddiydi, ekranda defalarca gördüğüm, onu hem masum hem de bilge gösteren yüz ifadesiydi. Fakat

O zaman da rol yapıyordu, şimdi de rol yapıyor. Charlie iyi bir oyuncuydu ama sandığı kadar iyi değildi. "Tamam, dinle Emily. Benim büyük bir yıldız olmanın baskısını bilirsin. Çok yoğun. Bazen dünya omuzlarımdaymış gibi hissediyorum." Yan tarafa baktı ve sonra

Gözlerim yalvarırcasına. "Ve evet, bu yüzden birkaç hapla gerginliği . Tüm o kalabalıklar, adımı haykıran hayranlar ordusu, her gün her dakika sahada olma beklentisi." Sanki tüm stresini atıyormuş gibi sendeleyerek nefes aldı.

bastırılmış stres. "Ama bunların hepsi geçmişte kaldı. Bu son hafta bana bir şey öğrettiyse, o da bu tür şeylere ihtiyacım olmadığıdır.

Belki de gerçekten ne kadar güçlü olduğumu anlamam için bu durum gerekti."

Ağzım açık kaldı, neredeyse gülmek istiyordum. Öfke ve utançtan titremiyor olsaydım, gülebilirdim. "Güçlü mü? *Güçlü* olduğunu mu sanıyorsun? Sen tanıdığım en zayıf adamsın. Tuck'ı otobüsün altına attın ve yaptığın şey için onu suçladın. Benim Tanrım." Avucumu alnıma götürdüm. "O uyuşturucuların sorumluluğunu almaktansa Tuck'ın hapse geri dönmesini izlemeye razı oldun. Seni çağırdı ve sen *hâlâ* yalan söylemeye devam ettin." Olabilecekleri düşününce midemin bulandığını hissettim.

Uçağımız düşmeseydi, iniş yapsaydık ve Charlie'nin kendisine ait olduğunu çok iyi bildiği uyuşturucular için Tuck'ı ihbar etmesini izleseymdim ne olurdu? Ama suçlanması gereken tek kişi Charlie değildi. Evet, o beni kandırmıştı ama ben de kandırılmama izin vermiştim.

Ve belki de, bir anlamda, benim için daha kolay olmuştu.

Tuck'ın artık kötü biri olduğuna inanıyordum, çünkü aksi takdirde ona karşı duyduğum derin ve görünüşe göre amansız çekimi itiraf etmek zorunda kalacaktım. Artık bunların hiçbir önemi yoktu.

Önemli olan Charlie'nin şerefsiz, yalancı bir pislik olmasıydı.

ve onunla benim aramdaki her şey bitti. "Sana bir daha nasıl aynı şekilde bakabilirim, Charlie? Beni hasta ediyorsun.

Geri döndüğümüzde yollarımızı ayıracağız."

Gözlerinde öfke parlamıştı, zırlı bir çatlak daha oluştu.

"Tanrım, Emily. Bunu çok fazla büyütüyorsun. Bunların hiçbirinin önemi yok. O uyuşturucular şimdi bir tarlada kül oldu. Kimse hapse geri dönmeyecek. Bırak gitsin."

Ama yapamadım çünkü uyuşturucunun kendisi değil, onun karakterinin bir parçası olmak istemiyordum. Eğer bunu yapabiliyorsa, başka neler yapabilirdi? "Tuck, onun hakkında yalan söylemene ve yaptıkların için onu suçlamana rağmen Kaliforniya'ya dönmemize yardım edecek."

"Onu kovan sensin."

Sözleri bir yumruk gibi geldi çünkü doğrudular. Öyleydi. Tuck'ı yalanlar üzerine kovmuştum. Tuck yapmamam için yalvarsa da Charlie'ye inanmıştım ve şimdi bu yüzden büyük bir suçluluk hissediyordum. "Haklısın, inandım. Senin içini görmem gerekirdi ama görmedim. Bunun sorumluluğunu üstleniyorum."

Charlie huffed. "Her neyse. Dinle, yan tarafta bizim için yatak , bir dolap ve birkaç kıyafet de var. Bitkinim ve ikimiz de istemediğimiz şeyler söylüyoruz. Ben bu saçmalıktan kurtulacağız-" diyerek eliyle kirli kıyafetler ve iğrenç ayakkabılar "-ve biraz uyu." Bana doğru eğildi. "Söylediklerimi bir düşün Emily. Yeni bir başlangıç yapabiliriz. Onu geride bırakıp yolumuza devam edebiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum."

"Hiç şansın yok. İyi geceler, Charlie."

Durakladı ama sonra döndü ve uzaklaştı.

Tuck'la tekrar karşılaşmadan önce birkaç dakika hareket etme ihtiyacı duyarak uzak duvar boyunca yürümeye başladım. Nasıl da benden nefret etmiyordu? Ya da... belki de ediyordu ve eğer öyleyse, buna hakkı vardı. Uçaktaki o ana, gözlerinin bana yalvarışına, kullandığı kelimelere geri döndüm. *Beni tanıyorsun, Em.* Ve kendimi daha da hasta hissettim.

Ve evet, Tucker Mattice'i tanıyordum. Ya da tanıyordum. O kalbimi kıran çocuktu. Ve bunca yıl, bunca ve hala tamamen iyileşmemişti. Hala onun için acıyordu. Ve bunu durdurmak için her şeyi yapardım.

Charlie'nin yalanlarına inanmamın bir nedeni de Koruma mı? Benim için daha kolay olduğu için mi Tuck'ın affedilemez kötülükler düşünmek istemiştin?

Şakaklarıma masaj yaparak bir inilti çıkardım. Çok büyük bir hata yapmıştım ve o hâlâ beni -ve Charlie'yi!- koruyor, bize ölüm ve tehlikenin içinden geçerken rehberlik ediyordu. İhanetimizden sonra bunu nasıl yaptığını bile bilmiyordum. Ama benim Bilmediğim tek şey, çok borçlu olduğum ve Tuck'ın fedakârca yaptıklarını telafi etmek ya da ona borcumu ödemek için hiçbir yolum olmadığıydı.

YİRMİ DOKUZ

Tuck

Hosea'dan Emily'ye göz kulak olmasını istedikten sonra ziyaret ettiğim seyyar tuvaletlerden içeri döndüm. Charlie'yle kavga etmişlerdi ve Charlie hışımla yolun karşısındaki binaya gitmişti. İyi olup olmadığını görmek için can atıyordum ama yavaş yürüyüşünden yalnız kalmak istediği belliydi.

Ben binadan çıkarken odanın çevresinde dolaşıyordu.

Şimdi durmuş ve birkaç kişiyle sohbet ediyordu.
genç kadınlar. Hareketli bir şekilde el kol hareketleri yapıyorlardı.

Emily'nin gülümsemesinden onu tanıdıklarını ve müziğine duydukları takdiri ifade ettiklerini düşündüm. Onu izlerken hissettiğim hayranlığa engel olamadım.

Eşit bir coşkuyla tepki vermesi ve ardından onları güldüren ve ellerini yanaklarına götüren bir şey söylemesi, sanki onlara iltifat etmiş gibi

Dönüş. Emily'nin yaptığı pek çok şey bana onun eski halini hatırlatıyordu. Ama bu yolculuğa çıktığımızdan beri Yakın zamana kadar tanımadığım bir kadına dönüşmesi de beni çok etkilemişti. Dairesine ilk geldiğimde ona adil davranmamıştım. Beni yargılamasını bekleyerek savunmaya geçmişim ama ben de onu yargılamıştım. Ve şimdi bu yargının ne kadarının hak edilmemiş olduğunu görüyordum.

Sanki odanın öbür ucundan düşüncelerimi duymuş gibi bana doğru baktı ve kısa bir an gördüğüme yemin edebilirim

Dikkatini iki genç kadına vermeden önce yüzünde üzüntüye benzer bir ifade .

"İlk aşkın unutulması en zor olan, değil mi?"

gelen Hosea'ya baktım. "Emily?"

"Hayır, köşedeki kıllı adam. Evet, Emily. Hapishanede bana ondan bahsetmiştin, hatırladın mı?"

"Evet, hatırlıyorum." Ona okumayı öğretirken çok şey hakkında konuşmuştuk. Gerçek orada, o hapishane kütüphanesinde güvende görünüyordu - tıpkı bizim gibi parmaklıkların ardında kilitliydi. Sanırım gerçeğin aslında kalbimin içinde olduğunu ve onu geride bırakmanın gerçekten mümkün olmadığını düşünmemiştim.

Bir an daha ona baktım, tamamen Onu bir odanın diğer ucundan izlerken her zaman olduğum gibi büyülenmişim. Konuşurken ya da otururken, ama özellikle şarkı söylerken. Ve birdenbire, kariyerinin sonu olan bu olayda onun kederini görmezden geldiğim için kendimi suçlu hissettim... en azından oldukça uzun bir süre. Dünyanın bir başka şekilde daha soyulmasının boşluğunu hissettim. "Tüm bunlar olurken biz çocukluk başladı," dedim Hosea'ya. "Ve bundan hiçbir şey . O artık farklı. Ben de öyle." *Bir "eğer" daha.* "Bir de Charlie var," diye ekledim.

"Kötü ayakkabıları olan adam mı?"

Güldüm. "Evet, o. Ama dürüst olmak gerekirse, şu anda hepimiz oldukça kötü durumdayız."

"Hepinize yeni kıyafetler ve ayakkabılar alacağız," dedi. "Topladığımız şeylerden biri de bu. Özellikle iyi ayakkabılar bu dönemde çok önemli hale gelecek. önümüzdeki birkaç ay."

"Biliyorum. Ben de bunu düşündüm. Kafamda neyin hayati olacağına ve neyin eskiden önemli olup artık önemli olmadığına dair listeler yapıyordum."

"Eminim öyledir. Bahsettiğim özel yeteneklerden biri de buydu."

"Evet, sanırım öyle."

Hosea iç çekerek, "Dünya çok yumuşak bir yer haline geldi," dedi. "Onsuz nasıl yapılacağını çoktan öğrenmiş insanlara ihtiyacı olacak. Tüm bu zorlu yaşam bir amaca hizmet edecek, dostum. Bunu düşün, tamam mı?" Elini elini omzuma koydu. "Yapmam gereken bazı işler var, birazdan görüşürüz."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Vücudunu dinlendirirsin. Eğer sahalara geri dönüyorsan bunu yapmak için çok fazla fırsatın olmayabilir. sabah yola çıkacağız."

Onunla göz göze geldim. "Kaç kişinin öleceğini tahmin ediyorsunuz?"

Hosea durakladı, ağzını bir o yana bir bu yana çevirdi. "Bunu sana söylüyorum çünkü üstesinden gelebileceğini biliyorum. Burada siyaset ve diğer konularda çok bilgili bir adamımız var, geçen yıl Kongre tarafından görevlendirilen ve tam da bu konuyu inceleyen bir komisyon olduğunu söyledi."

"Şebeke çöküyor mu?"

"Evet. Görünüşe göre, büyük beyinlerini bir araya getirmişler. ve Amerikalıların yüzde 90'ının şu anda içinde bulunduğumuz koşullar altında öleceğini tespit etti."

"O zaman tam bir yıkımdan bahsediyoruz."

"Olabilir. Şu anda böyle bir iddianın doğruluğunu kontrol etmenin bir yolu yok. Bir sürü olabilir. Tek söylediğim burada sizin için bir yer olacağı."

"Teşekkürler Hosea. Oh hey," dedim ve Hosea bana doğru döndü. "O büyük beyinler ki, dünyanın yüzde 90'ını Şebekenin çökmesiyle toplum yok olabilir, bu konuda ne yaptılar?"

"Hiçbir şey, dostum. Hiçbir şey yapmadılar."

Hosea tekrar arkasını döndü ve ben de gidişini izledim. *Hiçbir şey yoktu.* Ama sanırım bunu bana söylemesine ihtiyacım yoktu. Hepimiz bunu yaşıyorduk.

Emily'ye doğru döndüm, bana bakarken genişçe sırıtiyordu, gözlerimiz buluştu. Bir şey beni yakaladı, koruyucu bir içgüdü o kadar güçlüydü ki neredeyse dizlerimin üstüne çökecektim. *Yüzde doksan. Bu doğru olamaz.* Bu bir

Abartı ya da yanlış hatırlama ya da başka bir şey, ama her halükarda, göz göze geldiğim kadının bu istatistikler arasında olmayacağına yemin ettim. *Seni güvenli bir yere götüreceğim.*

Onun kalıcı gülümsemesini görünce kalbim garip bir şekilde . Bunu yüzümde görebildiğine yemin edebilirim, beni nasıl öldürdüğünü, her zaman yaptığı gibi. *Lanet olsun.* Bir bakıma, onun için küçümseme ve hayal kırıklığı hissetmeye devam etmek istedim.

kim . Bu duyguların yerinde kalmasını istedim çünkü bu duyguların altında bir kadına karşı hissettiğim en derin çekim ve onu hayatım boyunca sevdiğimi ve ne yaparsa yapsın ya da kiminle olursa olsun her zaman seveceğimi bilmek yatıyordu.

Döndüm, birdenbire hafifçe titreyen bacaklarımın üzerinde yürüyordum ve bunun nedeni Hosea ile tartıştığımız akıl almaz konu değildi - doğru olmadığını umduğum ama yine de dehşet verici olan bir konu. Kapıdan çıktım ve bir ciğer dolusu hava aldım. Açıkçası titreyecek çok şey vardı. Buraya gelmeden önce de bu doğrudu,

Hosea'yla konuştuğum ve genel durumun kapsamını öğrendiğim için bu daha da doğrudu. Yine de, açıklanamaz bir nedenden ötürü, Em'in gözleriyle odanın öbür ucunda karşılaşmak halıyı altımdan çekip almıştı. *Hay sikeyim.*

Bir piknik masasına doğru yürüdüm ve . Gece serindi ama soğuk değildi ve bu nokta

Binanın yan tarafındaydı, bu yüzden rahattı. Kafamı, kalbimi ya da beni bu kadar sersemleten şey her neyse onu temizlemek için temiz havaya ihtiyacım vardı.

"Burada mı saklanıyorsun yoksa sana katılabilir miyim?"

Kafamı kaldırdığımda Emily'yi gördüm.

binanın köşesinde durdu. Arkasına baktı ve eliyle işaret etti.

"Gidebilirim eğer-"

"Hayır, gitme. Sadece biraz nefes alıyordum."

Masaya yaklaştı ve . "Bir nefes.

Evet, güzel, değil mi? Yemek ya da güvenlik konusunda endişelenmek zorunda olmadığımız birkaç saat. Bunun nasıl bir his olduğunu neredeyse unutuyordum." Yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. Onlar hâlâ

Burası açıktı, ama kamp kurduğumuz yerlerin ışıksız karanlığında olduğu kadar açık değildi.

bir şekilde. Bir an için gözlerini kapattı. "Hava çok güzel."

Gözlerimin onun , ay ışığında parlayan teninde oyalanmasına izin verdim. Bir süre sonra iç çekti, gözlerini açtı ve bana baktı. "Özür dilerim, Tuck."

"Ne için?"

"Charlie'nin yalanlarına inandığım için. Hak etmediğin halde seni kovduğum için. Benden sana güvenmemi istedin ve ben sırtımı döndüm."

Kalbim yükselirken bile mideme bir kurşun ağırlığı düştü. Bunu hiç beklemiyordum. "O... itiraf mı etti? Uyuşturucular hakkında mı?"

"Sadece onunla yüzleşip sonra. Kaliforniya'ya vardığımızda yollarımızı ayıracağız."

Bu haberin bende yarattığı mutluluk girdabını kabul etmek istemiyordum ama işte . "Charlie'nin yalan söylediğini anlamana ne sebep oldu?"

"Bakalım, Charlie'nin ilk önceliği belli ki kendisiyken, senin geçen hafta boyunca insanlara yardım etmek için elinden gelen her şeyi, bazen kendi zararına olacak şekilde, yapmış olman olabilir. Yapmalıydım.

seni dinledim. En azından seni dinlemeliydim. Çok üzüldüm, çok üzgünüm."

Boynumun arkasını kaşıdım. Tamam, evet, ona yalvarmış olmama rağmen bana inanmadığı için hâlâ kırgındım. Ayrıca kırgınlığımın bir kısmının da şu olduğunu kabul edebilirdim. Charlie'yi bana tercih etmişti. Ama onu suçlayabilir miydim? Tamamen mi? "Hatalar yaptım. İnsanlar bunlar için beni yargılayacaklar. Bunu anlıyorum. Bunu taşımak zorundayım."

Uzandı ve elini masanın üzerinde benimkinin üzerine koydu, teninin sıcaklığı midemin gerilmesine neden oldu. "Mesele de bu, Tuck. Yeniden başlayabilirsin. Şu anda sana çok ihtiyaç var, sadece benim değil, pek çok insanın. Beni buradan tek başıma gönderirsen seni suçlamam."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sana bir söz verdim."
Başını salladı ve elini . I
benimkine yumuşak bir şekilde bastırmasını hemen özledim.
"Biliyorum ama Hosea'nın da dediği gibi, bu değişken bir durum
ve-"
"Seni eve götüreceğim Em, hepsi bu."
Bakışları sanki bir şey gibi yüzümde gezindi. "Tamam.
Teşekkür ederim."
Omzunun üzerinden baktım. "Deprem Adam nerede bu
arada?"
"Yeni kıyafetler ve ayakkabılar almak ve yatmak için ayrıldı.
Bu yolculuğun geri kalanında çok fazla konuşacağımızı
sanmıyorum."
"Kulağa garip geliyor."
Boğazının arkasından onaylar gibi bir ses çıkardı. "Onu
görmezden gelme sanatını mükemmelleştirmiş görünüyorsun,
bu yüzden ben de senin yolundan gideceğim."
Başını eğip bana bakmadan önce bir süre dostça bir sessizlik
içinde oturduk ve bir an duraksadıktan sonra sordu: "Bana
anlatır mısın Tuck? Neyden hüküm giydin?"
Utançtan bir bıçak saplandığını hissettim. Ama az önce
kendini alçalttı ve benden özür diledi. Bu doğru gelmedi.
ona cevap vermemek için. "Amcamın taşındığımda bir sürü
aptalca şey yaptım, Emily. Yas tutuyordum. Annem, onun kaybı
Honey Hill." *Sen. Kalbimde tuttuğum her şey. Hepsi gitti.*
"Herkes ve her şeye saldırmak istedim."
"Hatırlıyorum," dedi usulca ve sesindeki acıyı duydum.
Bakışlarına karşılık verdim. "Sana asla saldırmadım."
Gözlerini göremeyeyim diye başka tarafa baktı. "Hayır,
yapmadın."
Söylenmemiş bir şey olduğunu hissederek duraksadım, ama
sonra bana baktı, ifadesi sakindi. "Her neyse, bunların hiçbirisi
herhangi bir mazeret, ama sadece ortamı hazırlamaya
çalışıyorum. Ben
Amcamla yaşamak için Los Angeles'a taşındığımda, benim gibi
diğer erkeklerle, ailelerinden kopmuş hissedenlerle ya da

bir ailem yoktu. Bazı açılardan, daha önce olduğum her şeyi reddediyordum. Eğer o hayat artık benim değilse, o zaman yeni bir hayat kuracaktım - her zaman olduğum Tuck'tan tamamen farklı biri olacaktım. Böylece, ben ve bu adamlar, bir araya geldik. İçtik. Parti yaptık. Araba çaldık. Onları saniyeler içinde çalıştırmak zorlu bir görevdi."

"Her zaman çabuk kavriyorsun. Hosea'nın bahsettiği özel yeteneklerden şimdi işe yarıyor olabilir."

"Belki de. Ama öyle bile olsa, hepsinden pişmanım. Ama o zamanlar..."

Bazı açılardan aya ulumak, hiçbir şey önemsizmiş gibi davranarak hissettiğim adaletsizliği haykırmak gibiydi." Başımı salladım. "Ama bunların hepsi bencilce şeylerdi. Dünya bana hiçbir şey borçlu değildi. Keşke bunu daha önce öğrenmiş olsaydım."

"Her neyse," diye devam ettim, madem başlamıştım, beklenmedik bir şekilde geri kalanını da anlatmak istiyordum. Bazı açılardan, sanki büyük bir yükün altına girmiş, onu kelime kelime boşaltıyormuşum gibi hissediyordum. "Sana yemin ederim ki, bu durumdan kurtuluyordum. Tüm bunlar işe yaramamıştı ve konuda kendimi suçlu hissediyordum. Bunun doğru olmadığını biliyordum ve artık bunu haklı çıkaramıyordum. Ve her türlü heyecan aslında sağlanan gitmişti." "Sen değildin."

"Hayır, değildi. Hâlâ kim olmam gerektiğini bilmiyordum ama mesele bu değildi. Yerel bir devlet üniversitesinden bu kurs kataloğunu almıştım. Önce sehpanın üzerine attım, sonra karıştırmaya başladım, sonra da bir yerlere götürdüm. Sanırım başka bir yola sapmak için cesaretimi topluyordum ama kendimi çok riskli hissediyordum, anlıyor musun?" Birkaç dakika sessiz kaldım. Bu en zor kısmıydı ama aynı zamanda katlanılması en ağır olanıydı. "Ve sonra... bir gece, birlikte takıldığım kalabalığın bir parçası olan ama benden birkaç yaş küçük olan Abel adında bir çocuk kapıma geldi ve onu bira almaya götürmek için amcamın arabasını ödünç alıp alamayacağımı sordu. Zaten birkaç tane içtiğini görebiliyordum ve muhtemelen

Daha fazlasına ihtiyacım var. Kız arkadaşı hamileydi ve bu sorumluluktan dolayı gergindi ve dürüst olmak gerekirse gergin olmalıydı.

Sadece on sekiz yaşındaydı ve sistem içinde yetiştirilmişti, baba olmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve hatta Diploması vardı. Ama iyi bir çocuktur. Sorunlu, sessiz ama de iyi bir insan. Bu çocuklardan bazılarıyla tanışsınız. Boktan ortamlarda büyümüşler ve bazılarının ışığı sönmüş. Bunu görebilirsiniz. Hissedebilirsiniz. Açıklaması zor. Ama Abel değil... O hala umursuyordu. O yapardı iyi olurdu. Bence kendini toparlardı... Toparlayacağını biliyorum." Onu amcamın verandasında, elleri cebinde, benden bir şey isterken hayal ettim. yakınlardaki bir markete götürdüler. *İşte o* andı. Her şeyi değiştirebileceğim bir andı. Her şeyi engelleyebilirdim.

Ama yapmamıştım.

"Onu markete götürdüm. Bilmediğim şey, Abel'in bira ya da başka bir şey için parası olmadığıydı. Tek sahip olduğu şey dolu bir silahtı. Ve her an gelebilecek bir çocuk."

"Aman Tanrım. Dükkanı soydu."

"Denedi. Ama tezgâhtarın da silahı vardı ve çok daha hızlıydı. Abel'in onu vurmak gibi bir planı olduğunu sanmıyorum. başka biri. Daha önce hiç şiddet uygulamamıştı. Sadece korkmuş ve çaresizdi.

sıvı cesaret. O kasadan birkaç yüz dolar alıp kız arkadaşına verebileceğini düşündü, böylece arkadaşı ona değersiz bir pislikmiş gibi bakmayacaktı." Başımı salladım. "Bu arada, silah seslerini duyduğumda arabada o aptal kataloğu inceliyordum. Abel

sendeleyerek dışarı çıktı, eli göğsündeydi... Kan. Tanrım, çok fazla kan. Tezgâhtar kapıdaydı, bağıyor ve silahını sallıyordu ve ben az önce ne olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim Abel'in hastaneye gitmesi gerektiği idi. Onu arabaya attım ve cehennemden çıkmış yarasa gibi sürdüm, bu sırada Abel sadece gurulduyor ve bu korkunç sesleri çıkarıyordu."

"Tuck. Senin hatan değildi."

"Ben oradaydım. Onu dükkana ben götürdüm ve vardığımızda ölmüş olsa bile hastaneye ben götürdüm."

Emily yüzünü buruşturdu ve gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Sen... ne için mahkûm edildin? Kaçış arabası olmaktan mı?"

"Silahlı soyguna suç ortaklığı." "Ama haberiniz bile yoktu."

"Kimse buna inanmayacaktı. Yaptığım onca şeyden sonra mı? Bir kısmı için reşit olmasam ve geri kalanı çoğunlukla küçük suçlar olsa bile. Ve ben de buna inandığımdan emin değildim, Em. Abel'in o gece kapıma geldiğinde nasıl görüldüğünü gördüm. *Yardıma* ihtiyacı vardı. Belki Abel bir araca ya da paraya ihtiyacı olduğunu düşünüyordu ama asıl ihtiyacı olan sırtını yaslayacağı biriydi.

Ona her şeyin gireceğini söyleyecek biri. Ve o da *bana* geldi. O kişi ben olabilirdim Emily. Çaresiz, sarhoş bir çocuğu daha fazla bira alması için markete götürmek yerine, onu içeri davet edebilir ve ona biraz cesaret verebilirdim. Ama kendi aptal planlarımın içindeydin ve rahatsız edilmek istemedim." Abel'a yaptığım

Babamın bana yaptığına çok benzer bir şey. Uygunsuz olduğu için onun acısını görmezden gelmiştim. Ve evet, çocuğun babası değildim ama onun da böyle bir babası yoktu ve en azından onu daha iyi bir yöne yönlendirmeye çalışabilirdim, bu o gece korkularıyla yüzleşmek yerine daha fazla sarhoş olmamak anlamına gelse bile. "İçgüdülerimi takip edip onunla *konusabilirdim*."

"Oh, Tuck. Tüm o *sahip olabileceklerin* sana işkence edecek." "Güzel. Bunu hak etmiyor muyum?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Ama benim görüşüm ne olursa olsun, sen çektin. Senin bile ödemen gerekmeyen bir bedel ödedin."

"Bunun için uygun bir bedel yok, Em. En azından bir yargıç tarafından belirlenemez. Abel'in çocuğu şimdi altı yaşında ve onun da babası yok. Bunu yapmadığım için pişman olacağım. sonsuza dek." *O an. Başarısız olduğum yer.* "Ve Haklı olarak. Onun ölümünü engelleyecek kişi ben olabilirdim ama yapmadım."

"Yani suçu üstlendiniz, *yerine* değil, çünkü bunu yapamazdınız, ama onunla *birlikte*. Onun kız arkadaşına ve

öfkelerini sadece ona değil, başka birine de odaklayabilirler."

Kendim için asla tam olarak kelimelere dökemesem de onun bu fikri dile getirmesi beni çok etkilemişti. Ama evet, yaptığım hatanın ardından ne kadar küçük olursa olsun *bir şeyler* yapabileceğimi bilmek beni biraz rahatlatmıştı. Ama ben daha yorum yapamadan, megafona benzeyen bir ses jeneratörün ve ışıkların çalıştığını duyurdu.

yirmi dakika içinde kapanacak. "Sanırım bu yatağa gitmeniz için pek de ince olmayan bir ipucu."

Gülümsedim. "Sanırım haklısın."

Bir dakika boyunca beni inceledi. "Bana neler olduğunu anlattığın için teşekkür ederim."

Bakışlarımız tutuştu. Ve Habil'in öldüğü geceyi ilk kez kelimelere dökmek zor olsa da ve zor olsa da Tüm bu duyguları bir araya getirirken, hikâyeyi anlatmakla kalmayıp Emily'ye anlattığım için de beklenmedik bir memnuniyet duydum. "Dinlediğiniz için teşekkür ederim."

Avucunu parmak eklemlerimin üzerine koydu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Birkaç dakika sonra ayrıldığımızda bile elini hâlâ elimde hissettiğime yemin edebilirim.

OTUZ

Emily

Yedinci Gün

Sabah Charlie gitmişti. Pek şaşırmamıştım, hatta belki biraz rahatlamıştım.

tüm saygımı kaybettiğim biriyle seyahat etmek zorundaydım. Ama ben

onun için biraz endişelendim. Bizim için bir çift ya da daha fazlası olarak bir gelecek yoktu ve ben onun tüm yaptıklarının tamamen farkındaydım.

En hafif deyiimiyle eksiklikleri vardı ama Charlie şu anda toplumun durumuyla boy ölçüşemezdi.

Yine de seçimini yapmıştı. Ve belki de başına gelenleri hak etmişti. Hosea bana o sabah onu, görünüşe göre kullanılabilir bir araca erişimi olan genç bir kadınla ve yolda kalmış bir film yıldızıyla batıya gitme arzusuyla ayrılırken gördüğünü söyledi.

Tuck ortaya çıktı, yeni kıyafetler giymiş ve Yeni tıraş olmuş yüzü, arkaya kayganlaştırılmış saçları. Bir kız öğrenci gibi bayılmak istemedim ama bayıldım. Kimse beni onun gibi etkileyemezdi, hiç kimse etkilememişti. Birden kendimi ona karşı savunmasız hissettim, bir korku dalgası yayıldı. Çünkü şimdiye kadar -Charlie'ye rağmen- ne yapacağımı Tuck'ın kusurlu karakterini cazibeme karşı bir kalkan olarak görüyordum. Artık bu savunmaya sahip değildim, her ne kadar onunla geçirdiğim zaman arttıkça zayıflamış olsa da. Ve itiraf etmeliydim ki çekiciliğim onun yontulmuş çenesinde ya da mükemmel biçimlendirilmiş yüz hatlarında durmuyordu. Bundan daha derine gitti. O sadece

Hiç kimsede olmayan bir şey vardı bende. Ve bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum. Onu nasıl görmezden geleceğimi de bilmiyordum. Ve artık onunla savaşmak istediğimden bile emin değildim. Bu yüzden korkuyordum.

Ama yine de bunların üzerinde durma lüksüne sahip değildim. Tuck ve benim önümüzde kızartacak çok daha büyük balıklar ve eve dönüş yolculuğumuzun devamı vardı

"Günaydın," dedim gülümseyerek.

Bana ve gülümsedi. "Temizlenmek iyi hissettiriyor, değil mi?"

"Bir daha asla şampuanı hafife almayacağım," dedim. Kadınlar koğuşunun arkasından akan bir hortum vardı.

bina ve bir çıkıntının üzerinde bir dizi saç ürünü ve sabun.

Ahşap bölmenin arkasına geçtim.

mahremiyet ve onlardan tam olarak yararlandı, titreyerek

Soğuk sabah havası ama umurumda değil. Sonra bana verilen temiz kıyafetleri giydim ve neredeyse ağlayacaktım.

tekrar temiz hissetmenin mutluluğu.

"Charlie gitti," dedim ona. *Babasının arabasında on dokuz yaşında bir fangirl ile batıya gitti.*

"Tahmin etmiştim," dedi Tuck. "Silah da öyle. Duş alırken ve tıraş olurken sırt çantamda dolabın içinde bırakmıştım. O zaman almış olmalı."

Kalbimle birlikte ağzım da düştü. "Ne?" *O sıçan!* Silahımız gitmiş miydi? Korumamız mı? Ve eğer öyleyse, *elbette* Charlie'ydi - sadece üçümüzün

Hosea'nın eşyalarımızı koymamız için bize verdiği dolabın

şifresini çözdüm. Birkaç dakika boyunca gözlerimi kapattım.

Tuck'a dönüp baktığımda suratı asıktı ama kızgın değildi. "Sen Deli misin?" Sesimde açık bir şaşkınlıkla sordum.

"Daha önce keşfettiğimde öyleydim. Ama... sadece iki mermi kalmıştı ve dürüst olmak gerekirse, bu tek yol olabilirdi.

Charlie hayatta kalır."

Başımı yavaşça salladım. Daha birkaç dakika önce onun iyiliği için endişelendiğim gerçeğini bile düşünmüştüm. Ama şimdi işler bizim için daha zor olacak. Daha fazla kanıt

Charlie'nin bencilliği. Eğer karakteri hakkında şüphelerim olsaydı -ki gerçekten yoktu- bu onları tamamen yok ederdi.

Neredeyse Hosea'nın Charlie'nin çaldığı silahın yerine geçip geçemeyeceğini soracaktım ama fikrimi değiştirdim. Silahlar şu anda çok değerliydi, sadece korunma aracı olarak değil, yiyecek aracı olarak da. Birkaç kez ikisine de ihtiyacımız olmuştu. Şimdi onsuz yapmak zorundayız.

Tuck kolumu sırt çantamın diğer askısından geçirmeme yardım ve bana baktı. "Sen iyi misin?"

"Charlie ile ilgili mi? Evet. İyiden de öte. Ayrılığımız en iyisi için. Her ne kadar onun dişlerini tekmelemek istesem de silahı almak."

Sanki bu yeni gerçekliğe alışıyormuş gibi bir an öylece durdu. "Tamam o zaman," dedi sonunda. "Hosea, Kansas ve Oklahoma sınırına yakın bir ordu üssüne giden birkaç mürettebatla birlikte gitmemizi ayarladı."

"Oh. Hükümetin orada operasyonel olduğunu mu düşünüyorlar?" "Hiçbir fikirleri yok. Burada birileri biliyor ve sürüş mesafesinde olduğu için biraz yakıttan fedakârlık edip kontrol edecekler."

Bunu düşündüm. Hosea ve ekibin kalanının, ordunun hâlâ konuşlanmış olabileceği tüm olası yerleri kontrol edeceklerini ve eğer yerleri bulmanın bir yolu varsa bazı cevaplar verebileceklerini düşündüm. Ama şu an için tahminlere ve hafızalarına güvenmek zorundaydılar. "Google ve GPS olmadan hayat gerçekten berbat."

Tuck küçük bir onay sesi çıkardı.

Sonraki altı saat boyunca bir cipin arkasında yolculuk ettik, aracın gürültüsü ve yüzümüze vuran rüzgâr bağırmandan konuşmamızı çoğunlukla imkânsız hale . Ama ben bunu yeni normalimizle yüzleşmek için iyi bir fırsattı. Artık sadece Tuck ve ben vardık, bir zamanlar garip bir üçlü iken şimdi ikili olmuştuk. Ama bir ikiliden öte, bir ortaklık kurmanın bir yolunu bulabileceğimizi umuyordum.

Hem şoför hem de yolcu koltuğundaki aksi yaşlı adam silah taşıyordu ve silahlı olmalarına rağmen, ellerini kollarını sallayarak bizi durdurmaya çalışan yaya insanların yanından geçerken açık kendimi yine de hissettim.

Daha fazla olduğunu varsaydığım şeylerin etrafından dolanırken kalabalık bölgelerde, gökyüzünde yükselen dumanı görebiliyordum. Duran arabaların etrafında daha yavaş ilerlediğimizde, köpeklerle ait olabilecek uzaktan gelen feryatlar duydum.

insan olduğunu düşündüm ve tüylerimi diken diken eden sesleri engellemek için mırıldanmaya başladım.

Askeri üsse vardığımızda tamamen terk edilmişti. "Kahretsin," diye mırıldandı Tuck cipten inerken.

"Lanet olası bir çıkmaz sokak," diye mırıldandı yaşlı adam.

Tuck arabadaki iki adama, "Getirdiğiniz için teşekkürler," dedi.

benim hissettiğim kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Oraya vardığımızda resmi bir organizasyon ya da belki de bir bilgilendirme yapılacağına dair kendime biraz umut vermiştim.

Ama en azından eve biraz daha yakındık.

Hosea, Tuck için bir harita bulmuştu.

belirli rotaları takip ederek Kansas kırsalından Oklahoma'ya doğru yürüdük ve geleceğimizde New Mexico vardı.

"Burası çok güzel," dedim, çiftlik evlerinin sarı tarlaların ötesinde zar zor görülebildiği, dev saman yığınlarının manzarayı süslediği uzaklara bakarak. İnekler nasıl olsa bol bol yiyecekti. Tuck'ın şehrin üst geçidinin altında fare kızarttığını tahmin ettiği insanları düşündüm ve düşüncelerimin bu ineklerin olası kaderine kaymasına izin vermedim. Bunun yerine biraz daha mırıldandım ve

zihnimi müzikle meşgul ettim. Müzik her zaman benim sığınağım olmuştu ve şimdi de bu kesinlikle geçerliydi.

Bu fikir bana Tuck'ın bir gece önce bana anlattıklarını, annesini, çiftliği ve bildiği hayatı kaybettikten sonra yaşadıklarını düşündürdü. O zamanlar ben de çok üzülmüştüm, özellikle de o döndüğünde

ama acımın ortasında hala müziğim vardı. Ya ? Başka hangi seçimleri yapmış ? Anlam için nereye gidebilirdim, belki de Yol boyunca yanlış dönüşler yaparak mı?

Tuck'ın yaptığı gibi. Ve bu içimde bir anlayış pınarı açtı. Ve yeni bir bağışlama seviyesi.

Bu zamanda onun derin acısına da bir bağlam kattı. uçakta ona inandı. Tuck, başka birinin daha fazla zarar göreceğini düşündüğü bir şey için suçu üstlenmekten asla çekinmezdi, bunu çok iyi biliyordum. Bunu çok iyi biliyordum.

Habil öldüğünde de aynı şeyi yaptı.

çünkü bunu Habil'i otobüsün altına atmak olarak görüyordu.

-Yine. Ama Charlie'nin uyuşturucuları konusu olduğunda herhangi bir yanlış yaptığını inkâr etmişti ve ben ona inanmamıştım. Bu bana ne kadar acı vermiş olmalı.

Şirin kasabalar gibi görünen yerlerin kenar mahallelerinde yürüdük, el sallayan insanların yanından geçtik, biz de el sallayıp geçerken yüzleri endişeyle doluydu. Tıpkı diğer eyaletlerde olduğu gibi, yollarda kırık dökük arabalar duruyordu, arada sırada eski bir araç geçiyordu. Burada kimse bizi rahatsız etmedi ve kimseyle konuşmaya çalışmadık, ancak Hosea bize sadece bir araç ve bir günlük yiyecek sağlayabildiği için eninde sonunda konuşmak zorunda kalabilirdik. İkimiz de anlıyorduk; görevleri mümkün olduğunca çok sayıda savunmasız insana yardım etmektir ve Tuck bu konuda yetenekliydi.

Neyse ki hava ılımandı, o kadar ki bir noktada ceketimi çıkarıp belime bağladım. "Sence bu havanın güneş patlamalarıyla bir ilgisi var mı?"

"Olabilir. Belli ki gökyüzünü etkilemiş ve bu yüzden havayı etkilemiş olabilir. Ancak tipik bir Kansas kışı konusunda da pek bilgili değilim."

Gözlerimi kısarak az önce bahsettiği gökyüzüne baktım, lavanta rengi bir fon üzerinde mor bulutlar süzülüyordu. "Tuck... Hosea

bir gün boyunca birkaç güneş patlamasından bahsetti. Sizce bu, dünyanın farklı yerlerini vurdukları anlamına mı geliyor?

Dünya? Bu dünya çapında bir felaket olabilir mi?" *Diğer uluslar bizi kurtarmaya gelebilir mi? Yoksa tüm gezegen karanlıkta mı?*

"Olabilir. Ama şu anda yapabileceğimiz tek şey eve dönmeye odaklanmak. Hayatta kalmanın en iyi yolu bu. Ve sonra

Umarım oradan daha fazla bilgi gelir. Güvende olduğumuzda."

Güvenli. Artık böyle bir şey var mıydı? Etrafımdaki güzellik ve sessizlik beni -en azından o an için- iyi insanların var olduğu güvenli yerler olduğuna inandırdı. "Hosea her şeyin eninde sonunda düzeleceğini söylemişti."

Tuck nasıl cevap vereceğine karar veriyormuş gibi yine sessiz kaldı.

Sonunda, "En az birkaç yıl sürer," dedi. Durdum, ağzım açık ona baktım. "*Yıllar mı?*"

"En azından."

Dönüp tekrar yürümeye başladı ve ben de onun yanında, bacaklarım jöle gibi. Zihnimde bir dizi ayrıntı dolaşırken başım dönüyordu. Yıllarca elektriksiz kaldıktan sonra işler nasıl görünecekti?

"İnsanlar para için ne yapacak?" "Değerli şeyleri takas etmek zorunda kalacaklar."

Değerli şeyler. Bu cümle bir sürü şeye ilham verdi huzursuz edici yarım düşünceler. Elimde değerli ne vardı ki? Çevresel görüşümde Tuck'ı düşünürken kaburgalarımın boşaldığını hissettim. Artık önemli olan şeyler için her yerde çalışabilirdi -yiyecek, su, barınak... güvenlik. Topeka'ya dönüp Hosea'yı bulabilirdi. Seçenekleri sınırsız olabilirdi.

Özel yetenekleri olan insanlara ihtiyacımız var.

Artık hayatını kazanmak için hiçbir yolu olmayan bendim. Hayatta kalmaya çalışırken kimse sesim karşılığında bana değerli bir şey vermeyecekti. Kuş sesleri benim şarkı söylemem kadar değerliydi. Başım dönüyordu. Bunların bir kısmı zaten aklıma gelmişti ve bunu kabullenmeye başlamıştım. kariyerim askıya alınacaktı. Ama *beklemeye almanın* yıllar anlamına geldiğini hiç düşünmemiştim. O zamana kadar kurtarılabiliyor muydu? Bunu kim söyleyebilirdi ki?

Zihnimde uçuşan cevapsız soruları bastırmak için tekrar mırıldanmaya başladım, ayaklarımız kaldırıma vuruyor, rahatlatıcı bir ritim sağlıyor, nefesim bir süre sonra daha kolay geliyordu.

Sekizinci Gün

O gece kamp yaptık, o kadar yorgundum ki vücudum uyku tulumuma değmeden önce yarı uykuluydum ve ertesi gün şafak vakti tekrar yola çıktık, Oklahoma'da güneş doğuyordu ovaları gümüşü beyaz ışıkla renklendiriyor.

Birkaç mil sonra uzakta bir çiftlik evi gördük, Tuck gözlerini parıltıdan korumak ve araziye bakmak için döndüğünde yavaşça durdu. Ben de durdum ve yürürken içinde bulunduğum yarı-durgunluktan kendimi kurtarmam, midemdeki boşluktan ziyade ayakkabılarımın yola vuruşuna odaklanmam bir anımı aldı. artan susuzluk.

"Küçük bir çiftliğe benziyor," dedim. "Kümese gizlice girebilirsek, birkaç yumurtayı bile kaçırırlar mı?"

Tuck dudaklarını inceltti. Hırsızlık fikrinden hoşlanmadığı belliydi. Ama hayatta kalmayı yumurta hırsızlığından üstün tutacağını da biliyordum. Özellikle de yumurtaları çalanların yerine yenileri konabildiği için. sahip olunan tavuklar.

Tuck, "Arazilerinde bir dere ya da başka bir su kaynağı olabilir," dedi. "Suyumuzu doldurabiliriz şişeler."

Başımı salladım. Bittiğinde şişelerimizi her yerde yeniden dolduruyor ve içmeden önce suyu kaynatıyorduk. Ama son suyumuzu daha önce bitirmiştik. ve yakında biraz bulmam gerekecek.

Tuck yoldan çeyrek mil ötedeki eve giden toprak yola doğru döndü ve ben de onu takip ettim.

Tuck, "Şu ağaçların arasından geçelim, böylece üzerine çıkmadan önce evi daha iyi görebiliriz," dedi ve

Sonra benim cevap vermemi beklemeden yaprak dökmeyen ağaçların olduğu yöne ilerlemeye başladı. Ağaçlar çok sık değildi ve bu yüzden ağaç hattının kenarına varmak uzun sürmedi.

Tuck yavaşça yürümeye başladı ve ben de durdum, sırt çantasını dikkatlice çıkarmasını ve ardından evin görüldüğü ağaçların arasından eğilmesini izledim.

Tuck'ın yanına gittim ama bir klik sesi duyup Tuck'ın donup kaldığını ve geri çekilirken iki elini de kaldırdığını görünce durdum. Nabız atışlarım hızlanırken nefesimi içime çektim.

Tuck geriye doğru birkaç adım daha attı, bir...çocuk beliriyor, elinde bir tüfek var. Çocuk -On iki yaşından büyük olmayan bir çocuk öne doğru adım attı, bir gözü kısılmıştı ve Tuck'a geri çekilmesi için tüfeği işaret etti. Tuck geri çekildi ve çocuğun bakışları önce bana sonra da Tuck'a döndü. "Ne istiyorsun?"

Tuck, "Eğer müsaitlerse annen ve babanla konuşmak istiyoruz," dedi. "Kimseye zarar vermek için burada değiliz." "Annem ve babamdan ne istiyorsunuz?" talep etti.

"Sadece-"

"Kyler?"

"Buradayım baba!" Kyler seslendi. "Birkaç izinsiz giren yakaladım!"

Yumuşak zeminde ayak sesleri hızla yaklaştı ve bir an sonra koyu renk bir elbise giyen bir adam yeşil bereli ve kahverengi ceketli bir adam belirdi. Oğlunun elinden tüfeği alıp bize doğru doğrulturken gözleri ikimizi de taradı. "Kimsiniz siz?"

"Efendim, ben Tucker Mattice, bu da Emily Swanson. Kaliforniya'ya gidiyoruz ve bize birkaç yumurta ya da... aslında herhangi bir şey verebilirsiniz diye umuyorduk."

"Kusura bakmayın. Ama evimiz dolu ve yiyeceklerimizin hiçbirini vermeyeceğiz." Silahını arkamızı işaret etmek için kullandı. "Şimdi devam edin."

"Tamam, iyi günler." Tuck dönmeye başladı. Vazgeçmeye. Ağzım açık kaldı. Şimdi ne yapacaktık? Çıplak ellerimizle bir sincap mı yakalayacaktık? Muhtemelen yakalayabilirdi. Ama ben sincap istemiyordum. O yumurtaları istiyordum.

Öne çıkarken Tuck'ı kenara itmek için kolumu kullandım. Yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim. Nova'nın gülümsemesi - istediği her şeyi nasıl elde edeceğini bilen bir kızın gülümsemesi. Hayatını doğru ve düzgün yaşamak için o kadar çok çabalayan bir adamın birkaç yumurta çalma düşüncesine katlanamayacak kadar titrek taviz konuşması değil ya da

konusarak sıcak bir eve girebilirdi. Ama benim böyle bir kaygım yoktu. Açlıktan ölüyordum ve yorgundum. "Ticaret için buradayız," dedim. "Bu dünyada hiçbir şey bedavaya gelmez, artık değil. En azından şimdilik. Bunun farkındayız."

Çiftçinin gözleri ikimizi kısa bir süre taradıktan sonra kısa bir kahkaha attı ve oğlunu dürtükledi. "Hadi içeri gir." Kyler kısa bir süre kızgın göründü ama sonra eve doğru döndü. Babası beni tekrar süzdü. "Alınmayın ama sunacak pek bir şeyiniz yok gibi görünüyor."

Tuck pozisyona geri dönmek için adım attı, ben de hemen kolumu tekrar uzatarak onu geri çektim. "Bilgi," dedim.

Adam durakladı ve başını hafifçe çevirdi. Gözlerindeki ilgi kıvılcımını gördüm ve onu yakalamak için atladım. fırsattan yararlandı. "Efendim, bir haftayı aşkın süredir yürüyoruz. Önce Şerif Goodfellow ile Silver Creek, Missouri'de bir gün geçirdik, sonra da

St. Louis'den yürüyerek gelen bir adamla biraz zaman geçirdim. Dün bazı ordu mensuplarının mülteciler için bir kamp kurduğu Topeka'daydık. Oradan buraya neler olup bittiği ve büyük şehirlerden biriyle ilgili ayrıntılar hakkında bilgi edindik. Tahmin ediyorum ki, tabiri caizse, gelmeyen bilgileri beklemek için sabırsızlanıyordunuz. Posta yok. Çöp toplama yok. Tepemizde uçak yok. Eski bir aracınız varsa, belki yakındaki bir mağazaya gittiniz ya da belki bir komşunuz gitti ve size şunu bildirdi

Orada da kimse bir şey bilmiyordu. Eğer o zaman , şimdi boşaltıldığına neredeyse garanti verebilirim."

Tuck'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ve konuşmam için bana daha fazla alan açmak istercesine hafifçe arkasına yaslanmıştı.

"Bilmeniz gereken en önemli şey, duymak isteyeceğiniz haberlerimiz var, hem de hızlı bir şekilde. Hem sizin hem de komşularınızın güvenliğiyle ilgili." Bu yalan söylemiyordum. Eğer Isaac haklıysa, kısa süre içinde yollarda çok daha fazla insan olacaktı. Ve bu arka yollar için bile geçerliydi. Açıkçası dehşet verici olduğu için bunun ayrıntılarını çok fazla düşünmemeye izin vermemiştim ama o anda, şimdiye kadar nispeten güvenli bir şekilde yürüdüğümüzü ama artık durumun böyle olmayabileceğini fark ettim.

Ben konuşurken çiftçinin gözleri kısılmıştı, ancak silahın seviyesi alçalmıştı, öyle ki şimdi yere nişan aldı. Bunun en azından teklifimi değerlendirdiği anlamına gelen iyi bir işaret olduğunu umabilirdim. "Bu sözde hayati bilgi için ne takas etmek istiyorsun?"

"Akşam yemeği. her şeyi alırız." "Başka ne var?" diye sordu.

"Şimdi taze su ve almak için." "Hmm."

Tuck araya girdi, "Efendim, hepsi bu-" "Ve bu gece kalacak bir yer."

Tuck'ın sanki çok ileri gibi alçak sesle tısladığını duydum ve adamın bize kaybolmamızı söylemesini bekleyerek hazırlandım.

"Akşam yemeği, bozulma riski olan ve yenmesi ya da atılması her şey olabilir. Ahırımda uyuyabilirsin ama ailem uyurken senin evde kalmana izin veremem. Eminim anlayabilirsin."

"Bu harika. Evet, kabul ediyoruz. Teşekkür ederim," dedim, kelimeler uzun bir rahatlama nefesiyle akıp gitti. *Aman Tanrım. Akşam yemeği. Oturacak bir sandalye ve bir çatal.* Minnettarlıktan ağlamak istedim.

Tuck'a omzumun üzerinden baş döndürücü bir bakış attım ve
Bizi ön bahçesinden geçirip evine götüren çiftçiyi takip .

OTUZ BİR

Tuck

Emily'nin hakkını vermeliyim. Anında gelmişti. Neden bilgiyle pazarlık yapmayı düşünmemiştim ki? Elimizdeki tek mal buydu ve o da bunu düşünmüştü ve göbeğine doğrultulmuş bir av tüfeği varken bile sevimli bir gülümsemeyle takası önerdi. Bir kez daha,

saygımı ve minnettarlığımı hak ediyordu. Bu durumda bunu hak etmişti çünkü burada oturuyorduk.

Bir çiftlik evinin rahat oturma odası, kışımın altında bir kanepenin yumuşak yastıkları. Kahretsin, iyi hissettirdi.

"Benim Tom Pritchard ve bu da karım Jane," dedi çiftçi, elini kendisine doğru uzatan kadına doğru uzatarak.

Oturduğum yerin karşısındaki kanepede ona katıldı. Tom'la hemen hemen aynı yaştaydı, tahminimce kırk yaşlarındaydı, uzun sarı saçlarını topuz yapmıştı ve nazik mavi gözleri vardı.

"Emily, değil mi?" Tom solumdaki koltuğa oturmuş olan Emily'ye bakarak sordu.

"Evet, Emily Swanson."

"Peki ya Tuck?"

Başımı salladım.

"Oh, terbiyemi bağışlayın. Size bir bardak su ikram edebilir miyim?" Jane sordu.

"Bu harika olur," dedi Emily.

Jane ayağa kalkıp odadan çıkarken, "Teşekkürler," diye ekledim. Tom'a, "Biz Kaliforniya'dan geliyoruz," dedim.

"Uçağımız

Illinois'deki vahşi doğada. Emily'nin dediği gibi, sonunda

Missouri'de Silver Creek adında küçük bir kasabaya ulaştık ve oradan buraya kadar yürüdük ya da araba tuttuk. Biz çoğunlukla arka yolları kullanıyor, gündüzleri seyahat ediyor ve geceleri kamp yapıyorlardı."

Jane, içinde bir sürahi su ve üç bardak bulunan bir tepsiyle odaya geri döndü ve tepsiyi sehpanın üzerine koydu.

"Uçakları düştü, Jane."

Dökmeye başlamıştı ama şimdi durdu ve bize . "Aman Tanrım. Hayatta olduğunuz için şanslısınız."

"O zamandan beri yürüyorlar ve kamp yapıyorlar," dedi bize dönüp bakmadan önce. "Kamp yapmak için yılın en iyi zamanı değil."

"Hayır, değil, özellikle de çok sınırlı malzemeye. Ama eve dönmek zorundayız ve muhtemelen fark etmişsinizdir, çalışan tek araç 1980 öncesi gibi görünüyor. modeller."

"Elbette. Elektrikler yakında gelmezse, bunlar gerçekten değerli hale gelecek."

"Onlar zaten değerli ve muhtemelen sağdan soldan çalınıyorlar. Birkaç kez otostop çektik ama herkes çok temkinli davranıyor ki bu da anlaşılabilir bir durum."

Başını salladı, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Jane her birimize birer bardak su verdi ve hepimiz içtik. Bizi silah zoruyla alıkoyan çocuk, birkaç yaş büyük görünen bir çocukla birlikte içeri girdi ve yanımızda durdular merdivenlerden. "Kyler, Luca, siz devam edin. Bu bir yetişkin konuşması."

Çocukların yüzleri düştü ama odadan çıkmak için döndüler. "Aslında efendim," dedim, "onlar sizin çocuklarınız, ama açık konuşmam gerekirse, başınıza gelecekler için herkesin elini taşın altına koyması gerekecek."

Tom Pritchard durmuş olan ve babalarına hevesle bakan oğullarına baktı. İçini çekti ve odada kalmalarını işaret etti. "Uriah'ı da çağırın."

İki çocuktan büyük olanı merdivenlere doğru eğilip kardeşine seslendi ve bir dakika sonra ayak sesleri duyuldu ve on altı ya da on yedi yaşlarında görünen bir çocuk odaya indi.

Ona şu ana kadar başımıza gelenlerin kısa bir versiyonunu anlattım ve Şerif Goodfellow ile konuştuklarımı da ekledim.

Tom ve Jane birbirlerine baktılar, yüz ifadeleri Kesintinin Pennsylvania'ya ve muhtemelen ötesine kadar uzandığı, yangınlar ve olası göçler hakkında bilgi verildiğinde benimkiyle aynı keskin inançsızlığı kaydetmek, şimdiye kadar bir damlama gibi görünüyordu ama

Yiyecek ve su ortadan kayboldukça daha da artacaktı. Tom elini seyrek saçlarında gezdirerek, "Tanrım," diye mırıldandı.

"Pekâlâ. Başka ne var?"

Onlara Isaac'in bize deneyimiyle ilgili anlattıklarını ve ardından Hosea'dan öğrendiklerimizi kısaca anlattım ve hâlâ doğru olduğuna inanmadığım yüzde 90'lık istatistiği dışarıda bıraktım. İnsanları gereksiz yere korkutmaya gerek yoktu.

"Şebeke uzun bir süre, belki de yıllar boyunca tekrar devreye girmeyecek. İnsanlar bu yüzden

şehirlerden ve nihayetinde bazı kasabalardan geliyor" dedim.

"Yaya trafiğinin oldukça arttığını gördük. Şu anda insanlar belirli yerlere gidiyor gibi görünüyor - yani ailelerine

-Ama yakında bunun sadece umutsuz durumlardan kaçan insanlar olacağını tahmin ediyorum. Emily'nin dediği gibi, mağazalar şimdiye kadar boşalmıştır. Birkaç hafta içinde çoğu kiler kurumuş olacak. Her yeri bilmem ama buralarda çiftlikler eninde sonunda son yiyeceğe de sahip olacağız. Ve eğer henüz gelmediyse, bu olasılık hızla yaklaşıyor."

Jane Tom'un elini iki elinin arasına aldı ve üç çocuk bizim oturduğumuz yere doğru yaklaştılar.

"Tavuklarınız altından daha değerli olacak. Ben olsam güvendiğiniz komşularla birlikte çalışarak onları 24 saat korumaya alırdım. Ben olsam komşularınızı da toplar ve bir çember oluşturdum. Bahçe bitkilerinizin çoğunu içeri taşıyın ve

tohumları korumaya başlıyor. Aileler yardım için buraya gelecek. Çocuklar ve bebekler olacak. Onları geri çevirmek zorunda kalacaksınız çünkü çevirmezseniz kendi aileniz ölecek. Bazıları istemeyecek, bazıları almaya hazır olacak ve sizin de buna hazır olmanız gerekecek."

Tom oğullarına baktı ve sonra benimle göz göze geldi. "Cephanemiz var."

"Yeni yürümeye başlayan çocuğunu beslemeye çalışan aç bir anneyi veya sizinle aynı yaşta olan bir çocuğu vurmaya hazır mısınız? oğulları?"

Jane küçük bir sıkıntı sesi çıkardı ve Tom elini yüzüne götürdü. "Sana ne yapman söylemiyorum, sadece hazırlıklı olmanı söylüyorum."

Jane sarsak bir şekilde başını salladı. "Evet. Anlıyoruz."

Uriah adındaki en büyük çocuk, "Tahminen ne kadar sürer?" diye sordu.

"Isaac şehri ilk terk edenler arasındaydı. Yalnızdı ve hareket etmeye devam etti. Eğer onun rotasında , çoktan size ulaşmış olurdu."

"Yolda bazı gezginler gördük ve birkaçı bu tarafa geldi, bu yüzden Kyler sizi gördüğünde verandada izinsiz girenleri izliyordu. Ama..."

"Zamanlamayı tam olarak bilmiyorum ama sayıların artmasına yaklaşık bir hafta olduğunu tahmin ediyorum. Bunun az ya da çok olması birçok faktöre bağlı." Şehirlerden gelen rotalar.

Etraflarında insanların ilk durabilecekleri yerler. Bu insanların yerinde olsaydım, oturup her şeyi hesaplardım, ama onlara bilgiyi vermiştik. Gerisi onlara kalmış.

Çünkü sabaha gitmiş olacaktık. Tom derin düşüncelere dalmış gibiydi.

zaten bazı hesaplamalar yapıyordu. En büyük oğluna baktı.

"Uriah ve Luca, gidip Benson'ları, Ortize'leri, Perkins'leri ve Hillman'ları görün. Yarın sabah onda burada buluşmalarını söyleyin."

"Ya nedenini sorarlarsa?" Uriah sordu.

"Onlara bilmediğinizi ama babanızın yüz yüze paylaşmayı tercih ettiği bazı bilgiler olduğunu söyleyin."

Uriah ve Luca odadan çıktılar ve süre sonra ön kapı açılıp kapandı.

Kyler heyecanla, "Ben yine verandadan yolumuzu kollamaya gidiyorum," dedi.

"Sadece verandada kaldığınızdan emin olun," dedi annesi. "Birini görürseniz gelip babanızı alın."

"Peki, hanımefendi." Çocuk sekerek odadan çıktı. Onun için, en azından şimdilik, bu bir maceraydı ve ben de öyle kalmasını umuyordum, ama öyle olmayacağından emindim.

Tom bize döndü. "Uriah ve Luca'yı gönderdiğim aileler en çok güvendiğim komşularım. Hepimizin farklı kaynakları var. Bu önemli olacak."

Başımı salladım, çoktan plan yaptığı konusunda haklı olduğuma sevinmişim. "Tamam," dedi Jane, nefes nefese ve endişe dolu bir sesle, "Sabah bir plan yaparız. Şimdi barakaya gidip arka odaya koymak için birkaç saksı getirmeye başlayacağım. Orası bizim geçici seramız olacak."

Ayağa kalktı ve bacaklarının biraz titrediğini düşündüm. Söylediklerimiz belli ki onu korkutmuştu ve bunun için üzgündüm ama aynı zamanda üzgün çünkü korkmuyorlarsa, korkmuyorlardı.

gerçekte yaşıyorlardı ve yapılması gerekeni yapmıyorlardı.

"Yardım edebilir miyim?" Emily sordu.

"Küместeki yumurtaları toplayarak yardımcı olabilirsiniz." Jane titrek bir gülümsemeyle konuştu. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu hissediyordum ve bunun için onu suçlayamazdım. O üç çocuklu bir anneydi ve bunu yeni öğrenmişti.

Önümüzdeki haftalarda kapılarına yığınla insanın dayanması muhtemeldi.

birkaç yıl sürecekti. Bunu düşündüğümde hâlâ biraz sersemlemiş . Hareket halinde kalmak başa çıkmama yardımcı oluyor ve yavaş yavaş yerleşmesini sağlıyordu.

Emily gülümseyerek, ",," dedi.

Jane arkasını dönerken, "Mutfakta, arka kapının yanında bir sepet var," dedi. "Ve teşekkür ederim." Jane odadan hızla çıktı ve Tom kaşlarını çatarak onu izledi.

"Emily, sen kızların bizim için ne bıraktığına bakarken, ben de Tuck'a uyuyacağın odayı göstereyim."

"Ahırda gerçekten çok mutluyuz efendim. Uyuyoruz-"

"Saçmalık. Bunu sizinle birkaç dakika geçirmeden önce söylemiştim. Bize çok değerli bilgiler verdiniz ve Belli ki iyi insanlar. Bir misafir odamız var ve ısrar ediyorum."

Ayağa kalktığında Emily'nin gözleriyle karşılaştım, onunkiler okuyamadığım bir şeyle hafifçe parlıyordu. Rahatsızlıktı belki de ve bunun tek sebebinin bir çözüm bulmak zorunda olmamız olduğunu varsayabilirdim.

uyku düzeni. Yine de yerde yatmayı sorun etmedim. Aslında hapisten çıktığımdan beri yerde uyumayı tercih ediyordum. Ve sert zeminde yattıktan sonra, bir parça halı lüks olurdu.

Emily, Tom'un işaret ettiği mutfığa doğru yöneldi ve sonra sırt çantalarımızı ve eşyalarımızı dar merdivenlerden yukarı taşımama yardım etti. Oda küçük ve rahattı, çift kişilik yatağı el dikimi bir yorgan örtüyordu ve şifonyerin yanındaki yorgan sehpasının üzerinde dikkatlice katlanmış birkaç tane daha vardı. "Sana birkaç mum ve bir çakmak getireyim," dedi Tom.

"Koridorda bir banyo var ve küvette su var ama Su tesisatı belli ki çalışmıyor ve suyumuz günler önce kesildi. Sizden arkadaki ormanı kullanmanızı istemekten nefret ediyorum ama-"

"Efendim, bir haftadır ormanı kullanıyoruz. Yatak ve başımızı sokacak bir çatı için minnettarız."

Tom başını salladı. "kötüye gidecek, değil mi?"

Bana erkek erkeğe bakıyordu, koruması gereken bir ailesi ve bir komşu topluluğu olan bir babaydı. "Evet," dedim dürüstçe. "Muhtemelen işler çok kötüye gidecek."

* * *

Birkaç dakikamı eşyalarımızı düzenleyerek ve yatağın ucuna yakın bir yerde uyuyacağım bir alan oluşturarak geçirdim. Sonra aşağı indim ve evi boş bulunca

Emily'yi aramak ve ihtiyacı varsa yumurta toplamasına yardım etmek için mutfaktan arka kapıya doğru yürüdü.

Tavuklar birkaç yüz metre geride bulunuyordu.

Evin arka kapısından kırmızı kümese giden parke taşlı bir yol vardı. Güneş parlıyordu ve bir haftadır ilk kez gökyüzü biraz normal görünüyordu, kabarık beyaz bulutlar morumsu bir mavinin ortasında dans ediyordu. Emily'yi içeride gördüm.

Kümesin içine uzanıp yumurtaları alırken sırtı bana dönüktü ve onları yavaşça sepete koyup yere bıraktı. Yaklaştıkça koku beni Honey Hill Çiftliği'ndeki tavuk kümesine, Emily'nin güneş ışığı altında parlayan altın rengi saçlarına geri götürdü. İçimi bir özlem doldurdu

Kaburgalarımın arasındaki boşluk öyle aniden açıldı ki nefesimi çekmeme neden oldu. Yıllardır eve böyle bir özlem duymamıştım.

Ya da belki de kendime izin . Ama şimdi, Burada durup hayvanları, güneş ışığını ve temiz, açık havayı içime çektiğimde ve onu tüm bunların arasında, bir zamanlar olduğu gibi gördüğümde, bunu hissetmeme izin verdim. Böyle bir ev benimken nasıl hissettiğimi hatırlamama izin verdim.

Emily kapıyı açtı ve içeri girdi, beni görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. bir zevk yayıldı. *Seni gülümsetmek her zaman çok iyi hissettirmiştir.* Ve o an tam olarak nedenini hatırlamamı sağladı.

Onunla kapının yanında karşılaştım. "Benimle yürür müsün?" "Bunu yeterince yapmadık mı?"

Kıkırdadım. "Bir gezinti. Sadece araziyi kontrol etmek için."

Gülümsedi ve sonra arka tarlaya bakarken gözlerini gölgeledi. "Çok güzel, değil mi?"

"Öyle." Dönüp çimenlerin üzerinde ilerledik ve sonra oturak olarak biçimlendirilmiş ağaç kütükleriyle çevrili bir ateş çukuruna giden kaldırım taşlı bir yola adım attık. Emily bir tanesinin üzerine oturdu, gözlerini kapattı ve yüzünü güneşe doğru eğdi, bir ışık huzmesi üzerine düştü. Artık özgürdü

Makyajlı, uzun saçlarını at kuyruğu yapmış, genç, taze ve güzel görünüyordu. Bir zamanlar tanıdığım Emily'ye daha çok benziyordu ve bu yüzden kalbim sıkıştı. Aile kamp ateşlerimizin üzerinden ya da dallardaki boşluklardan ona nasıl baktığımı hatırladım.

Avuçlarımızda portakalları tutarken... dudaklarımı onun dudaklarına değdirmeyi hayal ettiğim gibi. O zamanki gibi şimdi de kendimi ona bakmaya bıraktım; bakışlarım parlak teninde, kalın ve tüylü açık kahverengi kirpiklerinde ve yastık gibi dudaklarında geziniyordu. Gözlerini açıp kristal mavisi bakışlarını bana odakladığında bile gözlerimi kaçıramadım. Portakal çiçeği kokusunun burnumu gıdıkladığına ve o özlemin yeniden canlandığına yemin edebilirim. "Sen her zaman güneş ışığı iyi."

Gözleri yumuşadı ve derin bir nefes alıp gözlerini tekrar kapatırken dudakları aralandı. Başını biraz daha geriye eğdi. Birkaç dakika boyunca sessiz kaldı ama ben aldırmadım çünkü bu bana onu doyasıya incelemek, her bir çilini ve özelliğini yeniden tanımak için daha fazla zaman verdi. Belki anlamsız ve hatta akılsızcaydı, ama onu içime çekmek farklı türden bir açlığı beslemek gibiydi, çoğunlukla fark edilmeyen ama yine de orada olan bir açlığı.

"Bu yolculuğa başlamadan önce sessizliğin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum," dedi sonunda gözlerini açarak. "Dünyanın ne kadar gürültülü bir yer haline geldiğini fark etmemiştim. En azından benim dünyamın. Ve ... koşuşturmayı özleyeceğim. Bundan vazgeçmek zor olacak. Ama bu bana bazen sessizliği de aramamı hatırlattı. Bana huzurun gerçekten nasıl bir his olduğunu hatırlattı."

Onun oturduğu koltuğun yanındaki ağaç kütüğüne doğru adım attım ve oturdum. "Hey, Emily?"

Bana döndü. "Evet?"

"Benim de sana bir özür borcum var." Bir an gözlerimi kısarak tarlalara ve arkasındaki saman yığınlarına baktım ve sonra gözleriyle buluştum. Bütün gün yürürken düşünmüştüm, karaya ayak bastığımızdan beri olan her şeyi gözden geçirmiştım.

Hiçbir Yer'in ortasında, Illinois'de. "Senin bir satılmış olduğun konusunda söylediklerim için özür dilerim. Çalıştın, tırmandın ve pes etmedin, tıpkı hızla giden bir at arabasını kontrol ettiğin gibi. Hatalıydım ve özür dilerim. Bulunduğunuz yere yeteneğiniz ve azminizden başka bir şey yüzünden gelmediniz."

Yanakları kızardı ve gülümsedi, neredeyse utangaç bir gülümsemeydi bu. "Artık bir önemi yok. Her şey... Bitti."

Güneş kayarak gözlerime vurdu ve gözlerimi kısarak ona baktım. "Hala teleton var," dedim. "Ve maraton..."

Bunu onu gülümsetmek için söylemiştim ve gülümsedi ama gülümsemesi uzun . "Öyle mi? Bu da boş bir hayal gibi gelmeye başladı."

"istediğim de buydu. Boş hayalleri gerçeğe dönüştürme konusunda iyisin."

"Bu bana bağlı olmayabilir," dedi. "Ama yardım etmenin bir yolunu bulmak isterim. Ya da belki gösteri yapmak. Sadece birkaç kişi için olsa bile. Ya da... Bilmiyorum. Askeri üsler yeniden sonra. *Eğer* ." İç çekti. "Belki benim için de faydalı olabileceğim bir fırsat doğar."

Onu izledim. Kendini işe yaramaz ve değersiz hissediyordu. Ve ben de kesinlikle buna katkıda bulundum. Kahretsin, o zamanlar

inanıyordum. Ama artık inanmıyordum. Emily gerektiğinde cesur olabiliyordu. Cesareti ve gözü pekliği vardı, ayakları da hızlıydı. Benim sahip olmadığım cazibeye sahipti. kullanmaktan keyif aldım. *Küçük Showboat*. "Sanırım oraya vardığımızda göreceğiz," dedim.

"Evet, sanırım yapacağız."

OTUZ İKİ

Emily

Ateş çukurunun üzerinde pişirilen sebze yahnisi ve ekmekten oluşan inanılmaz bir akşam yemeğinin tadını çıkardık ve kısa bir süre için

Dünya biraz ilkel olsa da neredeyse normal hissettiriyordu. Daha önce Tuck'la sessizliğin kıymetini bilmek hakkında konuşmuştum. Tom, Jane ve çocuklarıyla yediğim basit ama lezzetli akşam yemeği de yavaşlamak ve şu anda çok değerli olan şeylerin tadını çıkarmak için ne kadar az zaman ayırdığımı fark etmemi sağladı: iyi yemek, nazik insanlar, güvende hissetmek ve daha sonra sıcak bir yatak ve beni çevreleyen duvarlar.

Tüm sahiptim ve hiçbirinin kıymetini bilmek için gerçekten duraklamadım, yüzden o anda bulunduğum yerin ötesinde bir yerde olan hedeflere ulaşmaya odaklandım. I

Parmaklarımı şıklatıp ülkenin mevcut durumunu düzeltmek için her şeyi yapardım ama yapabilseydim bile bu deneyimden dersler çıkarırdım. Sadece bir hafta olmuştu ve şimdiden uzun süre keşfedeceğim şekilde değiştiğimi hissediyordum.

Jane bir şişe şarap açtı ve Tuck ile Tom konuşurken, Tom arazinin orasını burasını işaret ederken şarabı paylaştık. İçimi çektim, alkol ve ateş

Kendimi sıcak ve sersemlemiş hissediyordum. Sağ tarafıma baktım, evin yan tarafındaki bahçelerini görebiliyordum. "Is Hala büyüyen bir şey var mı?" Ben sordum.

Jane bakışlarımı takip etti. "Birkaç şey. Onları getirdim Tuck'ın önerdiği gibi daha önce içeride. Ayrıca bir kilerimiz var.

korunmuş yiyecek. Çok dikkatli olursak bahara kadar dayanabiliriz."

Bahar. Bu kelime içimde küçük bir umut penceresi açtı. Yine de... hava döndüğünde bile, çiftlikler ihtiyaç duydukları malzemeleri taşıyan kamyonlar olmadan nasıl ekim ve hasat yapacaklardı? Bir çiftlikte büyüdüm ve toprağın sağladığı kadar, ekipmanlarımızı çalıştırmak için gaza ve diğer yüzlerce şeye bağımlı olduğumuzu biliyordum.

operasyonumuzun dışındaki kaynaklardan geldi.

"Geçiminizi bu çiftlikten mi sağlıyorsunuz, yoksa... Tom'la başka işler de yapıyor musunuz?"

"Hayır, bu bizim işimiz. Biz özel bir çiftlik sayılırız. Öncelikle balkabağı ve yaban turpu yetiştiriyoruz."

"Bir çiftlikte mi büyüdün?" diye sordum.

"Hayır, hayır, babam avukattı ve ben Chicago'da lüks içinde büyüdüm. Tom ve ben orada tanıştık ve evlendik. Ama taşındığımızdan bu yana on sekiz yıl geçti."

"Bir balkabağı çiftliği kurmak için Chicago'dan öylece ayrıldınız mı?"

"Garip bir seçim gibi görünüyor, değil mi?" Güldü ama ben alındığını hissetmedim. Ve dürüst olmak gerekirse? Olabilirdi geçen hafta garip bir seçim gibi görünüyordu. Ama şimdi kesinlikle değil.

"Ama biz bunu seviyoruz. Basit ve çoğu gün yavaş geçiyor ama

Böyle bir hayat yaşadığınızda, eskiden gerçek olduğuna inandığınız her şeyin aslında gerçek olmadığını anlamaya başlıyorsunuz. Bir sıçan yarışında yaşamak için yaratıldığımızı sanmıyorum. Kaç tane

İnsanlar hayatlarını sadece faturalarını zar zor ödemek için nefret ettikleri işlere giderek mi geçiriyorlar? Eve gelip beyinlerini çürüten bir televizyona bakarken kendilerini hasta eden yemekler mi yiyorlar?"

Bunu düşündüm. Ona katılmıyor değildim. Her ne kadar bu özel varoluş, şu an için kimse tarafından yaşanmıyor olsa da. Şimdi Orta Batı hayatta kalma modundaydı. Ama onu anlıyordum çünkü o hayatı ben de istememiştim. ya da. Hiç . Bundan *daha* fazlasını istemiştim. İstedim ki

Zengin, ünlü ve milyonlar tarafından sevilen biri olmak. Organik ürünler ve ota beslenen hayvanlar yemek istiyordum. Seçme şansı olsa kim istemezdi ki? Kim faturalar, para ya da mülkünü kaybetme konusunda ailem gibi endişelenmek isterdi ki?

Ve açık hava ile çevrili olmak görebiliyordum. Doğayı seviyordum. Ülkenin en güzel yerlerinden birinde büyümüşüm, taraf doğal güzelliklerle doluydu.

"Bundan önce ne yapıyordun?" Ben sordum. Dünyanın büyük ölçüde değiştiği gerçeğinin etrafından dolaşıyorduk, ama dürüst olmak gerekirse, birkaç dakikaya ihtiyacım vardı - en azından bu kadarına

Hayat biraz normalmiş gibi davrandık. Mahsur kalmıştık. Bir yolculuğa çıkmıştık ve bu gece yemek ve başımızı sokacak bir çatı için yabancıların iyiliğine güveniyorduk.

"Ben şirket yöneticisiydim, Tom da finans alanında çalışıyordu."

"Vay canına. Gerçekten de sıçan yarışında yaşıyormuşsun."

"Oh, biz fare yarışında derinden yerleştik. Çoğu standarda göre zengindik. Genç ve modaya uygun. Biz tüm doğru partilere davet edildik. En iyi markaları giyyorduk. Ve mutsuzduk, haplarla uyuşturulmuştuk ve boşanmanın eşiğindeydik."

"Yani evliliğinizi kurtarmak umuduyla her şeyi bırakıp buraya taşınmaya mı karar verdiniz?"

"Özetle. İhtiyacımız olan sadece evliliğimiz değildi. Yine de kurtarmak. Sorun birey olarak bizdik. Toplumun bizi mutlu edeceğini söylediği her şeye sahiptik ama yine de mutsuzduk. *Neden?* Neyi kaçıryorduk? Bunu çözmemiz gerekiyordu. Sonra Maine'e taşınan ve bir yaban mersini çiftliği satın alan bir çift hakkında bir radyo programı dinledim ve çok mutlu görünüyorlardı. Daha önce kimsenin olduğunu bilmediğim bir şekilde huzurluydu. Ertesi gün, çiftlikleri araştırdım. ve bu da emekli olmaya ve küçülmeye karar vermiş çocuksuz yaşlı bir çift tarafından listelenmişti. Balkabağı, diye düşündüm. Balkabağı o zaman."

"mi?"

Gülümsedi. "Sefaletimin derinliğini anlasaydınız, korkusuzluğumu da anlardınız. Bu kararı çaresizlik içinde verdik ama yaptığımız en iyi şey bu oldu."

Birkaç hafta önce aynı hikayeyi duymuş şaşırdığım kadar şaşırmamıştım, özellikle de mutluluk ve mutlulukla ilgili düşündüklerimin ışığında minnettarlık ve basit zevkleri hafife almak.

Jane ve ben birkaç dakika sessiz kaldık. şarabımızı yudumladık. Tuck'a baktım, Tom ile derin bir sohbeta dalmışlardı, Tom uzakları işaret ediyordu. Tuck alevlerin arasında dalgalanıyordu, değişen formu onu bir şekilde daha da güzelleştiriyordu.

"Çok yakışıklı," dedi Jane. Bana gülümsemeden hemen önce gözlerini Tuck'a diktiğini görmek için ona baktım.

"Birlikte büyüdük," dedim bakışlarımı tekrar ona . Ayrı kaldığımız süre içinde genç bir delikanlıdan bir erkeğe dönüşmüş olmasına rağmen şeklinin bana hâlâ tanıdık gelmesi tuhaftı. Hâlâ o duruşu vardı ve bir şeye odaklanırken hâlâ başını öyle eğiyordu. Ya da birine. "Küçük bir kızken onu böyle pencerelerden izlerdim." Ben de böyle bir Ona *derin* bir aşk besliyorum.

"Çok güzel bir çiftsiniz."

"Hayır, hayır. Biz sadece... arkadaşız," diye karar verdim. İlişkimizin doğru tanımı bu muydu? Evet, evet, ben de öyle düşünmüştüm. Son birkaç gün içinde daha da yakınlaşmıştık. Aramızda anlayış geliyor, ikimiz de istiyoruz.

"Oh. Gerçekten mi?" Kaşlarını çattı. "Ben öyle bir izlenim edinmedim. Yakın görünüyorsunuz. Seni sürekli izliyor." Sanki ondan bahsettiğimizi biliyormuş gibi ya da Jane'i haklı çıkarmak için, Tuck

gözleri benimkileri buldu. "Tuck ve ben karmaşık insanlarız."

Şarabından bir yudum aldı. "İçinde bulunduğumuz gibi durumlar her şeyi çabucak açıklığa kavuşturma eğilimindedir."

Nefes nefese bir kahkaha attım. "Belki de. Ya da belki işler daha da karışır." Ben de şarabımdan bir yudum aldım ve Tuck'a dönüp baktım, aramızda çıtırdayan ateş onu bir anıdan ibaretmiş gibi gösteriyordu. "Hani çocukluk aşkınız ortaya çıksa, onun sadece o olduğunu ve başka bir şey olmadığını fark edeceğinizi düşünürsünüz ya?" Mırıldandım. "Ve hatta belki de o zamanlar gerçekten kötü bir zevkin olduğunu ve bunun dönüştüğün kadınla hiçbir ilgisi olmadığını mı düşünüyorsun?"

Jane gülümsedi. "Evet. Elbette, tatlım. Genelde doğrudur. Eskiden Karate Kid'e karşı bir şeyler hissederdim. Öyleydi. O bir hedef."

Güldüm ama bu bir iç çekişe dönüştü. "Ama sonra, görüyorsun Eskiden hayalini kurduğun çocuk, yıllar geçse de ve seninle ilgili her şey değişmiş olsa da, en güzel kızlarla dolu bir kasabada da Dünya gezegenindeki tüm insanlar, size hala o zaman hissettiklerinizi hissettiriyor - hatta daha fazlasını - ve bir yanınız bundan çok nefret ediyor, bir yanınız ise hiç etmiyor."

Jane'e baktım ama benim için üzölmek yerine gülümsüyordu. "Ben olsam bundan nefret etmekte o kadar acele etmezdim. Sana bakışından anladığım kadarıyla, o da senin gibi hissediyor. aynı şekilde."

Jane ve ben bir şişe şarabın son damlasına kadar bir saat sonra Tuck'ın arkasından merdivenlerden tökezleyerek çıktım. Tam olarak sarhoş değildim ama epey . Tuck, Jane'in kendisi için yaktığı mumu şifonyerin üzerine koydu ve ben de yatağa düşüp zevkle inledim. "Çok güzel yatak," diye fısıldadım. "Seni seviyorum."

Tuck bana çarpık bir gülümsemeyle baktı ve yatağın kenarına ayakkabılarını çıkardı. Sonra onları kapının yanına koydu ve şimdi uyku tulumunu açtığını gördüğüm yere oturdu. Dirseğimin üzerine çıktım. "Tuck, yerde uyumana gerek yok. Bu yatakta bir sürü yer var."

" yok, Emily. Burada iyiyim."

" çeneni. Bir haftadır yürüyoruz ve yerde uyuyoruz. Bu yatağı paylaşmayacağım. Eğer sen Yerde yatarsan ben de yatağımdan vazgeçmeni protesto ederim ki bu çok aptalca. Şehitlere izin yok."

"Şehit olmuyordum. Kibarlık yapıyordum."

"Sen mi? Kibar mı? Lütfen. Neden şimdi kişiliğinde bu kadar büyük bir değişiklik yapıyorsun?"

"Komik." Hâlâ biraz sarsılmış görünüyordu ama ayağa kalkıp yatağa doğru yürüdü ve oturdu. "Emin misin?"

Yanımdaki yastığı okşadım ve kaydım. "Çok iyi."

Uzandı, dudaklarından bir iç çekiş kaçtı. İkimiz de yorganın altına girdik ve ben ona doğru döndüm. Ay, üstümüzdeki açık pencereden içeri giriyordu, mum ışığı titriyor ve yine belli belirsiz bir rüyadaymışım gibi hissediyordum, şarabın bulanıklığı bu hissi daha da artırıyor. Bakışlarımın profilindeki güzel orantılarda gezinmesine izin verdim. Elimi uzatıp parmağımı alnında, burnunda, çenesinde ve çenesinde gezdirerek bakışlarımın hareketini özetlemek istedim. Başını çevirip bana baktı, bakışlarımız birbirini yakaladı ve sersemlemiş gibi hissetsem de havada kıvılcımlanan o gücü hâlâ hissediyordum.

Kaslarının hafifçe gerildiğini hissettim ama nasıl bildiğimi söyleyemedim. İnce bir kayma belki, ya da ayırt edemeyecek kadar sarhoş olduğum başka bir şeydi. Bildiğim tek şey, vücudunun neredeyse fark edilmeyen hareketlerinin benim de tepki vermemi sağladığıydı. Meme uçlarım çakıldadı ve Alkolün ağırlaştırdığı ve yavaşlattığı kanımda uzak bir zonklama başladı.

Sanki aniden hazırlıksız yakalanmış gibi gözlerini kırptırdı ve sonra

Ay'a bakmak için başını arkaya eğdi. Ben de öyle yaptım, yattığımız yerden sadece yarısını görebiliyordum. "Öyle görünüyor ki bizi gözetliyor," diye fısıldadım.

Yumuşak bir kıkırdama çıkardı ve ben uykulu bir şekilde gülümsedim, gözlerim zaten yarı kapalıydı. Yatak çok sıcak ve rahattı ve bizi zarardan koruyan bir çatı ve duvarlar vardı. Tuck ve ben çok yakındık ve onun kokusunu alabiliyordum.

Tenim beni hem rahatlatıyor hem de heyecanlandırıyordu.

Mum ışığı titriyordu ve ah, o anın içinde bir geceden daha uzun süre kalabilmeyi ne kadar isterdim. Bulutlar

süzülüyordu

Ayın yanından geçerek ışığını kararttı ve ben tekrar ona baktım, sanki doğa kanunları değişmiş ve ay ışığı da diğer ışıklar gibi yanıp sönebilirmiş gibi bir anlık belirsizlik hissettim.

Dünya.

"Tüm dünya farklı hissediyor," diye fısıldadım, kelimelerim bulanıklaşıyordu. "Sadece güç değil, her şey öyle görünüyor ki belirsiz." Kolumu kaldırdım ve pencereye doğru salladım.

"Gezegenin kendisini kastediyorum. Sanki her şeyi durduran felaket dünyayı da dengesiz hale getirmiş gibi. Sanki parçalanmaya başlayabilirmiş gibi." Ve bu bende ona uzanmak, tutunmak ve sıkıca sarılmak isteği uyandırdı.

Çünkü içimde, dünya yıkılsa bile Tuck'ın bir şekilde hayatta kalmanın bir yolunu bulacağına dair bir his vardı. Az önce hissettiğim rahatlık yerini korkuya bıraktı ve ona daha da yaklaştım.

Bana doğru döndü, böylece yüzlerimiz sadece birkaç santim aralıktaydı. "Hayır, Em. Her ne olsun, dünyaya bir şey olmayacak. Bu gezegen değişen levhalar, buzul çağları, volkanlar, tsunamiler atlattı. Dünya iyi olacak ve biz de iyi olacağız."

"Yapacak mıyız, Tuck?"

"Seni güvende söz verdim, değil mi?"

Bir gülümsemenin hayaletinin ağzımın üzerinde gezindiğini hissettim. "Evet, ama sen bile beni her şeyden koruyamazsın."

Kelimelerim birbirine karıştı. Artık dudaklarımı hissedemiyordum. Ve uykuya dalmadan önce duyduğum son şey, "Beni izle." oldu.

Dokuzuncu Gün

Tuck'la sarmaş dolaş uyanmıştım, nefesi şakağımda yumuşaktı ve karnımda kesinlikle sert bir şey vardı. Zihnim hâlâ uyanık olsa da bedenim anında uyanmıştı.

yarı uykulu. Tuck'ın kıpırdadığını hissetmiştim ve durumu fark ettiği anda yataktan öyle hızlı kalktı ki neredeyse kenardan düşecekti. Kendimi bir an için kırgın ve kesinlikle sinirli hissettim ve yola çıkmamız gerektiğini söyleyerek beni "uyandırana" kadar uyumaya devam ediyormuş gibi davrandım.

Pritchards'tan güneş tam olarak doğmadan, nefesimiz sabahın serin havasında tüterken ayrıldık. Geriye sadece bir kez baktım, bir anlığına da olsa kendimi güvende ve hoş karşılanmış hissettiğim hatırlamaya çalıştım. Ve ailelerinin iyi olması için sessiz bir dua ettim.

Öğleye doğru Tuck terk edilmiş bir arabadan bize bir torba badem aldı ve yolun kenarında onları saydık, Tuck benim yarımı açık avucuma döktü. Bir tanesini ağzıma attım, çiğnerken inliyordum. Tuck'ın gözleri kısıldı.

ve sonra kaçırdı. Günün büyük bölümünde sessizdi ve belki biraz da gergindi. İyiydi. I

Benim de aklımda çok şey vardı ve kendimi kafamdaki müziğin içinde kaybettim, melodiler ve sözler bir şelale gibi içimden akıyordu. Bir yanımda bunları yazabileceğim herhangi bir şey olmasını diliyordu ama bir yanımda unutmayacağımı biliyordu. Bunlar unutmaya çalıştığım geçici notlar değildi.

umutsuzca yakalamak için. Bu şarkılar zaten derinden sanki içimde başından beri varlarmış gibi kök salmışlardı. ancak dünya çapında bir felaket ve çok devletli bir yürüyüş onları serbest bıraktı.

Ayrıca, hafif bir akşamdan kalmalığım da beni pek konuşkan yapmıyordu. Her ne kadar içinde bulunduğum durumdan kurtulmak o an için iyi hissettirmiş olsa da, bunu içerek atlatamayacağıma karar verdim.

Bademleri bitirdik, biraz su içtik ve tekrar yürümeye başladı. Saatler sonra, güneş alçalırken Tuck durdu ve haritayı havaya kaldırarak hafifçe küfretti.

"Lütfen bana kaybolduğumuzu söylemeyin," dedim etrafıma bakarak. Daha önce küçük bir kasabadan geçip köpek gezdirme yolları ve bisiklet parkurları olan bir parka gitmiştik. Ama bu

Görünüşe göre kendimizi aniden bir ana yola çıkmasını umduğum ama henüz çıkmayan bir ormanlık alanda bulmuştuk. Elimi alnıma koydum. "Aman Tanrım, bizi kaybettirdin."

Tuck bana doğru döndü, çenesi gergindi. "Emily, yolu sen göstermek ister misin? Belki sen daha iyi bir iş çıkarabilirsin."

"Belki ," diye karşılık verdim. Acıkmış susamıştım ve tek istediğim tekrar rahat bir yatağa uzanmaktı ama bunun yerine çamurlu bir ormanda geziniyordum. Uyandığımda Tuck'a yaslanmıştım ve beni öpmesini istiyordum.

Ama yine de içim acıyordu. Ve bütün gün boyunca bana birkaç kelimeden fazlasını söylememişti. de üstüne üstlük bizi kaybetmişti. Harika.

Döndü ve tüm dikkatini bana odakladı. "Evet, muhtemelen yapabilirsin," dedi. "Eğer artık bana ihtiyacın yoksa, belki de yollarımızı ayırmalıyız."

"Muhtemelen en iyisi bu," diye karşılık verdim, her ne kadar Tuck'tan ayrılma fikri içimi neredeyse suya çevirse de. Birlikte geldik, ani kavgamızın sıcaklığı

Beni çekiyor ve ona da aynısını yapıyor gibi görünüyordu.

Başını hafifçe çevirdi ve düşünceliymiş bir gözünü kapattı. "Yine de sende benim istediğim bir şey var ve bu yüzden seni henüz bırakmayacağım."

Nefeslerimiz birbirine karıştı, bedenlerimiz o kadar yakındı ki onun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Onunla tekrar sarmaş dolaş olmak istiyordum. Karnıma bastırıldığı sertliğini hissetmek istiyordum. Ve onun da beni aynı beyaz ateş yoğunluğuyla istemesini istedim.

"Öyle mi?" Nefes nefese sordum.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve sonra kulağıma doğru eğildi. "Cebinde sakladığın o bademi istiyorum." Geri çekildi ve sonra yüzünde bir sırıtiş belirdi ve öfke ve cinsel hayal kırıklığıyla dolup taşmış olmama rağmen kahkahalara boğulmaktan kendimi alamadım.

Onu ittim ve cebimden bademi çıkardım. "Asla," dedim, ağzıma götürmeye başladım.

Dilini uzattı. Ama bileğimi yakaladı ve bir ses çıkardım.

Beni etrafında döndürürken gülmekle çığlık arasında bir ses çıkardı, tekil badem için sahte bir mücadele verdi.

"Ver bakalım," dedi ve ben yine güldüm, orman zeminindeki bir şeye takılıp geriye doğru savruldu, üzerimdeki yumuşak sırt çantasının üzerine düştüm ve hırıltılı bir kahkaha daha attım.

"Asla!" Bademi tekrar ağzıma çalışarak tekrarladım. Tuck kendini üstüme bıraktı ve bileğimden tutarak bademi ağzımın yakınında durdurdu. Biz Ben gülüp kıvrılırken, Tuck'ın yüzündeki sırıtış heyecandan kurt gibi olurken, güreşip badem için savaştılar.

Ben gülüp çırpınırken, ikimiz de nefes nefese kalmış ve cinsel hayal kırıklığımı yüze çıkaracak şekilde kıvrılırken, o kolumu tuttu ve ağzıyla bademlere doğru ilerledi. Ama bunu sevdiğimi de inkâr edemezdim. Tuck'la kavga etmek her zaman heyecan vericiydi ve görünüşe göre bundan hiç vazgeçmemiştim. Ve eğer kızarmış yüzü ve hızlı Nefes alış verişinden anlaşıldığı kadarıyla o da aynı şekilde hissediyordu. Bademi ısırdı ve yüzünü yukarı kaldırıp badem parçasını düz beyaz dişlerinin arasına almadan önce öfkeyle bir nefes verdim. Elimi kaldırdığımda bademi ikiye böldüğünü fark ettim.

"Humph," dedim ve diğer yarısını ağzıma attım, ikimiz de çiğniyor ve birbirimize aptalca gülümsüyorduk. "Eve dönmeme yardım ettiğin için bunu ödemen olarak kabul et," diye mırıldandım.

"Tamamı ödendi," dedi. Sonra kıkırdadı, üzerimden indi ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

"Güzel, şimdi bizi buradan çıkar-" Omzunun üzerinden bir şey gördüm. "Aman Tanrım, Tuck, bak."

Döndü ve işaret ettiğim noktaya baktı. "Bir ağaç ev."

Etrafından dolaştım, çürüyen bir gövdenin üzerinden atladım ve tüylü bir köknarın etrafından dolandım, geçerken dalları yanağımı gıdıkladı. Merdiven sağlam görünüyordu ve ben geçerken sallanmıyordu.

salladı ve ben de omzumun üzerinden hemen arkamdan gelen Tuck'a baktım. "Ben yukarı çıkıyorum."

"Dikkatli ol," dedi.

Hızlıca merdiveni tırmandım ve ardından arkasına saklanabileceğiniz ya da üzerinden bakabileceğiniz dört kısa duvarla çevrili bir platform olan küçük alana sürünerek girdim. Hemen ötesinde, kadar da kaybolmadığımızı kanıtlayan bir dizi çatı görebiliyordum.

Köşede bir karton kutu duruyordu ve Tuck'ın arkamdan yükselme sesini duyduğumda ona doğru ilerledim. I kutunun içine baktı ve bir sevinç sesi çıkardı. "Nedir bu?" Tuck sordu.

Kutunun içinden bir şey çıkardım ve havaya kaldırdım. "Kraker," dedim ve ardından birkaç şey daha çıkardım. "Sprey peynir," diye ciyakladım, neredeyse sevinçten ağlayacaktım. "Ve marshmallow. Güzel, görkemli lokumlar."

OTUZ ÜÇ

Tuck

"Şaka yapıyorsun." Ama şaka yapmadığını açıkça görebiliyordum. *Vay anasın!* Bir ödülle karşılaşmıştık. Bütün gün düşünmek istemediğim kadar çok açlık çekmiş, sayısız arzularımdan hiçbirini tatmin edememiştim. Ciddi bir mavi top vakam olduğu için yürümek sürekli bir işkenceydi.

Charlie yanımdayken Emily'ye olan ilgimi ne kadar bastırıldığını fark etmemiştim bile. Çünkü o anda, tehlikenin ve belirsizliğin ortasında bile, bunun nasıl bir şey olacağını düşünmeden edemiyordum.

onu öpmek ve altımda yumuşaklığını hissetmek için.

Emily krakerlerin kolunu yırtarak açtı ve bir tanesini ağzına attı. Sonra bir tanesini bana fırlattı ve peyniri ağzına fışkırtırken başını geriye attı.

Güldüm ve bana da aynısını yapmamı işaret etti, ben de başımı eğdim ve ağzımı açtım. Emily sırtarak dilimin üzerine cömert bir porsiyon peynirli yapışkan sıktı. Tanrım, bu çok güzeldi. Bir gece önce Tom, Jane ve aileleriyle yediğimiz yemek kadar iyi değildi ama on iki saat boyunca karnımızı sadece bir avuç bademle doyurmuştuk.

beklenmedik bir talih kuşu. Bir yerlerde yanlış yöne döndüğümüzü fark etmeden önce, tuzakları düşünüyor ve akşam yemeği için bir şeyler yakalamanın ne kadar süreceğini merak ediyordum.

"Bekle," dedim, bunu mideye indirmenin ne kadar kolay olacağını biliyordum. "doyurmalıyız. Yarın yiyecek bir şey bulup bulamayacağımızı kim bilebilir?"

Başını salladı, ağzı bir an için konuşamayacak kadar doluydu. "Biliyorum, biliyorum. Tamam. Sadece bir kez daha sık."

İkimiz de birer lokma daha peynir ve birkaç kraker yedikten sonra üzümlere onları sırt çantama koyduk. Ama yarın için de bir şeylerimiz olduğunu bilmek içimizi rahatlatmıştı. Emily kalenin ahşap zeminine uzandı ve ağaçların gölgesine bakarak gülümsedi. Güneş batıyordu, şaşıla sarı gökyüzü ağaç dallarının arasından süzülüyordu. Kendimizi hayali bir ormanda bulmuşuz gibi her şey hafif lekeli ve hafif odak dışı görünüyordu. Yanına uzandım, yukarı doğru bakarken kalçalarımız birbirine değiyordu. "Bu ışık," dedim, "bana Honey Hill'deki samanlığı hatırlatıyor."

Ona bakmadım ama ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü duydum. "Büyülü," dedi. "Honey Hill Çiftliği'ni böyle düşünüyorum. Ben böyle hatırlıyorum."

"Altın," diye ekledim. Beklenmedik bir şekilde hissettim. "O yıllara dair anılarım yaldızlı."

O zaman bana baktı ve ben de ona doğru döndüm. "Bana ilk kez Honey Hill'den bahsediyorsun."

Yüzlerimiz çok yakındı. Vücudumun, zihnimin bana en iyisinin ne olduğunu söylediğine bakmaksızın kendi isteğiyle hareket edeceğinden endişelenerek geri çekilme dürtüsü duydum. Ama bütün günü zihnimi Emily'den uzaklaştırmak için mücadele ederek geçirmiştım.

Bir gece önce bana sarıldığını hissetmişti ve artık bunu yapamıyor gibiydi. Çok yorucuydu çünkü tek yaptığım Yapmak istediğim şey, birbirimize nasıl mükemmel bir şekilde uyduğumuzu, teninin ne kadar ipeksi olduğunu ve bir hafta boyunca aldığımız tek duşun çok uzak olmasına rağmen Çok kısa boylu ve son derece soğuk olmasına rağmen benim için hâlâ güneş ışığı gibi kokuyordu. "Honey Hill hakkında konuşmak benim için çok zor," diye itiraf ettim. "Bu... acıtıyor."

Gözleri empatiyle doldu. *Bu kadın*. Çok farklı tonlardan oluşuyordu. Bir an için Biri beni sinirlendiriyor, diğeri tahrik ediyordu ve sonra bana öyle bir bakıyordu ki lanet olası kalbimi delip geçiyordu. Bazen onu anlamak benim için zor oluyordu çünkü ben çok siyah-beyazdım. Ve o da beni büyülüyordu, aynı şekilde her zaman olduğu gibi. Aptal ve umursamaz ve tepkisel ve güçlü ve korkusuz ve nazik ve tatlıydı. Ve Emily'nin hangi versiyonunun ortaya çıkacağını asla bilemezdim. beni delirtti, ama aynı zamanda doyamadım.

Güneş alçaldı, yaklaşan gecenin sessizliği ormanın üzerine çöktü. Emily uzandı ve kaşlarımın arasını düzeltmek için başparmağını kullandı. Yavaşça üfledim nefes verdim, yüzümü gevşettim. O bana tam da o noktadan dokunana kadar kendimi ne kadar sıkı tuttuğumu fark etmemiştim bile.

"Kızgın olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı. "Annen öldüğünde."

Sözleri karşısında şaşırarak gözlerimi kırptım. Yüzümde ona annemin ölümünü hatırlatan ne vardı? Yüz ifadesi hüzünlüydü, biraz da kederliydi.

"Ama kızgın değildin," dedi. "Üzgündün ama aynı zamanda... korkuyordun." Durakladı ve ben kıpırdayamadım, bakışlarına yakalandım, onun bu versiyonu tarafından dilsiz hale getirildim. *Tatlı. Şefkatli.* "Bunu göremediğim için çok üzgünüm. Kızgın olduğunu düşündüm... hayata, bana, her şeye. Ve bu yüzden, hemen bir yanıt alamayınca senden kaçtım. Seni yalnız bıraktım çünkü istediğinin bu olduğunu düşündüm."

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Ama bakışlarının beni esir aldığını hissettim.

Yıllardır bunu yaşamadığım ve kesinlikle özleyecek kadar bilmediğim bir zamanda *gördüm*. Ve belki de onun bana böylesine derin bir bilgiyle bakıyor olması daha da anlamlıydı. Belli ki, onun benim hakkımdaki düşüncelerini daha çok önemsiyordum.

inanmama izin , çünkü çoğunlukla beni eksik bulduğunu varsaymıştım. Gözlerindeki nezaket, içine düşmek ve bir daha hiç çıkmamak istememe neden oldu. Ben hissetmemiştim

uzun zamandır böyle bir nezaket görmemiştim. Uzandım ve elimi onun elinin üzerine koydum, ona dokunmaya çok ihtiyacım vardı. "O zamanlar ne istediğimi ya da neye ihtiyacım olduğunu bile bilmiyordum, Em. Sen nereden bilebilirdin ki?"

İç çekti. O kadar güzeldi ki, özellikle de şimdi, yüzünün üzerinde kayan tül gibi ışıkla. O dönemle ilgili pişmanlığını dile getirmişti ama benim de pişmanlıklarım vardı, hatta yakın zamana kadar net olarak göremediğim pişmanlıklarım.

"Otoyoldaki o arabada

Springfield dışında," diye mırıldandım, "daha önce seni terk ettiğimde hayatta kaldığını söylemiştin." Kaşlarını hafifçe çattı ve başını yana eğdi. "Kurtuldum. Bunu yaptım, Em. Gittim ve zar zor veda ettim. Bu doğru değildi. İyi bir arkadaş böyle yapmaz. yapardı." şimdi ben de anlıyordum neden hissettiğimi Annemin ölümünün ardından ona reddettiğimde söylenmemiş bir şey. Kabul etmişti, ama şimdi biliyorum ki bunu ona verdiğim taş gibi sessizliğe tercih ederdi.

"Sana yazmalıydım, Tuck. Seni aramalıydım. İstendiğini ve sevildiğini sana hatırlatabilirdim.

Bunun yerine, sen artık gibi davranmaya karar verdim. Bu bir başa çıkma mekanizmasıydı, ama benim kadar iyi çalışmadı. umuyordum."

Kendimi ona çok yakın hissediyordum.

Sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğüm bir şeyi geri kazandığımın bilincindeydim. Emily. Yardımcım, arkadaşım.

"Seni baloya davet ettiğim zamanı hatırlıyor musun?" dedi.

Balo mu? "Hayır. Bunu ne zaman yaptın?"

"Sen Los Angeles'a taşınmadan birkaç ay önce." Bir parmağı saçlarında dolanırken yukarıdaki dallara baktı. "Eğer baloya birlikte gidersek, seninle birlikte olacağımıza dair aptalca bir fantezim vardı,

Dans pistinde kollarını bana doladığın ve gözlerimin içine baktığın bir anımız olurdu ve... Ben

Bilmiyorum. Bir şekilde tüm dünya yerine oturur ve o büyülü, altın günlere geri döneriz."

Bunu beklemiyordum. Bu süre zarfında benim hakkımda çok fazla düşündüğünü fark bile. O Müziğine ve arkadaşlarına odaklanmış, on yedi yaşındaki her güzel kızın gereken hayatı yaşıyor gibiydi. Kendimden uzaklaşmışım çünkü bu tür kaygısız bir varoluşta benim rolüm yoktu. Mirasımın her bir parçasının sökülüp satılmasını izledikçe hayatım parçalanıyordu.

Başını çevirdi, bakışları yüzümde geziniyordu. "Sen ahırda çalışıyordun ve ben tüm cesaretimi toplayıp baloya gidip gitmeyeceğini sordum. Bana aptalca danslar için zamanın olmadığını söyledin ve sonra bana döndün. uzakta."

Göğsüm söndü. "Kahretsin. Özür dilerim, Em." Bunu şimdi hatırlıyordum. Yanlış anladığım için beni incitmişti. "Seninle gelmemi istediğini bilmiyordum. Sorunun, neler yaşadığımı görmediğinin bir göstergesi olduğunu düşündüm."

"Belki kısmen öyleydi. Dediğim gibi, kızgın olduğunu düşündüm ve bu yüzden sana nasıl yaklaşacağımı bilemedim. Benim de kafam karışık ve incinmişim. Ayrıca on yedi yaşındaydım. Ama bak, Tuck, bu sadece bir andı, ikimizin de farklı tepki verebileceği bir andı -belki daha iyi- ama biz yapmadı ve böylece hayat olduğu gibi devam etti. İyi, kötü ya da in- seçimlerimizin ardından hayat bunu yapar. arasında."

Kalbim ısındı. Onun zarafetini takdir ettim Bana doğru uzanıyordu. O anı ve belki de aramızdaki diğer birkaç anı Abel'in öldüğü o korkunç geceyle ilişkilendirdiğini fark ettim. "Hayat dans pisti anı olmadan ilerledi," dedim. "O an her şeyi düzeltebilirdi. her şey."

Vücudunu çevirdi ve bir dirseğini yere dayadı, başını avucunun içinde destekliyordu. "Sence şimdi denemek için çok mu geç?"

"Dans etmek için mi?"

"Dans *etmek* için."

"Burada mı?"

Dudakları çok yakındı ve ağzının kenarında küçük bir kaşar peyniri lekesi vardı. Eğilip onu yalamak ve tadına bakmak için duyduğum ihtiyaç o kadar güçlüydü ki neredeyse inleyecektim. "Belki burada olmaz," dedi. "Yani, şu anda yatay durumdayız ve müzik yok. Ama... genel olarak. Sence korkunç bir şekilde yanlış giden her şeyi düzeltecek bir an yaratmak diye bir şey var mı? Eğer bir an her şeyi mahvedebiliyorsa, belki bir an da düzeltebilir."

Sanki hayatın kendisi cevabıma bağılıymış gibi bana bakışı nefesimin kesilmesine neden oldu. Ve nedense, şu ana kadar bu tuhaf fikri hemen reddedecekken, içimden bir ses *belki* diyordu. *Belki de öyle bir an, öyle birkaç saniye vardır ki*

her yanlışını geri alabilirim. Belki de. Bunu sadece Emily yapabilirdi - daha önce hiç görmediğim olasılıkları ve umudu görmeme yardımcı olabilirdi. Sadece o.

Ve tam , bu bir çeşit sihir gibi geldi. Sanki -birlikte- o anı bulabilirmişiz gibi hissettim.

Ani silah sesi ikimizi de irkiltti ve dizlerimin üzerine çöküp ağaç kalenin duvarının üzerinden baktım, kalbim küt küt atıyordu. Ses kısa bir mesafeden gelmişti, muhtemelen ormanın bu küçük bölümünde avlanan birileri vardı. "Gitmeliyiz."

"Lanet olsun. Buranın kamp yapmak için iyi bir yer olduğunu umuyordum." "Aslında birinin arka bahçesindeyiz," dedim.

"Şurada bir mahalle var. Ve eğer insanlar Yakınlarda avlanmak güvenli değil. Ayrıca, eğer bir tehlike varsa, burada köşeye sıkışmış oluruz." Döndüm ve merdivenden inmeye başladım. "Yakınlarda daha güvenli bir yerde kamp kurarız ve sabah tekrar yola çıkarız."

Yere indiğimizde sırt çantalarımızı taktık ve geldiğimiz yoldan geri döndük. Gökyüzü birkaç ton daha karardı, altından kehribara ve alacakaranlık mavisine dönüştü. Serin bir geceydi ve nefesimiz

Nemli ormanda ilerlerken ağızları. Otuz dakika kadar yürüdük, parkın içinden geri döndük, yanlış yola saptığımızdan oldukça emin olduğum yola doğru ilerledik. Ağaçların arasında bir parıltı belirdi ve yavaşladık. "Bir ateş," diye fısıldadı Emily, dişleri takırdıyordu biraz. Bir mızıka sesi kulaklarımıza ulaştı. "Müzik," dedi, sesindeki özlem kamp ateşinden bahsettiği zamankinden daha derindi.

Kibritimiz vardı ama ateş yakmak her zaman riskliydi, Nerede bağlı olarak. Gerekli bir risk olsa bile başkalarını da çekebilirdi.

"Gülüyorlar," dedi Emily. "Ve kadın sesleri duyuyorum." "Bu yine de güvende oldukları anlamına gelmez." Emily'nin sesi güldü, bana heyecanlandığını söyledi daha fazla sosyal temas olasılığı. Ne zaman bir deneyim fırsatı doğsa nasıl görmüştüm.

dostluk ve sohbet. Ben her zaman yalnız biriydim, kendi kafamın içinde kalmaktan mutluydum, Emily ise kalabalık içinde geliyordu. "Bu iyi bir bahis, Tuck. Gel hadi." Beni daha yakına çekti,

Ağaçların etrafına baktığımızda, yanan bir ateşin etrafına yerleştirilmiş iki kütüğün üzerinde oturan dört kişi gördük. İki kadın, genç bir adam ve bir genç vardı.

Kızım. Yavaş bir nefes aldım. Bizi tehdit ederlerse muhtemelen hepsini haklayabilirdim. Tabii silahları yoksa. Ama hiçbir yerde silah görmedim.

"Bir gitar," dedi Emily nefes nefese. Sesindeki özlemi duymak zor değildi. Müzik onun yeteneğiydi, ama aynı zamanda her zaman kendi ruhunu da doldurmuştu. Emily'nin müziğe ihtiyacı vardı.

havaya ihtiyacı vardı. Onu bebekliğinden beri tanıyordum ve bu hep böyleydi.

"Yine de onlara katılmamızı istemeyebilirler. Şu anda herkes haklı olarak şüpheleniyor," dedim. Çünkü gözlerindeki özlem ne olursa olsun, onun güvenliği hâlâ benim işimdi.

"Bunu bana bırak," dedi beni ağaçların arasından çekerken.

Adam bizi görünce ayağa kalktı, duruşu gergin, ifadesi temkinliydi. Emily sırt çantasını yere bırakırken gülümseyerek "Merhaba," dedi. "Size katılabileceğimizi umuyorduk." Elini ön cebine attı. "Marşmelovumuz var," dedi, dolu çantayı bir yarışma programındaki hostes gibi havaya kaldırarak büyük ödülü gösterdi.

Adamın omuzları gevşedi ve birlikte eğilmiş olan kadınlar oldukları yere oturup gülümsediler. İki kadından daha yaşlı olanı, "Gel de ısın," dedi.

Oturduk ve kendimizi tanıttık. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," dedi yaşlı kadın. "Ben Prisca, bunlar da Vincent, Martha ve Ady."

"Nereye gidiyorsun?"

"Evden Denver'a. Işıklar söndüğünde bir gemi seyahatindeydik," dedi Prisca.

"Gemi gezisi mi? Aman Tanrım, ne oldu?" Emily sordu. "Şey," dedi Vincent adındaki adam. "Hala yakındık yedek jeneratörler bizi Galveston, Teksas'a geri götürdü. Bu açıdan şanslıydık. Duyduğumuza göre geri dönemeyecek kadar uzakta, karanlıkta mahsur kalan başkaları da ."

kara okyanusun ortasında duran karanlık bir gemi canlandı, akan su, sifonlu tuvalet yoktu. Sınırlı yiyecek. Ne lanet bir kabus.

"Çok şanslıydın," diye mırıldandım.

Martha adındaki kadın uzanıp Ady'nin elini tuttu ve kız da titrek bir gülümsemeyle karşılık verdi. Karşılıklı konuşmada anlayacak kadar bir şey vardı ama bunu fark etmiş ve belki de umdukları kadar "şanslı" olmadıklarını düşünmüştüm. "kadar geldik ve önümüzdeki hafta içinde evde olmayı umuyoruz, çekip çekemeyeceğimize bağlı. Pekala, sen seyahat de. Muhtemelen bu konuda her şeyi biliyorsunuzdur. Nereden geliyorsun?"

Emily, Ady'ye şekerleme torbasını uzattı ve kız gülümseyerek torbayı alıp bir şekerleme çıkardı ve

aktarıyordu. Sonra Emily onlara yaşadıklarımızın kısa bir dökümünü verdi, onların da yaptığını varsaydığım gibi en kötü kısımları atladi. Belki de bu, marshmallowların, kamp ateşinin ve dost ruhların olduğu yerde, dış dünyadaki kötülüklerin geride bırakılması gerektiğine dair söylenmemiş yeni bir kuraldı. Hepimiz biliyorduk ki, bizi bekleyen sabah tekrar yola çıktık. Ve her şeyle yeniden yüzleşmek için kısa molalar gerekiyordu. Artık bildiğimiz bir şey varsa o da Teksas'ın da karanlıkta olduğuydu. Meksika Körfezi. O yöne doğru gitmiyorduk ama bu bilgi beni Kaliforniya'nın da muhtemelen karanlık olduğundan daha da emin kıldı.

"Tanıdık geliyorsun," dedi Ady utangaç bir ifadeyle Emily'ye, Vincent herkese bir yığın çubuk uzatırken. daha önce toplandı.

Emily çubuklardan birini alıp bir şekerleme şişine geçirirken gülümsedi. Diğerleri de aynısını yapmıştı ve havada eriyen şekerin tatlı kokusu yükseliyordu, bu koku nostaljiyi de beraberinde getiriyordu. *Çocukken kaç kez marshmallow kızartmış ve sonra dilimi içindeki sıcak yapışkanla yakmıştım?* "mi?" Emily sordu. Sonra omuz silkti. "Öyle bir yüzüm olmalı."

Kız gülümsedi ama sanki uzun sarı saç örgüsü ve çekici gülümsemesiyle bu güzel köylü kızını bir yere oturtmaya çalışıyormuş gibi ikna olmamış görünüyordu.

Emily marshmallow'unu ateşin üzerinde çevirirken gitara doğru başını salladı, dışı altın rengine dönmüştü. "Kim çalışıyor?" diye sordu.

"," dedi Vincent. "Ya da, şey, öğreniyorum. Tuhaf, yola çıkarken onu sırtıma takmıştım, taşımaktan bıkınca bir yere atarım diye düşünmüştüm, ama..."

"Müzik bizim için çok önemliydi." Martha Vincent'a gülümsedi. "Yeni başlayan biri için bile. Çalışıyor musun?" diye sordu.

Emily.

"" Emily'nin titrediğini hissedebiliyordum. Martha'yı seçtiklerinde ondan oynamasını istediler.

Gitarı alıp Emily'ye vermek için ateşin etrafına eğildiğinde onun adına rahatlamıştım. Emily gitarı aldı, parmaklarını tellerin üzerinde sevgiyle gezdirdi ve sonra ayağa kalkarak ateşin ön tarafına yakın bir yere doğru yürüdü. gitarı kimseye çarpmadan çaldı. Devrilmiş ağacın daha küçük bir bölümüne oturdu ve tıngırdatmaya başladı.

Herkes onun ne kadar iyi olduğunu fark ettiğinde kolektifin durgunlaştığını hissettim, yüzüne gelen o hülyalı bakış iyi tanındı.

Şarkı söylemeye başladı ve çevresel görüşümden Prisca ve Vincent'ın çok hafifçe öne eğildiklerini, diğerlerinin de tepki verdiğini gördüğüm şekilde ona doğru çekildiklerini gördüm. Şarkı Ruh ve hüznle doluydu ve onun orijinallerinden biri olduğunu hemen anladım. Belki de çok daha önce duymuştum, esintide süzülüyor ve narenciye kokusuna karışıyor.

Bir kere mırıldandın mı, Emily? Küçük bir kızken, kafan müzikal hayallerle doluyken?

Alevlerin arasından gözlerime baktı ve boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim. Ateşin ve müziğin etkisiyle kısa süreliğine hipnotize olmuş gibi hissettim, kalp atışlarım kulaklarımda giderek hızlandı. Bu an bana eski, yeni ve tanımlayamadığım bir şekilde korkutucu geliyordu. Yine de tüm çalkantılı duygularıma rağmen kafamı çevirip bakamadım.

Onun güzelliğine ama en çok da ruhuna kapıldım, Belki bana belki de ona öyle geliyordu ama payetler içindeyken bile bu kadar parladığını görmemiştim. ve parıltı. Tırnaklarını, ve ışıltılı makyajını bir kenara bırakmıştı ama her nasılsa bu sayede daha da parlıyordu.

Düşüyordum... Tanrım, her şey ne kadar da çabuk olmuştu. Ya da belki de çok yavaş olmuştu. Ama her iki durumda da kendimi hem nefessiz hem de dehşete düşmüş hissediyordum. Keşfedilmemiş sulara tek başına yüzen gemilerden biri gibi.

Emily sanki bir şey hissetmiş gibi başını hafifçe eğdi. Ona karşı hissettiklerimin derinliğini fark ettiğimde tavrımdaki ani değişim.

Gece çökmüştü ve trilyonlarca yıldız gökyüzünü kaplamıştı, ay da Emily'nin omzuna oturmuş, sanki o da dinlemek için eğilmişti. Sesi zengin ve kadifemsiydi.

Etrafıma bakmasam da -gözlerimi ondan alamasam da- diğer herkesin de benim kadar şaşkın olduğunu biliyordum.

Her köşede bir hikaye, her odada bir anı
Şimdi sessizlik sadece eskiden olduğun yerde yankılanıyor

O mükemmel yer ve zamanda tekrar kendimiz olabilir
miyiz?

Sözlerin benimken dileklerim ve hayallerim

Eskiden bildiğim yere geri dönmenin bir yolunu arıyorum
Çünkü mutluluk hızla parçalanabilir ve acı o kadar çok gider
ki
yavaş

En yalnız alanlarda, en karanlık gölgelerin toplandığı yerde
Seni orada bulurum ve eğer istersen kalırım.

Eğer geri dönebilseydim, seni karanlıkta
bulurdum Eğer geri , seni karanlıkta
bulurdum

Daha sonra, ateş başladığında, karınlarımız şekerlemelerle doluyken, Emily son bir akor tıngırdattı, gecenin sessizliği onun azalan sesinin ardından dümdüz düştü.

Prisca esnedi ve Martha omzunda uyuyakalmış olan Ady'ye gülümsedi, genç kızın yüzünde nazik bir gülümseme vardı.

"Bu inanılmazdı," dedi Vincent sessizce. "Bunu asla unutmayacağız. Ciddiyim." Sesi hafifçe tıkanmış gibiydi, sanki az önce ona dünyada hâlâ iyi şeyler olduğunu göstermişti ve bu hatırlatmaya ihtiyacı olduğu belliydi.

Emily yorgun ama huzurlu ve memnun görünüyordu ve Emily ile ben bir grup çamın yanındaki bir noktaya doğru ilerlerken onlara iyi geceler diledik. Gözlerimiz yıldızların loş ışığında buluştu ve hiç konuşmadan uyku tulumlarımızın fermuarını çektik ve ceketlerimizi yastık gibi başımızın altına koyarak içeri girdik. O bana doğru yaklaştı, ben de onu kollarıma aldım. "Bu çok güzeldi." Daha da yakınıma sokuldu. "Teşekkür ederim."

Belki de bir gece önce yaptığımız birlikte uyumak için yaptığımız sessiz anlaşma diğerleriyle daha kolaydı yakınlarda uyuyordu, çünkü bir güvenlik unsuru sunuyordu. Onu çaresiz bir acıyla istiyordum. Ama gerçek şu ki Yabancıların, yalnız olsaydık kolayca çiğneyebileceğimiz sınırlara yakın olduğunu biliyordum. Ama yine de, son iki gecede bir çizgiyi aştığımızı ve eğer birimiz buna bir son vermezse, buradan sadece tek bir yöne doğru gideceğini biliyordum.

Onuncu Gün

Yine birbirimizin kollarında uyandık ve sonra şafağın ilk saatlerinde diğerlerini orada uyurken bıraktık. Daha sonra, güneş gökyüzünde yükselirken, yaklaşan eski bir arabanın tıkırtısını duyduk ve yorulmuş ve dinlenmeye ihtiyaç duyduğumuz için yoldan çıktık. Ama paslı arabanın içinde ufak tefek yaşlı bir kadın ve yaşlı bir adam geçerken Emily koşarak yola geri döndü ve kollarını sallamaya başladı. Yavaşça durdular, belli ki onu dikiz aynalarından görmüşlerdi ve ikimiz de park ettikleri yere koştuk.

"Merhaba," dedi Emily nefes nefese ve Nova'ya özgü bir gülümsemeyle. "Bir tur atabilir miyiz?"

Yaşlı kadın onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra tekrar bana baktı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu, Belli ki çoğunlukla zararsız göründüğümüzü değerlendirmişlerdi.

"Gittiğiniz kadar batıya," dedi Emily.

Kadın başparmağını arka kapıya doğru uzattı. "Atlayın."

Emily bana sırtıttı ve ben de arabanın kapısını açtım, böylece ikimiz de içeri kayabildik.

Saatler sonra araçtan indik, Oklahoma'nın geri kalanını geçip New Mexico'ya girmiştik, karlı çöl dağlarının üzerinde gün batımı ışıltı ışıltı. Elektriğin gelmesini ya da bilgi gelmesini bekleyen yaşlı çift sonunda beklemekten sıkılmış ve bizim indiğimiz yerden yaklaşık bir saat uzaklıktaki kızlarının evine gitmeye karar vermişti. Onlara iyi dileklerimizi ilettik ve yürümeye başladık.

Emily'yle aramızda günlerdir -belki de haftalardır, o zamanlar fark etmemiş olsam bile- tırmanan gerilim gümbürdüyordu. Arabada geçirdiğimiz birkaç saat, kalçalarımızın birbirine değmesi, yolda sallanırken Emily'nin başını omzuma koyması da işe yaramamıştı.

Emily, "Bugün daha fazla insan yürüyor gibi görünüyor," dedi.

"Belki de sadece bölgedir," diye cevap verdim, gerçi ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Ve Pritchard'lara dikkat etmelerini söylediğimiz insanlardan şüpheleniyordum. İşler umutsuz ya da tehlikeli hale geldiğinde ya da her ikisinde de şehir ve kasabalarda çoğalmaya başlamıştı.

Burada yerde biraz kar vardı ve güneş parlatıyordu, manzara bir şekilde hem sade hem de zengindi ve bunu içimize çekmek için bir an durduk.

"Kamp yapacak bir yer arayalım mı?" Emily sordu, ikimiz de başka tarafa bakmadan önce gözlerimiz kısa bir süre buluştu.

"bazı çiftlikler var." Ben işaret ettim mesafe. "Bizi bir geceliğine misafir etmek isteyen var mı diye bakabiliriz ama bu noktada hayır cevabını beklerdim. İnsanlar haklı olarak istifçilik yapacaklar, paylaşmayacaklar."

"Şu kayaların arasında en azından bir sığınak var. Sence ne kadar uzaktadır?"

"Birkaç mil. , şimdi yürümeye başlarsak hava kararmadan oraya varabiliriz."

Yola koyulduk, yaklaşık çeyrek mil yürüdükten sonra arkamızdan bir ses duyduk ve döndüğümüzde bize doğru koşan bir at gördük.

"Şaka mı yapıyorsun?" Emily dedi ki. "Sadece başka bir aracımız olmasını diliyordum."

Palomino yaklaştıkça, bir palomino giydiğini gördüm. Dizgin vardı ama eyer yoktu. İnsanlara karşı temkinli görünmüyordu, dizginlerini tuttuğumda yanımızdan geçmeye hazırды. Bir an için başını ileri geri salladı ama sonra durdu ve dizginleri benim almamı bekledi.

"Buraya tesadüfen mi geldin?" Emily onun yanağını okşarken sordu. "Zavallı kız," dedi Emily, bir elini burnunda gezdirerek. "Burada yerde fazla ot , değil mi? Aç mısın? Gitmene kim izin verirdi?"

"Muhtemelen kaybolmuştur," dedim, ama ne yapacağımı bulmalıydım. Eğer hayvanları yalnız dolaşıyorsa sahiplerinin başına kötü bir şey gelmiş demektir.

"Şey," diye iç geçirdi Emily. "Evini bulmanın bir yolu yok, o yüzden sanırım artık özgür bir at. Dizginlerini çıkaralım mı?"

"Evet, ama bence onu oraya götürmeliyiz," dedim, gözlerimizi kısarak gittiğimiz yöne, çiftliğin çok ötesine doğru bakarak. "Başka atlar da olmalı ve Belki de kaybolmadan önce geldiği yer orasıdır. Bir gezintiye var mısın?"

Bana şüpheci bir bakış attı. "En son seninle ata bindiğimde neredeyse ölüyordum."

Kıkırdadım. "Bu sefer ölüme meydan okuyan akrobasi hareketleri olmayacak. Muhtemelen."

Sırıttı ve başını eğdi, azalan güneş onu puslu bir parıltıyla özetliyor, esinti örgüsünden kurtulan saç parçalarını kaldırıyordu. Ve burada ne olursa olsun, hayatımın geri kalanında, bu yolculuğu düşündüğümde, onu bu şekilde göreceğimi biliyordum.

Atı bir kayanın olduğu yere götürdüm. ayağı kalktı ve sonra ona tutundu, kaçmayacağından emin olmak için durakladı ve sonra kendimi yukarı ve üzerine çekti. At , ancak çoğunlukla umursamaz görünüyordu. Bu yüzden sırt çantamı çıkardım ve Emily'ye de aynısını yapmasını işaret ettim. Onları birbirine bağladım ve sonra düşmesin diye atın üzerine örttü. "Hazır mısınız?" Elimi ona doğru uzatırken Emily'ye sordum.

Kayanın üzerine çıktı ve sonra kolunu kavradım ve onu kaldırdığımda kahkahaya dönüşen şaşkın bir nefes verdi ve arkama indi. Emily kollarını belime doladı, vücudu sırtıma yaslandı. "Hazırım," diye onayladı, nefesi ensemde sıcacıktı.

Önümüzde gökyüzü ve dağlardan başka bir şey olmadan açık çöle doğru ilerledik. Kırmızı killi zemin pembemsi turuncu gökyüzüyle buluşuyor, inci gibi ışık bulutlardaki boşluklardan parlıyor ve karla kaplı tepelerde spot ışıkları yaratıyordu. O kadar büyüleyiciydi ki tek yapabildiğim bakmaktı, at bizi ileriye taşıırken bedenlerimiz sallanıyordu, Emily'nin arkamdan gelen yumuşak iç çekişi onun da benim kadar hayrete düştüğünü anlamamı sağlıyordu.

Birkaç dakika boyunca yavaş bir tempoda ilerledik, güneş alçalıyor ve renk cümbüşüne koyu bir mavi katılıyordu.

"Ölüme meydan okumak yok," diye mırıldandı kulağıma. "Ama bu çölü bir an önce geçmeye ne dersin?"

Kalp atışlarım hızlandı. Gördüğüm çiftlik şimdi alçalan ışıktan zar zor görülebiliyordu ve Güneş battığında çölün ortasında olacaktım. Ama Emily'nin güvenlikten çok daha başka nedenlerle bu yolculuğu önerdiğini biliyordum. Heyecan istiyordu. Ve şu anda bu kadar az bulunurken neden olmasın. "Sıkı tutun, Showboat."

Topuklarımı atın yanlarına sapladığımda ve tırıs dörtnala geçtiğinde Emily nefesini tuttu, kolları belime sıkıca sarıldı. Öne doğru eğildim ve

Emily de beni takip etti. At koşmaya hevesli görünüyordu, hiç geri çekilmiyordu, rüzgâr yelesini geriye savuruyor ve gözlerimi kısıp gülmeme neden oluyordu. Arkamda Emily gülüyordu, vücudu sıcak ve yumuşak bir şekilde benimkine değiyordu.

Güneşin alevi buzlu yıldızlar tarafından söndürölürken, sert toprak üzerinde yarıştık. Dünyanın bir önemi yoktu.

Hiçbir sorunum ya da pişmanlığım bana ayak uyduramazdı.

Sadece biz vardık, vahşi ve özgür, çılgınca gülüyor, kan pompalıyorduk.

Emily'nin kolları beni hiç bırakmayacakmış gibi sarıyordu.

Hepimiz çöküp yanabiliriz ama o an için, o an için gençtik, hayattaydık ve o kadar çok yol kat etmiştik ki artık bizi hiçbir şeyin durduramayacağına inanıyordum.

Geniş ev göründü, yan tarafta modern görünümlü bir ahır ve beş altı atın bir ağıl vardı. Atın dizginlerini çektim ve yavaşladı, dörtmala koşarken yelesi tekrar yerine düştü.

yavaşlayarak tırısı kalktı. Emily'nin kalbinin sırtıma çarptığını hissedebiliyordum, kahkahası azalıyor, nefesi hala ısınyordu. Kulağıma. "Tuck," diye mırıldandı ve adımı söylediğinin farkında olup olmadığını merak ettim

Bedenim canlı hissediyordu, ama kalbim ve ruhum da öyle. Kimse bunu benim için hep yapmıştı. Tam olarak nasıl olduğunu bile bilmiyordum ama bunu arzulamıştım, buna ihtiyacım vardı ve ne kadar çok olduğunu bilmiyordum.

At durdu ve başını eğerek bir parça kuru otu kemirmeye başladı.

Emily kavradı ve sonra yüzüme bakmak için vücudumun etrafına tırmandı, gözlerimiz buluşurken, nefeslerimiz birbirine karışırken göbeğı benimkine bastırdı. Vücudum sertleşirken hafifçe öne doğru eğildi ve acı dolu bir mutluluk sesi çıkardım. I onu istedim. Onu o kadar çaresizce istiyordum ki, içim titriyordu.

Birkaç dakika boyunca birlikte nefes aldık, gözlerimiz aradı, güzel dudakları aralandı. Ve sonra bir saniye daha kendimi tutamadım, aniden kendimi zar zor

Hayatım boyunca tutunmayı başardım. Elimi boynunun arkasına doladım ve onu öne doğru çektim ve sonra ağzını kendi ağzımla birleştirdim.

OTUZ DÖRT

Emily

Rahatlama ve zevk dolu boğuk bir ses çıkardım. Dilim ağzıma girdi, beni sahiplendi. Onu. Etrafımızdaki dünya parçalanırken beni güvende tutan adam. Hayatım boyunca sevdiğim çocuk. Tuck.

Kıvrandım, kalplerimiz birbirimizin göğsüne çarpıyor, ona doğru her kayışında boğazının arkasından çaresizliğin küçük sesleri geliyordu. Az önce çölde birlikte koştuğum Tuck, tanıdığım Tuck'tı, onu ortaya çıkarmam için bana bakan Tuck. O sadece

İçinde bastırıldığı baskının bir kısmını serbest bırakmak için küçük bir itme, en ufak bir dürtme gerekiyordu. Ve ben buna bayılmıştım.

Bana güvenmesini sevdim. Bana kendimi gerekli hissettirmesine bayılırdım. Birbirimizi hep dengeledik ve ben Hâlâ sahip olduğumuz bilgiyle ağlamak istiyordum. "Em,"

diye homurdandı, ağzımdan koptu, nefesi yanağıma doğru sert rüzgarlarla geliyor. "Em. Ben gidiyorum-"

"Burada olmaz," dedim, kendi sesim bacaklarımın arasında çarpan baş döndürücü uyarımayla doluydu. Bir kamp bulacaktık ve uyku tulumlarımızı serecektik. Bütün gece bizim olacaktı.

Umutsuz bir beklentiyle titreyerek, hızla

bacağımı onun etrafında salladım, geri çekildim ve sonra attan indi. O da kolayca aşağı atladı ve

Bana doğru döndü ve yüzümdeki birkaç tutam saçı düzeltti.

Hafifçe uyuşturulmuş ve belki de ateşi çıkmış gibi görünüyordu.

Bize yaşattığı heyecan verici sürüş için atı takdir etsem de, kaldığımız yerden devam edebilmemiz için onu güvenli bir yere götürmem gerekiyordu. "Sence burası onun çiftliği mi?"

Yanımızda, ağılın çeşitli yerlerinde duran saman balyalarını kemiren diğer atların dolaştığı yeri işaret ederek sordum.

Tuck'ın görüşü netleşir gibi oldu ve başını eğdi. hafifçe atları izledi. "Her saman balyaları var. Ve ağılları açık," dedi, şimdi gördüğüm geniş açık kapıyı işaret ederek.

Atın dizginlerini eline aldı ve onu ağıla götürmeye başladı. "Neden kapılarını açık bıraksınlar ki?"

"Muhtemelen ayrıldıkları ve geri döneceklerinden emin olmadıkları için atlara bir çıkış yolu vermek istediler. yemek gitmişti. Ya da en azından ben öyle yapardım," diye mırıldandı.

Sırt çantalarımızı asılı oldukları yerden aldım ve Tuck atın dizginini çıkardı, bir balyanın yanında dolaşmadan önce eliyle onu ovdu.

Saman. Çitin yanında bir yağmur variline bağlı olduğu anlaşılan bir su yalağı vardı ve başka bir at ondan su içiyordu.

Tuck durakladı ve etrafına bakındı, belli ki elindeki dizginle ne yapacağını düşünüyordu. "Ahırın kapısı açık," dedim, yolun karşısını işaret ederek. Ağıldan geçtik ve loş ahıra girdik, son ışık da girişi aydınlatıyor ama arka tarafı gölgede bırakıyordu. Tuck dizginini yere bıraktığı sırada sol tarafımdaki duvara bantlanmış bir şey gördüm. Onu çıkardım, hızlıca okudum ve Tuck'a verdi.

"Açıklamaların yanında atların isimlerinin olduğu bir liste var" dedi. "'Eğer atlarımızdan birini alırsanız, lütfen onlara iyi davranmanızı rica ediyoruz. Onlar çok seviliyor.'" Tuck notu indirdi.

"Gittiler o zaman," dedi. "En azından geçici olarak."

Kısa bir süre nedenini merak ettim ama merak etmeme gerek olmadığını fark ettim. Ülkenin dört bir yanında insanlar ya güvenli bir yere ulaşmaya ya da sevdikleri insanlara ulaşmaya çalışıyordu. Bu

Çiftlik büyük metropollerden uzakta ve bazı tepelerin ardına sıkışmış olduğundan, sahipleri güvenlik konusunda fazla endişelenmek zorunda kalmayacaktı, özellikle de silahlı larsa. Her yönden yaklaşanları iyi görebileceklerdi ve hazırlanmak için zamanları olacaktı. Elbette yiyecekleri bitmiş ve aramak için dışarı çıkmak zorunda kalmış olabilirler ama ben bunun Bir aile üyesini bulmak için gitmiş olmaları daha muhtemeldi. Sevgi için güvenliği geride bırakmaya razı olan insanların yapmak zorunda kaldıkları seçimleri düşünmek boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu.

Ahırdan çıktık ve evin önünden dolaştık. Ön kapı kilitliydi ama evin köşesini bir yan kapı bulduk.

Tuck kapı kolunu çevirdi ve kapıyı açtı. Bir an öylece durdu, vücudu içeriyi kapatıyordu. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Ne?" diye sordum. Etrafından dolaşıp içeri adım atarak sordum.

İnançsız bir kahkaha attım ve bakışlarımı tekrar klasik sarı arabaya çevirmeden önce ona kocaman gözlerle baktım.

"Yanına bir tane park edilmiş gibi görünüyor," dedim ve babamın arabalarını korumak için kullandıklarına benzer bir branda örtünün bulunduğu boş yeri işaret ettim atılmış. "O evde her kim yaşıyorsa arabalardan birini alıp gitmiş olmalı."

Sarı arabanın etrafında dolaştı ve sonra muhtemelen eve açılan bir kapının tokmağını denedi ve kilitsiz olduğunu gördü O da. "Alo?" diye bağırdı içeriye. Bir kez daha "Alo?" diye bağırmasına rağmen sessizlikle . "Bak," dedi, duvarda tek bir anahtarın asılı olduğu panoya doğru yürürken. "Vay ." Anahtarı tahtadan aldı ve havaya kaldırdı.

"Sence işe yarayacak mı?" Gerçekten bu kadar şanslı mıydık?

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Kapıyı açtı.

Sürücü tarafındaki kapıyı açtım ve o anahtarı çevirirken ben de hızla arabanın etrafından dolanıp yolcu tarafına .

Ateşleme. Tıkırdadı, tekledi ve yakaladığında, Ellerimi birbirine vururken neşeli bir çığlık attım. "Çalışıyor! Aman Tanrım. Tuck."

Gözlerime baktı. "Adresi yazacağız. En kısa zamanda geri getireceğiz."

"Arabaları var," dedim. "Ve geri dönüp dönmeyeceklerini kim bilebilir ki?"

"Yine de," dedi.

Gülümsedim. "Yine de." Doğru şeyi yapmak önemliydi, şimdi bile. Ve belki de tam tersini yapmam gerekirken beni neden güçlü hissettirdiğini bile bilmiyordum.

Kontağı kapattı ve sonra elimi gösterge panelinde gezdirip yan gözle ona baktım. "Bu klasik araba anılarımı canlandırıyor," dedim. "Nedense huzurlu bulduğun o eski tozlu çatı katını."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra sadece gülümsedi, her zaman onu sıkıştırıp ne düşündüğünü bana söylemeye zorlamak istememe neden olan o gizemli gülümseme.

Arabadan indi ve anahtarı cebine koydu. "Öyleyse bu gece burada kalıp sabah ayrılacağız. Ama evi iyice kontrol etmek ve görüldüğü gibi olduğundan emin olmak istiyorum. Burada biraz bekler misin?"

Başımı salladım ve sonra kapıdan kayboldu, yaklaşık beş dakika sonra geri döndü ve beni içeri çağırdı. "Her şey yolunda," dedi. "Mutfak tezgâhının üzerinde ortaokul öğrencilerinin DC'ye gezi programı var. Acaba çocuklarını bulmak için mi gittiler?"

Tanrım. Bu felaketten anlatılacak hikâyeler. Yolda çok korkunç şeyler gördüm, insanlığın en kötü yanlarını. Ama aynı zamanda, ışıklar söndüğünde insanların ilk yaptığı şeyin sevdiklerine ulaşmak olduğu gerçeği de beni çok etkilemişti.

Yıllar sonra insanların "Neredeydin?" diye sorup sormayacağını merak ettim. Ve kimse açıklamak zorunda kalmayacaktı,

"Ne zaman?" Çünkü herkes soranın tam olarak ne demek istediğini bilirdi. *Işıklar neredeydin?*

Ve bu soruya kişisel cevap muhtemelen bana uzun yıllar boyunca bir miktar TSSB yaşatacak olsa da, içimde büyük bir minnettarlık hissi vardı. *I*

bir uçaktaydı. Acil iniş yaptık. Enkazdan sürünerek çıktığımızda Tuck'la birlikte olduğum için minnettardım. Ve yanımda bulabileceğim daha iyi biri yoktu.

bir ses duydum ama bunun arkadaki atlardan birinin yumuşak bir kişnemesi olduğunu fark ettim. "Peki ya Burada yaşayan insanlar şimdi gittiler ama geri dönecekler mi?" "Geldiklerini duyacağız. Arabaları var."

"İyi bir noktaya değindin." Önünde durdum ve gözlerimiz buluştu, o an ağır ve doluydu.

Başını eğdi, bakışları yüzümde geziniyordu. Ve gözlerinde, tenimde küçük bir ürperti yaratan bir çeşit değerlendirme ve bir çeşit yumuşaklık vardı. Ne olursa olsun Düşündüğü şey onun o gizemli gülümsemesine neden oluyordu ve arkasında benimle ilgili düşünceler olduğunu bildiğim o gizemli gülümsemeyi birdenbire çok sevdim.

Kısa bir süre önce bir atın üzerinde otururken seks yapmaya muhtaç, çaresiz ve hazır olmama rağmen, şimdi kanım soğuduğu ve mantıklı düşüncelerim geri geldiği için biraz gergin hissediyordum. Tuck'ın bana o şekilde bakması başımı döndürmüştü ama aynı zamanda genç ve biraz da utangaç hissetmeme neden olmuştu çünkü Tanrım ama bu adam benim için çok şey ifade ediyordu, ve her zaman da öyleydi.

"Eğer, ah, tuvaleti kullanman gerekiyorsa, gitmeliyiz Kapıyı kilitlemeden önce dışarı çık. Burada su tesisatı olmayacak."

"Ben iyiyim."

"Tamam, ben de." Merdiveni işaret etti, tepedeki büyük pencereden içeri bir ışık huzmesi giriyordu. "Devam et ve bir oda seç. Ben tüm kapı ve pencerelerin emniyete alındığından emin olacağım ve geride silah bırakıp bırakmadıklarını kontrol edeceğim."

Başımı salladım, göz göze geldik ve ikimizin de ne istediğimizi bildiğimiz ve tam olarak ne olacağını anladığımız açıktı. Bana kaderimmiş gibi geldi, sanki tüm hayatım boyunca seyahat ettiğim bir yere nihayet varmıştım. Tenim beklentiyle karıncalandı ve bir an için hava çekmekte zorlandım. Bir an için korktum. Ama tam olarak ne olduğunu söyleyemedim. Tutuyormuş gibi hissettim.

gözetimsiz bırakıldığında kırılması çok muhtemel olan değerli ve narin bir şey. Ya da ortadan kaybolmak. "Ben sadece...ah..." Elimi merdivenlere doğru salladım.

"Seni bulacağım." Gülümsedi ve bu çok tatlıydı. Bu Eskiden olduğu çocuğun gülümsemesi, göğüs kafesimin altında bir kanat telaşının oluşmasına neden oldu. Döndüm ve hızla merdivenlerden yukarı koştum.

Kafamı bir ana yatak odasına ve bir çocuk odasına soktum, her ikisinin de içinde yaşandığı belliydi, çekmeceler açıktı. Sanki çift aceleyle toplanmış gibi.

Koridorun sonundaki oda bir misafir odası gibi görünüyordu ve eşyalarımı köşedeki döşemeli koltuğa bıraktım ve sonra şifonyere döndüm.

birkaç mum ve bir çakmak. Bu aile de muhtemelen diğer pek çok ailenin yaptığı gibi yapmıştı -tüm odalara mumlar yerleştirmişler, odunluklarında ateş yakmışlardı-. şömineler yaktılar ve sonra bunun sadece bir kış kesintisi olduğunu ve ışıkların tekrar yanacağını düşünerek beklediler. Kısa bir süre. Özellikle de böyle uzak bir yerde, bir şeylerin ters gittiğini fark etmeleri birkaç gün sürebilirdi.

Mumları yaktım ve fitiller titreyerek canlandı, penceredeki tül perdelerin arasından gün batımının son ışıltısına karıştı.

Bitişikteki banyonun kapısı hafifçe açıktı ve içeri girip sırf bu yüzden musluğu denedim ama sadece Çıkan şey birkaç kahverengi damlaydı.

Ama duş perdesini geri çektiğimde, gitmeden önce küveti doldurduklarını gördüm "Evet," dedim.

mırıldandı. Lavaboyu tıkadım ve ardından makyaj masasının üzerindeki fincanı kullanarak küvetten biraz su aldım, temizlemem gerektiğini düşündüğüm kadar az su .

Bir el bezi ve az miktarda vücut losyonu yol tozunu vücudumdan temizlemeye yaradı. Günlerdir beni rahatsız etmeyen kalçamdaki yaraya dokunmak için döndüm ve neredeyse tamamen iyileştiğini fark ettim.

Bu garip inançsızlık hissi, siz dikkatinizi bile bu kadar çok iyileşmenin gerçekleşebileceğini bilmek beni ele geçirdi. Ve vücuduma karşı daha önce hiç duymadığım bir minnettarlık hissettim. Görünüşü veya performansı nedeniyle değil, *iyileştirme* şekli nedeniyle. Ve

Umut yeşerdi, dünyanın başına gelen trajediden sadece bedenlerimizin , ruhlarımızın da iyileşeceğine olan inanç. Zamanla.

Saçlarımı aşağı indirip parmaklarımla karışıklıkları çözerken mırıldandım. Temiz, fönlü saçlara sahip olmanın nasıl bir his olduğunu zar zor hatırlıyordum. Bir parmağım saçıma takılınca "Ah," diye bağırdım. Elimi indirdim ve saçıma yapıştırdığım takma tırnağımın son parçasının da kopmuş olduğunu gördüm. Başparmağımın yatağı köşeden kalkmış ve bazı telleri yakalamıştı.

Küçük kalıntı kolayca çıktı ve Nova'nın son parçasının yanındaki boş çöp kutusuna düşmesini izledim. lavaboya. Bir an orada durdum, farklı bir hayatın, farklı bir benin o küçük parçasına baktım. Ve ben

Göz alıcı tırnaklara ve lüks postişlere sahip o kızın şimdiden bu kadar uzak hissetmesine şaşırdı, sahte parçaları parça parça yalnız arka yollara düştü

ve nemli tarlalarda hem kayboldum... hem de bir şekilde

buldum. Onun benim mutluluk biletim olduğuna gerçekten inanmışım ve bu yüzden

Kostüm tam olarak oturmasa da, son giydiğim resmi elbise kadar rahatsız etmese de, çıplak gözle mükemmel görünmeme rağmen *nedenini* anlayamasam da yine de biraz kaşındırsa da onu kucaklamıştım. I

Şimdi merak ediyorum, ne kadar dayanabilirdim?

Nova'nın cephesi, Jane Pritchard'inkine benzer bir yol izleyip izlemeyeceğimi merak ettim, haplarla uyuşturup Tüm hayallerim gerçekleşmişken neden kadar mutsuz olduğumu.

Bu üzücü bir düşünceydi çünkü bir parçam özgür hissederken ve hatta kafa karıştırıcı bir şekilde kurtarılmış hissederken

Bu aynı zamanda bir vedaydı. Bir an için gerçekleşen ama uzun sürmeyecek binlerce hayale. Parlak ışıklara ve tezahürat yapan kalabalıklara. Olabileceğim süper yıldıza.

Yatak odasına geri döndüm ve şifonyerin çekmecelerinden birinde bir tişört buldum. Sadece bir tane olduğunu umuyordum.

bu odada kalan birinin geride bıraktığı ve asla kaçırmayacağı bir şeydi. Ama bir çift iç çamaşırına gelince, yüzsüz bir hırsız olacaktım çünkü bir başkasının bile

Temiz olanlar vazgeçemeyeceğim bir lükstü. Tişörtü başıma geçirdim ve ana yatak odasına dönüp üst çekmeceyi açtım ve Açılmamış bir paket pamuklu bikininin mutlak cömertliği, küçük beden.

"Yüce İsa," diye nefes aldım ve plastiği dudaklarıma götürüp öptüm. "Tanrım, sana şükürler olsun." Yırttım paketi açıp bebek pembesi iç çamaşırını giydim ve misafir odasına geri koştum. İç çamaşırı paketinin geri kalanını sırt çantama attım,

Kendimi yatağa attım ve tavana doğru uzandım. "Teşekkürler, ev sahibi, her kimsen. Bunun karşılığını ödeyeceğim."

"Neyi ?" O kadar hızlı doğruldum ki başım döndü, elimi şakağıma götürdüm ve kahkahalarla güldüm.

"Hiçbir şey," dedim. "Her şey mi?"

Tuck sırt çantasını sandalyenin yanındaki yere bıraktı. "Evet." Yatak odasının kapısını kapatıp kilitledi ve o küçük tıkırtı karnımın sıkışmasına neden oldu. "Her şey güvende."

Birkaç saniye boyunca ağır bir sessizlik içinde birbirimize baktıktan sonra elimle banyoya doğru işaret ettim. "Orada su var," dedim. "Küvette. Eğer istersen... temizlenebilirsin ya da-"

"Harika. Evet, harika olur. Bu harika olur." Çantasını geri aldı ve banyoya girerek kapıyı arkasından kapattı.

Yatağa uzandım ve tekrar tavana bakarak sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. Tanrım, kalbim hem heyecan hem de korkuyla çarpıyordu. Belli belirsiz merak ediyordum, acaba böyle mi olacaktı?

Tuck ve ben çıksaydık ne olurdu? Eğer Tuck'ın ölümünün ardından yaşanan trajediler

Annesinin hastalanması ... Annesi hiç ölmeseydi...

Pencerelerden gizlice kaçır mıydık?

Gece yarısı mı? Arabanın arka koltuğunda öpüşür müydük?

Arabalar mı? O baloya birlikte gitmiş ve sonrasında bir otel odası kiralayıp bekaretimizi birbirimize mi kaybetmiştik?

Çok uzak bir olasılık gibi görünüyordu ve aynı zamanda gerçekleşmesi *gereken* ama zamanın bir kırıksıklığı nedeniyle kaybolmuş bir . Ve bu merak duygusunu hissettim

Belki de bu yıkıcı kırıksıklıkların eninde sonunda düzeldiğini ve düzeldiğinde de kaybedilenin bulunduğunu bilerek.

Kapı tıkırdayarak açıldı ve Tuck sırt çantasını yere bırakarak dışarı çıktı. Bakışları üzerimde gezindi, bacaklarımın arasında, altından zar zor görünen pembe pamuğa takıldı tişörtümün eteği kalkmıştı. Ve yemin ederim ki o bakışın hassas tenime dokunduğunu hissedebiliyordum, ondan bana akan bir elektrik vızıltısı. Gözleri bacaklarımda gezindi ve yutkunduğunu gördüm. "Em," dedi.

sesi kalındı. "Ben, ah." Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve ses tonunda duyduğum şüpheyi endişelenerek doğruldum.

"Sorun nedir?"

"Bir sorun yok. Ben sadece...bilmelisin ki, uzun zamandır-"

"Uzun oldu." Nefesim kesildi, kalbimi şefkat kapladı. Endişeliydi çünkü uzun zamandır kimseyle seks yapmamıştı.

Ayağa kalktım, ona doğru gittim ve elimi göğsüne koydum. "Anlıyorum."

Başını yavaşça salladı, yüz ifadesi çok kırılıyordu. "Hayır, Em, bildiğinden emin değilim."

Elimi kaldırdım ve başparmağımı kızarmış elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdikten sonra ağzımı onunkine yaklaştırdım, onu bir kez usulca öptüm ve sonra dudaklarımı boğazına indirdim. "Evet, biliyorum," diye fısıldadım. Elim tişörtünün üzerinde gezdirdim.

Sonra eteğini kaldırdım ve parmaklarımı karnının sıcak derisi üzerinde hafifçe gezdirdim. Teni kadifemsiydi ve seyrek saç çizgisi parmak uçlarımı gıdıklıyordu. Boğazının dibindeki çukurluğa gülümsedim ve o da kısık bir inilti çıkardı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, heyecanlandım ve bana her şeyin başlamadan bitmesinden endişe ettiğini söylediğini biliyordum ama dürüst olmak gerekirse ben de çaresiz hissediyordum. Onu keşfetmek, keşfetmek, bir arzuyu tatmin etmek için sanki

Kızlık odamdaki bir fotoğrafta onun yüz hatlarına baktığım o ilk kızarmış anlardan başlayarak tüm hayatım boyunca taşıdım.

Küçük bir adım geri attım ve tişörtünü başının üzerine koydum. Gözlerimin pürüzsüz, kaslı göğsünde gezinmesine izin vermek için bir an, sadece bir an ayırdım ve sonra elimi çıkarıp kalbinin üzerine koydum. Vücudunu bir kez tanımıştım, her dalgalanmasını ve kabarmasını, çünkü onu ezberlemiştim. Onu izledim.

meyve toplar, saman balyalarını kaldırır ve arazimizin içinden geçen dereye yüzerdi. Ama o zamandan beri bir erkek olmuştu ve benim yeniden keşfetmem gereken çok şey vardı. Kendimi açgözlü hissettim.

ve aç ve ihtiyaçtan nefessiz kalmış, bu anın ağırlığı altında .

Ağzımı yassı meme uçlarından birine indirdiğimde inledi, parmaklarını saçlarıma doladı. "Bu bile, Em, ben... Tanrım."

"Biliyorum," diye fısıldadım ve sonra dizlerimin üzerine çöktüm.

Beni gülümseten küçük bir ses çıkardı. Bu ses şaşkınlık ve minnettarlık ve belirsizlik ve çaresizlik hepsi

bir arada. Ve ilk kez Tucker Mattice'in tüm kontrolü isteyerek birine devrettiğini görüyordum.

Kot pantolonunun düğmelerini açtım ve zorlanan ereksiyonunun üzerinden aşağı çektim, kendime onu daha sonra keşfetmek için zamanım olacağını hatırlatırken yutkundum. Bu onun içindi ve bundan sonra kendimize zaman ayırabileceğimiz anlamına geliyordu.

Tanrım, yine de çok güzeldi. Büyük, sert ve mükemmel biçimliydi. Parmağımı bir damar boyunca gezdirdim ve sonra ucundaki nem damlasını yaladım. Bir ses daha çıkardı. Umutsuz bir beklenti içindeydi ve onu küçük bir iteklemeyle sendeleyip arkasındaki döşemeli sandalyeye düşmesini sağladım. Sonra kot pantolonunu ayak bileklerinden aşağıya doğru çektim, o da pantolonunu tekmeleyerek çıkardı ve ben de kenara itebildim. I

Kendimi kalçalarının arasına yerleştirdim, başımı eğip onu ağzıma almadan önce şaşkın gözleriyle bir kez buluştum. Kalçalarını oynattı ve ben de dilimi döndürdüm, çaresiz bir hamle daha yapıp tutarsız zevk sesleri çıkarırken uzun bir emiş yaptım.

Kendimi güçlü ve harika hissediyordum ve Tuck'la dövüşmeyi sevmeme rağmen onu memnun etmeyi de seviyordum ve hayatımda hiçbir erkeğe karşı fiziksel ve duygusal tepkilerin bu kadar sarhoş edici bir karışımını hissetmemiştim.

Başımı salladım, bir hırıltı ve başka bir itme sesi çıkarana kadar daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde shaftının üzerinde yukarı ve aşağı kaydım, omuzlarımı bastırdım, böylece ağzım bir patlamayla ayrıldı. Başını geriye attı ve parmaklarını omuzlarıma gömüldü, karın kasları her zevk dalgasıyla gerildi ve sıkılaştı.

Sonra kasları gevşedi ve sandalyeye gömüldü, başını kaldırırken elini saçlarına götürdü. "Aman Tanrım. Sana söylemiştim," dedi, sesi biraz utançla karıştı. "Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

Tişörtünü alıp karnının alt kısmında gezdirirken küçük bir kahkaha attım. Sonra tekrar öne doğru eğildim, az önce temizlediğim yeri öptüm ve dudaklarımı göbeğinin etrafında gezdirdim.

"Daha önce, huzur bulduğun o samanlıktan bahsettiğimde ne düşünüyordun?" Çenemi karnına dayadım ve ona baktım. Hâlâ uyuşturulmuş, tatmin olmuş ve çok ama çok güzel görünüyordu, mum ışığı yüz hatlarını hem gölgeler hem de vurgularla okşuyordu.

"Bir şey düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"Çünkü senin ifadelerini biliyorum, Tuck." Kısa tırnaklarımı kalçasında gezdirdim ve göğüslerimde yeni bir ereksiyonun başladığını hissettim. Bana bakarken gözleri hülyalı bir hal aldı. "Şimdi bile. Ne zaman sır saklamak."

Diğer elimi karşı kalçasına götürdüm ve tırnaklarımı derisinin üzerinde gezdirdim ve sonra hafifçe eğilerek aynı şeyi iç kalçalarına da yaptım. Onu izledim. Son orgazmının izleri hâlâ karnının alt kısmında kurumaya devam de yeniden sertleşip ereksiyon haline geldi. I Elimi onun etrafına sardım ve bir mırıltı çıkardı. "Söyle bana," diye kandırdım, yavaşça okşadım.

"Tanrım, Em. Her zaman huzurumu bozmayı nasıl sevdiğini düşünüyordum. Hayatım boyunca başımın belası oldun." Gülümsedi ama bu kısa sürdü. Gözlerime baktığında yüz ifadesindeki ciddiyeti gördüm. "Seni asla çıkaramadım. Zaman bunu değiştirmede ve benim de bunu denemek gibi bir arzum yok."

Kalbim bir tekme attı. *Tuck*. İsteddiği zaman çok tatlı olabiliyordu. Ve onun sırlarını duymaya bayılıyordum.

Elini benimkinin üzerine koydu ve beni inlemeyi bırakmaya zorladı. Oturmaya başladı, karın kasları gerilmişti. "Ve şimdi ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

bir heyecan kapladı. "Evet."

"İçine girmezsem ölebileceğimi düşünüyorum, ve hemen arkamızda bir yatak var ve ben onu istiyorum. Senin için sorun olur mu?"

Ağzım kurudu, meme uçlarım çakmak çakmak oldu ve tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Gözleri tembelce göğsüme kaydı ve öylece kaldı.

bir an için. Sonra ayağa kalktı, beni ayağa kaldırıp geriye doğru götürürken ikimiz de gülüyorduk. aşağı yuvarlandı.

OTUZ BEŞ

Tuck

Şehveti hiç tanımamıştım. Kaslarıma dolanan ve damarlarıma pompalanan uyarılmanın, ne kadar uzun süredir bekâr olduğum düşünülduğünde doğal olduğunu kendime söylemeye çalıştım ama bunun bir yalan olduğunu çok iyi biliyordum. Elbette, bu da bir parçasıydı. Ama en önemlisi oydu. Kimse beni Emily gibi harekete geçiremezdi. Kimse duygularımı onun gibi açığa çıkaramazdı. Başka hiç kimse hem düğmelerime basıp hem de beni tahrik etmedi. Kimse ruhumu onun gibi kadını. Onu umutsuzca istiyordum. Ama aynı zamanda onu güvende tutmam gerekiyordu. "Bu iş çok ileri gitmeden önce... prezervatifleri kontrol etmek için."

"RİA'm var," diye mırıldandı. Ve sonra, beş dakika önce doruğa ulaşmış olmama rağmen şimdi hazırda bekleyen ağrıyan ereksiyonuma bastırdı.

Bir iniltiyi geri yuttum. Ve onun içine girme konusunda endişelenmeme gerek olmadığını bilmek vücudumda bir heyecan dalgası yarattı. Ama bir nefes aldım. Bunun çok erken bitmesini istemiyordum. Şehvetin ötesinde bir yerde, zamanımızın kısıtlı olduğuna dair belli belirsiz bir korku vardı. Tıpkı bir Galakside hızla ilerleyen kayan bir yıldız -sıcak ve göz kamaştırıcı- ama mahkum. Bir şey bana her anın tadını çıkarmam gerekiyordu. Gözümü bile kırpmak istemiyordum. Boğazından aşağıya doğru öperken onu içime çektim, an yavaşlıyor, kasları altımda yumuşuyordu.

"Her zaman burada bizimle liderlik , değil mi?" diye sordu nefes nefese, kelimeleri tutkuyla bulanıklaşmıştı.

Elimi tişörtünün altına sokup göğsünü avuçlarken boynuna sokuldum, dudaklarımı teninde gezdirdim.

Başparmağımı meme ucuna sürtmeye başladığımda usulca inledi. *Hep buraya geliyordu.* Ve dünyanın sonundaki bu çiftlik evini kastetmediğini , ama burada, *biz*, uzuvlar sarılmış, ağızlar birleşmiş, birlikte hareket ediyorduk.

"Evet," diye onayladım. "Her zaman."

Tişörtünü başına kadar çektim ve sonra mum ışığında parıldayan çıplak göğüslerine baktım. Gözleriyle karşılaştığımda şefkatliydi, dudakları kıvrılmıştı.

Beni izledi, yüzümde gördüklerinden memnun olduğu belliydi. *Hep buraya geliyordu. Evet, evet.* Cümle tekrarlandı, kanıma işledi. Bunun gerçekliğini ruhumda hissettim. Ve kaderle savaşıyorsunuz. Denemiştik, değil mi? Ve yine de buradaydık. Her zaman, her zaman demekti.

Emily hâlâ bana bakıyordu ve onun da gözlerini kapatmakta zorlanıp zorlanmadığını, bunun yerine uzun zamandır beklenen bu anın her saniyesine tanıklık etmek isteyip istemediğini merak ettim. *Gözlerini açık tut,* diye fısıldadı kalbim. *Şimdiden çok şey kaçırdın.* "Tanrım, çok güzelsin, Em." bilmesini, hissetmesini istedim. Benim için ondan daha güzel kimsenin anlamasını. Hiçbir zaman da olmadı. Kendime itiraf etmemiş olsam bile bu gerçek beni rahatsız ediyordu. Ama şimdi mutluluktan başka bir şey getirmiyordu.

Yüzümü indirip meme ucunu yaladığımda gülümsemesi bir iç çekişe dönüştü. Pantolonunun sesi yükselip kalçaları yataktan , göbeği benimkini ararken uzun dakikalar boyunca göğüslerine taptım. Ellerini saçlarımda gezdirdi, kısa tırnakları kafa derimi çiziyordu.

"Ve sen beni yakıyorsun," diye homurdandım. Bazen içgüdülerim yanıktan uzaklaşmak içindi ama lanet olsun ki ben de onu arzuluyordum. Tekrar sıcak ve zonkluyordum, onu hissetmek için çaresizdim.

onu benim yapmak için bana sarıldı. *Sonunda.*

Yine o kader, çekiyor, ihtiyacımı yönlendiriyor.

Bu-biz-ancak kader olabilirdik. Çok doğru hissettirdi. Bir kesinlik, ama aynı zamanda bir tür geri dönüş, bir geri sarma

mümkün olduğunu hayal bile edemezdim. Hayatın mükemmel bir anlam ifade ettiği o parlak, güzel günlere onunla birlikte geri kaç kez dilemişim? Sanki bir şekilde

Mucizevi bir şekilde bunu yapmayı başardı, bu geçmiş değil gelecek olsa bile, zamanın şaşırtıcı bir paradoksu.

Gözlerimiz buluştu ve birbirini tuttu, sanki ikimiz de aniden bu anın yoğun ciddiyetini hissetmişiz gibi yüz ifadelerimiz ciddileşti. Ben hissettiğimi biliyordum. Paradoks mucizevi olsa da aynı zamanda ürkütücüydü. Ve korkutucuydu da çünkü bir teslimiyet talep ediyordu ve gardımı düşürmek hiçbir zaman güçlü bir yanımla olmamıştı. Tuhaf bir yuvarlanma hissettim.

Sanki her ikim de yerime geri dönmüş ve kendimi uzak bir diyarda bulmuşum gibi içimde sarsıldım. Bir nefes verdim ve onu kavradım, o da beni kavrarken gözleri yumuşadı. Bir sonraki öpücük yavaş ve uzundu, kanım hızla pompalansa ve kalbim hızlansa bile ağızlarımız ve dillerimiz yavaşça keşfediyordu. Buna ihtiyacım vardı, duraklamaya, onun ağzı, elleri ve teninin yumuşak baskısı çapaya.

Aşırı tetikte olmanın bir gereklilik olduğu korku ve zorluklarla geçen haftaların ardından bu rüya gibi gerçeklikle yüzleşmek gerekiyordu. Bir anın içine nasıl dalınacağını ve bu yeni keşfedilen hazzın içinde nasıl kaybolunacağını yeniden öğrenmek.

Gözlerimle tekrar buluştu, onları araştırdı. gülümsedi ve beni çevirdi. Şok olmuş bir şaşkınlıkla güldüm, sonra eğildi ve dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. Ellerimi tuttu ve başımın üzerinde tuttu. "Amca de," dedi.

Yine güldüm. O biliyordu. Burada, şimdi bile fazla düşündüğümü görmüştü ve buna hemen bir son vermişti. "Asla."

Uzanıp iç çamaşırını kenara çekti ve sonra havaya kalkarak üzerimde durdu, böylece ucum girişini . Tüm düşünceler uçup gitti ve sandalyedeki birkaç yoğun an gibi, ağzı vücudumda sihir yapıyordu, tamamen akılsızlığın tadını çıkardım. Onun ıslaklığını hissedebiliyordum.

ve bu beni neredeyse çılgına çeviriyordu. Küçük bir dönüş yaptı, Çok hafifçe bastırarak kıvrımlarını zar zor ayırdım. "Amca, Emily. Tanrım." Kelimelerim bulanıklaştı.

Güldü, tamamen oturana kadar beni yavaşça, santim santim vücuduna aldı. Bağlandığımız yere baktım, bu görüntü beni inanılmaz derecede sertleştirdi, başım bir iniltiyle geriye düştü, tamamen onun merhametine kalmıştım. Öne doğru eğildi ve yine ellerimi hala tuttukları yerden tuttu.

başımın üzerine yaslandı ve kulağıma fısıldadı, "Ben kazandım."

Acı dolu bir inilti çıkardım ve o da hareket etmeye başladı. "Kazanmana bayılıyorum," dedim. "Lütfen biraz daha kazan." Kahkahası küçük, zevkli bir sona erdi, kalçaları daha hızlı dönüyordu.

Bacağımı onunkinin altına bağladım ve bizi ters çevirdim ve sırtı yatağa çarptığında tekrar güldü. Ama ben içinden çıkarken, kayıp ve öfke arasında bir ses çıkardı ve tekrar içine girmek için çaresiz olmama rağmen kıkırdamama engel olamadım. İç çamaşırlarını olabildiğince çabuk çıkardım ve bir kenara attım. "Bunlar engel oluyordu." Sonra üzerine çıktım ve tekrar içine girdim, zevk iniltilerimiz birbirine karıştı. Yavaşça dışarı çıktım ve sonra tekrar içeri ittim, hafifçe bastırarak nefes nefese kaldı ve adımı mırıldandı.

Yavaşça iterken yüzünü izledim. Dudakları ayrılmış, bakışları ağırlaşmış, altın rengi dalgalar yastığın üzerine yayılmış ve mum ışığı kızarmış teninde titreşiyordu. Zevkten sarhoş olmuştum ama aynı zamanda onun güzelliği karşısında büyülenmişim, bir kez daha altımdaki *Emily*'nin bacakları kalçalarımın dolanmış, kendimi onun üzerinde tutarken ellerim pazılarımın üzerinde geziniyordu. "Sen benim ilk öpücüğümdün. Bunu biliyor muydun?"

Bakışlarımı yakaladı, gözlerinde sıcaklık parlıyordu. "Ve sen de benimdin," dedi, fısıltılı sözcükler çözüldü. Dudağını ısırıp iç geçirdi ve daha önce de aynı tepkiyi veren noktaya hafifçe bastırdığımda başını geriye eğdi. "Oh, Tuck, Tanrım, durma."

Hiç durmak istemedim. Bunun devam etmesini istiyordum. Ama vücudumun başka fikirleri vardı, kan öfkeyle pompalanıyor, kaslar geriliyordu. Emily'nin küçük tatlı zevk solukları beni daha da azdırıyor, başı yastığın üzerinde ileri geri hareket ediyordu. "Ben... oh-" Parmaklarının pedleri kıcımdan yukarı ve sonra bir kez eğildi, boşalırken küçük bir çığlık attı. Onun zevk gösterisi Orgazmımı haykırdım, onun adını haykırdım, mutluluk içimde parıldadı ve beni gevşek bacaklı ve sersem hissettirdi.

Etraf yavaşça aydınlandı, tanıdık olmayan oda mum ışığında dalgalanıyordu. Dışarıda rüzgar esiyordu ve uzaklarda bir yerde bir baykuş . Geçmiş gitmişti, gelecek yanıyordu, ama elimizde bu vardı, burada ve şimdi, çölde saklanmıştık.

"Ayaklarımı hissedemiyorum," diye mırıldandım bir süre sonra boynunun yan tarafına .

Güldü ve bu benim küçük bir nem seliyle içinden kaymama neden oldu. " değil. Diğer kısımlarınız çalışır olduğu sürece sorun yok. Şimdilik ayakların olmadan da yapabiliriz."

Kıkırdadım ve onu ezmek için yana doğru yuvarlandım. Beni hafifçe itti ve sırt üstü döndüm, sonra yanıma sokuldu ve çenesini göğsüme yasladı.

Tenime sokulurken birkaç dakika sessiz kaldı. "RİA'm hakkında düşünüyordum. Zamanı geldiğinde onu benim için kim çıkaracak?"

"Hmm. Tüm süreci bilmiyorum ama mümkün olan en kısa sürede hastaları görmeye başlayacak doktorlar . Eminim bazıları zaten öyledir." Tedavi seçenekleri sınırlı olacaktı ve ameliyat söz konusu bile olmayacaktı.

kalan yakıt kaynakları da . Ancak elinden gelen sağlık uzmanlarının ihtiyacı olanlara yardım edeceğinden hiç şüphem yoktu.

O kısacık düşünceler aklımdan geçerken beni izlemişti ve uzanıp başparmağını kullanarak

Kaşlarımla arasındaki kırıışıklığı düzeltmek için. "Her şey yoluna . Şimdilik tüm bunları geride bırakalım," dedi. "Bununla ve daha pek çok şeyle başa çıkmak zorunda kalacağımızı biliyorum. Ama şimdilik Tuck, sadece bunu istiyorum." Yüzünü tenime doğru eğdi ve omzumun altındaki noktayı öptü, dudaklarını bir süre orada gezdirdi. "Sen ve ben."

Ben de aynı şeyi istiyordum. Bunu çok istiyordum. Sadece o ve ben, dünyanın kaosundan kaçmak. Elimizden geldiğince uzun süre. "Ben de," dedim, yanağını öperek. ve yukarı çıkmadan önce ne bulduğumu hatırladım. "Sana göstermek istediğim bir şey var. Ya da... bana birkaç dakika verin ve sonra aşağıda buluşalım mı?"

Bana şaşkın bir gülümseme verdi ve için yana doğru yuvarlandı. Kot pantolonumu ve gömleğimi giydim ve oturma odasına yöneldim.

Odanın her yüzeyine dizilmiş mumları yakmam sadece bir dakikamı aldı. Evin içinde yaptığım kısa gezintide, burada yaşayan ailenin -Garcialar- her odaya bir ya da iki mum koyduğunu görmüştüm. Ama belli ki bu oda ayrılmadan önce en çok vakit geçirdikleri odaydı. Mumların çoğu buradaydı ve Emily'nin görmesini istediğim eşyayı da burada bulmuştum. Ya da deneyimlemesini.

Merdivenlerden inen yumuşak ayak seslerini duydum ve bir düğmeye bastı. Emily köşeyi döndüğünde Edwin McCain'in yumuşak tınıları çalmaya başladı, gözleri parlıyordu. "Aman Tanrım," dedi. "Bir CD çalar bulmuşsun."

Pille çalışan küçük ekipmana baktım. "Depodan çıkarmış olmalılar," dedim. "Yarıklarda toz var. Ve en son CD 2003 yılına ait."

Yaklaşırken gülümsedi, şarkıcı sevdiği kadın için kim olacağını söylerken mum ışığı yüz ifadesinin üzerinde titreşiyordu. "Bunu uzun zamandır dinlememiştin," dedi.

"Doksanlı yılların aşk şarkılarından oluşan bir koleksiyondan. Tam olarak bizim dönemimiz değil ama belki bu dansı yapabiliriz diye düşündüm."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Dans," diye fısıldadı. "Her şeyi yoluna koyacak olan."

"Belki geçici olarak bile," dedim. "O bile." Olması gereken ama asla olmayan dans.

Bana doğru bir adım attı ve ben de ona elimi uzattım, ikimiz de parmaklarımızın yavaşça birbirine kenetlenmesini izledik. I Onu kendime çektim ve bana bakmak için başını geriye doğru eğdi. "O bile," diye kabul etti.

Vücudunu kendiminkiyle aynı hizaya getirdim, onu tüm hayatım boyunca tanımış olmama rağmen son bir saatte bile çok daha tanıdıktı. Mum ışığında sallanıyorduk ve dans hem güzel hem de bir şekilde hüzünlü hissettiriyordu; hem bir geri kazanım hem de zamanın çok kısa olduğunu ve çok yakında bu anın bir anı olarak kalacağını hatırlatıyordu. Ama mümkün olduğunca çok anı biriktirmeye kararlıyım, ne kadar geçici olsalar da, çünkü kalbimin derinliklerinde onlara daha sonra sarılmam gerekeceğini hissediyordum.

Emily yanağını omzuma yasladı ve teninin kokusunu içime çekebilmek için yüzümü çevirdim. Şarkı sona erdi ve bir sonrakinde dans ettik, sonra bir sonrakinde, toplayabildiğimiz kadar çok anı topladık. Ve Müzik yavaşlamaya, piller bitmeye başladığında ikimiz de hareket etmeyi bıraktık, son nota sessizliğe gömülürken birbirimizin gözlerinin içine baktık. Emily çenesini kaldırıp bana baktı, dudakları bükülmüş olsa da gözleri hüzünlüydü. "Balodan sonra otelde bir oda kiralayıp oraya gideceğimizi hayal etmiştim."

"Orada ne yapardık?"

Boynumu öptü, dudakları uzun süre kaldı. "Sana göstermeme ne dersin?" diye fısıldadı tenime karşı.

Yatağa geri döndük, anılarımızı paylaştık ve yaptığımız şakalar ve ettiğimiz kavgalar hakkında güldük. Sonra biz

tekrar seviştiler, mum sönene kadar birbirlerini yavaşça keşfettiler.

Üç gün boyunca hiçliğin ortasındaki çiftlikte kaldık, belirsiz dünyadan kısa bir mola, bir Hayatta kalma kutlaması ve kalplerin paylaşımı. Kilerdeki yiyeceklerden yedik ama bu ailenin geri dönebileceğini düşünerek mümkün olduğunca az aldık. Döneceklerini umarak. Atlarına baktık ve ahırdan alabildiğimiz kadarını doldurduk. Şömine ateşinde kahve yaptık ve güneşin tepelerin ardından doğuşunu izledik. Ve mum ışığında dans ettik. O saatler tatlı ve rüya gibiydi ve bundan sonra ne olursa olsun, o üç günün sonsuza dek ruhuma kazbiliyordum.

Benim Emily'm. Benim kır çiçeğim. Yanımdaki diken. İpek sesli bir baş belası. *Küçük Showboat*. Bir süreliğine evcilleştirilmesine izin vermiş olsa nazık, öngörülemez ve biraz da vahşiydi. Ama bu süre zarfında tamamen ve tamamen özgürdük. İkimiz de .

Evlerini temizledik ve sonra Emily bir not yazarak mutfak tezgahının üzerine, okul gezisinin yanına bıraktı güzergah. Emily üst kattaki odaları son kontrol ederken ben de durup okudum.

*Sevgili Garcia Ailesi,
İsimlerimiz Emily ve Tuck ve burada üç gün kaldık. Atların bakımını yaptık ve Hepsinin sağlıklı ve sakatlıksız olduğunu. Ayrıca sürünüze bir tane daha ekledik, bulduğumuz bir palomino Providence adını verdiğimiz yolda tek başına yürüyordu. Diğerleri tarafından çabucak kabul edildi ve hepsinin durumu iyi.*

Umarız oğlunuza kavuşmuşsunuzdur ve üçünüz de evdesinizdir ve bunu birlikte okuyorsunuzdur. Öyle olmanız için dua ediyoruz.

Garajınızdaki arabayı alıyoruz ve eğer onu iade etmenin bir yolu varsa, bunu yapacağımıza söz veriyoruz. Ve eğer size kiralama ve kilometre için ödeme yapmanın bir yolu varsa, bunu da yapacağımıza söz veriyoruz.

(Ayrıca birkaç kadınsı eşya da aldım ve tüm gücümle dünyanın bir daha değiştiremeyeceğim bir yer olmasını umuyorum.

yakında bir gün.)

Güneş bu yana seyahat ederken evinizin bize getirdiği üç günlük huzur için size teşekkür etmek istiyoruz. Yolculuğumuz zorluklar ve aksiliklerle doluydu ve en kötüsünü gördük insanlık sergilendi. Ama aynı zamanda en iyisini de gördük ve umarım siz de görmüşsünüzdür. Bu yeni, kaotik dünyada tutunmamız gereken şey bu. Ve eğer bu yolculuk bir şeyi netleştirdiyse, o da hepimizin bu şekilde hayatta kalacağıdır. Yabancıların iyiliği ve dostlarımızın yardımıyla.

Her ne kadar önceden izin vermemiş olsanız da, affedeceğinizi ve en derin minnettarlığımızı kabul edeceğinizi umuyorum.

En iyi

dileklerimizle

, E & T

OTUZ ALTI

Emily

On Üçüncü Gün

Üç büyüğü gün geçirdiğimiz çiftlikten gözlerimdeki yaşları sildim, atlar gittikçe küçülürken omzumun üzerinden baktım.

"İyi misin?" Tuck beni kendine doğru şakağımdan öperek sordu.

Ağır ağır yutkunarak başımı salladım. "Sadece atlar için endişeleniyorum."

"İyi olacaklar. Garcialar onlara aylarca kadar yiyecek bıraktı."

Yine de bu yeterli olacak mıydı? Dünya gün geçtikçe yıkılıyordu. Illinois'den New Mexico'ya ulaşmamız neredeyse iki hafta sürmüştü, hatta eyaletler arası yolculuklar da yapmıştık ama

Güneş patlaması vurdu. İnsanların beklediği, dünyanın büyük bir kısmının durduğu -en azından- birkaç gün geçirmiştik.

Tuck'ın yola çıkma içgüdüğü yüzünden bu duraklamaya girmiştik ve bu yüzden

muhtemelen diğerlerine göre çok daha hızlı hareket .

Garcialar için de endişeleniyordum. Belki mantıksızdı ama onları geniş ailem gibi görmeye başlamıştım.

Onların evinde yaşamıştım. Duvardaki aile fotoğraflarının önünden geçmiş ve orada yansıyan sevgiyi görmüştüm.

Neredeyse

felaketin boyutunu fark ettiklerinde paniği hissettiler

ve toplum çökerken ülkenin öbür ucundaki tek çocuklarından haber alamadıkları saatleri saydılar.

Yine de bu hayalleri bir kenara itmek için elimden geleni yapmak zorundaydım çünkü sonunda sadece beni kıracaklardı. Yolculuğumuz boyunca hikâye üstüne hikâye dinlemiştik ve *herkes* panik içindeydi. Pek çok kişi bir yerlere ulaşmaya çalışıyordu. İnsanlar kendilerini ve sevdiklerini korumak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı. Tuck'a doğru döndüm, onu içime çektim, kokusundan ve yanımdaki sağlam gücünden huzur buldum.

Arka yollar bile artık daha kalabalıktı ve arabayla bile yavaş ilerliyorduk. Arabalardan yakıt çeken birkaç adamın yanından geçtik, biz geçerken sanki durup onlara meydan okuyacakmışız gibi kısık gözlerle bizi izliyorlardı. Ve ancak sürekli benzin alabildiğimiz takdirde çalışmaya devam edebilecek bir araçta olduğumuz için bu gayet mantıklıydı. Terk edilmiş arabalarda yakıt olduğu artık daha fazla insanın aklına geldiğine göre, bunların çoğunun ne kadar süreceğini merak ediyordum. İnsanların jeneratörlerini ya da benzin kullanan ve hala çalışmakta olan her neleri varsa onları çalıştırmak için son kalan benzin için kavga etmelerinin ne kadar süreceğini merak ettim.

Ellerinde benzin bidonu ve hortumla Lexus marka bir cipi boşaltan bir çiftin yanından geçerken Tuck da endişeli görünüyordu. "Son birkaç gün içinde işler ilerledi," diye mırıldandım.

"Ya da geriledi."

"Belki de o kadar uzun süre saklanmamalıydık," dedim. "Ama bundan pişmanlık duymayı başaramıyorum."

"Ben de öyle. Keşke daha uzun olsaydı."

Olabilir, demek istedim. *Sonsuza kadar olabilir*. Ama bunu ne ben söyledim ne de o. Tuck'ın benimle kalacağını, ayrılmaya dayanamayacağını hayal etmeye bile cesaret edemiyordum. Ve şu anda, binlerce bilinmeyen vardı ve çok Bizden daha büyük birçok belki vardı. Hosea terk edilenlere yardım etmekten bahsettiğinde gözlerinin nasıl parladığını görmüştüm.

çocuklar ve yardıma ihtiyacı olan diğerleri. Bana yardım ettikten sonra yola geri çekilecek miydi?

Ebeveynler mi? Artık yapabileceği çok şey vardı ve benimle kalmasının yeterli olup olmayacağını merak ediyordum.

O eski tanıdık özlem içimde yükseldi ve bir korku dalgası getirdi. Bazı açılardan daha önce de burada olduğumu hissediyordum. Sadece şimdi, çok daha karmaşıktı ve riskler daha yüksekti.

Ben söz istememiştim, o da vermemişti. Belki şimdi böyle şeyler için uygun bir zaman değildi.

Başımı koltuğa yasladım ve yolcu tarafındaki camdan dışarı baktım, Tuck yoldaki bir kamyonun etrafından dolanırken dağlar ve çöl geçip gidiyordu.

Tutunmam gereken şey, aramızdaki acının tamamen ortadan kalkmış olmasıydı. Barışmıştık. Bundan çok daha fazlasını yapmıştık ama geri kalanını geride bırakmak zorunda kalsam bile yanımda götürmeye çalışacağım barış buydu.

Ama bunu düşünmeme gerek yoktu. Henüz değil ve bu yüzden bir yol bulacağımıza dair gizli bir umut besledim.

Arizona'ya varmamız bir buçuk gün sürdü, sadece gün ışığında seyahat ettik. Benzin almak için durduğumuzda Tuck'ın Garcia'ların garajından alıp bagaja koyduğu benzin bidonu ve hortumla birlikte hâlâ karneyle aldığımız yiyecek ve suya ihtiyacım vardı. Son iki hafta içinde önemli miktarda kilo kaybetmiştim. Eski halimin bunu nasıl olumlu karşılayacağını düşündüm ve yüzümü buruşturmak istedim. *Eski ben*. Bu yolculuk

beni dönüştürdü ve ne yapacağımı düşünmek bile istemiyordum. önümüzdeki birkaç yıl içinde olacaktı. Elbette bu, şu anda hiçbirisi kesin olmayan birçok faktöre bağlı olacaktı. Şimdilik tüm ülke sadece hayatta kalmaya çalışıyordu, Biz de dahil.

Geceleri sevişiyorduk ama Garcias'ların evinde yaptığımız gibi neşeli bir şekilde değil. Arabanın arkasında, zifiri karanlıkta yaptığımız seks daha ihtiyaçlıydı, daha kavrayıcıydı,

Küçük alanın gerekli kıldığı saçma manevralara gülmeyi başarsak bile. Bildiğimiz hayat çöküp yanmasaydı arka koltuklarda oturup oturamayacağımızı merak ediyordum ve bu yüzden

Kaybettiğimi düşündüğüm şeylerin geri kazanılmasının keyfini çıkarıyorum. Zamanın kırıksıklıklarından birinin daha yumuşatılması.

Yolculuğun ikinci gecesinde böyle bir arka koltuk molasından sonra, çoğunlukla çıplak bir şekilde arabadan çıktım ve

bagajdan bir uyku tulumu çıkardım. Onu etrafıma sardım ve sonra arabanın kaputunun üzerine çıkıp uzandım.

Geri. Bir dakika sonra Tuck diğer uyku tulumuyla bana katıldı ve yıldızlara baktık.

"Yarın gece Kaliforniya'da olabiliriz," dedim. Bana harita üzerinde en güvenli olduğunu düşündüğü rotayı göstermişti ve ben de işaretleri takip ediyordum.

"Her şey yolunda giderse, gün batımından önce yaklaşabileceğimizi tahmin ediyorum. Dikkatli davranıp ertesi sabah Kaliforniya eyalet sınırını geçeceğiz." Bana baktığını duydum ama gözleriyle buluşmak için dönmedim. "Eve," dedi usulca.

Peki neden öyle hissettirmedim? *Tabii ki* evimdi. Hayatım boyunca Güney Kaliforniya'da yaşadım. Ailem oradaydı. Gideceğimiz yer orasıydı ve her şey yolunda giderse yirmi dört saatten kısa bir sürede varacaktık. Kendimizi muzaffer hissetmeliydik. Elbette önümüzde pek çok bilinmeyen ve çok sayıda zorluk vardı. Ama . Yola çıkmıştık.

İki bin mil önce ayak basmıştık ve neredeyse evdeydik! Hissedebildiğim tek şey üzüntü ve korkuydu. "Eve," diye tekrarladım sonunda, ona dönerek. Ayın alçak ışığında gözleri buğuluydu ve ben sadece profilinin gölgeli hatlarını seçebiliyordum. "Başardık."

Uzandı ve elimi tuttu. ", " dedi. "Neredeyse."

Neredeyse. Böyle bir zamanda çok büyük bir kelime. Daha fazlasını arzuladım. *Kesinlik. Tahmin edilebilirlik.* "Sence orası nasıl bir yer olacak?"

"Burada olduğu gibi olacağını tahmin ediyorum. Los Angeles beni endişelendiriyor."

"Los Angeles. Doğrudan ailemin yanına gideceğimizi sanıyordum?"

"Öyleyiz." Durakladı. "Seni onlara götüreceğim, sonra da Los Angeles'a gidip amcamı kontrol edeceğim." Bir an yine sessiz kaldı ve mideme bir ağrı saplandı. "İhtiyacım olduğunda yanımdaydı, hak etmediğimde bile. Ona borçluyum. Başı belada olabilir ve ben ona borçluyum."

Ona borçluydu. Ona göre Tuck pek çok insana borçluydu. Hatta ilk başta bana -ve Charlie'ye- eve dönmem için yardım etmesinin nedeni de buydu. Bunu aileme borçluydu. Bu onun itici gücüydü. Borçlarını ödemek, telafi etmek. Bunun için ona kızgın ve kırgın olmak istedim ama yapamadım. Onurlu ve iyi biriydi. Ama ben derinden onurunun onun için benden daha önemli endişeliydi. "Amcanın kalacak bir yere ihtiyacı olursa, bilirsin, şehir dışında... onu aileme getir."

"Ailenin geçinebilecek kadar parası olabilir-"

"Tuck." Elini sıktım. "Amcan için yer açacağız. Ve sana da. Bunu biliyorsun." Bunu kastetmiş da, Tuck'ın amcasının çiftliğimizde olmasını da umuyordum. Tuck'a kalmak için daha fazla sebep verir.

Acınacak haldesin Emily. Umutsuzca Tuck'a kalması için bir sebep vermeye çalışıyorsun, senden başka.

"Ben de babamı düşünüyordum," dedi Tuck biraz duraksayarak. "Uzun yıllardır birbirimizden uzağız ama... o hâlâ beni büyüten adam."

Üzüntüsünü ve çatışmasını görebiliyordum. Bu yolculuğa başladığımızdan beri babasından ilk kez bahsediyordu. Bu yeni gerçeklik herkes için bakış açısını değiştirmişti. Öncelikler parçalanmış ve değişmişti. Nasıl değişmesin ki? Ve Tuck'ın içinde derin bir onur duygusu vardı.

"Florida iyi olmalı, değil mi?" Dedim ki. "Çok fazla güneş ışığı... ve tüm o balıkçılık..."

"Bunu bilmenin hiçbir yolu yok. En zor kısmı da bu. Parmaklıklar ardında bile hiçbir zaman bu kadar kopuk değildik."

Parıldayan yıldızlara baktım, gökyüzü o kadar sonsuzdu ki . Evet, pek çok açıdan koptuğumuz doğruydu ama diğer açılardan dünya genişlemişti. Alışmam ve yeniden öğrenmem gereken çok şey vardı. Başımı bile saramadım her şeyin etrafında.

"Güvenli bir yere gidelim ve sonra neyin ne olduğunu görelim."

"Planımız bu," dedi ve sonra beni kollarına aldı. Belirsiz bir plan, ama yine de bir plan. Yatağıma uzandım. Gökyüzünde bir yıldız kayarken başını omzuna koydu, parlak ve güzeldi ve çok erken kayboldu.

On Beşinci Gün

Ertesi akşam, tahmin ettiğimizden biraz daha erken bir saatte Kaliforniya'ya geçtik ve bölgeye girmememize rağmen tamamen durgun ve sessiz olan, orada yaşayan insanlara dair hiçbir kanıt bulunmayan bir rezervasyonun yakınında kamp kurduk.

Gün ağarırken Joshua Tree'den geçtik, güneş Tepelerin ardında parıldayan sarı bir elmas yükseliyor, inci gibi ışınlar çölün üzerinde dalgalanıyordu. O kadar güzeldi ki neredeyse ağlayacaktım.

Palm Springs şehrinin etrafında dolaştık, yaya trafiği artık birçok mahallenin Airbnb'lerden oluştuğu dış mahallelerde bile yoğundu. Omzumun üzerinden hem şok olmuş hem de korkmuş görünen bavul taşıyan bir grup kadına baktım ve buraya tatile gelip gelmediklerini merak ettim. bavullarını toplayıp yola çıkmadan önce mümkün olduğunca. Çok fazla hikaye. Çok fazla korku ve trajedi.

Yolumuza devam ettik, eve doğru gidiyorduk. Şimdi hem çok yakın hem de çok uzakta hissediyorduk. Yangını gördüğümüzde bu his daha da yoğunlaştı. "Lanet olsun," dedi Tuck yavaşlayarak.

San Bernardino Ulusal Ormanı'nın tamamı yanıyor gibi görünüyordu, bir tepeyi aştığımızda gökyüzü neredeyse simsiyahtı. Yüreğim ağzıma geldi. Yerli bir Kaliforniyalı olarak orman yangınlarına yabancı değildim ama mevcut çaresizlik ve su eksikliğinin ortasında bu felaketten başka bir şey değildi. Tuck küfretti ve geldiğimiz yoldan geri döndü, sonunda yangının etrafından dolaşmak için güney yerine kuzeye, ailemin evine doğru ilerledi. Haritayı açtı ve yolun kenarından ilerlerken haritaya göz gezdirdi.

Her iki şerit de araçlarla dolu olduğu için mecburen yola çıktık. Yolumuza devam ettik, ellerim yanlarımda kenetlenmişti. cehennem vadisine benzeyen bir yerden uzaklaştı.

Temecula tabelasının yanından geçerken gökyüzü açıldı ve keskin duman kokusu dağıldı, park etmiş arabalar ve kamyonlar yolda daha seyrek hale geldi. Ama elimi bir şişe suyun olduğu yere attığımda Tuck'ın yavaşladığını ve durduğunu hissettim. Tuck bir sıra arabanın önünden geri geri gitmeye başladığında ayağa kalktım.

ilerideki yolu kapatacak şekilde ayarlanmıştı. Araçlardan oluşan barikatın önünde avcı kıyafetleri giymiş, ellerinde tüfekleri olan ve çevrede nöbet tutan adamlar vardı. "Bu da ne?

Geçmemize izin vermezler mi?" Tuck arkasını dönerken sordum. "Deneyelim mi?"

"Hayır. Geçmemize izin vereceklerinden şüpheliyim. Her yerde küçük eyaletlere bölündü," dedi Tuck. "Sınırlar oluşturuluyor."

"Ana yollarda mı? Bunu yapamazlar."

"Onları kim durduracak? Bu akıllıca, Em. Birilerinin hayatta kalmasının tek yolu bu."

"Ordunun bir yerlerde benzin deposu olmalı?

Harekete geçmeleri birkaç hafta sürmüş olsa bile. Ele aldıkları ilk konulardan biri bu olurdu, değil mi? Vatandaşların seyahat edememesi?"

"Benzin olsa bile ordunun ekipmanlarının çoğu çalışmayabilir. Ve bu sınırları yıkmaya çalışan herhangi bir ordunun elinde bir savaş olacaktır çünkü

Bu sınırları yıkmak, içerideki insanları ölüme mahkum etmektir."

Yola dönüp baktım. Pritchard'lara da benzer bir tavsiye vermişti. Onlara bir çember oluşturmalarını ve komşularının nöbetleşe bu çemberi korumalarını söylemişti. Yiyeceklerini, sularını ve hayvanlarını korumalarını. Ve böyle bir zamanda kendi mülkünü korumak mantıklı geliyordu. Sadece insanların belli bir grubun hak iddia etmeye karar verdiği kaynaklara sahip herhangi bir bölgeye barikatlar kurarak tüm toprak parçalarını talep etmeye başlayacaktı.

"Peki ya çizgilerin dışındakiler?" diye sordum. Peki ya bizim gibi gezginler?

Bana sıkıntılı bir bakış attı ama başka bir şey söylemedi. Sanırım ona ihtiyacım yoktu.

Bir saat geri gittik ve başka bir güzergâha saptık, ancak o güzergâhın da kapalı olduğunu gördük. Ancak bunun önünde büyük bir grup insan durmuş, tüfekli adamlara bağırıyordu. Grubun arkasında bir adam vardı ve çift kişilik bebek arabası eşyalarla dolu bir kadın, koltuklardan ağlayan bir bebek ve yürümeye başlayan bir çocuk. "Kahretsin," Tuck küfrederek avuçlarını vurdu. O

Yolun kenarına çekip haritayı açtım, tam o sırada bir silah sesi beni zıplattı ve Tuck'a uzanıp gömleğini kavramamı sağladı.

Bariyerin önündeki kalabalık da arkasındaki adamlar gibi çılgın atıyordu. İnsanlar ayrıldı ve bir adam yerde yatıyordu; uzaktan bile adamın yüzünü görebiliyordum.

Vücudundan kan yayılıyordu. "Onu vurdular," dedim. "Tuck, onu vurdular."

Tuck haritayı bıraktı, geri çekildi ve tam sırada kadınlardan biri bizi fark etti, elini kaldırıp "Hey! Hey! Yardım edin!" diye bağırdı ve koşmaya başladı

Arabamıza doğru. Dikiz aynasından onu izledim, diğerleri de dönüp arabamızı takip etmeye başladılar ama sonra biz hızla uzaklaşırken durdular.

Çaresizlik hissediliyordu. Bu insanların muhtemelen yiyecekleri bitmişti, ulaşimleri yoktu ve yanlış yoldaydılar. zaten kurulmuş bir hattın tarafı. *Ebeveynler. Çocuklar. Benim yaşmda genç kadınlar, yalnız.* Yutkundum, acımı bastırmaya çalıştım.

Tuck birkaç dakika önce yanından geçtiğimiz büyük tırın etrafından haritaya bakıyordu.

"Lanet olsun," diye Tuck. "Ailene iki yol da kapalı. Başka bir yoldan gitmemiz gerekecek." Yolun kenarına çekti ve ben sessiz kaldım, barikatta gördüklerimi sindirmeye çalışıyordum Tuck haritayı incelerken. Birkaç dakika sonra haritayı bıraktı ve yola geri döndü. Yeni rotamızın ne olacağını sormadım, beni buraya kadar getirdiğine güvendiğim gibi ona da güveniyordum.

Artık tek yön olan sahile doğru gidiyorduk. "Otoyolu deneyelim mi?" diye sordum. Belki arka yollar bir zamanlar en güvenli yerlerdi ve birçok yerde çoğunlukla boştu, ama belki de şimdi tam tersi doğruydı. I

bir otoyolda, özellikle de arabaların yağmalandığı bir yerde neyi korumaya çalışacağını hayal bile edemiyordu.

"Arabada olmaz," dedi Tuck dikkati dağılmış bir şekilde, bakışları sürekli dikiz aynasına gidiyordu sanki her an kovalanabilir. "Muhtemelen

Park etmiş araçlar yüzünden geçemiyoruz ama geçebilsek bile güvenli değil. Arabayla çok yavaş gitmemiz gerekecek ve saldırıya açık olacağız. Yürüyerek gitmek daha güvenli olurdu ama bunun için yeterli erzağımız yok. Önce en azından su stoklamamız gerekecek."

Yeterli erzakımızın olmaması aynı zamanda Arizona'ya geri dönemeyeceğimiz ve San Fernando Vadisi'ne gittiğimiz yönün tersinden gitmeye çalışamayacağımız anlamına geliyordu. almıştık. Doğrusu, her geçen saat yükselen bariyerleri düşününce geldiğimiz yoldan geri bile.

Tuck son derece tedirgin görünmeye devam ediyordu ve bu beni de korkutuyordu. "Bu gidebileceğimiz tek yol gibi görünüyor, ama

Kuzeye, ailenizin yanına taşınmak Los Angeles üzerinden seyahat etmek anlamına gelecektir" dedi.

Los Angeles.

Tüm bu yol boyunca güvenli olmadıkları için şehirlerden uzak durmuştuk. Tuck Los Angeles'a yalnız gitmeyi planlamıştı ama Tuck güçlü ve sokakları iyi bilen biriydi ve tehlikeyle başa çıkma içgüdüleri gelişmişti. Bense bunların hiçbirine sahip değildim.

O eski sendin Emily. Bu yolculukta kendi başına kalmadın mı? Sen de bir değer olabileceğini kanıtlamadın mı?

"Tamam," dedim ve çenemi ona doğru uzattım. "O zaman amcanı birlikte kontrol ederiz. Oradan da annemlere geçeriz."

"Şu anda başka seçeneğimiz yok," diye mırıldandı Tuck, sanki kendi kendine. Ve yine avuçlarını direksiyona vurup nefesinin altında küfretti.

Başka bir yola saptık, sonra başka bir yola, sonunda Melekler Şehri'nin uzaklara yayılmış görüntüsünü yakalayarak.

OTUZ YEDİ

Tuck

On Altıncı Gün

Arabayı, yağmalandığı belli olan, ön camları kırılmış ve camları sabah güneşinde parlayan bir alışveriş merkezindeki bir mobilya mağazasının arkasına çektim. Çoğunlukla boş görünen iki çöp konteynerinin arkasına park ettim ve motoru kapattım. kapalı. Emily'ye, "Yapabilirsek onu almak için geri geleceğiz," dedim ve anahtarı cebime attım.

"Ya biri düz kontak ?"

"Olabilir. Ama bence onu burada bırakmak şehre götürmeye çalışmaktan daha güvenli."

Bagajdan sırt çantalarımızı aldık, içlerini kalan erzakla doldurduktan sonra binanın etrafını dolaştık. Bulunduğumuz yerden şehrin ötesine ya da görebildiğimiz kadarına baktık. Birkaç noktadan dumanlar yükseliyordu, ister doğal yollardan çıkan yangınlardan olsun

Şu ya da bu nedenle ya da onları yerleştirenlerden, bilmeme imkân yoktu. Bir dizi patlama sesi kulaklarımızla buluştu ve Emily telaşla bana baktı. "Silah sesi mi?"

Muhtemelen. "Bu gidelim," dedim ve ona yol gösterdim. ters yönde, seslerden uzakta. Uzaktan bir insan feryadı yükseldi ve ardından birkaç tane daha.

Emily'nin gözleri benimkilerle buluştu ve içim daraldı. Onu tehlikeli olacağını çok iyi bildiğim bir yere götürmekten nefret ediyordum ama yine de başka ne seçeneğim vardı ki? I

Kontrolden çıkmış, kavurucu bir orman yangınına, su veya yangın geciktirici bırakacak uçaklar olmadığında sonsuza dek yanacak bir yangına doğru araba süremezdim. Ben olsam araba kullanmazdım.

Rastgele dolaşıyor, ya yakıtımız bitiyor ya da birbiri ardına barikatlarla karşılaşıyorduk.

Seçeneklerim çöle doğru gitmek, böyle bir arazide bir arabanın gidebileceği kadar uzağa gitmek ve açlıktan ölmeyecek kadar yiyecek ve su bulacağımızı umuyorduk. Ya da amcamın evine gidebilir, orada erzak stoklayabilir ve onunla birlikte Emily'nin ailesine doğru yaya olarak yola çıkabilirdik.

Bu noktada kararların hızla alınması gerekiyordu Çünkü artık her şey çok hızlı geliyordu ve zaten kötü olan durum bundan sonra daha da kötüleşecekti.

Bir sanayi bölgesinden geçtik, binaların çoğu yanmış, bir zamanlar var olan tüm işletmeler burada her şey yağmalanmıştı. Kafamızı bir Dollar General'a soktuk, raflar tamamen çoraktı ve yerlere kan bulaşmış gibi görünüyordu. Yandaki Motorlu Taşıtlar Dairesi boş duruyordu, sandalyeler devrilmiş ve bankolar devrilmişti. Orada bilgisayarlar olduğunu varsaymıştım.

ve telefonlar vardı, ama artık yoklardı ve neden birileri bu şeyleri taşımak için zaman ayırsın ki? koşullar göz önüne alındığında beni aşıyordu. Belki de bazı durumlarda *almak* insanın doğasında vardı ve burada olan da buydu.

ettik. Şehrin bu bölgesi tamamen soyulmuştu. Buradaki sokaklarda duran arabalar bile boşaltılmıştı; kapıları, torpido gözleri bagajları açıktı, hatta bazılarının motorları bile yoktu. Çok az sayıda arabanın İnsanlar sokaklarda dolaşıyordu ve dolaşanlar da bakışlarını kaçırıp hızla uzaklaşıyordu. Bu noktada, bilgi ve yardımın gelmeyeceğini ve diğer insanlar sadece tehlikeyi temsil ediyordu.

Şehri daha iyi görebileceğimiz bir tepenin zirvesine geldiğimizde Emily, "Hiç duman yok," diye . Ben o kadar Her bloktan aşağıya bakmaya ve kapılardan geçmeye odaklandığım için gökyüzünü fark etmemiştim. Ama şimdi kısaca yukarı baktım ve onun haklı olduğunu fark ettim. Kilometrelerce ötede yanan devasa yangına rağmen, Los Angeles'ı genellikle kirli bir pusla kaplayan kahverengi bulut yoktu.

Ama daha yorum yapamadan bir koku yükseldi ve hem Emily hem de ben ellerimizi burnumuza götürdük. Emily öksürdü,

Başını bana doğru eğdi. "Cesetler," dedi, ikimiz de artık o çürümüş kokuya aşinaydık.

Köşeyi döndüğümüzde nedenini gördük. Bir zamanlar evsizlerin çadır kenti olan yer şimdi çürüyen cesetlerden bir yığındı. "Aman Tanrım," dedi Emily, yüzünü omzuma çevirerek. Kolumu ona doladım ve onu içeri götürdüm. ters yönde.

Bir adam sokağın köşesinde durmuş, bir elini havaya kaldırmış, diğer eliyle bir İncil tutarken bir grup insan önünde duruyordu. Adamın sesi gürlerken insanlar sallanmaya başladı: "Ve güneşte, ayda ve yıldızlarda belirtiler olacak; ve yeryüzünde ulusların sıkıntısı, şaşkınlık; deniz ve dalgalar kükrüyor; insanların yüreği korkudan ve Çünkü göğün güçleri sarsılacak."

Biz ilerledikçe sesi azaldı ve uzaktan duyduğumuz çığlıklar ve feryatlar yakınlaştı. Ara sıra bir motorun devir sesi duyuluyor ve köpek ulumaları kristal gökyüzüne yükseliyordu.

Görünüşe göre birçok insan çoktan ayrılmıştı. Ama birçoğu da kalmıştı.

Bir keresinde -bir yerlerde- New York'ta herhangi bir günde her erkek, kadın ve çocuk için bir haftalık yiyecekten daha azı olduğunu duymuştum. Aynı durum diğer büyük metropoller için de geçerliyse, Los Angeles'ta bir buçuk hafta önce su tükenmişti. Ancak bu bile birçok kişi düşünüldüğünde cömert bir rakamdı.

ve diğerlerine hiçbir şey bırakmadılar. Bazı yerlerde insanlar daha ilk günden aç kalmış ve

bakkallar saatler olmasa bile birkaç gün içinde çıplak kalmıştı.

Yürürken, düşük ses tonuyla amcamın Lynwood'daki evine gitmek için en iyi rotayı tartıştık. Bulunduğumuz yerden yürümek yaklaşık üç saat sürecekti ve oraya daha çabuk varmak için koşmayı denemek istesem de, dikkatli olmanın anahtar olduğunu da biliyordum.

"Bunun yerine benim daireme gitmeyi deneyebiliriz," dedi Emily. "Orada yemeğim var."

"Amcamın evi daha yakın," dedim, Emily'nin yaşadığı batıya doğru bakarak. Dumanların çoğunun yükseldiği ve motor seslerinin duyulduğu yer de orasıydı. En iyi tahminim geçirilmiş olmasıydı. "Ayrıca, dairenizin anahtarları sizde değil ve biz de bina."

"Her şey elektronik," diye mırıldandı. "Bunun açık mı yoksa erişilemez mi olduğu anlamına geldiğini bilmiyorum."

"Her iki durumda da şansımız yaver gitmez."

Önümüzde başka bir ceset bloğu uzanırken ellerimizi tekrar burnumuza götürdük. Lanet olsun, bu zavallı insanlar. Sokaklarda umutsuz hayatlar yaşamışlar ve sonra da ilk ölüme terk edilenler olmuşlardı. Yanımdaki Emily gözlerini kaydırdı ve başka tarafa baktı. "Neden ölmüşler?" diye sordu.

"Muhtemelen en çok su eksikliği. Bazılarının ilaca ihtiyacı vardı.

Şiddet. Söylemenin bir yolu yok."

Yürüdükçe daha çok insan gördük, bazıları taşan çöp tenekelerini karıştırıyordu, eğer varsa bile şimdiye kadar çoktan çürümüş olmalıydı. Tıpkı Hosea'nın söylediği gibi, hastalıklar hızla yayılacaktı.

manzara zaten böyle değildi. Ölümün, çöplerin ve keskin, için için yanan ateşlerin korkunç kokuları burnumuza hücum etti ve çocuklarla bebeklerin ağlama sesleri ikimizi de irkiltti.

"Tuck, bak," dedi Emily, kolumdan tutarak durdu ve geniş bir caddenin sonunu işaret etti. Gördüklerimi anlamlandırmak için bir süre öylece bakakaldım. Yolun ortasında duran bir enkaz yığınıydı, üzerinde haber logosu zar zor görünen, birkaç arabanın tepesine çarptığı belli olan buruşmuş bir helikopter.

"Tanrım," diye mırıldandım, güneş patlaması olduğunda gökyüzünde kaç uçak olduğunu ve hepsinin gibi düşmüştü. Kaç kişi kurtulmuştu ve kaçının pilotu bizimki kadar iyi değildi? Bizim mi?

Birçok kapısında kırmızı ve mavi X olan küçük aile evlerinin bulunduğu bir mahalleden geçtik. Gördüğüm haber görüntülerini hatırladım.

Katrina Kasırgası ve içinde ceset olduğunu gösteren spreylere boyanmış X işaretleri çizilmiş evler... Acaba burada da durum böyle mi diye düşündüm. Ancak o zaman yetkililer evleri işaretlemişti; şimdi görünürde hiçbir yetkili yoktu.

Bir adam elinde ölü bir martıyla yanımızdan geçti ve x'leri sormak için ona doğru döndüğümde, ölü kuşu arkasına savururken bir bıçak çıkardı ve "Geri çekil!" diye bağırdı.

Bir elimi kaldırdım ve diğer Emily'nin kolunu tuttum. "Kuşunuzu istemiyoruz," dedim. "Ben sadece kapılarda neden x işareti olduğunu merak ediyorum."

Adam gürültülü bir nefes verdi ve bir adım daha geri çekildi, hâlâ arkasında yemeyi planladığını tahmin ettiğim martıyı tutuyordu. "Çeteler," dedi. "Bölge savaşları.

Şehir merkezi en kötüsü. Otel ve restoranları çoktan ele geçirdiler. Karşı koyanlar öldü. Sokakları ve yiyecekleri kontrol ediyorlar. Bazı küçük çeteler yerleşim bölgelerinde hak iddia ediyor. Hiçbir ev

güvende." Kendi evini düşünüyormuş gibi sokağa baktı ve sonra mırıldandı, "Gitmeliyim. İyi şanslar."

O konuşurken kalbim duracak gibi olmuştu. Çeteler evleri mi ele geçiriyordu? Bütün mahalleyi mi?

Bir motor gürültüsü duydum ve sese doğru döndüm. Adam durdu ve bize baktı. "Eğer üzerinizde değerli bir şey varsa, saklanmanızı öneririm," dedi ve sonra iki evin arasına daldı ve gözden kayboldu.

Değerli herhangi bir şey. Bu ifade son zamanlarda yepyeni bir anlam kazanmıştı.

Emily'yi sokağın diğer tarafındaki bir verandaya çektim ve korkulukların arkasına saklandık, gürültü gözlerimiz buluştu. Gözlerini kırıştırdı, elimi tutarken yüz hatları alarmla buruşmuştu.

Araç yavaşça yanımdan geçti, arabanın homurtusuna erkeklerin sohbet sesleri eşlik ediyordu. Başımı bir karış kaldırdım ve arkasında diz çöktüğümüz tahta bariyerin üzerinden baktım. Üstü açık kırmızı klasik bir Ferrari Köşede, her iki taraftaki koltukların tepesinde oturan silahlı adamlar başlarını çevirerek etrafı inceliyorlardı. Adamlardan biri sigarasını fırlattı, hemen ardından başka bir adam "Buradan geçtik. Hadi gidelim." Ve araba ani bir dönüş yaptı, bir köşede kaybolurken lastikler gıcırdıyordu.

"Ne oluyor be?" Emily nefes aldı.

"Az önce adamın bahsettiği çeteler. Muhtemelen dışarıda Yiyecek ve su arıyorlar" dedim. Belli zaten sahip oldukları arabalar ve silahlar dışında, şu anda değerli olan şey buydu.

Verandadan ayrılmadan önce birkaç dakika daha parmaklıkların arkasında kaldık, arabanın gürültüsü azaldı. I Omzumun üzerinden baktım ve bir perdenin hareket ettiğini gördüğüme yemin ettim. Verandalarında siper alırken biri izlemişti. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Daha dikkatli olmam gerekiyordu. *Dikkatli ol Mattice*, dediğini duyabiliyordum Hosea'nın, hapishanedeyken bana verdiği tavsiyenin aynısı, düzenli olarak dayak yememi engelleyen hatırlatma. Ve daha da kötüsü.

Gerçi arabadaki adamın söyledikleri doğruysa, Buraya daha önce de gelmişlerdi, bu da bu evlerin yiyecekten yoksun olduğu anlamına geliyordu. Ve ölü kuşu tutan adam birdenbire çok daha mantıklı gelmeye başladı.

Yürümeye başladık ve Emily elimi tuttu. "Amcanın mahallesinde çeteler var mı?" diye sordu. Ama buraya taşındığımda kimlerle düşüp kalktığım ile ilgili anlattığım hikâyelerden sonra öyle olduğunu anlamış olmalıydı. Sadece başımı salladım.

"Çeteler en fazla kaynağa sahip bölgeleri ele geçirmek isteyeceklerdir, değil mi?" diye sordu. "Polis bir sorun olmaktan çıktığında ve alarmlar artık işe yaramadığında, zenginleri hedef alacaklar."

"Evet," diye kabul ettim. "Güç yapısı tersine döndü. Ama yine de, böyle bir zamanda herhangi bir şeye sahip olan herkes hedeftir."

"Şu kuşlu adam bile," diye mırıldandı Emily.

O mahallenin eteklerinde ölüm kokusu yeniden yükseldi, o kadar güçlü ve iğrençti ki ikimiz de Sırt çantalarımızdan bir parça giysi yüzlerimizi örtmek zorunda kaldık. "Burası bir hastane," dedi Emily, sesi boğuklaşmıştı. "Tanrım, Tuck, yapamam. Etrafından dolaşmalıyız."

Koluna girdim ve onu başka bir sokağa doğru çektim, böylece bölgeyi dolaşıp diğer taraftan çıkabilecektik. Diğer bloğun yüksek zeminine çıktığımızda bir kez omzumun üzerinden baktım ve binanın yan tarafında cesetlerin yığıldığı büyük bir delik gördüm. I

Boğazımda yükselen kusmuğu yuttum ve Emily'yi de yanıma alarak daha hızlı yürümeye başladım. Onlar Kurtaramadıkları tüm insanlar için hastanenin yanında bir toplu mezar oluşturdular. Ama başka ne yapacaklardı ki? Cesetleri kaldıracak kimse yoktu, mezar kazmak için enerji harcayacak kimse de yoktu. Belki bazı aileler bunu bir şekilde yapmıştı ama çoğu bunu . *Yüce Tanrım*.

Emily'yi bir yere çekip vücudumu onun etrafına sarmak, onu sayısız olasılığı olan bu cehennemde onu tehdit edebilecek görüntülerden, seslerden, kokulardan ve her şeyden korumak için yoğun bir istek duyuyordum. Ama önümüzde sadece kısa bir yol vardı ve bu yüzden bu sefer daha hızlı bir şekilde ilerledik.

Nihayet amcamın beni çocukken yanına aldığı mahalleye girdiğimizde öğleden sonra olmuştu. Sokaklar darmadağınktı, cesetler orada burada yatıyordu. Onlara boş boş bakıyorduk, Emily hala bir tanesine her rastladığımızda küçük bir inilti çıkarsa da. Artık bizi zıplatmıyor ya da korkutmuyorlardı ve bu başlı başına bir dehşetti.

"Hey, merhaba," dedi bir adam, ara sokaktan çıkıp bize doğru koşarak. Emily'yi çektim ve geri sıçradım, elimi uzatarak durmasını istedim.

Durdu ve elini de uzattı. "Kötü bir niyetim yok. Bilmiyorum." Son kelime bir gıcırtyla ortaya çıktı ve gözyaşlarını tutuyormuş gibi titrek bir nefes aldı. "Karım ve benim bir bebeğimiz var, dostum. Altı aylık. Maması bir hafta önce bitti. Hiçbir yerde yok. Süt yok, hiçbir şey yok. Biz... Kahretsin. Bebeği olan birini tanıyor musun? Kim bakıyor? Lütfen."

"Özür dilerim. Hayır."

Adam başını eğdi, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Ve içim bu baba için burkuldu. "Tuck," dedi Emily, sesi bir fısıltıdan daha fazla değildi. Ve ne istediğini, ne önerdiğini ya da ne için izin verdiğini biliyordum.

Bundan daha fazlasını söylemek. Yavaşça nefes aldım, hem rahatladığımı hem de birilerini kendimizin önüne koymanın verdiği endişeyi hissettim. Bu akıllıca değildi ama yine de bizim umudumuz ve bir planımız vardı ve bu adamın belli ki yoktu.

"," diye mırıldandım ve beni takip etmesini işaret ettim. sokağın mahremiyetine. "Suyun var mı?" diye sordum. Sordum, çünkü eğer , ona vereceğim şey işe yaramayacaktı. Nasıl olsa hepsi ölecekti.

"Evet. K vetimizi ve tüm lavaboları doldurduk." Sırt çantamı omzumdan salladım ve iki kutu su çıkardım.

Emily ve ben protein ve ya   in Garcias'lardan aldığımız yo unla tırılmı  süt. Adama yaklaşıp kutuları uzattım ve adam usulca soluyarak kutuları kaptı, gözleri benimkilerle bulu tu.

"Teşekkür , çok teşekkür ederim." Yanaklarından daha fazla gözyaşı ve  a kınlıkla baktı.

Daha yakına e ildim. "Daha uzun süre dayanması  in suyla karıştırın. Sonra veteriner ofislerini kontrol edin. Evcil hayvan mamaları bitmiş olacaktır ama yavru köpek ya da kedi olabilir. Ben olsam hayvanat bahçesine gider ve orada da aynısından olup olmadığını kontrol ederdim.  abuk olun, yarın sabah. Sonra da Los Angeles'tan defolup gidin. Silahınız varsa getirin. Bir  iftlikte süt karşılığında silah takas edebilirsiniz. Muhtemelen tek şey bu.

yiyecek dışında ticaret yapmak  in yeterince değerli."

Adam ba ını sallıyordu, yüzü g zya larıyla ıslanmı tı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim." Tek söylediği şey bu gibi görünüyordu. idare edebilirdi.

"Git," dedim. " imdi. Onu sakla ve iyi sakla."

Onu ceketinin altına soktu ve sonra ellerini ceplerine soktu, sanki her an yok olabilecek hayallermi iz gibi bize son bir kez baktı ve sonra dönüp hızla ara sokağa doğru yürüdü.

"Bunu yapmamalıydık," diye mırıldandım.

Emily nazikçe gülümsedi. "Biliyorum," dedi. "Ama bazen... Bilmiyorum, sanki insanlar doğrudan size g nderiliyormu  gibi hissediyorsunuz. Ve biz de iyilikten payımıza d  enden fazlasını aldık."

Onu  ime aldım, kalbim genişledi. Bir noktada onun bencil ve boş olduğunu d   nm  t m ve tamamen . Ya da... eğer çevresindeki insanlar ve yaşadığı hayat yüzünden o yolda ilerlemeye ba ladıysa, bu durum onun daha derin kısımlarını ortaya çıkardı. Ahır kedisinin yavrularından biri  ld   nde a ladı ını hatırladı ım kız, ben sevilmezken beni sevmeye çalışan kız. Yüzünü elime aldım.

Ellerimi tuttum ve bu tehlikeli caddede bir an risk dudaklarını öptüm. Yaşamsal hissettirdi. Sanki en önemli şeylerden biri olabilirdi.

Sadece bize devam gücü verecek kadar güçlü şeyler.

Ara sokaktan çıktık ve sokaklarda gördüğümüz insanlardan mümkün olduğunca durarak yürümeye devam ettik. Bir daha yemek isteyen hiç kimseye evet diyemedik. Bunu yapmak için Emily'i benim istediğimden daha fazla tehlikeye .

İki hafta ve bir milyon yıl önce Silver Creek'e girdiğimiz günü hatırlamadan edemedim. O zaman endişelenmiştik, kaybolmuştuk ama bizi bir kasabaya götürmüşlerdi. bir eylem planını yürürlüğe koymaya başladı. Los Angeles'ın içi boşaltılmıştı, bu şehre gelen insan seli Kırsal kesime akan ev. En azından bir süreliğine. Bu insanların çoğunun evlerine dönmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum.

insanlar ölmüştü. Çünkü ülkenin kaynakları vardı ama sadece çok fazlaydı. Ve çok az kişinin paylaşmaya istekli bir noktaya gelmiştik.

Köşeyi dönüp amcamın sokağına girdik ve kapılardaki kırmızı x *işaretlerini* görünce kalbim duracak gibi oldu. "Kahretsin," diye nefes aldım tel örgünün önünde durduğumuzda. Metalik kokusunu bildiğim için kolunu kavradım.

avucuma bıraktı. Bu kapıdan içeri girdiğimde on yedi yaşındaydım, yüzümde bir çatıklık ve kalbimde bir kırıklık vardı. O da verandada duruyordu, omzunu küçük çıkıntıyı tutan direğe yaslamıştı,

Kollarını kavuşturmuş, numaramı almış gibi bana bakıyordu. Ve biliyordu. Kendimi yok edişimi izlemişti ve hayal kırıklığına uğramış olabilirdi ama hiç şaşırılmış görünmüyordu.

Çünkü o da oradaydı.

Ama kapısındaki x işareti bana artık olmayabileceğini söyledi.

Şimdi seni nasıl bulacağım?

Yine de görmek zorundaydım. Emin olmalıydım.

"Şu çitin arkasına çömelmeni istiyorum Emily," dedim, yolun karşısındaki, eski ve yıkık dökük bir parka ahşap çite dönerek.

Ben burada yaşıadım. Buna rağmen çocuklar orada ama şimdi boştu.

"Hayır, ben istiyorum-"

"Kapıdaki *x işaretinin* ölüm anlamına gelip gelmediğini bilmiyorum.

ya da çete üyeleri bu evi ele geçirdi. Eğer , bu rastgele yaptıkları anlamına gelebilir, ama aynı zamanda hala orada oldukları anlamına da gelebilir. Lütfen."

Gözleri bir an için benimkilere kayd ve orada her ne gördüyse başını sallayıp çitlere doğru gitmeye ikna oldu. l Arkasına saklanmasını izledim ve sonra eve döndüm, kapıyı açtım ve kısa beton yürüyüş yolundan ön kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı çaldım, içeridekilerin beni duyabileceği kadar yüksek sesle ama sokakta yankılanacak ve dikkat çekecek kadar değil. Bütün sokak boş görünüyordu ama kim bilebilirdi ki?

İkinci kez çaldığımda da kimse cevap vermeyince kolu denedim. Avucumun içinde döndü ve kapıyı iterek açtım. Koku beni hemen çarptı ve dizlerim neredeyse Daha içeri adım atmadan ve amcamın yatar koltuktaki cesedini görmeden önce bana söylediği şeyle burkuldum. Boğazımdan bir inilti yükseldi ve bir an kendimi desteklemek için bir elimi duvara dayayarak içeriye doğru yürüdüm. "Oh Tanrım."

Eğer burada olsaydım.

Ama hayır, o zaman Emily ile birlikte olmazdım. Ve onu o tarlada Charlie'yle yalnız düşünmek düşünülemezdi. Yine de suçluluk duygusu kalbimi sıkkan bir mengeneydi. Yalnız ölmüştü.

Gözlerimi tekrar amcamın cesedine çevirip göğsündeki kurşun yarasını fark ettiğimde nefesimi tuttum. Elinde silah yoktu ama olduğunu biliyordum.

Sonuna kadar savaşacağından emindim.

İçeri giren daha büyük bir silaha sahipti ve ilk atışı yaptı.

Nefesimi tuttum ve sonra vücuduna yaklaştım ve

Haç kolyeyi çıkardım ve cebime koydum. "Teşekkür ederim," dedim. "Keşke sana daha önce söyleseydim. Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Ve özür dilerim."

Omurgamı dikleştirdim, içimde fırtına gibi kopan kederi bastırdım. Zaman yoktu
şimdi bunun için. Mutfağını hızlıca aradım ama yiyecek ve sudan tamamen .

Burada hiçbir şey yoktu.

Evden çıktığımda Emily kapıda duruyordu. "Sana saklanmanı söylemiştim."

"Endişelendim," dedi, bakışları yüz hatlarımda gezinirken kaşları çatıldı. "Sen iyi misin? O-"

"O öldü."

"Oh, Tuck. Çok özür dilerim. Ne ki?"

"Hiçbir şey yok. Ama kontrol etmem gereken bir ev daha var. Birkaç sokak ."

Bağırsaklarım yandı ve kalbim boğazıma gibi hissettim. Burada çok fazla vahşet var. Pek çok iyi insan sırf istemedikleri için ölmüştü - ya da kaçamadılar. Ve savaşmalarına yardım edecek kimse yoktu. Emily ile yollara düştüğümde, belki de geçmişimi geride bırakıp kendi mutluluğuma ulaşabileceğime inanmaya başlamıştım. Ama bu sokakta olmak bana hâlâ bir borcum olduğunu hatırlatıyordu ve bu borcu zar zor ödeyebilmiştim.

OTUZ SEKİZ

Emily

Benden uzaklaşıyordu. Fiziksel olarak değil ama zihinsel ve duygusal olarak. Nasıl bir his olduğunu hatırlıyordum. daha önce de oldu.

Nereye gittiğimizi sormadım. Amcasının öldüğü gerçeğiyle yüzleşmesi için ona zaman tanıyarak birkaç blok boyunca yanında yürüdüm. Kederlenmek için zaman yoktu -bu bir kenara bırakılmalıydı- ama kabullenmeliydi. yardımcı olacağını düşündüm. Ya da ben öyle umuyordum.

Amcasının evine çok benzeyen küçük bir evin önünde durduk, tıpkı bu bölgedeki evlerin çoğunda olduğu gibi. Belli ki düşük gelirli bir mahalle. Bu kapının üzerinde de büyük kırmızı bir x işareti vardı ve Tuck sendeleyerek nefes aldı ve başını öne eğdi. Bir süre sonra dönüp baktı. Sonra doğru yürüdü, pencereye doğru eğildi ve içeriye bakarken gözlerini gölgelemek için elini kullandı. Dik durmadan önce boğazından bir inilti geldiğini duydum. "Hadi gidelim."

"Kimin evi bu, Tuck?" Sokağa geri dönüp yürümeye başladığımızda sessizce sordum.

Bir an sessiz kaldı, bir ara sokağa doğru eğildi ve kolumdan tutup beni ileri doğru çekmeden önce aşağıya baktı. "Abel'in kız arkadaşının."

Abel.

Bir bakkalı soyan ve Tuck'ın arabasında kan kaybından ölen genç adam, Tuck'ın üstlendiği bir suçtu.

Bana göre gerektiği halde kısmi bir sorumluluk üstlendi. Başımı kaldırıp ona baktım, çenesi gerilmişti, ifadesi boştu. "Onlar... ikisi de-"

"Evet," dedi, sesi boğuk çıkmıştı.

"Çok özür dilerim. Tuck-"

"Gel . Gece kalabileceğimiz bir yer biliyorum. Sabah ailene gitmek üzere yola çıkacağız."

Kalbim sıkıştı. Onun içine , eski haline döndüğünü gördüm. Bir zamanlar düşündüğüm gibi kızgın değildi. Acı çekmiyordu. *Çaresizdi. Kederli.* Tüm bu katliam, tüm bu ölümler ve şimdi de Abel'in kız arkadaşı ve küçük oğlunun cesetlerinin görüntüsü, ona hâlâ kendisine fırsat verildiğinde yapması gerektiğine inandığı şeyi yapmamasını telafi etmeye çalıştığını hatırlatmıştı. Habil'i ve dolayısıyla Habil'in kız arkadaşını ve oğlunu hayal kırıklığına uğrattığı için.

Mesele neydi? Kendini o görünmeyen borcu ödemek için fırsatlarla dolu bir dünyada bulmuştu. Onlar her yerdeydi. Bebekli adama yoğunlaştırılmış sütümüzü verdiğinde yüzündeki rahatlamayı görmüştüm. Ve ben de rahatlamış hissetmiştim. Ona vermek istemiştim. Ama Tuck için bu sadece bir iyilik değil, hâlâ aradığı kurtuluşa doğru atılmış küçük bir adımdı.

Sadece bunun ne zaman yeterli olacağını merak ettim, bir türlü vazgeçemediği utanç ve suçluluk duygusunu yatıştırmak için kaç hayat kurtarması gerektiğini merak ettim.

Korkmaya başladığım şey -derin bir şekilde- onu bundan vazgeçmeye ikna etmek için yeterli olmadığımı.

Denememin doğru olduğundan bile emin değildim. Çünkü Dünyanın artık kahramanlara ihtiyacı vardı ve motivasyonlarının pek bir önemi yoktu.

"Bu ," dedi ve beni açık bir şekilde Terk edilmiş bir çamaşırhane. Ancak yakın zamanda terk edilmediği açıktı. Burası uzunca bir süredir boş bir kabuktu - tahmin etmem gerekirse en az on yıldır. Tuck'ı arka tarafa kadar takip ettim ve arka kapıyı açıp beni içeri çekmeden önce etrafına bakındı. Geniş boş alan loştu.

ve çoğunlukla boştu. Tüm ekipmanlar uzun zaman önce temizlenmişti, bir zamanlar bozuk para olduğuna dair tek kalıntı "Deterjan" yazan makinenin yarısı duvarda asılıydı.

"Buraya kimse girmeyecek," dedi ve sağ tarafımıza, muhtemelen bir zamanlar müdürün ofisi olan daha küçük bir odanın olduğu yere döndü. Çoğunlukla boş olan alana girdik, duvarın üstündeki küçük bir pencere gün batımının son ışıklarıyla parlıyordu. Bir duvarda büyük bir metal raf vardı ve Tuck kapıyı rafı önüne itti.

"Burası ne zamandır terk edilmiş durumda?"

"Ben buraya taşındıktan bir yıl kadar sonra kapandı. Arazinin üzerinde yıllarca satılık tabelası asılı durdu ve sanırım birkaç kez satın alındı ama her seferinde sonuçsuz kaldı. Nedenini bilmiyorum."

Çantamı yere bıraktım ve sırtımı duvara yaslayarak pencerenin altında yere oturdum. Bir konserve fasulye çıkardım ve üstünü soydum, devirdim ve konserveyi Tuck'a uzatmadan önce ağzıma döktüm. "Afiyet olsun," dedim, onu gülümsetmeye çalışarak.

Geldi, yanıma oturdu ve kutuyu aldı. "Sen iyi misin?" diye sordum.

Çiğnerken sessizdi ama kutuyu bana geri verbaşını salladı. "Olacağım."

Yapacak mısın, Tuck?

Birkaç kraker çıkardık ve bir süre yedik. Ne kadar aç olsam da yemek bana zevk vermiyordu. Kendimi korku ve kederle ağırlaştırmış hissediyordum. Ve bu duyguların ne anlama geldiğini biliyordum. Tuck'ın yüzündeki mesafeli ifadeyi çok iyi hatırlıyordum.

"Abel'in kız arkadaşına ve oğullarına olanlar senin suçun değildi. Amcanın ölümü de öyle. Bunun suçlusu silahlı kötü adamlar."

Belki de Tuck'ın bana karşı olan hisleri kefaret ihtiyacı kadar büyük değildi. Belki de yerinin benim ve ailemin yanı olmadığına karar verecekti. Ama öyle bile olsa, dünyaya gidip başkaları için savaşmayı bile, bir yolunu bulmasını istedim.

Çünkü onun acı çektiğini ve hayatta olmayanlardan af dilemek için tüm gücüyle çabaladığını görmek beni öldürüyordu. İmkansız bir görevdi.

Ve tek bir kişinin katlanamayacağı kadar acı verici.

İç çekti. "Onları koruyacak kimseleri yoktu Emily. Ben Eğer Abel o gün ölmemiş olsaydı, onları korumak için orada olacaktı."

"Eğer, Tuck. Eğer. Bu kaybedeceğin bir oyun ve sen de bunu biliyorsun.

Herkes o gün ve ondan önceki günlerde seçimler yaptı. Keşke oyunu kimseyi geri getirmeyecek. Ya Abel evde kalıp hamile kız arkadaşına bakmanın, kendisini hapse attırabilecek bir suç işlemekten daha önemli olduğuna karar verseydi? Ya da öldürülürse? Peki ya

Bir dükkânı soymak yerine dışarı çıkıp bir iş bulmaya mı karar verdi?"

"Dur, Em. Çaresizdi."

"Onun çaresizliği ve seçimleri senin suçun değildi. Ona hiçbir şey borçlu değildin."

"Yargılayıcı davranıyorsun."

"Elbette öyleyim," dedim. "Ya tutarsa oyunu tamamen bununla ilgili. Eğer oynayacaksanız, yapılan her seçimi -adil ya da değil, makul ya da değil- değerlendirmeniz gerekir."

Gözlerini kaçırdı ve elini saçlarında gezdirdi. "Ona birazcık bile kızgın değil misin, Tuck? Sen değil misin Abel'ın seni böyle bir duruma sokmasına mı? Genç ve çaresiz olmana rağmen. Senden bir araç istedi ve sana suç işleyeceğini söylemedi. Bunu düşünse de düşünmese de sana tuzak kurdu Tuck."

Yüzünden bir şey geçti, Tuck henüz itiraf etmek istese de istemese de gerçeğe yakın bir yere geldiğimi anlamamı sağlayan bir rahatsızlık. Belki de Habil'e duyduğu öfke suçluluk duygusunu körüklüyordu. Tanrım, o kadar çok şey taşıyordu ki. "Yaptığı şey doğru değildi," dedi. "Ama sadece o gün ne yaptığımı yargılayabilirim. Sadece ben."

Dizlerimin üzerinde doğruldum ve ona doğru döndüm. "Evet ama o zaman yaptıklarınız pek çok şeyden etkilenmişti." I

Uzandım ve parmaklarımı çenesine koyarak yüzünü bana doğru çevirip bana bakmasını istedim. Bu sefer bunu yapamadı, bana söz hakkı vermeden kendi içine çekildi. Burada ben de acı çekiyordum. Onun için. Benim için. Dünya ve şu anda acı çeken tüm insanlar için. Ve belki de bu konuşma için mükemmel bir zaman değildi, dışarıda dünya yanarken terk edilmiş bir çamaşırhanenin arkasında saklanmak. Ama Tuck'ın bütün olmasını istiyordum, böylece inatla tutunduğu utançtan kurtulabilirdi.

Bu yıllar boyunca. Dünyaya hizmet edebilmenin tek yolunun kendi mutluluğunu feda etmek olduğuna inanıyordu.

Bugün gördüğü belirli cesetler içinde bir yara açmış ve bunu yeniden teyit etmişti. Ve eğer bu içsel

Anlatımım dışarıdan bir mantıkla kesintiye uğrayacaktı, mantıklı bir ses sunma zamanım pekâlâ azalıyor olabilirdi.

"Habil'in ihtiyacı olduğunu gördüğün şekilde onun yanında olmadığın için pişman olduğunu biliyorum," dedim.

"Anlıyorum." Elimi sakallı çenesinden indirdim ve kolunun üzerine koydum. "Ama öyle

Birçok seçim yapıldı ve hepsi sizin değildi. Hepsini, her birini taşıyorsunuz ve hiç kimsenin omuzları bunun için yeterince güçlü değil. Onları geri getiremezsiniz. Binlerce hayat kurtarsanız ya da bir milyon iyilik yapsanız bile, onlar yine de gitmiş olacaklar."

Başı duvara yaslandı. "Bunu biliyorum, Em. Ama sonunda bazı yanlışları düzeltmek için bir şansım var.

yeteneklerimi kullanmak ve değerli bir şey yapmak, gerekli bir şey. Bundan vazgeçersem kim olurum?"

"Kimse sizden geldiğince yardım istemiyor," dedim.

Sadece eve daha yakın bir yerde yap. Beni tekrar terk etmeden yap.

Biz konuşurken oda loşlaşmıştı ve şimdi ikimiz de gölgede kalmıştık. Eğer şafakta uyanıp ailemin çiftliğine doğru yola uyumamız gerekiyordu.

Tuck iç çekti ve bana yaklaşmamı işaret etti. Yaptım ve kolunu bana doladı, beni kendine doğru çekti ve

Şakağımı öptü. "Özür dilerim," dedi. Tam olarak ne için özür dilediğinden emin olmasam da, yine de kalbimi kırdı.

Tuck, sorumlu hissettiği ölümlerin onuruna, çökmekte olan bir toplum için savaşmayı mı planlıyordu? Yoksa Bu çağrıyı benimle kalmamak için bir yol olarak mı kullanıyordu? Ya da onun bile ayıramadığı ya da açıklayamadığı her ikisinin belirsiz bir kombinasyonu mu? Birdenbire, onunla konuşurken söylediğim sözler

Haftalar önce, değişmiş bir dünyaya adım attığımıza dair hiçbir fikrimiz yokken, o trafo merkezinde dururken aklıma geldi. *Ben de burada, Tuck, küllerin arasında duruyorum.*

O zaman mecazi anlamda söylemiştim ama gerçek anlamda da , değil mi? Ve daha önce yaşadığım bir şeydi.

Ve bir kez daha en iyi arkadaşımı kaybediyordum. Ama bu sefer, derinden aşık olduğum adamı da kaybediyordum. Bir kez daha, acısı bana olan aşkıdan daha büyüktü.

OTUZ DOKUZ

Tuck

On Yedinci Gün

Gökyüzü siyahtan platin grisine döner dönmez çamaşırhaneyi geride bıraktık. Uzaktan gelen motor seslerini bir patlama sesi izledi ve şehir merkezinde ele geçirildiği anlaşılan tüm o otellerde neler olabileceğini düşününce içimi bir ürperti kapladı. Yardım edilen ya da içeri alınan birileri var mıydı? Yoksa bu binaların hepsi suç ve vahşet için birer mıknatıs mı olmuştu?

"Aşağıda ne yapıyorlar?" Emily de aynı uzak sesleri duymuş olacak ki sordu.

"Her zaman olduğu gibi hayatta kalıyorlar," diye mırıldandım. "Sadece şimdi kurallar onlardan yana."

Köpekler uluyordu ve onları kimin beslediğini merak ettiğimde kalbim hızla çarpıyordu. Evcil hayvanlarını seven insanlar bile insan ailelerine öncelik vereceklerdi. *Köpekler gerekirse avlanabilir*, dedim kendi kendime. Aynı anda endişelenebileceğim çok fazla şey vardı. Zihnimin benden uzaklaşmasına izin verirsem, Çılgınlar Şehri'ne doğru yuvarlanırdım.

"Kahretsin," diye tısladım ileride bir gürültü duyup köşeye baktığımızda. Bu yolu bir gün önce kullanmıştık ama şimdi bir kısmı iki kişi tarafından kapatılmıştı. arabalar park etmişti ve arkasında silahlı adamların yüksek sesle konuştukları bir şenlik ateşi vardı, oradan buradan bir kıkırtı yükseliyordu. Yanımdaki Emily, adamlardan biri ateşin üzerine

şişe kaldırıma düşüp kırıldı.

"Bizi görürlerse ne yapacaklar?"

Belki hiçbir şey. Belki soyulurduk. Ya da daha kötüsü. "Öğrenmek istemiyorum."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Etrafından dolaşmamız gerekecek." "Saatler ," dedim. Arkamıza yaslandık ve yumruğumla vurdum. "Siktiğimin

Pislikler," diye . "Neredeyse suyumuz bitmek üzere. Bizi şehirden çıkarıp bir su kaynağına götürmeye yetecek kadar olacaktı." Elimi dağınık saçlarımın arasında gezdirdim. "Bir dakika düşüneyim." Gidebileceğimiz diğer rotaları gözden geçirmeye başladım ama hepsinin benzer barikatlarla sahip olabileceğinden endişeliydim. Şehir hızla ele geçiriliyordu, mahalle mahalle, şimdi de blok blok.

Orada durduk ve etrafıma bakındım, kendimi yönlendirdim, su bulabileceğimiz diğer yerleri düşündüm. Yine de nerede, tüm lanet şehir su arıyor olmalıyken

Aynı şey mi? Emily aniden kolumu tuttu. "Biraz yiyecek ve şişe su bulabileceğimiz bir yer biliyorum."

"Nereye?" Şüpheyle sordum.

"Burası bir kayıt stüdyosu. Sıradan bir bloğun ortasında sıradan bir bina. Burayı kullanan sanatçılar Mahremiyeti ve paparazzilerin onları takip etmemesi nedeniyle. Birçoğu gece kayıt yapıyor."

Acele etmesini ve konuya gelmesini işaret ettim. Buradan çıkabilmemiz için her an çok önemliydi.

"Her neyse, kabinlerin yanında atıştırmalıkların ve su kutularının bulunduğu koca bir oda var."

"Ne kadar uzakta?"

"Buradan yaklaşık bir saatlik yürüyüş mesafesinde."

Bu bir riskti. Başka barikatlarla karşılaşabilirdik. Ama çok fazla seçenek yoktu ve su çok önemliydi. Kendimi tekmelemek istedim. Hesapladım, planladım ve girip çıkmaya yetecek kadar paramız olduğunu belirledim. Ayrıca onu aldığımızda amcamın evinde stok yapabileceğimizi umuyorduk.

yukarı. Ancak bölge savaşları nedeniyle bu kadar uzun rotalar izlemek zorunda kalacağımı tahmin etmemiştim.

"Kahretsin," diye mırıldandım, adamların ve şenlik ateşinin olduğu caddede başka bir aracın yaklaştığını duyduğumuzda. Kolumu ona geçirip hafifçe ittim ve ikimiz de kendimizi binaya yapıştırdık, gözlerimiz şafağın gri ışığında buluştu.

Sonra birden bağırışlar, gürültüler ve keskin silah sesleri duyuldu. "Koş, şu git," diye tısladım ve ikimiz de eğilip aşağıya doğru koşmaya başladık. Emily'yi çektim Yarı yola geldiğimizde bir kapı aralığına girdik ve yine kendimizi mümkün olduğunca binaya yaklaştırdık.

Şu anda saklandığımız bloğa dönerek, gölgeye sıkıştık.

Araba hızla giderken nefesimi tuttum, iki kanlı beden altın rengi üstü açık bir arabanın arka kaputuna yığılmıştı, sürücü neyse ki dümdüz ileriye odaklanmıştı.

Tuttuğum nefesi dışarı verdim ve titreyen elini tuttum. "Yolu göster," dedim.

İki kez yaklaşan araçlardan saklanmak zorunda kalmamıza rağmen yürüyüşümüz kırk beş dakika sürdü, gökyüzü Yol aldıkça platinden inciye dönüşüyordu. Emily'nin bizi yönlendirdiği blok, tarif ettiği gibi sıradan bir yerdi; önündeki küçük, asfalt bölümlerde yabani otlar biten bir dizi çirkin kare bina. Neredeyse bir süredir kullanılmayan depolara benziyorlardı. Haklıydı, ihtiyaç maddeleri arayanlar muhtemelen bunlarla uğraşmayacaktı. En azından diğer her şey yağmalanana kadar.

Ön kapıyı denedik ama kilitliydi. "Arkada bir kapı var," dedi Emily, elimi tutarken.

yapıyı yuvarladı. "Olmazsa da bir pencere kırabiliriz. Artık alarmlar için endişelenmeye gerek yok," diye mırıldandı.

Arka kapı da kilitliydi, ama kolunu oynatırken penceredeki gölgenin hafifçe hareket ettiğini fark ettim yakındı. Elini tuttum ve kapının diğer tarafına geçmemiz için onu çektim. "Az önce biri şu pencereden dışarı baktı," dedim. O cevap veremeden arka kapı Gıcırdayarak açıldı ve çıkan kişiyle yüzleşirken Emily'yi arkamdan ittim.

Bir kadındı. Ve silahsızdı.

"Layne?" Emily'nin arkamdan, dışarı baktığı belli olan bir yerden seslendiğini duydum.

Layne adındaki kadın, "Sen olduğunu biliyordum," dedi. "Aman Tanrım. Buraya gel. İyi misin?"

Emily etrafımda dolandı ve Layne Emily'yi kollarına aldı ve kucaklaştılar. Emily geri çekildikten sonra, "Burada olduğuna inanamıyorum," dedi.

"Sanırım siz de yiyecek ve su aramaya geldiniz? Arkadaşın kim?"

"Çok özür dilerim. Tuck, bu Layne Beckett. O bir Harika bir şarkıcı. Layne, Tuck Mattice. Uçağımın düştüğü Illinois'den yürüyerek geldik."

"Kahretsin, şaka mı yapıyorsun? Hayır, tabii ki . Nova, şu anda bu şehirde olan şeyler." Başını hafifçe salladı. "Tanrım, , aklımı kaçırdım. İçeri gel. Acele et."

Hepimiz binaya girdik ve Layne kapıyı arkamızdan kapatıp kilitledi, bizi karanlık bir odadan bir odaya götürdü. Işığın yayıldığı yerin ötesindeki boşluk. "Burada hiç pencere yok, bu yüzden bazı ışıkların açık olması güvenli. Bazı pille çalışan ip ışıkları ve diğer ortam aydınlatmaları vardı," dedi hafifçe dönerek ve havalı tırnak işaretleri kullanarak. "Oh, ve Leon Lee burada. O senin menajerin, değil mi?"

"Evet," diye nefes aldı Emily. "Aman Tanrım."

"Kabinlerden birinde uyuyor. Buraya sabahın üçünde geldik ve biraz uyumaya ihtiyacı vardı."

Daha geniş bir alana girdik ve odanın çevresini kaplayan halı kaplı oturma sıralarına baktım.

Zemin de duvarlar gibi siyahtı, ancak parıldayan ışıklar ve diğer pille çalışan fenerler ve küreler huzurlu bir ışıltı yayıyordu. Bunun önünde üç kayıt odası vardı ve hepsinde de geniş görüş pencereleri bulunuyordu. Sadece bir tanesi açıktı, diğer ikisi içeriden siyah perdelerle kapatılmıştı.

Layne kolundaki saate baktı. "Otuz dakika içinde Leon'u uyandırmam gerekiyor. İkinizden birini Yiyecek bir şey? Su?"

"Evet, su harika olur," dedi Emily.

Layne banklardan birini açtı ve içine uzandı. "Tüm malzemeleri bunların içine sakladık," dedi. "Biri içeri girerse falan diye. Her şey çok vahşi. Günün çoğunu bunun gerçek olduğuna inanmaya çalışarak geçiriyorum."

İkimize de birer şişe su verdi, birkaç yudum içtim ama sonra tekrar kapattım. Bu noktada karne yapmaya alışmıştık. Emily de aynısını yaptı ve sonra oturduk.

Emily Layne'e, "Burada sonsuza dek kalmayı planlıyor olamazsın," dedi.

"Hayır, hayır, . Yarın sabah ayrılıyoruz." "Nereye gidiyoruz?"

"San Diego." bir ileri bir geri baktı. "İkiniz de gelmelisiniz. Eminim Leon sizi yanına almakta tereddüt etmeyecektir."

Kaşlarımı çattım. "San Diego'da neler oluyor?"

"La Jolla'da güvenli bölge haline getirilmiş koca bir mahalle var. Leon orayla burası arasında gidip geliyor. Yarım paket Doritos ve su ile dairemde saklanmamamın sebebi o. Yakında sokağa çıkmak zorunda kalacağımı ya da yalnız öleceğimi bilerek tuvalet rezervuarımda kaldım." Kollarını kendine doladı ve omuzlarını yukarı çekti. "Korkunçtu, Nova. Ve uçağınızın düştüğünü biliyorum, yani muhtemelen benden daha kötü şeyler yaşadınız."

Emily uzanıp onun elini tuttu ve sıktı. "Lütfen bana Emily de. Ve evet, hepimizin hikâyeleri var," dedi.

Layne sarsak bir hareketle başını salladı. "Leon, Freddie ve diğerlerinin oraya ulaşmasına yardım etmiş, Leon da beni böyle öğrenmiş. Kurtarabildiği insanları kurtarıyor."

"Bekle, San Diego olayı," dedi Emily, belli ki orada ne olduğu konusunda benim kadar net değildi. "Ne demek 'güvenli bölge'?"

"Aslında yıllar önce organize edilmişti, ne mutlu ki. Okyanusun yukarısındaki tepelerde bir kooperatif işleten bir topluluk var. Kocaman bahçeli McMansion'ları olan bir grup zengin emekli bir araya gelmiş ve Biri üzüm, diğeri sebze yetiştirmeye, bir diğeri de tavuk beslemeye karar verdi. Her hafta sonu kendi aralarında bir çiftçi pazarı kurmuşlar ve isterlerse kendi kendilerine yetebiliyorlar. Yani, bu insanlar o kadar zengin ki, istemedikleri sürece hiçbir işi kendileri bile yapmıyorlar. Artık tesislerinde yaşayan personelleri var.

ve çoğunu hallediyorlar. Ve orada havuzlar var

arka bahçelerin çoğunda. Yıllardır suları var." Ah, bir grup gevrek Kaliforniyalı, ellerinde zamanları, ceplerinde delik açan paraları ve

Topraktan geçiniyormuş gibi hissetmek için. Tanrı onları korusun çünkü görünüşe bakılırsa bu konuda çok ilerlemişler. "Leon'un babası buranın sakinlerinden biriyle savaş arkadaşymış, o yüzden buraya girmiş. Son birkaç hafta içinde dışarıdan gelenleri de davet ettikleri için çok büyüdü. Leon, gidecek yeri olmayan tanıdığı birkaç güçlü adamla temasa geçti. Kapıları korumaları karşılığında onlara toplulukta bir yer teklif etti. Artık güvenlikleri var. Sakinler arasında birkaç doktor var, ki bu çok önemli. Leon'un bazı sanatçı ve şovmenleri de getirmesine bayılıyorlar. Sanatın ileride ne kadar önemli olacağını biliyorlar."

İleriye dönük.

"Oh," dedi Emily. "Anlıyorum." Bana baktı ve haftalardır ilk kez ne düşündüğünü anlayamadığımı fark ettim. İçimde bir boşluk hissettim. Aramızda bir kama olduğunu biliyordum ve çoğum nefret ettiğim her şeyden daha fazla nefret ediyordum ve bir parçam ona sarıldı çünkü ayrıldığımızda hayatta kalmam için gerekli biliyordum. Ve tarihin tekerrür ettiği gerçeği de gözümünden kaçmıyordu.

sadece umutsuzluğumu arttırdı.

"Oraya nasıl güvenli bir şekilde seyahat ediyorsunuz?" Ben sordum. "Her yerde barikatlar var. Leon'un gittiği yol çoktan kapanmış olabilir." Olaylar hızla çözülüyordu. Hiçbir şeye güvenilemezdi. San Diego arabayla iki saatten daha kısa bir mesafede olsa bile.

"Evet. İnsanların kalmadıkları sürece geçişine izin veren dört barikat kurulmuş durumda. Rehberler size gösterecek. Onlar kötü insanlar değil. Onlar sadece

Kendilerini korumak için. Dediğim gibi, Leon o güzergâhtan birkaç kez geçti, bu yüzden onu tanıyor ve ona güveniyorlar."

Kayıt kabinlerinden birinin kapısı açıldı ve uykulu gözlerle bakan bir adam içeri girdi.

Emily ve beni görünce genişledi. "Emily mi? Vay . Sen nasıl geldin buraya?"

"Leon!" Pratik olarak ona doğru koştu ve sarıldılar.

"Tanrım," dedi onlar gittikten sonra. "Buraya geliş yolunu rastgele mi buldun?"

Güldü ve gözündeki bir damla yaş sildi. "Buraya yemek ve su için geldik," dedi. Tanımasam da bu iki insanı bulmanın verdiği rahatlamayı itiraf etmeliydim. Onlar Emily'nin hayatının bir parçasıydı ve lanet olsun, ama bu iyi insanların hâlâ bu durumla mücadele ettiğini bilmek güzeldi. Ve bundan daha da fazlası, bunu duymak rahatlatıcıydı. Şu anda bile insanları güvende tutmak için bütün bölgeler oluşturuluyordu.

Layne'in de söylediği gibi, bu durum uzun sürmeyecekti ama şimdilik, bunu yapabilecek olanlar dışarı atılmak yerine yer açıyorlardı.

Emily beni bir zamanlar menajeri olan tanıştırdı ve ben de elini sıktım. Aramıza . "Doğru yere geldin. Bu stüdyoyu hatırlamana çok sevindim Emily. Layne sana güvenli bölgeden bahsetti mi?"

Emily başını salladı.

"Bizimle gelmelisin," dedi Leon. "Bu benim son yolculuğum olacak."

Emily hızla bana baktı ve sonra uzaklaştı. "Biz... Ben yapamam. San Fernando'daki ailemin yanına gidiyoruz. Vadisi."

"San Fernando mu?" Başını salladı ve kaşlarını çatı. "Ah... kahretsin. Olay ilk gerçekleştiğinde orada büyük yangınlar çıkmış. Duyduğuma göre oradaki insanlar derme çatma kamplarda yaşıyormuş ve durum oldukça vahimmiş."

Daha fazla lanet yangın. Kahretsin. Kalbim durdu ve Emily'nin gözleri büyüdü. "Emin misin?"

"Evet, ama umarım toplulukları bir araya gelmiştir ve aileniz iyidir." Bir ileri bir geri baktı

ikimiz. "Hey, dinle, San Diego'daki bu güvenli bölge, ben size birkaç aile üyesine de izin verdiklerinden emin olabilirsiniz. Her sakine belli sayıda misafir tahsis edilmiştir.

Babamın eski arkadaşı Merrick Winchester'ın

Ailesi yakınlarda ve bu yüzden bana yerlerini verdi ve ben de o yerleri doldurmak için bulabildiğim kadar çok yer bulmaya çalışıyorum. Yarın oraya vardığımız sürece, ailenizin daha sonra gelmesi için yer tutacaklar." Benden Emily'ye doğru bir bakış attı. "Bir gelecek ve muhtemelen hızla yaklaşıyor, tüm alanlar dolacak ve başka kimseyi besleyemeyecekler ya da barındıramayacaklar, ancak şimdilik odaları var sunacak bir şeyleri olan çeşitli insan topluluklarını bir araya getiriyorlar. İkiniz de bizimle gelin."

"Aileme nasıl haber verebilirim ki?" Emily sordu. "Artık salyangoz postası bile yok."

Leon, "Ortalık sakinleştiğinde bunun yolları bulunacaktır," dedi. "Şehirde şimdiden birkaç parça yiyecek ve biraz su karşılığında bisikletleriyle mesaj dağıtan gençler var.

Onları ve ailelerini hayatta tutmaya yardımcı olacak bir hizmet varsa, insanlar bunu bulacaktır. Düşündüğünüzden daha kısa sürede ailenizle iletişime geçmenin bir yolu olacaktır. Özellikle de para birimi olan bir yerdeyseniz, ki bizimle gelerseniz öyle olacak. Bugünlerde insanların bir somun ekmek için neler yaptıklarını görseniz şok olursunuz."

Emily'nin kaşları adamın söyledikleri karşısında çatıldı, ama sonra dalgın bir şekilde başını salladı. Leon Emily'ye tekrar sarıldı, sonra Layne ile birlikte yiyecek bir şeyler getirip küçük bir piknik hazırladılar ve hepimiz gördüğümüz şeyler ve yerler hakkında konuştuk.

azından çoğunu. Her şeyi zordu ve dikkatim dağılmıştı ve canım yanıyordu çünkü Emily'nin gözlerinin sürekli duvara kaymasından, belli ki bir şeyler düşünmesinden, tekliflerini kabul etmeyi düşündüğünü anlayabiliyordum.

Bu yolculuğun en azından son kısa ayağını onunla birlikte ailesinin evine kadar geçirebileceğimi düşünmüştüm ama durum böyle olmayabilirdi. Onu bu işten vazgeçirmeye mi çalışmalıyım yoksa bu iki kişiyi yanına alması için cesaretlendirmeli miydim, karar veremiyordum.

belli ki güvenli bir sığınak .

Çünkü San Fernando Vadisi'nde neler olduğunu tam olarak bilmiyorduk ve bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat olabilirdi. Hem kendisi hem de ailesi için. hayattaydılar ve en azından çoğunlukla iyidiler.

Sonunda, hala birkaç parçanın bulunduğu küçük kayıt stüdyolarından birinin perdesini kapattık. Ekipman. Leon ilk nöbeti tutacak, sonra da ikinci nöbet için beni uyandıracaktı. Emily hem Layne'e hem de Leon'a iyi geceler diledi ve onlarla birlikte mi yoksa ailesinin yanına mı gideceğine sabah olmadan karar vereceğini söyledi.

Yere uyku üzerine uzandık, köşede açtığımız pille çalışan küçük lambalardan biri parıltı saçıyordu. Elmacık kemiğinin eğimini görebiliyordum ve bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine izin verdim, bir acı hissettim

O kadar keskindi ki, içimde bir şeyi deldiğine yemin edebilirdim. Bazı hayati

Onsuz yaşayabileceğim bir organ, ama zar zor. Ve bunu onun için kolaylaştırmaya karar verdim.

"Bence onlarla gitmelisin," dedim usulca, sözlerimin ağırlığı altında sönen ciğerlerimle. "Ailene doğru devam edeceğim ve eğer onların da güvenli bir bölgeye ihtiyacı varsa onları sana getireceğim."

"Ama oraya birlikte gitmemiz gerekiyordu," dedi, sesi fısıltıdan biraz daha fazlaydı. "Planımız buydu. En başından beri."

"San Diego'daki bu yerden haberimiz yoktu, Emily. Bu... bu kadar iyi bir fırsat gibi görünüyor." Durakladım. Tanrım, boğazım ağrıyordu. Doğru olduğunu bilsem bile bunu söylemek acı veriyordu. Çünkü onun güvende olmasını her şeyden çok istiyordum, yoksa hiçbir işe yaramayacaktım.

Sadece bir an durakladı. "Evet, artık pek bir şey kalmadığında burası güvenli bir yer. Ve ailem ona da ihtiyaçları olabilir. Her şeylerini kaybetmiş olabilirler. Zar zor hayatta kalıyor olabilirler."

"Doğru. Layne'in de dediği gibi, San Diego'daki topluluk üyeleri Leon'un sanatçıları da kendilerine katılmaları için getirmesini takdir ediyor. Sesin, Em, şarkıların... İnsanların şu anda müziğe ne kadar ihtiyacı olduğunu hafife almamalı. Eğer o bölge sakinleri bu değerink farkındaysa, iyi ve bilge olmalılar."

Yine sessizdi ve her sessiz nefesinde aramızdaki uçurumun genişlediğini hissettim. "Ben... Ben bunu istedim," dedi. "Müziğimi yardım etmek için kullanmanın bir yolu. Birazcık bile olsa."

"Evet," dedim. *Doğru gibi görünse de bunun yanlış olduğunu söyle. Benimle kal.* Ama bu sadece bencilliğimin konuşmasıydı ve bunun beni yönlendirmesine izin veremezdim. Artık değil. Ben zaten gitmeye karar verdim.

"Kansas'a gidip Hosea ile tekrar buluşacak mısınız?" diye sordu, sesi fısıltı gibiydi.

"Eğer sen ve ailen güvendesensiz, ben de gidip bana ihtiyaç duyulan yerlere yardım edeceğim. Artık savaştayız, Emily. Bu aslında ne olduğunu. Hosea ve ekibi de

Şu anda en çok risk altında olanlar için iyi bir çalışma. Onlar Bir fark yaratıyorlar ve zaman geçtikçe daha da gerekli olacaklar. Beni kullanabilirler."

Birkaç ağır an boyunca sessiz kaldı. "Evet, muhtemelen biz orada olduğumuzdan beri büyümüşlerdir. Çok sayıda terk edilmiş çocuk ve genci kurtardılar. O kadar çok olmalı ki çok daha fazlası dışarıda bekliyor. Aileme gelince, iyi oldukları konusunda umutluyum. İyi arkadaşları var. Akıllılar. Büyük şehirlerden uzaktalar. Eğer yangın çıktıysa, umarım çiftlikleri zarar görmemiştir. Ve eğer öyleyse, yiyecekleri var. Bence iyiler."

"Ben de istiyorum, Em."

"Ama gidecek bir yere ihtiyaçları olmasa bile benim için endişeleneceklerdir. İyi olduğumu bilmeleri gerek."

"Mesajı iletceğim."

"Hiç Kansas'a dönerken iyi bir mola yeri olabilir."

"Evet."

Yine sessizdi ve birlikte geçirdiğimiz dakikaların görünmeyen bir kum saatinden süzüldüğünü hissettiğimde acım her şeyi kaplamış, ağır bir muşamba gibi üzerime çökmüştü. Ama bu beklenmedik gelişmeden memnun olmak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Cehennemnin ortasında bir umuttu. Nasıl olur da

Kapısında güvenlik olan, okyanusa bakan, bol yiyecek ve suyu olan bir komünü kimse kaçırır mı? Ve eğer şimdi gitmezse ve daha sonra ailesinin şu ya da bu nedenle iyi olmadığını öğrenirsek, bir

İkinci bir şans mı? Şart değil. Leon'un söylediği gibi, insanları geri çevirmek zorunda kalacakları nokta muhtemelen hızla yaklaşıyordu.

"Sen de gelebilirsin," diye fısıldadı usulca. "Kansas yerine."

Ama yapamadım. Güvenlik aramıyordum. Bir amaç arıyordum. Sınırların ardında bırakılanlara yardım etmek istiyordum. Çaresizlere yardım etmek için. Benim yüzümden devrilen teraziyi dengelemek için. "Yapamam, Em."

Başını salladı ve üzüntüsünü hissedebiliyordum. Onu kollarıma aldım ve o da bana sarıldı, hala yapabiliyorken tutunmaya çalıştık.

Lambanın ışığında seviştik, kalplerimiz Duyulmamak için olabildiğince sessiz kalarak birbirimize vuruyorduk. Sonrasında birlikte uzandığımızda, tenimizdeki ter kurudukça nefeslerimiz kesildi, göğsümde onun gözyaşlarının ıslaklığını hissettiğimi ve kendi gözyaşlarımı zar zor tuttuğumu düşündüm.

"Bunun acıtmaması gerekiyordu," diye mırıldandım saçlarına. "Bunca zamandır sana veda etmeyi dört gözle bekliyordum ve şimdi..." Şakam düz düştü, sesimdeki acı ciddiyetsizlik girişimini yalanlıyor.

Yine ıslak bir kahkaha attı ama beni daha sıkı kavradı.

Saatler sonra Leon nöbeti devralmak için beni uyandırdığında lambanın pilleri bitmiş ve oda karanlığa gömülmüştü.

KIRK

Emily

On Sekizinci Gün

Tuck ilk bariyere kadar bizimle gelmek için ısrar etmişti. San Diego'ya iki günlük yürüyüşümüzde geçecektik. Yolculukta bizimle gelmeyi önerdi, ama bu Aileme ulaşmak için birkaç gün geriye gitmesi gerekecekti ve mümkün olduğunca çabuk oraya ulaşmasını tercih ederdim. Ve gerekirse, ailemi bulduğum yere yönlendirmesini.

Leon ona, "Bu yoldan defalarca geçtim," diye güvence verdi. "Yarın gün batımından önce orada olacağız. Onu yakaladım." Sonra belini sıvazladı ve bize şu anda taşıdığı silahı gösterdi.

Dünya zaten korkutucu ve yabancı geliyordu ve o sabah kendimi kırılgan ve gergin hissediyordum. Umutlu hissetmek istedim. Tüm bu çılgınlığın ortasında güvenli bir yer olduğunu bildiğim için minnettarlık duymak istedim ve Şimdi oraya gidiyordum. Ama odaklanabildiğim tek şey Tuck'ın yanımda olmayacağını bilmenin verdiği acıydı.

Kontrol noktası sabah sisi dönüyor, kuşlar havada uçuşuyordu. Burayı koruyan insanlar yol kenarındaki beton bariyerleri yolun ortasına taşımışlardı ve iri yarı iki adam önlerinde duruyordu, silahları vücutlarına bağlıydı.

Biz yaklaştıkça Tuck bana biraz daha yaklaştı, koruyucu doğası her zaman hareketlerinde ve

içgüdüsel olarak bedenini, zarar görmesini engellemek istediği kişilerin önüne koydu. *Aman Tanrım. Nasıl veda edeceğim? Bu doğru değil. Lütfen gitmeme izin veremeyeceğini, hiçbir şeyin benden daha olmadığını söyle. Ne olursa olsun bana döneceğini ve kalacağını söyle.*

Ama yapmayacağını biliyordum, çünkü bu doğru değildi.

Ve bir yanım onu, tehlikeli bir dünyaya başkalarına yardım etmeye kararlı bir şekilde gittiği için daha da çok seviyordu. O sabah kayıttan çıkarken yemin etmiştim.

Beni bırakmaması için ona yalvarmayacağım yiyecek ve su dolu sırt çantaları olan bir stüdyo. Çünkü doğruyu söylemek gerekirse? Biliyordum ki

Eğer ona yeterince yalvarırsam isteğimi yerine getirebilirdi.

Ama mecburiyetten benimle kalmasına izin veremezdim.

Sonunda kalbim zaten kırılmışken daha da kırılırdı.

Yine de Leon, onu tanıdıkları belli olan muhafızlarla konuşurken Tuck'a baktım ve iradem dışında gözlerim doldu.

"Beni bu noktaya getirdiğiniz için teşekkür etmek yeterli görünmüyor."

"Yeter de artar bile," dedi, parmak eklemi yanağımda gezinirken. Ona doğru döndüm ama sonra döndüm. Zar zor dayanıyordum. Eğer bana dokunursa, kırılacaktım.

"Buraya kadar gelebildiğimize inanamıyorum," dedim, sesim de gülümsemeye çalıştığım kadar titrekti. "O uçaktan buraya kadar geldik. Başardık. Ve şimdi-"

"Artık güvende olacaksın. Her şey yoluna girecek, Emily."

Başımı salladım. Onun yüzündeki kalp kırıklığını da gördüm ve o kadar canımı yaktı ki dayanamadım. Leon adımı söyledi ve başımı kaldırdığımda Layne ile birlikte

beton yapılar. Tuck'a geri döndüm. "Eğer ailem yerde iyilerse, seni yakın zamanda göremeyeceğim. Ama tüm bunlar sona erdiğinde, eğer... eğer bu tarafa gelersen..." *Bundan yıllar sonra, dünya daha güvenli olduğunda, ne zaman... Ne söyleyeceğimi ya da bu düşüncüyü nasıl bitireceğimi bile bilmiyordum. O zaman*

Dünya şu anda hiçbir garanti vermiyordu ve ben de Tuck'tan hiçbir şey isteyemezdim.

"Hazır mısın, Emily?" Leon aradı.

Umutsuzca gözyaşlarımı tutmaya çalışırken Tuck'ın gözleriyle karşılaştım ve sonra beni yakaladı, ben sessiz bir hıçkırık çıkarırken bana şiddetle sarıldı. Sonra beni bıraktı ve ben yüzünü göremeden arkasını dönüp diğer tarafa yürümeye başladı.

Hıçkırıklarımı geri çektim, bir yumru havanın sessiz bir ısılıkla dışarı çıkmasına neden oldu.

Onlarla buluştuğumda Layne elimi tuttu. "İyi misin?"

Hayır. Hayır, iyi değildim. Islık yumuşak bir çaresizlik iniltisine dönüştü, kalbim yüzlerce şey gibi paramparça oldu.

söylemem gerekti ama söylemedim, çatlaklardan döküldü.

Döndüm. "Tuck!"

Döndü, bariyerin önünde karşılaştığımızda bana doğru koştu, adımı söylerken beni yakaladı, bana sarıldı ve saçlarımı okşadı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu ve sesimi zorlukla .

"Sadece sana tekrar teşekkür etmek istiyorum. Çok şey var, Tuck. Gerçekten bildiğini sanmıyorum. Sadece beni buraya getirdiğin için değil, beni güvende tuttuğun, beslediğin, koruduğun ve-"

"Em, tabii ki. Em, ağlama." Onun da sesi kırıktı, sesi cızırtılıydı, gözleri kederle doluydu.

"Ben sadece... Gerçekten söylemem gereken şey senin iyi bir adam olduğun, Tuck. Onurlu, adil ve çok çok iyisin ve hayat kurtaracaksın, insanları kurtaracaksın. Ve bu harika bir şey, Tuck. Ne cesur bir hedef." *Ve seni seviyorum.*

İçimden bir ses seni bir daha göremeyeceğimi söylüyor ve bunu sana şimdi söylemezsem kendimle yaşayamam.

"İyi olacaksın," derken neredeyse boğulacaktı. "Güvende ve mutlu olacaksın ve tekrar şarkı söyleyeceksin çünkü sesin insanlara neşe veriyor. Dünyanın şu anda buna çok ihtiyacı var, Em. Sen de bir fark yaratacaksın. Sesinin bir ilaç olduğunu unutma, Em, insanları tedavi etmek için topladıkları her şey kadar eminim.

Pasifik Okyanusu'na bakan o güvenli bölge." Gülümsedi ama bu çok üzücüydü. Saçlarını düzeltti ve alnından öptü, ellerimiz birbirinin üzerinde dolaştı, ezberledi.

"Yalnız kalmaktan korkuyorum," diye nefes nefese kaldım. "Ama daha çok sensiz olmaktan korkuyorum."

Başparmaklarını gözyaşlarını silmek için kullandı. "Hayır, hayır, sen cesur ve beceriklisin, bildiğinden çok daha fazla. Ve onlarla güvende ." Başını Leon ve Layne'in beni beklediği yere doğru eğdi.

Sarsıntılı bir şekilde başımı salladım ve küçük bir hıçkırık tuttu. "Sen de güvende olacağına söz ver. Lütfen bazen kendine dikkat et, tamam mı?

Söz ver bana."

"Söz veriyorum, Em. Söz veriyorum."

"Birlikte , değil mi? İyi bir takımdık. Bunu hayatım boyunca hep hatırlayacağım. Asla unutmayacağım."

"Ben de öyle. Bir anını bile unutmayacağım."

"Emily," diye seslendi Leon. "Üzgünüm ama bazı muhafızlar görevdeyken bir sonraki kontrol noktasına gitmemiz gerekiyor."

Arkama baktım ve başımı salladım, titrek bir nefes aldım ve hıçkırıklarımı yuttum. Sonra eğildim ve Tuck'ı dudaklarından öptüm, dudaklarını çekmeden önce oyalanmasına izin verdim ve sonra dönüp yüz ifadeleri sempatiyle dolu Leon ve Layne'e koştum.

Bu sefer arkama bakmadım.

* * *

Sonraki kırk sekiz saat çoğunlukla olaysız geçti ve ben buna minnettardım. Korku bile kederime nüfuz etmedi ve bunun için de minnettardım. Zihnimi dinlendirebildiğim ve düşüncelerimi uzak tutabildiğim için monoton yürüyüş yardımcı oldu.

Durduğumuzda hüznün delip geçti ve

Tuck'ın artık yanımda olmadığı gerçeği bana bir darbe gibi çarptı.

Ertesi gün gün batımından hemen önce, San Diego'da bir sahildeki kayalıktan yukarı doğru . Gri renkli denize bakarken gözlerimi korumak için elimi siper olarak kullandım, yelkenliler bir sıra halinde sallanıyordu. "Ne yapıyorlar bunlar?" diye sordum.

Leon benim baktığım yöne doğru baktı. "Nöbet tutuyorum."
"Neyin?"

"Onların suyunda balık tutmaya çalışan diğerlerinden."

Arkamı döndüğümde göz kırptım. Suları mı? *Okyanusun* bazı bölümlerine bile barikat mı kuruluyordu?

Gün batımı parlıyor, gökyüzünü kırmızı ve turuncu çizgilerle kaplıyordu. Çoğunlukla terk edilmiş hissi veren birkaç sakin mahalleden ve ardından yağmalanmış bir iş bölgesinden geçtik.

" orada," dedi Leon, yükselen tepeyi işaret ederek, parıldayan güneş ışıkları tabandan zirveye doğru uzanıyordu.

Okyanus yükseldiğimiz yerden kıvrılıyordu ve şimdi daha yakındaydı, dalgalar hemen öteye çarpıyor, ışıltılı spreyle ateşli gökyüzüne uzanıyordu.

Layne elimi sıkarak, "Burada huzur bulacağız," dedi.

"Evet," dedim gülümseyerek. Ama bir daha asla huzur bulamayacağımdan korkuyordum.

KIRK BİR

Tuck

On Dokuzuncu Gün

San Fernando Vadisi çorak bir araziydi. Baktığım her yerde dümdüz kül yığınları vardı, bütün mahalleler yanıp kül olmuştu. Bir zamanlar alışveriş merkezi olan ve şimdi kararmış tuğla başka bir şey olmayan yerin yanından yavaşça geçtim. Korku boğazımın arkasında titredi, Swanson'ların sokağın köşesini dönerken kendimi hazırladım. Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes ağzımdan fırladı, evleri görüldüğünde üzerime serin bir rahatlama dalgası yayıldı.

Hâlâ duruyor.

Tanrı'ya şükür. Şükürler olsun.

Bir otomobilin arkasında bulduğum arabayı kapattım. Mission Viejo'daki kaportacıya gidip düz kontak yaptırđım. Şehrin dış mahallelerinden geçmek riskliydi ama Emily'ye veda ettiğimden beri risk değerlendirmem değışmişti. Yarı yarıya ablukaya alınmayı ya da üzerime ateş açılmasını bekliyordum ama şansım yaver gitmiş ve araba beni bir gün yürümekten kurtarmıştı. Bir orada oturup kendimi toparladım. Swanson'ların evi hâlâ oradaydı ama bu iyi oldukları anlamına gelmiyordu. Aslında, şimdi etrafa baktığımda, onların iyi olduğuna dair ipuçları görüyordum. Burada kötü bir şey olmuştu. Bulduğum yerin karşısında duran yanmış arabanın yan tarafında kurşun delikleri vardı,

ve eski kan olabileceğini düşündüğüm şey, aşırı derecede kanayan bir ceset sürüklenmiş gibi caddeye yayılmıştı.

Arabadan indim ve yavaşça caddenin karşısına doğru yürüdüm. Bir şahinin çığlığı sessizlikte yankılandı ve baktım Kuşun masmavi gökyüzünde süzüldüğünü görmek için başımı kaldırdım. Bir kertenkele bir kayanın arkasından fırladı ve hızla uzaklaşmadan önce beni bir anlığına ürküttü.

"Tuck?"

Döndüğümde bir adam gördüm, güneş tarafından çizilmiş ve Bir tüfek tutuyordu ve kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu. Ellerimi ve gözlerim parlak ışığa alışırken gözlerimi kısıtım. "Bay Swanson?"

"Tanrı'ya şükürler olsun. Sizmişsiniz. Jena öyle olduğunu söyledi ama yanılıyor olabileceğini düşündüm." Hızla yaklaştı ve beni kucakladı. "Kahretsin, seni görmek çok güzel. İyi misin? İyi görünüyorsun."

"Tuck!" Bayan Swanson koşarak evden çıktı, belli ki Bay Swanson'ı pencereden izliyordu.

Swanson arka taraftan çıktı ve geldi.

Bayan Swanson bir çığlık attı ve beni kucakladı. "Oh, Tuck. . Emily nerede?" Gözleri korkuyla parlıyordu, belli ki sormaya korkuyordu.

"O ," dedim. "O iyi. Size bir not yazmış." Cebimden çıkardım ve Bayan Swanson'a uzattım.

Emily'nin annesi, "Oh, teşekkürler Tanrım, teşekkürler" dedi, Gözlerinde yaşlarla ona onay veren kocasına baktı. Notu açtı ve hızlıca tarayarak şunları getirdi

Okurken iki parmağını dudaklarına götürdü. Bitirdiğinde mektubu kocasına uzattı. "Kızımız iyi. O iyi. Sana Tuck'ın onunla ilgileneceğini söylemiştim," dedi. Bana baktı, gözlerinde yaşlar parıldarken gülümsedi. "I

Phil'e Emily ile birlikte olmak için daha iyi biri olmadığını söyledim. Hiç kimse." Kolunu benimkine doladı. "İçeri gel. Eve nasıl geldiğinle ilgili her detayı duymak istiyorum."

* * *

Swanson'ların evinin dış cephesi de kurşun delikleriyle doluydu ve birkaç pencere tahtayla kapatılmıştı. Ancak içerisi hasar görmemişti ve oraya en son gittiğimde olduğu gibi görünüyordu, şimdi yüz yıl önceymiş gibi geliyordu. En son geldiğimde Bayan Swanson'ın yeni asmakta olduğu Noel ağacı hâlâ ayakta idi.

Tanrım, hangi gündü? Takvimin bir anlamı kalmamıştı. Noel gelip geçmişti ve biz bunun farkına bile varmamıştık.

Swanson'lara uçak kazamızı ve oradan eve dönüş yolculuğumuzu anlattım, anlatması dört saat sürmesin diye her ayrıntıyı aktaramadım ve ayrıca bu ayrıntılardan bazıları sadece Emily ve bana aitti. Kalbim burkuldu sadece bizim olacak anları düşündüğümde ve onu neredeyse beni kendimden geçirecek bir şiddetle özlediğimde Dizlerimi.

Ben yaşadıklarımızı ve gördüklerimizi anlatırken yüz ifadeleri birkaç belirgin duygu arasında gidip geldi: dehşet, şok, üzüntü, rahatlama. "Tüm ülke," diye mırıldandı Bayan Swanson. "Duyduğumuz ama inanamayacağımızı düşündüğümüz şey buydu." Bay Swanson onun elini kendi elinin içine aldı.

"Burada ne oldu?" diye sordum. "Belli ki diğer yerlerde olduğu gibi burada da bir sürü yangın çıkmış. Ama kurşunlar? Kurşunlar mı?

Kan mı?"

"Ayakta kalan evler saldırıya uğradı, bizimki de dahil. Hâlâ burada olan komşularımızla güçlerimizi birleştirdik ve karşı koyduk. Çok fazla yok ama yeterince var." O Kocasına tekrar baktı, aralarında konuşulmayan bir şey geçiyordu. "Yapmak zorundaydık. Başka seçeneğimiz yoktu."

"Tabii ki yoktu," dedim. "Belli ki sana zarar vermek istemişler."

"Ne istedilerse alamadılar," dedi Bay Swanson. "O zamandan beri gözcüler kurduk ve gelen giden herkesi izliyoruz. Burada olduğunuzu bu şekilde öğrendim."

"İyi iş çıkardın."

"Biz yapmamız gerekeni yaptık," dedi.

"Şimdi ne yapacaksınız?" diye sordum.

Karısının elini uzun ve yavaş bir nefes aldı.

ve parmaklarını çenesinde gezdirdi. "Temizleyeceğiz ve yeniden inşa edeceğiz. Narenciye ağaçlarının birçoğu yangınlardan kurtuldu ve ilkbaharda aşlamaya başlayacağız. Eğer zamanınız varsa,

Emin olmak için ayrıntıların üzerinden geçmeyi çok isterim. hiçbir şeyi gözden kaçırmamalıyız. Şu anda hataya yer yok. ve burada yaşayan diğerlerinin neredeyse tamamı narenciye işi ölmeye başladıktan sonra buraya ."

"Evet, tabii ki. ." Aralarına baktım. "Çok fazla iş olacak."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Burada pek çok genç insan var ve onların da çocukları var. Biz üzerimize düşeni yapacağız elbette ama sınırlarımızı biliyoruz. Şimdiye kadar hep birlikte iyi bir ekip olduk."

Omuz kaslarımdaki bir düğümün gevşediğini hissettim. Onların icabına bakılmıştı. Buraya kadar gelebilmişlerdi ve ilerlemeye devam edeceklerinden emindim. Diğerleriyle birlikte hareket ettiklerini bilmek beni özellikle rahatlatmıştı.

"Kalacak mısın, Tuck?" Bayan Swanson sordu. "İşleyen bir narenciye çiftliği kurmak için çok değerli olacaksın. Bazı hayvanları kaybettik ama hâlâ tavuklarımız ve birkaç keçimiz var. Onları mümkün olduğunca çabuk yetiştirmeye başlamamız gerekecek."

Elini alnına götürdü. "Yapacak milyonlarca şey var. Ama hayatta kalmak istiyorsak başka ne yapabiliriz ki?"

"Burada kalıp işlere yardım etmek isterdim Bayan Swanson ama Kansas'ta ve belki başka yerlerde de iş teklifleri aldım. Şu anda her yerde yardıma muhtaç insanlar var ve işler iyiye önce daha da kötüye gidecek. Özellikle de şehirlerde. İnsan grupları var

Özel yetenekleri olan, bazıları asker, bazıları ilk müdahale ekibi ve benim gibi geçmişleri olan diğerleri. Ekipler oluşturuyorlar ve kötü durumdaki insanlar için ellerinden geleni yapıyorlar. durumlar."

Kaşları çatıldı. "Bu kulağa çok tehlikeli geliyor." "Olabilir. Ben hazırım."

"Biliyorum. Evet, elbette . Ve biz de önümüzde duran iş için hazırız. Tanrıya şükürler olsun ki başlamak için."

Ayrıca göreve hazır olduklarına ve çok sayıda istekli el ve güçlü bedene sahip olduklarına da güveniyordum. Ve silahları da. Eğer , bu farklı olurdu, ama vardı. Çoğundan çok daha fazlasına sahiptiler ve iyi olacaktı. "İzin verirsiniz ve ayıracak yemeğiniz varsa birkaç gün kalmak isterim. Arazi, ağaçlar ve işinize yarayabilecek başka şeyler hakkında bildiklerimin üzerinden geçer, sonra da yola çıkarım."

"Yiyeceklerimizi eski ahırda bir havuzda topladık," dedi. "Şimdilik, daha fazla hayvanımız olana ve ilkbaharda ekim başlayana kadar karneye bağlıyoruz."

"Akıllıca," dedim.

Gülümsedi ve ayağa kalktı. ", seni misafir odasına yerleştireyim. Çok yorulmuş olmalısın."

Misafir odası. *Emily'nin eski odası*. Her yerde olacaktı ve canımı acıtacağını bilsem de, onun herhangi bir parçasının etrafımda olmasını umutsuzca arzuluyordum.

* * *

Konserve sosis ve fasulye, mısır ve kamp ateşinde pişirilmiş ekşi mayalı ekmekten oluşan karneli bir akşam yemeği yedikten sonra verandaya çıktım. Görünüşe göre Bu mülk için verilen mücadeleden neredeyse hiç etkilenmemişti, ancak yıllar içinde yaşlanmış ve belli ki Swanson'lar tüm işlerini

ve meyve bahçesini canlı tutmaya odaklandı. Kaldırım taşlarındaki boşluklardan yabancı otlar büyümüş ve kenarlar artık şekilsiz olacak şekilde yer değiştirmişti. Mobilyalar paslıydı ve bir zamanlar çiçeklerle dolup taşan saksılar artık sadece topraktı. Çalışan tek şey güneş enerjisiydi. Işıklar etrafta . Kısa taş duvarın üzerine oturdum, etrafıma bakarken kalbim ağırlaştı.

Arka kapı açıldı ve Bayan Swanson dışarı çıktı, bana doğru gelirken gülümsüyordu. "İlkbaharda burayı temizleyeceğim," dedi. "Yeniden toplanmak için güzel bir alan olacak." Yanıma oturdu. "Burada çok güzel zamanlarımız oldu, değil mi?"

Keskin bir şey kalbimi deldi ve acıtmasına rağmen beni gülümsetti. "Annemi burada hissediyorum," dedim. "Ve Em'i de."

Her zaman bizim için performanslarını sergilediği avlunun bir kısmını işaret ettim. "Onu hala orada görebiliyorum ve sesini duyabiliyorum. O zaman bile onun bir yıldız olacağını biliyordum."

Bayan Swanson'ın bakışlarını yüzümün yan tarafında hissettim ve ona doğru döndüm. "Oh...oh, aşık oldun," dedi. Bu bir soru değildi; sanki yüzüme yazılmış gibiydi. Ve belki de öyleydi. Sanırım burası, Emily'ye olan hislerimi denesem bile içimde tutamayacağım tek yerdi.

Evet. Emily'ye aşık olmuşum. Ancak Emily'ye aşık olmak, eve geri dönen bir kestirme yol bulmak gibiydi. Yolculuk zahmetsizdi çünkü zaten yolu yarılamıştım.

Tanrım, onu özledim. İçim acıyordu.

Bayan Swanson'ın söylediklerini doğrulamamış olmama rağmen, yüzünde bir gülümseme belirdi. ". Oh. O zaman neden? Emily neden seninle buraya gelmedi? Sen neden Ayı mı?"

"Şimdi mi? Güvenlik vaadi için. Hepinizin..." olup olmadığını ikimiz de bilmiyorduk.

"Evet, tabii ki," dedi. "Burada olup olmayacağımızı bile bilmiyordun." Bakışları uzaklara kaydı. "Çok kişi öldü."

Bir an sessiz kaldık, bu korkunç gerçeğin yerleşmesine izin verdik. "Ama uzun vadede?" diye sordu.

"Şu anda ona sunacak hiçbir şeyim yok. *Emily* eve dönse bile, burada kalıp arazi temizleyemem ve ağaç dikemem."

"Bundan biraz daha fazlası olacak."

"Biliyorum, ama ne demek istediğimi anladınız. Altı yıl boyunca

amaçsız." Başımı eğip gece gökyüzüne baktım, yıldızlar göz kırparak canlanıyordu. Tıpkı çocukluğumdan hatırladığım gibi uzayıp gidiyordu. "Sabah uyandım ve kahvaltı ettim, sonra çalıştım, okudum, öğle yemeği yedim, akşam yemeği yedim, yattım ve sonra uyandım ve ertesi gün aynı lanet şeyi yaptım. Şimdi dışarıda olmak, başkalarına hizmet etmek, benim yüzümden kaybedilen hayatları telafi etmek için bir şansım var. Emily... Emily benim gibi yükü olmayan birini hak ediyor. Ve ben... şey, yaptıklarımın bir kısmını telafi etme şansına sahibim ve bunu kullanmazsam kim olurum?"

"Biraz mutluluğu hak ettiğine karar vermiş adam. Ve biraz huzur."

"mi? Benim yüzümden zarar gören insanlar ve hayatlarını kaybedenler asla mutluluğa ya da huzura kavuşamayacaklar, öyleyse ben neden kavuşayım?"

"Çünkü Tuck, hala kalbinde sevgi ve ciğerlerinde nefes var. Yaşadıkların için üzgünüm. Bazen sana olanlar için kendimi suçluyorum."

"Ne var? Neden? Hayır. Senin bir rolün yok-"

"Babanla konuşabilir ve Los Angeles'a gitmene izin vermemesi için ona yalvarabilirdim. Oraya kendim gidebilirdim ve

seni geri sürükledi ve içeri aldı-"

"Sana izin vermezdim. Lütfen kendini suçlama. Bu yükü taşıması gereken tek kişi benim."

"Yine de seni seviyorum, tatlım. Ve senin kalbin kırıldığında, benimki de kırılır. Sen her zaman benim oğlum oldun."

vardı ve Mariana benden daha fazla müdahale etmemi isterdi. Onu da hayal kırıklığına uğrattım."

"Hayır, hayır. hissetmeni istemiyorum. Lütfen hissetme. Benim seçimlerim bana ait. Onları ben yaptım ve onlar için acı çekmesi gereken kişi de benim."

"Ne kadar süre acı çekmelisiniz? Bir zaman sınırı var mı? Ne zaman geleceğini biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Belki de."

"Yoksa gerekli olduğuna inandığınız şey kendi hayatınızı tehlikeye atmak mı? Ya da belki de kendinizi tamamen feda ederek, bu kez başkası yerine ölecek olan *sizsiniz*. Bu teraziyi dengeleyecek mi? Peşinde olduğun şey bu mu? Çünkü eğer öyleyse, bil ki senin ölmen bizim de bir parçamızı öldürecek. Ve Emily'yi."

"Sorduğun buysa intihara meyilli değilim. Ben sadece... kefaretimi bulmaya çalışıyorum."

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Kafam karışmıştı ve çok önem verdiğim amacım önümde sallanıyordu. Emily Los Angeles'taki o çamaşırhanede de benzer şeyler söylemişti ama etrafımızdaki ceset kokuları ve son zamanlarda oturma odalarında çürüyen değer verdiğim insanların görüntüsü yüzünden onun söylediklerini gelmek daha kolay olmuştu.

Uzandı ve elimi tuttu. "Bunu anlıyorum ve Tuck, kendine yardım edemeyen başkalarına yardım etmek için kahramanca işler yaptın. Sana fırsatlar sunulduğunda bunları değerlendirdin ve bunun için seninle gurur duyuyorum. Ama yabancılara hizmet etmek size gerçekten aradığınız kurtuluşu getirecek mi?"

"Belki değil, ama başka neyim var ki?"

"Her gün iyi severek ve onurlu yaşayarak ve evet, Tanrı'ya hizmet ederek lütuf kazanma fırsatına sahipsiniz. toprak da ve yıkılanları yeniden inşa etmek. Emeyinizi ve bilginizi kullanabilecek bir topluluğa yardım etmek için üzerinize düşeni yaparak. Belki de bunun önemini göremiyorsunuz. bu roller?" Durakladı ama cevap vermemi beklemedi. "Ama tüm bunların ötesinde, Emily'ye sahipmişsiniz gibi görünüyor."

Emily. Onun adını duymak bile kalbimin özlemle çarpmasına neden oldu. "Biz sadece geçici olmak için yaratılmışız."

Başka tarafa baktım ama yine bakışlarını hissettim. "Sadece Emily'ye layık olmadığına inandığın için mi?" diye sordu. "Aradığın gerçekten kurtuluş mu? Yoksa kaçtığın şey aşk mı? nereden?"

İçimde yumuşak bir tıkırtı hissettim. "Ne?"

Parmaklarını elimin etrafında sıktı. "Korkutucu, anlıyorum. Çok şey kaybettin, değer verdiğin ve gerçek olan her şeyi. Geçmişini ve geleceğini. Hepsi bir anda yok oldu. Kendini bunun tekrar olabileceği bir pozisyona sokmak korkunç bir şey. Kalbinizi tehlikeye atmak, daha önce altınızdaki halı çekilip alındıktan sonra yapabileceğiniz en riskli şey gibi görünüyor olmalı. Belki de korkunuzdan ziyade suçluluğunuza odaklanmak daha kolaydır."

İç çektim. Tamam, o haklıydı. Bunu kabul edebilirdim. Kalbimi Emily'ye teslim etme düşüncesi beni titretti. I Bir silahın namlusuna bakabilirdim, ama bir gün bana tiksintiyle bakması düşüncesine katlanamazdım ve kapıdan çıkarken. "Kalsam bile, ya Emily sonunda hata yaptığına mı karar verecek? Yakınlaştığımız bu yoğun yolculuğa çıktık. Bağlandık. Bunun olması kaçınılmazdı, sanırım. Peki ya bazı

"Salı günü bana bakıp ne kadar daha iyisini yapabileceğini fark ettiğinde ne olacak?" *Ya aşkını alıp giderse?*

"Tüm bu sorulara senin için cevap veremem, tatlım. Keşke cevaplayabilseydim. Ama cevapları kendi içinde bulman gerekecek çünkü gerçeğin var olduğu tek yer orası. Söyleyeceğim şey şu ki, senin bir mirasın var Tuck. Annen öldü ya da baban bu toprakları sattı diye bu miras yok olmadı. Miras ebedidir. Bunu bir süreliğine unuttun. Umarım hatırlarsın."

Sonra elimi son bir kez sıktı, ayağa kalktı ve beni yıldızların altında yalnız bırakarak içeri girdi.

KIRK İKİ

Emily

Yirminci Gün

Uzun ferforje demir kapı muhtemelen bir zamanlar küçük bir kutunun içinde oturup düğmelere basarak açıp kapatan bir güvenlik görevlisi tarafından . Ancak şimdi, her ikisi de kamuflaj giymiş ve ellerinde tüfekleri olan iki iri adam tarafından yönetiliyordu. Önüne geldiğimizde Leon'a başlarıyla selam verdiler ve sürgüyü çekerek açtılar. Bakışlarım içlerinden birine takıldı. Tanıdık geliyordu. Los Angeles'tan bir dublör diye düşündüm. Charlie'nin filmlerinden birinde çalışmamış mıydı? Film mi? Leon'un bana burada ikamet karşılığında güvenlik görevlilerini sıraya dizdiğini göre, sanırım bu mantıklı.

Önümüzdeki cadde yukarı doğru kıvrılıyordu, güneş gökyüzünde alçaldığı için güneş ışıkları artık daha parlaktı. Her yerde parıldıyorlardı, ileriye doğru yolu aydınlatıyorlardı ve bir süreliğine

Kısa bir an, bu güzel yerin bana evim gibi geleceğini hayal etmeye cesaret ettim.

Bu noktadan görebildiğim tek ev Tepenin biraz yukarısında beyaz bir yan tarafı, dönüşte yarısı kayboluyordu. Ama ötesinde daha fazlası olduğunu biliyordum; bahçeler, yüzme havuzları, kümesler ve tüm çeşitli özellikler ve olanaklar

Bu topluluğu güvende tutmak ve beslemek. Etrafımızdaki yeşillik gür ve güzel kokuluydu, palmiye ağaçları alacakaranlık gökyüzüne doğru yükseliyordu.

"Gerçekten de anlattığın kadar muhteşem Leon," dedi Layne, tepeye bakarken boynu bükülmüştü.

"Gerisini görene kadar bekle," dedi yan bir gülümsemeyle.

Kapı gibi görünen bir yere doğru yürüdük ve Leon kapıyı çaldığında genç bir adam dışarı çıktı. "Merhaba Leon."

"Merhaba, Asher." Bize doğru eliyle işaret etti. "Bunlar Emily ve Layne."

"Hoş geldiniz," dedi Asher Leon'a dönüp bakmadan önce. "Bu senin son yolculuğun muydu?" Asher'ın ses tonunda tam olarak ayırt edemediğim bir şey vardı. Belki de bir ihtiyat notu? Gerginlik mi? Bunu söylemek zordu ve zaten bu konuda fazla düşünemeyecek kadar fiziksel ve duygusal olarak bitkin düşmüştüm.

"Evet," dedi Leon. "Artık Los Angeles'a seyahat etmek çok tehlikeli."

Asher takip etmemizi işaret etti. Kenarda iki arazi motosikleti duruyordu ve Asher birine bindi, Leon diğerine bindi. "Savaş arabalarınız bekliyor," dedi Leon. Zayıfça gülümsedim.

"Kaska ihtiyaç duymayacağın kadar yavaş gideceğiz," dedi Asher. "Sadece tutun."

Layne Asher'ın arkasına bindi, ben de Leon'un arkasındaki koltuğa oturdum ve sonra ikisi de anahtarları çevirdi ve virajlı yolda yavaşça sürmeye başladı.

Bu mahallede yaklaşık otuz ev olduğunu tahmin ediyordum ve tepeye ulaşmamız sadece beş dakika sürdü, yanından geçerken ağaçların arasından görünen çarpıcı konakların kayması. Arazi motosikletleri bir araba yoluna girdi ve beyaz tuğladan yapılmış muhteşem bir malikânenin önünde durdum, yan tarafta boş bir çeşme vardı. Sırt çantamı omzuma aldım, bu tanıdık hareket kalbimin sıkışmasına neden oldu. Tuck'la birlikte seyahat ettiğim son bilmem kaç kilometre boyunca bu durum hiç değişmemişti.

Tuck.

Tuck.

"Beni takip edin," dedi Leon. "Size nerede kalacağınızı göstereceğim."

Tereddüt ettim, gecenin sessizliğinde etrafıma bakındım, fenerler yanıp sönüyordu ve yakınlarda bir yerde açan yasemin kokusu burnumu gıcıklıyordu. Asher uzaklaşırken arazi motorunun ateşlendiğini duydum, sonra Leon ve Layne'e döndüm ve onları evin önüne kadar takip ettim.

"Burası güvenli," dedi Leon içeri girdiğimizde. "Endişelenecek bir şey yok."

Eşyalarımızı antreye bıraktık. Evin içi de dışı kadar güzeldi, mermer zeminler ve mum ışığında parıldayan ışsız kristal avizeler geniş fuayenin her tarafına dağılmıştı. Leon bizi sağ tarafta, aynı şekilde yüzlerce mumla aydınlatılmış, yüksek tavanlı bir oturma odasına götürdü. Mavi kadife perdeli pencerenin yanında duran yaşlı bir adamı fark ettiğimde neredeyse irkiliyordum. Nazikçe gülümsedi ve yere vurarak bize doğru yürüdü. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim. Gölgelerin arasında duran yaşlı bir adam olarak ne kadar ürkütücü görüldüğümü yeni fark ettim. Söz veriyorum, ilk izlenimlerin düşündürebileceği kadar ürkütücü değilim. Cielo Hills'e hoş geldiniz," dedi. "Merhaba Leon."

"Merrick. Gidip kendim, Emily ve Layne için biraz su alacağım."

Leon dönüp odadan çıkarken başıyla onayladı. "Lütfen gel ve otur. Çok yorgun olmalısınız. Ben Merrick Winchester'ım ve bana Merrick demenizde ısrar ediyorum. Burası benim evim ve bunu paylaşmak benim için bir onurdur."

Bastonlu yaşlı adama yaklaştık. Layne elini sıktı, sonra ben de sıktım, derisi kâğıt gibiydi ama tutuşu güçlüydü. "Bize burada izin verdiğiniz için çok teşekkür ederiz. Dünya, bu..." Birden kelimeler kifayetsiz kaldı. Ya da... hayır, kelimelerim olmadığından değil, çok fazla kelime olduğundan.

ağzımı aynı anda doldurmaya çalışıyordu ve beynim Sadece birini seçemeyecek kadar yorgun: *korkunç, berbat, trajik, yalınız...* Ama Bay Winchester-Merrick -hâlâ elimi tutuyordu elini nazikçe sıktı. "Biliyorum canım. Biz

çok şanslı. Bu topluluğu mümkün olduğunca çok kişiyle doldurmak istedik, ancak yalnızca çok fazla kaynak var. Yaptık hesapladım ve ekinlere ve sahip olduğumuz birkaç hayvana dayanarak bir sayı buldum..." İç çekti. "Öyle bile olsa, Buraya yeni gelen herkese söylediğim gibi karne uygulaması gerekli olacak. Umarım buna hazırlıklısınız. Sanırım pek çok kişi, toprakları ister kilometrelerce genişlikte ister bir santimetrekare olsun, aynı şeyi yapıyor."

"Herkes ne kadar para kazanabileceğini hesaplamıyor Hepimiz "gerçekçi bir şekilde paylaşabiliriz" dedim. "Bazıları istifçilik yapıyor."

"Evet, tabii ki biriktirmek insanın doğasında var. Her zaman böyle bir anda, mirasınızı onurlandıracak şekilde davranmayı umarsınız, ama sanırım o an gelene kadar bunu asla bilemezsiniz."

Layne, "Görünüşe göre olay olur olmaz mümkün olduğunca çok kişiye yardım etmek için hızlı hareket etmişsiniz," dedi.

"Elektrikler kesildikten sonraki sabah bir topluluk toplantısı yaptık. Kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyordu, ancak olasılıkları araştırdık ve en kötü durum senaryolarına dayalı anlaşmalar yaptık. Bir anlamda bu topluluğu böyle bir felaketi düşünerek kurduk. Ancak hiçbirimiz bu büyüklükte bir şeyin gerçekten hayal etmemiştik. Bundan önce, bu bir nevi grubun evcil hayvan projesi, araziye bir amaç doğrultusunda kullanmanın bir yolu haline gelmişti. Bunun bizi genç tuttuğunu düşünmek hoşuma gidiyor." Kısacık bir gülümseme yüzüne dokundu. "Ne olacağını gerçekten bilseydik, çok daha fazlasını yapardık." Bir an için gözlerini kaçırdı. "Sonuç olarak, kaynaklarımız sadece bir yere gidecek. Yine de, yardım edebileceğimiz diğer insanlar dışarıda acı çekerken kendimizi bir kapının ardına kilitlemek hepimiz için düşünülemezdi."

Omuzlarım gevşedi ve oksijensiz geçen bir günün ardından derin bir nefes aldım. Bunlar iyi insanlardı. Her şeye rağmen güvenli bir yere varmıştım. Leon'a teşekkürler.

"Emily adına konuşursam daha fazla minnettar olamayacağımızı biliyorum. Ama... hepinizin doldurması gereken bir ailesi yok mu?"

bu toplum?"

"Birçoğunun var. Bazıları buraya gelebilecek kadar yakındı. Diğerleri değildi. Hepimize aynı sayıda potansiyel konuk tahsis edilmişti. Onlara ihtiyaç duymayan bazıları tahsisatlarını ihtiyaç duyan diğerlerine verdi. Çok adil olmaya çalıştık. Ve daha sonraki bir tarihte gelecek aile üyeleri için küçük bir miktar yer ayırdık. Kimse onları geri çevirme düşüncesini hazmedemedi."

Leon, ihtiyaç duymaları halinde ailem için bir yer bulmayı bu şekilde başarmış olmalıydı. Omuzlarım bir kademe daha düştü. Aklımın bir köşesinde, bu neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu, ama değildi. Bunlar sadece büyük kalpleri ve sağlam bir planları olan iyi insanlardı.

Leon elinde bir tepside dört bardak suyla odaya geri döndü ve tepsiyi yere bıraktı. Layne ve ben birer bardak aldık ve ikimiz de susamış bir şekilde içtik. "Teşekkür ederim," dedim bardağımı çoğunlukla boş bardak geri aşağı.

"Aileniz burada mı, Bay Winchester?" Layne sordu.

"Çocuğum yok ve sahip olduğum aile de yakınımnda değil. Ancak, Leon olaydan hemen sonra geldiğinde bunun kader olduğunu düşündüm. Burada bir avuç konukla ve gidecek hiçbir yeri olmayan Leon'la birlikteydim ve Los Angeles'ta terk edilmiş diğer ruhları buraya getirme kabiliyeti."

Belli belirsiz rahatsız görünen Leon'a baktım. "Çok cömertçe davrandın." Değerli alanlarını bu kadar kolay vermesine şaşırmıştım. Belki Leon da böyle hissediyordu, bu yüzden rahatsızdı.

"Leon'un babası, biz daha çocukken Vietnam'daki o ormanda hayatımı kurtardı ve büyük bir bedel ödedi. onun fedakârlığı yüzünden. Bu borcu gerçekten ödemenin bir yolu olduğunu düşünmüyordum ama sonra Leon ortaya çıktı ve acaba babası onu bana mı yönlendirdi diye düşündüm ve bu skoru eşitlemek için bir şanstı," dedi Merrick sanki beni duymuş gibi dile getirilmemiş düşünceler.

Göğsümde bir sızı hissettim. Kaderle ilgili sorularla ilgiliydim. Sadece bu düşündüğüm pek çok şey yaşamıştık. Ve acı verici bir şekilde kendilerini

bir borcu ödemek için gerekiyordu. Bu iyi bir nitelikti; onurdan ediyordu. Ama bazen görüşümü engellediğini de biliyordum. Neyse ki, Bay Winchester inandığı bir hesabı kapatmak için başkalarını geride bırakıp bırakmamayı seçmek zorunda kalmamıştı.

yerleşmeye ihtiyaç vardı.

Layne, "Neredeyse burada mini bir hükümet kuruyormuşsunuz gibi," dedi.

"Bu çok önemli," diye yanıtladı Merrick. "Ya da ne olduğumuzu sahip olacak kadar şanslı olmak uzun sürmeyecek ve hiçbirimiz bundan fayda görmeyeceğiz. Kurallar bizi anarşiye sürüklenmekten koruyacaktır."

Bir esnemeyi bastırdım.

"Her halükarda," dedi Merrick, "tanımak için bolca vaktiniz var. Bahçeleri gezmek ve diğerleriyle tanışmak isteyeceksiniz. Ama şimdilik Leon, neden Emily'ye odasını göstermiyorsun? Layne-"

Merrick bitiremeden ön kapının açıldığını ve gardiyanın fuayede biriyle konuştuğunu duyduk. Sonra Freddie Halston aceleyle odaya girdi.

Layne bir çığlıkla ayağa ve ona doğru koştu, ikisi de bir kucaklaşmada buluşmak. "Buradasın. Oh, Tanrı'ya şükür. Buradasın," dedi.

Uzaklara baktım, kalbim aynı anda hem onlar için seviniyor hem de kucaklamak istediğim kişiyi kaybetmenin yasını tutuyordu.

"Çok umutsuzluğa kapılmıştım. Sonra Leon'a rastladım ve beni buraya o getirdi. Leon'la Los Angeles'a dönmek istedim ama o temaları olduğunu söyledi-"

"Şşşt," dedi parmaklarını onun dudaklarına koyarak. "Artık birlikteyiz. İkimiz de iyiyiz."

Sert bir nefes verdi. "Teşekkürler Leon," Freddie dedi Layne ile ayrılırken. "Tüm kalbimle teşekkür ederim."

Ayağa kalktım. "Selam, Freddie."

"Nova!" Beni görünce gözleri büyüdü. "Aman Tanrım. Nasıl-"

"Yarın konuşacak çok zamanımız var. Sanırım hepimiz iyi bir gece uykusu çekebiliriz," dedi Leon oturduğu yerden kalkarken.

Kabul ettim. Her ne kadar bu güzel yeri daha fazla görmek, kulağa çok hoş gelen tüm sakinlerle tanışmak ve Freddie'nin de neler yaşadığını duymak istesem de gözlerim çok ağırdı. Birkaç dakika daha geçerse gözlerimi açık tutamayacaktım. Hepimiz iyi geceler diledik ve Leon sırt çantamı alıp beni üst kattaki bir yatak odasına götürdü. Etrafa bakmaya bile vakit bulamadım. Tek  nemsemiğim uyuyacak bir yerimin olmasıydı.

Leon'un arkasından kapıyı kilitledim ve sonra yatağın üzerine yuvarlandım. Yine de, yorgunluğuma rağmen, yattığım yerden üzüntü dalgalar halinde üzerime geliyordu.

Yeni evime -şu anda tüm dünyanın aradığı türden güzel, güvenli bir ev- ulaşmıştım ama yine de kendimi tamamen kaybolmuş hissediyordum.

KIRK ÜÇ

Tuck

Yirmi İkinci Gün

Bir miras ebedidir. Mülkte yürürken bu sözler kafamda yankılandı, hasarı ve aynı zamanda kurtarılanları değerlendirdim. Bay Swanson, son birkaç haftadır istilacılarla savaşmakla ve daha sonra da hayatta kalmakla meşgul olduğu için arazisinin her santimini gözetleme fırsatı bulamamıştı. Ama yeniden inşa edeceklerse, şunu bilmeleri gerekiyordu tam olarak hangi işin durduğunu ve nelere öncelik verilmesi gerektiğini belirlemişti.

Tepenin zirvesinde durdum ve bir zamanlar Honey Hill Çiftliği olan araziye baktım. Mucizevi bir şekilde eski ahır kalmıştı ama ev yıkılmış ve arazinin büyük bir kısmı temizlenmişti Uzun zaman önce, o yemyeşil ağaçlar da dahil. Gelişim Sekiz yıl önce babamdan araziyi satın alan şirket, yeni mahallesini henüz bu kadar genişletmemişti. Bunun finansman sorunları, izin sorunları ya da herhangi bir gecikmeden kaynaklanıp kaynaklanmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama minnettardım. İsmi açıklanmayan yöneticilerin Bu araziyi kapıp götürülenler hâlâ hayattaydı, ama hayatta olsalardı bile portföylerindeki her karış mülkü hatırlayacaklarından şüpheliydim. Onların bu toprak parçasıyla bir bağlantısı yoktu, aslında yoktu ama benim vardı ve Swanson'ların da vardı. İşin aslına bakacak olursak, burayı sahiplenmek

çalıyor olabilirdi. Ama bunu bu şekilde görmek zordu ve her halükarda dünya artık farklıydı.

Elimi gözlerimi gölgelemek için kullandım ve şimdi çorak bir arazi gibi görünen şeye baktım. Ama ne olabileceğini hayal edebiliyordum çünkü onu daha önce bir kez ihtişamıyla görmüştüm ve tüm çabalarımın rağmen içimde yaşamaya devam etti.

Bay Swanson'a yeni ağaç sıralarını bu arazide de devam ettirmelerini öneriyorum. Mümkün olduğunca çok ağaç dikmek ve kalan zengin toprağın her santimini kullanmak akıllıca olacaktır

Artık öncelik insanları beslemektir. Mümkün olduğunca çok kişinin hayatta kalmasına yardımcı olmak.

Miras ebedidir. Yine o yankı.

Ve onun ne demek istediğini anlamaya başlamıştım. Büyükbabam bu topraklara hiçbir şey olmadan gelmiş ve sıfırdan başarılı bir hayat kurmuştu. Ben de bu çiftliğin bana miras kaldığını düşünmüştüm; ev, arazi ve iş. Ama belki de mirasın elle tutulur bir şey olması gerekmiyordu. Belki de benim mirasım büyükbabamın kendisiydi. Hiç yoktan bir şey yaratmak için canını dişine takmıştı. Hayalleri, umutları ve her gün ulaşmak için çabaladığı bir vizyonu vardı. Azmi ve iş ahlakı pek çok kişiyi geride bırakmıştı. Dünyayı derinden önemsiyordu, ve ailesi ve toplum hakkında.

Annem büyükbabam için "*Onun izinden git*" demişti. *Ama kendininkini de oluştur. Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin, benim akıllı oğlum.*

Ah, anne. Seni özledim. Keşke burada olsaydın.

Ama öyleydi, değil mi? En azından bir parçası. Bu arazide yürürken bile, birçok yeri yıkılmış olsa da, her yerde onu gördüm, sözleri sanki hiç gitmemiş gibi bana geri akıyordu.

Onun tavsiyelerini benimseyebilirdim ve büyükbabamdan bir şeyler öğrenebilirdim. Ya da belirsiz bir dünyaya dalarak, aradığım kurtuluşu bana verecek yabancılar arayabilirdim.

Belki de kurtuluşum tam da burada, evimdeydi.

Kalacak cesaretim olsaydı.

Çünkü Bayan Swanson bu konuda da haklıydı. Kendimi cesur ve onurlu olduğuma inandırmıştım. Ama en azından kısmen, aslında korkağın tekiydim. Sevmekten korkuyorum. Her şeyi göze almaktan ve bunun benden alınmasından korkuyordum. ya da ben öyle sanıyordum.

Cesur olan Emily'ydi. Ve ben onun izin verdim. Gözlerindeki bakışı görmüştüm ve kalbimi ortaya koymaya karar vermemi beklediğini *biliyordum...* ya da vermememi.

Nefesimin altında yemin ettim. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Kendimi hayal kırıklığına uğrattım.

Ve şimdi, belki de San Diego'da sadece güvenliği değil, amacı ve dostluğu da bulmuştu. Bir zamanlar ona Nova diyen insanların arasına geri dönmüştü. Belki de kim olduğunu ve yeniden kim olmaya çalışmak istediğini hatırlayacaktı. -artık her neye benziyorsa- ve benim şansım gelip geçmişti.

Ailesini ziyaret etmek için seyahat etmek güvenli olduğunda eve dönecekti, bu yıllar sonra olsa da olmasa da. Ama burada, San Fernando Vadisi'nde kalıp elimizden geleni yeniden inşa etsem bile Emily kalmak ister miydi?

Anımız geçmişti.

Midem bulandı. Kendimi hasta hissettim. Onun için mücadele etmemiştim. Bana ulaşma çabalarına karşılık vermemiştim, tıpkı annem öldükten sonra yaptığım gibi. Yine onu dışlamıştım. Acı çekmek *istemiştim* ve bu yüzden duygusal olarak onu kendimden uzaklaştırmıştım. Ama onu uzaklaştırarak ikimizi de incittim. Ben ne

Los Angeles sınırında gözyaşları içinde vedalaşırken şöyle demeliydim: "*Kahretsin, hayır, onlarla gitmiyorsun. Benimle geliyorsun. Nerede olsun kendi güvenliğimizi bulacağız.*"

Eski ahıra kadar olan kısa mesafeyi yürüdüm ve kapıyı açtım. Paslı menteşelerden çıkan gıcırta tanıdıktı ve bir an için kendimi çocuk gibi hissettim; kafam hayallerle, kalbim umutla doluydu.

Bay Swanson'ın arabası buraya çekilmişti ve Emily'nin kahkahasının çınlaması kafamda yankılanırken geçmiş ve şimdiki zaman bir kez daha çarpıştı. Kalbimde. *Emily*.

Gözlerimi kapattım, sanki darbe almışım gibi yüzümü buruşturdum. Vurulmuş gibi hissediyordum. Onu vedalaşırken hayal etmek hâlâ fiziksel bir darbe gibi geliyordu.

Acı dolu bir nefes verdim ve titreyen parmaklarım tozlu kırmızı boyanın üzerinde gezinirken arkamı döndüm. Bu eski şeyin hâlâ çalışıp çalışmadığını merak ettim. Eğer çalışmıyorsa, tamir ettirmeye çalışmalıydık. Bunu da listeye eklerdim.

Uzak duvarda üç uzun katlanır masanın kurulduğu alana doğru yürüdüm. Komşulardan topladıkları tüm yiyecekler buradaydı, eşyalar sadece üstleri kaplamakla kalmıyor, aynı zamanda altta yerde de duruyordu. Kutular dolusu kraker, makarna, mercimek, pirinç, fıstık ezmesi... Ve yukarıdaki duvarda, bu yiyeceklerin karneyle dağıtılmasında görev alan her bir kişinin adının yazılı olduğu birkaç kağıt parçası asılı duruyordu,

Alerjiler ve diğer ilgili bilgiler de dahil. Burada iyi iş çıkarmışlardı. İlgi, sevgi ve iyi niyet döndüğüm her yerde kendini belli ediyordu.

Çatı katının altında hâlâ bir merdiven duruyordu ve onu sallayarak hâlâ sağlam olduğuna karar verdim.

tepeye tırmanıyordum. Dizlerimin üzerinde pencereye doğru ilerledim ve şaşkınlıkla başımı geri çektim. *Vay anasını*.

Eski eşyalarım hâlâ buradaydı. Kitaplar dağılmıştı. Yerde, kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Bir tanesini kenara çekip başlıklarını okudum ve sonra dizlerimin üzerinde oturup zamanda geriye, eski halime gittim. Bilgiyi severdim, bilgi toplamayı severdim.

Honey Hill'i yönetirken işime yarayacaktı. Hosea, her türlü hatayı yaparken ve kendi kötü seçimlerimin sonuçlarından kurtulurken artık işe yarar beceri ve niteliklerden bahsetmişti. Ama orada oturup o kitaplara bakarken, büyükbabamın da bu niteliklere sahip olup olmadığını merak ettim çünkü o da

Belki kendi yarattığı, belki de yaratmadığı zorluklar yaşadı. Belki de ikisinin bir kombinasyonuydu. Belki de bu tür cesaret ve metanet *ancak* dibe vurduktan ve her seferinde bir basamak tırmanmayı başardıktan sonra toplanabilirdi.

Kitapları bir kenara bırakıp altındaki dosyaya bakarken içimde bir huzur esintisi esti. Elime aldığımda tanımadığım nesneye kaşlarımı çattım. Ama açtığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu Emily'nin klasörüydü ve iç kapağında yazan tarihe bakarak, amcamın evine taşındığım yıldan kalma olduğunu gördüm. Daha önce miydi? Ya da sonra? Olabilirdi. Annemin ölümünden sonra buraya gelmeyi tamamen bıraktığımdan beri.

Sayfaları karıştırdım, bazıları müzik sayfaları, diğerleri el yazısıyla yazılmış şarkı sözleri. Bunca yıl sonra bile hala tanıdığım el yazısını, düzgün baskısını görünce kalbim yeniden sıkışmaya başladı. Satırları okumaya başladığımda nefesim kesildi ve vücuduma bir sıcaklık yayıldı. Bunlar "Find You in the Dark" şarkısının sözleriydi.

dünyayı büyüledi ve daha sonra bir kamp ateşi etrafında bir grup yorgun gezgini rahatlatı.

Ama "Find You in the Dark" orijinal başlık değildi. İlk adını "To Tuck" koymuştu.

Dosyayı yere düşürdüm, kâğıtlar dökülüp saçıldı ve sonra pişmanlık içimi yakarken tozlu avuçlarımı kotuma sildim.

Bana ulaşmaya çalışmış ve ulaşamadığı için kendini suçlamıştı. geçmeyi başardı. Benim için bildiği tek yolla mücadele etti ve her denediğinde onu tamamen reddettiler. *Ah, Em.* Aşk çiçek açtı, o kadar güçlüydü ki beni devirecekmiş gibi hissettim. O zamanki kıza olan sevgim ve şimdiki kadına, büyüdüğü güzel, inatçı insana olan sevgim. O eski çamaşırhanede bunu yine yapmıştı, bana ulaşmak için çok uğraşmıştı ve ben de kendimden nefret etmeye o kadar dalmıştım ki söylediği tek bir kelimeyi bile duymamıştım. *Çok özür dilerim.*

Eski, kirli pencereden dışarı baktım ve onu saatlerce uzakta olduğu yerde hayal ettim. Ve ani bir kesinlikle ne yapmam gerektiğini .

Beni bekle, Emily. Benden henüz vazgeçme.

KIRK DÖRT

Emily

Yirmi Beşinci Gün

Layne ve ben Cielo Hills'e geleli beş gün olmuştu. Bütün güzel mülkler bize gezdirilmişti, Bahçeler ve ağaçlarla kaplı köşelere sıkışmış tavuk kümesleri de dahil olmak üzere. Sakinleri sevimli ve misafirperverdi, gelen her yeni yüzle, başka bir insanla rahatlıyor gibiydiler. Bildiğimiz ve sevdiğimiz dünyanın çöküşünün yasını tutacak bir başka geniş aile üyesi. Kol kola girebileceğimiz bir tür ekip. gelecek olanla yüzleşmek.

Bu evlerin sahiplerinin hepsi emekliydi, çoğunlukla bizi kanatları altına alan ve ellerinden geldiğince üzerimize titreyen yaşlılardı. Ayrıca, artık bundan çok daha fazlası olan harika bir çalışan grubunu da bir araya getirmişlerdi; birçoğunun kendi ailesi de ev sahipleriyle aynı mekânı paylaşıyordu.

Güneş önce, bu topluluk çarpıcı ve lükstü, ama şimdi? Şimdi gerçek bir cennet oldu.

Bir tepenin üzerinde oturuyordu, önünde bir kapısı vardı ve etrafını tırmanılmaz uçurumlar çevreliyordu. Köylere bakan ortaçağ kalelerinden biri olduğunu düşünmeden edemedim. Şanslılar acı çekti ve aç kaldı. Bu yüzden, güvende olduğum ve karnım doyduğu için derin bir minnettarlık duyarken, güvende olmayanları düşünmeden edemiyordum. İmgeler acı vericiydi çünkü biliyordum ki

Hayal ettiğim acı ve dehşet aslında ülkenin her yerinde yaşanıyordu.

Beş gün içinde Tuck ailemle birlikte ortaya çıkmadı. Dua ettim ki iyi gidiyorlardı ve Tuck kısa bir nefes aldı - hak ettiği bir nefes. Eğer bir sorun olsaydı, gelip bana söylerdi. Asla böyle bir haberi saklamaz ya da bir gün döndüğümde onların en başından beri burada olmadıklarını görme riskini almazdı. Ve eğer ailemin bu sığınağa ihtiyacı olsaydı, şimdiye kadar burada olurlardı. Zihnimin bundan daha fazla dolaşmasına izin vermedim. Yapamadım. Onları sadece orada, mülklerinde, hayatta kalırken ve Ellerindeki kaynaklarla yeniden inşa ediyorlardı. *Tanrı'ya şükür taşınmadınız. Tanrı'ya şükür sahip olduklarınıza tutundunuz.* Şu anda tüm ülkenin uğruna savaştığı şeyler; hayvanlar, mahsuller, toprak ve bunlara nasıl bakılacağını bilmek.

Ve ailemi topraklarında hayal ettiğim görüntü bana huzur verdi, ama aynı zamanda içimi özlemle çalkaladı. Ailemin çiftliğinde çalışmam gerekirken burada, başkalarının bahçelerinde dolaşıyordum. Yanlış hissediyordum.

Ve Tuck'ı umutsuzca özledim. İçimde bir boşluk hissediyordum, sanki hayati bir organım eksikti ve zar zor yaşıyordum. Cennetin ortasında kendimi nankör gibi hissediyordum. Ama yine de duygu kaldı. Kalbim yönetemeyeceğim kadar çok duyguyla çarpıyordu. Tepenin üstündeki evi geçtikten sonra uçurumun üzerinde durdum ve suyun karşısına bakarak Tuck'ı hayal etmeye çalıştım. Hâlâ orada, San Fernando Vadisi'nde miydi? Yoksa çoktan Kansas'a mı gitmişti? Tekrar yola çıkmadan önce iyileşmek ve toplayabileceği malzemeleri toplamak için en az bir haftaya ihtiyacı olduğu kesin miydi? Ya da Tuck'ı tanırıyorsa, gitmeden önce aileme ve çevrelerine gereken her türlü yardımı sunacaktı.

Merrick Winchester'ın evine döndüm ve sesler ve hafif kahkahalar duyabildiğim ön odadan kaçınarak yan kapıdan içeri girdim. Layne eve taşınmıştı. Freddie'nin bir odası vardı, ama onlar buradaydı.

Merrick'i ziyaret ediyordum. Ama sosyalleşmek için herhangi bir isteğim yoktu, kendimi çok eksik hissediyordum. Tek yapmak istediğim uyumak ve derin yalnızlığımı ve acımı bastırmaktı.

* * *

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ay ışığının en ufak bir ışık kırıntısı sunduğu tavana doğru halsizce gözlerimi kırptım. Bir şey beni uyandırmıştı; uzaktan gelen bir çatırtı. Silah sesi gibiydi.

İşte yine oldu.

Midem kasıldı battaniyeleri geriye atıp yataktan kalktım. Bu sesi çok iyi tanıyordum. Son haftalarda hatırlamak istemediğim kadar çok kez duymuştum.

Pencerem evin arka tarafına bakıyordu ve görüş alanım çoğunlukla uzun ağaçlarla kısıtlanmıştı. Onun ötesinde de okyanusa inen bir uçurumun kenarı vardı. Silah sesleri -eğer öyleyse- aşağılarda bir yerden geliyor gibiydi. tepede. Dışarıdaki sokağı görmek için ön pencereden bakmam gerekirdi.

Koridorda ilerlemek için yüksek pencerelerden gelen ay ışığını kullanarak odamdan çıktım. Diğer yatak odasının arkasından başka kimsenin kıpırdadığını duymadım. Kapılar. Gürültüyü onlar da duymuş olsalar bile umursamadılar.

Muhtemelen kapının ötesinden geliyordu, gecenin durgunluğunda yankılanıyordu. Ya da belki çok aşağıdaki okyanustan.

Paranoyaklaşmıştım. Ama yine de paranoyak olmak için çok iyi sebeplerim vardı. Hepimizin vardı.

Ayak seslerim pelüş yollukta sessiz bir şekilde merdivenleri indim ve aşağıya indiğimde oturma odasından gelen gergin sesleri duydum.

Yaptığım şeyi başka birinin duyup duymadığına bakmak için o yöne doğru gitmeye başladım ki Merrick'in sesi bir an için yükseldi, açıkça sıkıntılıydı. Durakladım, aniden tetikteydim ve şimdi daha yavaş hareket ediyordum.

"Silahını , Leon. Bu yanlış."

Kalbim şaşkınlık ve korkuyla güm güm atıyordu. Vücudumu duvara yapıştırdım. Tonoğlu tavanı olan geniş odayı zar zor görebiliyordum. Merrick pencerenin yanında duruyordu ve Leon da elinde bir silahla onun önündeydi.

Neler oluyor?

Merrick, "Asher telsizle geldi," dedi. "Bir ihlal oldu. Diğerlerinin-"

"Asher'ın bakıldı."

"Aman Tanrım. Ona ne yaptın?"

"Zarar görmedi. Sadece geçici olarak zapt edildi," dedi Leon.

Nefesimi içime çektim, hava ancak boğazımdan aşağı süzülüyordu. Asher, eskiden kapının yanındaki nöbetçi kulübesinde yaşayan genç adamdı. Zaptedilmiş miydi? Kim tarafından? Kapıyı kim kırmıştı? Burada neler oluyordu?

"Leon, neden?" Merrick'in nefesi kesildi. "Seni burada ben karşıladım. Başkalarını da getirmene izin verdim."

"Borcunuzun ödendiğini düşünün."

"Tanrım, sen bir yılanısın Leon. Bir vardı. İyi ve onurlu bir adam olan babana. Onun gibi olmayı seçebilirsin. Korktuğunu biliyorum ama bunu yapmak zorunda değilsin."

"Babam öldü. Kendinden önce başkalarını düşündüğü için öldü ve eğer onur buysa ne anlamı var? Ben onurlu değilim. aynı hatayı yapacak. Özverili günler geride kaldı. Artık mesele hayatta kalmak. Sadece bir ay ya da birkaç ay değil, ondan daha uzun süre.

"Diğerleri tepeye doğru yola çıktılar. Tepeden başlayıp aşağıya inecekler. Şu anda bile evleri ele geçiriyorlar. Çabucak geçecek. Kimse zarar görmeyecek. yeter ki işbirliği yapsınlar."

Aman Tanrım. Leon silahlı adamları kapıdan içeri almış.

Bu evleri ele geçiriyorlar mıydı? Panik damarlarıma işledi

uzuvlarımın titremesine neden oldu. Artık kulaklarıma başka sesler geliyordu. Koşan uzak ayak sesleri. Uzaklardan gelen sesler.

"Kapıdaki muhafızlar," dedi Merrick, sesi boğuklaşmıştı. "Bu insanları içeri mi aldılar? Onlara güvenebileceğimizi söylemiştin. Onlara ihtiyacımız olduğunu söylemiştin."

"Belli ki öyle yapmışsın. Bir hükümet kurdun Merrick ama her küçük ülkenin bir orduya ihtiyacı olduğunu unuttun."

"Ama neden? Güvendeydiniz. Sana bakılıyor ve besleniyordun."

"Alan yaratıyorum, kadar basit. Bir sonraki adım için hazırlanıyorum."

Alan yaratmak. Bu tam olarak ne anlama geliyor?

Merrick inleme ile öksürük arasında bir ses çıkardı ve Leon hafifçe döndü, böylece ben de nefes alarak kendimi duvara daha sıkı yapıştırdım.

"Burada çok fazla zayıflık var," diye devam etti Leon. "Ve hiç silah yok. Eğer benim halkım olmasaydı, burası birkaç hafta içinde ele geçirilirdi. Kimseye benim göstereceğim haysiyetle davranmayacak vahşi bir güruh tarafından yağmalanırdı. Birkaç yıl içinde yok olacak bir toplulukla nasıl bir geleceğe sahip ? Sonra ne olacak Merrick? Hepiniz çok iyi niyetlisiniz. Ama gelecek için bir plan da önemli. Genç insanlar, güçlü insanlar. Dünyanın ne kadar boktan bir yer olduğunu biliyor musun? Kimsenin zar zor yürüeyebilen bir grup yaşlıya yemek israf etmesine gerek yok. toplumu savunmak. bir dünya için kaynakları tüketmekten başka bir şey yapmıyorlar. Yakında toprağın altında toz olacaklar ve bizim o kaynaklara şimdi ihtiyacımız var."

Merrick birkaç adım attı ve omuzları öne doğru yuvarlanarak bir sandalyeye çöktü.

"Sen de o kadar toy değilsin Leon," dedi Merrick, sesi zayıftı.

"Ancak ben bir liderim," dedi Leon. "İşleri hallederim.

Kimsenin yapmak istemediği zor kararları ben veririm."

Başım uğulduyor, dudaklarım titriyordu. Tanrım, Merrick'in söylediği doğrudu. Leon bir *yılandı*. Otostop çekmiştim.

Arabamı bir engerek yılanına. Topladığı insanların içeri girip evleri ele geçirmesi için ön taraftaki muhafızlarla anlaşmış ? Kimdi onlar? Gösteri dünyasından tanıdığı çaresiz insanlar. *Bunun* karşılığında mı? Bu kapıların dışında ölebilecekleri ya da bu topluluğu ele geçirebilecekleri mi söylendi? Haritalar ve numaralar verildi ve... *Aman Tanrım*.

"Kimseye zarar vermeyeceklerini söylemişsiniz-"

"Yapmayacaklar," dedi Leon. "Gerekli değilse . Bunlar kana susamış katiller değil. Herkesi toplayacaklar ve gerekli olmadığı düşünülenler ön kapıdan çıkarılacak."

Merrick'in omuzları daha da çöktü. "Bu onları öldürmek kadar iyi, Leon. Bunu sen de biliyorsun. Ve gereksiz insan diye bir şey yoktur."

"Ne yazık ki Merrick, bu artık doğru değil."

Ön kapı pat diye açıldı, eve giren bir grup adamın sesiyle irkildim ve küçük bir gıcırtı çıkardım. Midem bulanırken kalbim göğsümün duvarına çarptı. Leon eve her kim girdiyse, "Ona dikkat et" dedi. *Aman Tanrım*. Koşmak için döndüm ama Leon beni duymuştu ve ben daha merdivenlere varamadan peşime takılmıştı. "Dur, Emily."

Kayarak durdum, yavaşça omzumun üzerinden baktım ve Leon'un silahı bana doğrultmuş bir şekilde orada durduğunu gördüm.

yön. "Seni vurmak istemiyorum ama kalırsam vururum." Ona doğru döndüm, ağzım kurudu, kalbim çarpıyordu.

"Sen düşündüğüm değilsin."

"Ben tam olarak düşündüğün ," dedi. "Bu yüzden beni takımınızda istediniz."

Orada öylece durdum, zihnim parazitlerle doluydu, korku ve hayal kırıklığı uzuvlarıma yayılıyordu. Ama belki de haklıydı. Belki de acımasız bir iş adamı olması hoşuma gitmişti. Ona köpekleri yiyen tavrı için değer vermiştim.

ve duygusuz olma yeteneği. Bu onun her zaman istediğini aldığı anlamına geliyordu.

ve benim adıma çalıştığında, bu de istediğim anlamına geliyordu.

Ve belli ki, koşullara bağlı olarak "acımasızlık" seviyesini korkmuyordu.

Silahıyla işaret etti. "Burada değerlisin Emily. Merak etme, işbirliği yaptığın sürece kalabilirsin. Odana çık. Seni oraya götüreceğim."

Merdivenlerden yukarı, odama doğru baktım. Başka ne ki? Kaçacak bir yer yoktu ve üzerimde silahı vardı. Ve onunla dövüşmeye kalkışmanın iyi bir kumar olduğunu düşünmüyordum. Titrek bacaklarımla döndüm ve merdivenleri çıktım,

Leon arkamdan geliyordu. Birdenbire aramıza bir kapı koymaktan başka bir şey istemedim ve Leon'un eli beni durdurduğunda korkulu bir nefes aldım.

"Dünya yanıyor Emily," dedi Leon. Omzunun üzerinden kamuflaj giymiş, keskin çeneli genç bir adamın koridorda döndüğü yere baktım. "Ve bu bir ütopya. Eğer Planladığım her şeyi sana önceden anlatmış olsaydım, gelmeyebilirdin. Ve bu bir hata olurdu çünkü orada ölmüş olurdun."

Kapıyı kapatmama izin verdi ve ben de arkama ürpertici bir nefes aldım.

Leon ve genç adam arasında bir konuşma geçti. Her kelimeyi duymadım ama onu kapımı koruması için yönlendirdiği açıktı. Kilidi çevirdim, bu çürük şeyin bana pek yardımcı olmayacağını bilerek kaslı adam onu tekmelemeye karar verdi. Ama hiç yoktan iyiydi.

Silahlı adamların sakinleri odalarından toplamaya başladığını gösteren sesler duydum. Sonra, ben Kimin kalıp kimin gideceğine karar verilmesi gerekiyordu. Burada nispeten güvendedim, zaten garanti altındaydım. Kalabilecek seçilmişlerden biri olurdum. Ama en azından diğerlerini uyarmaya çalışmadan bu odada nasıl kilitli kalabilirdim?

Pencerenin kilidini açtım ve aşağıdaki karanlık bahçeye baktım. Atlamak için çok uzaktaydı. Döndüm, bir an için odamı inceledim, hızla hareket etmeden önce seçeneklerimi tarttım yatağıma. Çarşaflarımı yırttım ve hızlıca birbirine bağladım, düğümün sıkı olduğundan emin olmak için bir çekiş yaptım, gözlerim sallanmasını beklediğim kapı koluna kaydı.

Pencereyi açabildiğim kadar açıp düğümlü çarşafı aşağı atarken kalbim küt küt atıyordu. Önemli bir düşüştü ama çarşaf tutmasa bile, bacağımyı kırmayacak kadar inişimi yavaşlatacağını umuyordum.

Bir çığlık daha duydum ve ardından insanlar odalarından çıkarılırken birkaç çığlık ve daha fazla alarm sesi duydum. Bana verilen temiz kot pantolon, sweatshirt ve bir çift kanvas spor ayakkabıyı giymek için sadece bir dakikamı ayırdım.

Titreyen çarşafın ucunu pencerenin yanındaki büyük gardırobun ayağına bağladım, kalbim göğüs kemiğıme vuruyordu. Çıkıntının üzerine oturdum, derin bir nefes aldım ve bacaklarımı salladım. Sonra , çarşafı tutup vücudumu aşağı indirirken çıkıntı kaburgalarımaya saplandı. Bir süre boş havada öylece sallandım, çığlık atmamak için dişlerimi sıktım. *Lütfen tutun, lütfen tutun.* Daha da alçaldım, yavaşça inerken kollarım yanıyordu.

Ve sonra dilimi ısırđığım ve yolun geri kalanını yere çakıldığım sırada çarşaf koparak yukarıdaki gardıroptan düştü.

Sertçe vurdum, sendeleyerek nefes alarak çömeldim ve sonra uzuvlarımyın hızlı bir değeriendirmesini yaptım. *Hiçbir şey*

Kırılmış. Bir şeyin yok. Ayağı kalktım ve sonra evin yan tarafına koştum ve kendimi tuğılaya yapıştırdım. I rahatlayarak nefes verdim. İyiydim. Özgürdüm.

En azından odadan.

Ve diğıerlerini uyarmak için sadece sınırlı zamanım vardı - neler olup bittiğini bilmelerini sağlamak için... ne? Kaçabilmeleri için mi?

Kaçış yoktu. Tek seçenek saklanmak ya da savaşmaktı.

Döndüm, arka bahçeye doğru koştum.

Layne ve Freddie'nin bulunduğu yandaki mülk Ağaçların arasına daldım ve tepedeki şatomuzun saldırıya uğradığı konusunda onları uyarmak için arkadaşlarıma doğru yöneldim.

KIRK BEŞ

Tuck

San Fernando Vadisi'nden Emily'nin Leon ve Layne ile birlikte geçtiği sınıra geri dönüş yolculuğu umduğumdan çok daha uzun sürdü. Artık araba ile seyahat etmek mümkün değildi; çok fazla barikat vardı. Ama bu kadar çok barikat olmasına şaşırmadım. Birkaç gün içinde ortaya çıktılar; birkaç kaynakla bile olsa küçük bir güvenli alan bulanlar hak iddia ettiler ve yapabildikleri duvarları diktiler.

Söylediğim noktaya geldiğimde Emily'ye veda ederken ay gökyüzünde yükseliyordu ve bol miktarda yiyeceğim olmasına rağmen suyum azalıyordu. Mataramdan küçük bir yudum aldım, sırt çantama geri koydum ve sonra beton bariyerlerin bulunduğu virajı döndüm, yalnız bir adam devriye geziyordu, geniş göğsünde bir tüfek vardı.

Ben yaklaştıkça iri yarı adam beni fark etti, dimdik duruyordu, parmakları silahına doğru ilerliyordu. Ellerimi kaldırdım ve yaklaştım. "Geri çekil," dedi, silahını çıkardı ama bana doğrultmak yerine yanında tuttu. Yorgun görünüyordu, kasları hâlâ etkileyici olsa da yüzü hafifçe zayıflamıştı.

Durdum. "Birkaç gün önce buradaydım ve adamlar devriye arkadaşlarımdan izin verdi. Kalmak istemiyorum, sadece San Diego'da olan birine ulaşmam gerekiyor."

"Kimse geçemez."

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdim. "Lütfen. Biri bana eşlik etmek isterse-"

"Buna izin yok." Tüfeğini kaldırdı ve arkamı işaret etmek için kullandı. "Arkanı dön."

"Yiyeceğim var," dedim. "Sırt çantamda. Granola barlar ve birkaç konserve de var. Hepsini sana vereceğim."

Adam başını salladı ve yine yorgunluğunu ve bazılarının yeni bulunduğu güçten tatmin olmasına rağmen onun bu işten zevk almadığı gerçeğini hissettim. "Senin yemeğine ihtiyacım yok."

Çıglık atmak istedim. Bu bariyerin üzerinden atlamak ve saldırmak, tehditlerine rağmen etrafından dolaşmak ve şansımı denemek istedim. Emily o uydurma çizginin diğer tarafındaydı. Yavaş bir nefes aldım. Kendimi öldürtmek hiç iyi değil. Bir yolunu bulmalıyım.

"Ama... Kolyeni geçişe karşılık veririm," dedi.

Bir an için söyledikleri anlaşılmadı. Kafam hâlâ karışık, yola çıkmadan önce amcamın haç kolyesini taktığımı hatırlayınca yere baktım. Bu bir son dakika kararıydı, bunu takmanın onun bir benimle olduğu anlamına geleceği ve belki de yoluma rehberlik edeceği umuduyla.

Kolyeyi çıkardım, yavaşça yaklaştım ve ona doğru tuttum. Göz temasını sürdürdü, silahını indirdi. Yaklaştıkça ne kadar yorgun görüldüğünü fark ettim, gözlerinin altında koyu lekeler vardı. Pek çok kişi gibi bu adam da belli ki bir tür cehennem yaşamıştı. Ve bu duvarın arkasına sığınmıştı, ama bundan hoşlanmıyordu.

diğerlerini çeviriyordu. Bu da onu yıpratıyordu.

Muhafız elini uzattı ve kolyeyi avucuna koydum, başparmağı gümüş haçın üzerinde kayıyordu, nefesi bir iç çekişle serbest kaldı. "İnsanların hayatta kalmak için yaptıkları şeyler... Her yerde çok fazla ihanet var," diye mırıldandı.

Kalbim yerinden fırladı ve yutkundum. Ve her nedense Leon'un yüzü aklıma geldi. İkimiz de ona güvenmiştik. Olmaması için bir neden yoktu. Ama ya... ya

Emily'yi tepedeki o güvenli bölgeye götürmek için başka nedenleri mi vardı?

Kanıt olmadan bu şekilde düşünemezdim, yoksa bu beni delirtirdi. Ama birdenbire ona ulaşmak için daha da çaresiz hissettim. İyi olduğundan emin olmak için.

Gardiyan bana arkasını döndü, silahını indirdi ve kolyeyi boynuna takmaya başladı. "Git," dedi sessizce. "Seni görürlerse ateş ederler."

Her yerde çok fazla ihanet var.

Aceleyle bariyerleri aştım ve Emily'ye doğru koşmaya başladım. *Tanrım, lütfen güvende olsun.*

KIRK ALTI

Emily

Neyse ki Freddie ve Layne'in odasına gitmiştim ve nerede olduğunu biliyordum. Ve aynı zamanda odanın zemin kat. Az önce aldığım pencereden içeri baktım, odanın içinde bir alev titreyerek canlandı ve bir insanın gölgesi belirdi. *Layne*. Pencere açıldığında bir adım geri attım ve sonra parmağımı dudaklarıma götürdüm, kafasını gelen bir sese doğru çevirmeden önce kaşları çatıldı Sokakta.

Freddie onun yanında belirdi ve Layne onu da susturdu. İkisine de dışarı çıkmalarını işaret ettim, tam o sırada eve giren insanların uzaktan gelen sesleri ön taraftan duyuluyordu. "Haydi," diye fısıldadım.

Freddie hızla pencereden çıktı ve Layne'in de çıkmasına yardım etmek için döndü. "Neler oluyor? Kim bu Bu mu?" Onları evin arka uzaklaştırırken Layne fısıldadı.

"Leon bir . Bu topluluk onun adamları tarafından ele geçiriliyor. Silahlanmışlar ve yürüyüşe geçecekler. Leon'un seçtikleri hariç herkes ön kapıdan çıksın."

Tüm bunları fısıltıyla söyledim ve şimdi Freddie ve Layne bana şok içinde bakarken büyük bir nefes aldım. Ancak evlerin önündeki sokaklardan ve şimdi de birçoğunun içinden gelen sesler söylediklerimin doğruluğunu anlatıyordu.

"Onun seçimi mi?" Layne gözlerini kocaman açarak sordu.

"Genç, güçlü, bilmiyorum. Onlar onun halkı. Artık buranın lideri o. Ön taraftaki muhafızlar ona sadık. ve diğerlerini içeri al."

"Siktir," diye tısladı Freddie. "Los Angeles'ta kapıyı koruyan o adamlarla çalışmışım. Her zaman yarım yamalak olduklarını düşünmüşümdür," diye mırıldandı. Bir el fenerinin kısa huzmesi yanımda titredi ve hepimiz arkamıza yaslanıp çitleri siper aldık. Bir an sonra sanki

Sokaktaki biri yan bahçeden ışık tutmuştu. Freddie gözlerime bakmadan önce bir süre dinleyerek bekledik ve sonra Layne'e baktı. "Bazılarımız bir şey için plan yapıyordu. Burada silah ve malzeme toplayan pek çok kişi var. Bazılarının evlerinde vardı ve onlar için dışarı çıkma riskini göze aldılar.

Diğerleri bunları başka yollarla elde etti."

"Bunu benden mi saklıyordun?" Layne sordu. "Asıl sakınleri rencide etmek istemedik. Sen henüz gelmemişlerdi ama kapıdaki muhafızları silahlandırmak için bile ellerini ovuşturdular. Bu konuda bir toplantı falan yaptılar. Seni endişelendirmek istemedim, silahlardan hoşlanmadığını biliyorum. Ama şehirdeki son yiyeceklerden bazılarına sahip olabiliriz. Şu anda o noktaya çok yaklaşmış olabiliriz."

Birkaç adım attı ve hızla çitin etrafından dolanarak etrafı gözetledi ve sonra bize doğru geri yürüdü. "Hadi, yürürken açıklayacağım."

Çitin örtüsünden ayrıldık ve açık çimenlik bir alanda yürümeye başladık, sonunda gölgede kaybolabileceğimiz ağaçların ve çalılarının arkasına geçtik.

"Bu sadece bir olasılıktı," diye devam etti Freddie. "Ben, asıl personel ve sizden daha uzun süredir burada olan diğer bazı kişiler böyle bir şey olabileceğini düşündük. Girişteki iki silahlı adam bile, bir grup insan onları ele geçirmek için bir birlik olarak çalıştığında bunu kesmeyecekti. İçeriden böyle bir şey beklemiyorduk ama bir gün

Bu toplumu ve kaynaklarını savunmak zorunda kalacağımız bir noktaya geldik."

Leon da aslında aynı şeyi söylemişti. Sadece bu inancı kendi yönetimini ele geçirmek için kullanmıştı. Freddie ve burada birlikte çalıştığı diğer her kimse bunu bu insanlar.

"Silahlar nerede?" Layne sordu.

"Bahçelerde. önce diğerlerine ulaşmalıyız. En iyi şansımız onları şaşırtmak. Eski nöbetçi kulübesinde yaşayan Asher haftalardır cephane topluyor. Tepenin dibine yakın bir yerde buluşma yeri planladık."

Leon'un söylediklerini tekrarlayarak, "Asher etkisiz hale getirildi ama zarar görmedi," dedim. "Ben aşağı inip Asher'a yardım edeceğim. Sen ve Layne insanları toplamaya başlayın. Muhtemelen birçoğu zaten korunuyordur. Kendi ordunuzu toplayın." I

Nemli ellerimi birbirine kenetledim. Aynı anda diğerlerinin küçük bir ordu kurmuş olmasından ve

Geçici bir plan ve ateşe ateşle karşılık verme yeteneği. Ama aynı zamanda kulağa son derece tehlikeli geliyordu. "Bu iş gerçekten kanlı olabilir," dedim sesim titreyerek.

Freddie hızla Layne'e baktı ve sonra tekrar bana döndü.

"Bazı şeyler uğruna savaşmaya değer. Hepimiz bu toprakların yapısını bildiğimiz için üstünlük bizde.

Hayır. Eğer şaşırtabilir ve etkisiz hale getirebilirsek, belki diğerlerini silahlarını bırakmaya ikna edebiliriz.

Yiyeceksizlikten zayıf düşmüş olmalılar. Ama... evet, bu bir savaş olacak. Ya öyle olacak ya da isteyerek ayrılacaklar ama bu kesin ölüm demek çünkü gidecek başka bir yer yok."

Ama bu benim için doğru değildi.

Fenerin loş ışığında gözlerim Layne'inkilerle buluştu. yakınlarda asılı. "Emily..." Elini koluma koydu. "Bu senin kavgan değilse anlarım."

Bir sızı göğsümü deldi geçti. O biliyordu. Tuck'ın ve ailemin yokluğunda ne kadar çaresiz hissettiğimi biliyordu. Bu benim kavgam değildi. Gidebileceğim tek bir yer vardı.

Korumak için seve seve öleceğim. Ama bu aynı zamanda benim savaşımdı çünkü

Bu insanlar beni kabul etmiş ve bana iyi ama şimdi ihanet ve açlıkla karşı karşıyaydılar. Onlara bir şekilde yardım etmezsem kendimle nasıl yaşayabilirdim?

nasıl? Onun için bu kadar önemli olan onurun en azından bir kısmını göstermezsem Tuck'ın gözlerinin içine bir daha nasıl bakabilirdim?

Son birkaç hafta içinde cesaret ve dürüstlüğün gerçekte ne anlama geldiğine dair pek çok ders almıştım. Kim olmak istediğimi ve hangi değerleri her şeyin, hatta ölümün bile önüne koyacağımı öğrenmiştim.

"Üzgünüm... Üzgünüm kalamam." Amacım burada değildi. Ve tüm kalbimle dua etmeme rağmen Layne ve Freddie ve diğerleri bu gece galip geleceklerdi, benim evim başka bir yerdeydi.

"Biliyorum," dedi Layne. "Gitmen gereken bir yer var."

Elini ime aldım. "Ben Asher'a yardım edeceğim. O zaman sen dövüş," dedim. "Sıkı dövüş."

"Sen de," dedi. "Eve dönmek senin için kolay olmayacak."

"Bazı şeyler uğruna savaşmaya değer," dedim. O çekti Bana sarıldı ve bırakmadan önce birbirimize sıkıca sarıldık.

Freddie'ye de hızlıca sarıldım sonra dönüp yeşilliklerin arasından geçtiler. Eğildim ve bir sonraki eve doğru koştum, havuzun çitine tırmandım ve havuzun etrafında sessizce koştum, sonra diğer tarafta tekrar çitten atladım.

Yan evin arkasındaki bahçeyi çevreleyen yüksek bir taş duvar vardı ve hayal kırıklığı içinde homurdandım. Eğer ben Buradan ön kapıya kadar her duvarı ve çiti tırmanmak saatler sürerdi. Şimdiye kadar gittiğimiz fark edilmemiş olsaydı, kesinlikle o zamana kadar fark edilirdi.

Bir an tereddüt ettim, sonra ön tarafa döndüm ama o yönden gelen bir el fenerini fark ettim, muhtemelen her evin önünde en az bir nöbetçi . Onlardan biri tarafından yakalanma riskini göze alamazdım. I

Asher'a ulaşması gerekiyordu.

Tek bir iyi seçenek vardı ve o da beni tepenin dibine çabucak .
Döndüm, yol boyunca koştum.

taş duvardan uçurumun kenarına doğru ilerliyordu. Kapıların ve çitlerin arkasında ağaçların, çalıların ve yeşilliklerin olduğu küçük bir bölüm neredeyse tamamen karanlığa gömülmüştü. O ışıksız alanda dikkatlice adım atmam da bir o kadar uzun sürerdi. Bunun yerine, aniden uçurumun kenarına açılan arka çalıların arasından geçtim ve daha ne yapacağımı düşünemedem aşığıya indim.

dar çıkıntıya.

Denize doğru bakarken bu patikayı fark ettim, Gözlerimi yeterince kısarsam evimi gibi davranıyordum. Şimdi bunu düşünmek beni teşvik etti ve sırtımı kayaya dayayarak ilerlemeye başladım.

Uzaktan gelen sesler bana acele etmem gerektiğini hatırlattı.

Bu unsur

Sürpriz çok önemli olacaktı. Leon adamlarına silahsız olduklarını söylediği halde Freddie ve diğerlerinin silahlarının olması da onların lehine olacaktı.

Mühimmat şart olacaktı.

Ay, nereye bastığımı görebileceğim kadar parlaktı, sırtımı uçurumun kenarına dayamıştım. son derece dar patika boyunca yavaş ve dikkatli bir şekilde ilerledi, önce aşığı indi, sonra etrafından dolaştı, yol genişledi ama çok fazla.

Ağaçların arasında, şurada burada parıldayan bir güneş fenerini gördüm ve uçurumun diğer tarafındaki dalgaların hafifçe kırıldığını duyabildim. Deniz ve toprak kokularını içime çektim ve hızla çarpan kalbime rağmen buranın ne kadar güzel olduğunu bir kez daha fark ettim ve Leon'un kendi şeytani, bencil amaçları için bu insanlara ihanet etmesine öfke duydum.

Vücuduma pompalanan adrenaline rağmen rüzgâr esiyor ve beni üşütüyordu. Neyse ki Güney Kaliforniya'da kış ılımandı, ama bu özel gecede o kadar da değildi giydiğim dar kot pantolon ve ince sweatshirt beni sıcak tutmaya yetti.

Karanlık beni gizledi, ama aynı zamanda yolculuğu tehlikeli hale getirdi ve birkaç kez çekiş gücünü kaybettim, bir an için kaydım, durdum ve devam etmeden önce dengemi yeniden kazandım.

Hareket ederken yukarıda neler olduğunu hayal ettim. Leon ve askerleri hâlâ bölge sakinlerini Evlerde iki ya da daha fazla silahlı muhafız, üstünlüğü ele geçirmemelerini sağlıyordu. Hatta belki de Leon'un değerli bulmadıklarından ayırmak. Belki de bazı insanları dışarı çıkarmaya başlayacaklardı. Gün ışığında, onları sokakta açlıktan ölmeye terk ederek, gaspçıların eylemini açlıkları ve korkuları mümkün kıldı. Kendilerine *onları öldürmediğimi* söylerlerdi. *Ben sadece onların yerini aldım. Ya bu olacaktı ya da öleceklerdi. Başka yiyecek yoktu.*

Devasa evlerden birinden boğuk bir çığlık geldi ve kalbim küt atmaya başladı. Kimin ve neden çığlık atıyor olabileceğini düşünmek istemedim ve bu yüzden Çünkü bunun bana bir faydası olmazdı. Ama bu insanlara tür mücadele şansı vermek için elimden geleni yapma kararımı güçlendirdi.

Daha geniş bir araziye adım atıp hızımı artırdığımda rahat bir nefes aldım. Yokuş aşağı yolculuk daha az tehlikeliydi, ancak Leon'un adamlarının sesleri artık her yerdeydi, evden eve giderken artık sessiz olmaya .

Yukarıdan bir silah patlaması sesi geldi, kalbim her uzak çatırtıda sarsıldı.

"Aman Tanrım," dedim. Belki Leon'un yönetimi ele geçirmek için ayarladığı insanlar katil değildi ama yine de silahları vardı ve eğer

Biri karşı koymaya çalıştığında, onları kullanacaklardı. Kim kaçmaya çalışacaktı ki? Gidecek başka bir yeriniz yoksa kaçmak, dolu bir silahla yüzleşmek kadar kesin bir ölüm anlamına gelirdi.

Yolculuk süreme ve inişime dayanarak ön kapıya çok yakın olduğumu tahmin ediyordum. Nöbetçi kulübesinin çatısını bunu doğruladım.

Küçük yapının arka tarafına doğru hızla ilerledim ve parmak uçlarımda durarak içeri baktım. Yakındaki fenerlerden Asher'in bir sandalyeye bağlı olduğunu görmeye yetecek kadar ışık vardı. Beni fark etti ve başıyla işaret ederek yardımımı gözleri büyüdü.

Tekrar eğildim ve gölgelerin arasından hızla binanın önüne doğru ilerleyerek etrafı kolaçan ettim. Korumalar oradaydı ama sırtları bana dönüktü. Gözlerimi onlardan ayırmadım, gıcırdamaması için dua ederek kapıyı açıp içeri süzülürken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Nefes nefese kaldım ve Asher'in olduğu yere koştum, arkasından dizlerimin üzerine çöktüm ve onu çözmeye başladım.

bağlar. "Muhafızlar açığa çıktı. Uykumda beni şaşırttılar ve bağladılar," diye fısıldadı. "Ben de telsizlerinden birini kap-"

"Bu durduruldu. Burası Leon Lee ve kapıdan içeri alındığını duymuş olabileceğiniz bir grup silahlı adam tarafından ele geçiriliyor. Buradakileri tahliye etmeyi planlıyorlar. Yaşlıları zorla, diğerlerini de değilse. Leon onların ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Gerçi burada silahınız olduğundan haberleri yok.

Freddie ve Layne toplayabildikleri kadar adamınızı topluyorlar. Nerede buluşacağınızı bildiğinizi söylediler."

Freddie ve Layne birkaçını uyardıktan sonra hepsi hızla yayılmaya başlayabilirdi, zaten arazinin yapısını, tüm bahçelerdeki her sırayı, her duvarı ve terası biliyorlardı. Yaşlılar bile kendi topraklarındayken işgalciler değildi. Bu büyük bir avantajdı.

İp çözüldü ve Asher ellerini serbest bırakmaya başladı. "O adama hiç güvenmedim," diye tısladı Asher, ayak bileklerindeki bağları çözmek için öne doğru eğilmeden önce. "Geldiği ilk gün buranın sahibiymiş gibi davrandı. Pişman olacaklar bunu hiç denemediler. Bizimle misin?"

"Hayır. Kalmayacağım. Gitmem gereken başka bir yer var."

Bakışları bir an üzerimde asılı kaldı. "Eğer başka bir yere aitsen, bundan vazgeçme. Ne yaptığını unutmayacağım

benim için yaptı. Bizim için. Teşekkür ." Asher bir döşeme tahtasını kaldırdı ve büyük siyah bir çanta çıkardı. İçine uzandı ve

bir tabanca çıkardı. Sonra ayağa kalktı ve rafın üstünden bir şey alıp bana uzattı. Ben de aldım. Bir anahtar. "Toprak bisikleti kullanmayı biliyor musun?"

Asher ve Leon'un ilk gün Layne ve beni tepeye çıkarmak için kullandıkları bisikletleri hatırladım. Yine de bunlardan birini korumaların yanından nasıl geçirecektim? "Bu bir Bir süre," dedim.

"Haydi." Asher nefesini tuttu ve odanın arka tarafındaki pencerenin kilidini açtı. Bu pencere benim kaçtığım pencereden daha eskiydi ve açılmıyordu.

Onun yerine hafifçe kaldırdı ve bir gıcırtı çıkarınca durakladı.

Ürperdim ve sanki duvarın arkasından muhafızları görebilecekmişim gibi omzumun üzerinden baktım. Ama içlerinden birinin diğerinin söylediği bir şeye yüksek sesle güldüğünü duyduğumda omuzlarım rahatladı. Asher pencereyi daha yukarı kaldırdı, durakladı

ve sonra sıkıştırabileceğimiz kadar yukarı ittik.

O kenara çekildi ve ben de sürünerek pencereden dışarı çıktım.

O gece ikinci kez, bu sefer bir iniş olmadığı için . Asher hemen arkamdaydı ve ikimiz de ayağa kalktık,

"Kapının dışında, soldaki ağaçların arkasında park edilmiş kendi motorum var." diye fısıldamadan önce tekrar dinledi. *Oh.* Kapının dışında. İsteyerek oraya gidiyordum ama bu cümlelerin kendisi bile içimde bir korku yaratmıştı. "İki el silah sesini bekle ve sonra kapıya gel. Senin için açacağım."

İki el ateş etmesini sormak için ağzımı açtım ama sonra ne demek istediğini anladım. Muhafızlara pusu kurup onları öldürecek. Ki bu gerekliydi. Tüm topluluğa ihanet etmişlerdi. Onun yerine, "Bir bisiklet değerlidir.

Ya ihtiyacınız olursa?" Muhtemelen diğerleri yiyecek ararken dışarı çıkıp ele geçirebildikleri tüm silah ve mühimmatı elde etmek için kullandıkları şeydi. Bu yüzden

artık savaşma şansı vardı. Her araç bir ölüm kalım meselesiydi.

Önce arkasına, sonra da bana baktı. "Hiç 'gemileri yakmak' diye bir deyim duydun mu?"

Tekneleri yakmak mı? Ne? "Hayır."

Ağız küçük bir kıvrım yaptı. "Bir gün araştır." "En kısa zamanda Google'da aratacağım."

Asher gülümsedi ve sonra dönerek

binaya ve ön kapının yanında biten yeşilliklerin içine. Gözlerimi kapattım ve o kadar sessiz mırıldandım ki benden bir santim uzakta durmayan hiç kimse duyamazdı. Ellerimi birbirine kenetleyerek bekledim, ta ki yüksek sesli bir hışırtı, bir patlama ve ardından bir başka patlamayla kesilen bir çığlık duyana kadar.

Hızla nizamiyenin etrafından dolaştım ve Asher'in zaten ayakta durduğı kapıya doğru yürüdüm. Çevresel , yan yana bir yığın halinde yatan iki muhafızı gördüm ama başımı çevirmedi.

Asher kapıyı açtı ve ben de küçük boşluktan içeri süzıldüm. Kapıyı arkamdan kapattı ve kapatırken, "Çok teşekkür ederim. Ve iyi şanslar." Çok yetersiz görünüyordu ama elimdeki tek şey buydu.

"Sen de," dedi ve sonra diğerklerine katılmak üzere arkasını dönüp gitti. Savaşmaya.

Motosikleti söylediğı yerde buldum ve sokağın aşağısına doğru yuvarladım.

Bacağıımı üzerinde salladım ve . Sonra kontağı çevirdim, sessiz gecenin ortasında gürültülü bir gümbürtü yüzümü buruşturuyor.

Freni bıraktım, motosiklet ileri doğru fırladı, tiz bir tıslama çıkarırken bir an yalpaladım, takla atacağımdan emindim. Ama tutamakları kavradım, kontrolü buldum ve gecenin içine doğru hızlandım. Hızlı sürersem ve durdurulmazsam, sabah olmadan evde olabilirdim.

KIRK YEDİ

Tuck

Bir sonraki bariyerdeki muhafızlar gergin ve güçlüydü ve birini vurmak için can attıkları ve en küçük bir bahaneyle bunu yapacakları hissine kapıldım. I

Çeyrek mil kadar geri sonra, daha önce birkaç kişinin yürüdüğünü gördüğüm tarafa yöneldim, o yönde sadece çöl olmasına rağmen korunan alanın etrafından dolaşıyorlardı.

Yürüyenler bana doğru kaçamak bakışlar gönderdiler, Çantalarını sıkıca tutuyorlardı, bazılarının silahları yanlarındaydı, tehdit açıktı. Bela aramayanlar bile ne pahasına olursa olsun sahip olduklarını koruyorlardı.

Sağ tarafımdaki acımasız arazide hiçbir şey yoktu. Sol tarafımdaki kayalık set, korunan alana çıkıyordu; silahlı adamlar çevrede dolaşıyor ve yüksek bir yerden etrafı izliyorlardı.

Suyumu çıkardım ve küçük bir yudum daha içtim. Emily'ye ulaşana kadar bunu sürdürmek zorundaydım ve bu zor . Muhtemelen kavrulmuş olarak varacaktım, ama varacaktım. Ama varacaktım.

Vazgeçtim çünkü ilk barikattaki nöbetçinin ima ettiği şeyden endişeliydim. Emily'nin başı belada olabilirdi. Ama öyle olmasa bile, ona onu sevdiğimi söylemeliydim ve sonra ailesinin çiftliğine geri dönmesi için yalvaracaktım. Ya da San Diego'da aradığı amacı bulduysa, o zaman izin verirse kalırdım. Yerel bir şeyler yaparak kendi amacımı bulurdum,

Her akşam onun yanına dönüyor, o nerede olursa olsun benim mirasımı yaratıyordum.

Lütfen çok geç kalmayın.

Lütfen beni bekle, Em. Seni hak etmiyorum. Hiç hak ortaya çıktı. Ama lütfen beni bekle.

Bir silah sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve başımı eğip döndüm. Pompalı tüfekli bir adam arkamda duruyordu, namlusu göğsüme doğrultulmuştu. "Sırt çantanı bırak. Tek istediğim bu." Ağlıyor titriyordu, silah bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Bir saattir yemek yemedim. hafta," dedi.

Ellerimi kaldırdım. "Hey, sakın ol, tamam mı? Hepimiz açız. Hepimiz hayatta kalmaya çalışıyoruz." Sırt çantamı çıkardım. Yavaşça ve sonra yere koydu. "Sana yemeğimin bir kısmını vereceğim," dedim. "Ama hepsini veremem. Bunu biliyorsun. Paylaşmaya hazırım."

"Bir bok yapmaya istekli değilsin! Bu silah seni ikna ediyor Şuna. Dünya cehenneme döndü, dostum. Sikerim böyle işi! Çantanı at hemen. Hemen!"

Silah sallandı ve adam bir hıçkırık daha çıkardı ve lanet olsun, ama sadece Emily'ye ulaşmam gerekiyordu. Ama bu adam haklıydı, dünya cehenneme dönmüştü ve eğer San Diego'ya varacaksam bunu yiyecek ve su olmadan yapamazdım. Swanson'lar bana silahlarından birini ve biraz cephane vermeyi teklif etmişlerdi ama bunu yapmalarına izin veremezdim. Onları yeterli savunma olmadan bırakırsam ve sonunda buna ihtiyaç duyarlarsa kendimi asla affetmezdim.

Beynim seçeneklerimi karıştırıyordu. Adam çaresiz ve öngörülemezdi, ama aynı zamanda üstesinden gelmek kolaydı ve muhtemelen hareketsiz ve tam önünde duran bir hedefi vuramazdı. Gürültülü bir patlama sesi beni irkiltti ve yere atladım, adamın alnının ortasında kanlı bir delik belirdi, düşmeden hemen önce ağzı açık kaldı.

Bir başka silahlı adamın çantamı yerden aldığını görmek için arkamı döndüm. "Lanet olası hırsızlar," dedi ağzından

Bir eliyle tüfeğini tutarken diğer eliyle de sırt çantamın fermuarını açtı. Mataramı çıkardı ve sonra başını arkaya eğerek suyumun kalanını höpürdeterek içti. *Lanet olsun.*

Onu yere fırlattı ve sonra silahıyla ilerlememi işaret etti. Öfkeyle titriyordum, bu adama saldırmaya ve onu yere sermeye hazırdım, silahı olduğu ve iyi bir nişancı olduğu gerçeğini sikeyim. Ama Emily'nin yüzü zihnimde canlandı, örgüsünü döndürürken gülüyordu.

Son kalan değerli suyum gitmişken kendimi öldürtmenin ne faydası olacaktı ki? Bu adamı öldürmek onu geri getirmez.

"," dedi, bir paket karışımı dişleriyle yırtarak açtı ve onu da geri döktü.

Etrafından dolaştım ve sonra yanından geçtim. Birçok barikat nedeniyle ulaşılabilen tek yer olan bu arazide hırsızlar vardı. Başkalarından çalmaya istekliysen, neden bazıları erzak sahibi olan gezginler sağlayan bu bölgeyi sahiplenmeyesin ki? Doğrudan size geldiklerinde erzak avlamanıza gerek yoktu.

Ve bu yüzden başkaları ölürken onun gibi adamların yaşayacak olması, karnına bir tekme yemiş gibi hissettirdi.

O günün ilerleyen saatlerinde çölde azalan bir yağmur fırtınası esti ve susuzluğumu giderecek kadar su toplamak için bir yaprak kullandım. Sonra büyük bir kayanın arkasına sığındım ve birkaç saat dik bir pozisyonda uyuduktan sonra kalkıp seyahat etmek.

Gün batımından hemen önce başka bir barikat belirdi ve ben nefesimin altında küfrettim. Emily ile aramda kaç tane barikat vardı? Hâlâ en az bir günlük yolum vardı ve her barikat beni daha da yaklaştırsa da, artık ilerleyemeyeceğim bir noktaya gelirim, geri dönmek için yeterli erzağım olmayacaktı. Hal böyle olunca, tükenmişim. Gökyüzüne bakıp yağmur yağması için dua ediyordum.

diğerlerinin de yaptığını hayal etti.

Dört ya da beş kişi vardı, sesler yükseliyordu ve kollar Daha yüksek bir yere çıkan bu yol bölgesinde devriye gezen muhafızların önünde durarak çılgınca el kol hareketleri yapıyordu. Muhafızlar kayıtsız görünüyordu, ifadeleri boştu. İnsanları sadece kavrulmuş toprağın uzandığı sağ tarafa yönlendiriyorlardı. Korudukları yükselen uçurumun etrafında. Kimse geçemiyordu.

Dönmeye, çöle doğru yürümeye ve etrafından dolaşmaya başlamıştım ki bariyerin arkasında bağırış çağırışları görebilecek kadar yaklaşmış bir grup insan gördüm.

Çığlık onların koruyucu duvarının dışından geliyordu. Diğer tarafta oldukları için onlar adına sevindim. Swanson'larda olduğu gibi orada da herkese yetecek kadar olmasını umuyordum.

Umarım

paylaştıklarını ve bu durumdan doğan kötülüğün iyilikle dengelendiğini fark ettim. Bakışlarım tanıdık gelen bir yüze takıldı ve tereddüt ettim, gözlerimiz buluştu. Yanında kucağında bir bebek olan bir kadın duruyordu ve bir anda onun kim olduğunu anladım; küçük kızı için bizden yardım isteyen adam. İki teneke kutuyu verdiğim adam.

yoğunlaştırılmış süt.

Göz göze geldik, ikimiz de donmuş gibiydik. Tavsiyemi dinlemişti. Şehirden ayrılmış ve güvenli bir yol bulmuştu. Görünüşe bakılırsa tam zamanında. Göz temasını kesip arkasını döndü, üçü tepeden ağaçlara doğru ilerledi, adam bir kez arkasına baktı, sonra

Karım ve bebeğim daha yakın.

Giriş için yalvaran diğer insanlar diğer yöne döndüler, uzaklaştıkça sessiz çığlıkları da azalıyordu. Nefes aldım ve barikatların etrafından dolaştım, dinlenmek ve kararlılığımı toplamak için birkaç dakika ayırdıktan sonra bölgeden geçtim.

issiz ve kaynaktan yoksun olsa da herkese açıktı. Ancak şu anda, bu özel boşlukta bulunan tek kişi bendim.

Güneş battı, bulutlar açıldı ve ben nefesimin altında yemin ettim. Bu gece yağmur yağmayacaktı. İleride bir ses duydum.

yumuşak bir şaplak attı ve ilerlemeden önce bir an durakladı. Birkaç adım daha attım ve sonra tekrar durdum.

çalıların bir kayanın üzerinde duran sırt çantasına benzeyen bir şey gördüm. Dönüp çantayı orada bırakmış olabilecek birini aradım. Ama böyle zamanlarda kimse bunu yapmazdı.

Gözlerimi kısarak solumdaki kayalık platoya doğru baktım ve tepede göğsüne silah bağlamış bir adam fark ettim. Biri silahı ateşlerse diye bölgeyi boylu boyunca koruyorlardı. tırmanmaya karar verdim. Ancak silahlı adam bana bir bakış bile atmadı.

Terk edilmiş çantaya doğru yürüdüm, onu aldım ve sonra tekrar etrafa bakındım. Arazi ıssız kalmıştı. Sırt çantasının fermuarını açtım ve içine baktım. Büyük bir şişe su ve birkaç yiyecek vardı. Şaşkınlıkla başımı salladım. *Bu da ne böyle? Ve neden biri bunu bıraksın ki?*

Arkasında mı? Gözüme bir şey takıldı ve onu tutarken kalbim sıkışarak çekti. Bir kutu yoğunlaştırılmış sütün etiketiydi ve logonun üzerinde iki kelime yazıyordu: *Teşekkür* .

Boynumu bükerek devriye gezilen alana tekrar baktım, görebildiğim kadarıyla alan buradan çok daha uzaktaydı. *Yardım ettiğim adam bunları toplamış ve sonra bulmam için yukarıdan aşağıya atmıştı.* Yürürken beni takip etmiş miydi? Etmiş olmalıydı. Ciğerlerim sıkıştı ve gözlerim yandı. Sonra kayanın üzerine oturdum.

Dalgalar halinde üzerime çöküyordu. Su kavrulan boğazımı rahatlattı ve elimin tersiyle ağzımı sildim, küçük, harikulade bir kahkaha attım. Parmağımı etiketin üzerinde gezdirdiğimde gülüşüm ürpertici bir nefese dönüştü. Ailesi onu güvenli bir yere götürene kadar aç bir kız bebeğin beslenmesine yardımcı olan yoğunlaştırılmış süt.

Başımı arkaya eğdim ve ufka doğru baktım, bu *duygu* alçalıyordu. Boğazımı tıkayan ve kalbimi dolduran bu açıklanamaz bilgi. Birden çok net göründü

Bana göre kefarek her yerde, her günün her anında vardı. Ve merhamet de  yle.

KIRK SEKİZ

Emily

Kıyı boyunca uçtum, ata binmek için düşünebildiğim tek yer Buraya gelmek için geçmek zorunda kaldıklarımız gibi barikatlarla karşılaşmayacağım toprak bisikleti. Bir kez okyanusa doğru uzanan bir kaya kütlesiyle karşılaştım. Hızla setten yukarı çıktım ve kıyıyı çevreleyen otoyolda ilerledim. Yolun bu kısmında kırık dökük arabalar vardı, ancak etraftan kolayca manevra yaparak geçtim ve sadece bir avuç insanın dışarıda olduğunu, ya benzin aldığını ya da kenar boyunca seyahat ettiğini gördüm.

korkuyordum. Yavaşlarsam birinin saldıracağından, benim ve motosikletimin yol boyunca kayacağından korkuyordum. Asfalt sadece beni yolun kenarında kırık ve kanlar bırakıp arabamı çalmak içindi.

Paranoya değildi. Gerçeklik ve dünyanın şu anki .

Otoyol tek şeritli bir yola dönüştü ve bu da bir topluluğa girdik ve beklediğim barikat ortaya çıktı. Buraya gelirken geçtiğimiz barikattı. Etrafından dolaşıp otlu çöl arazisine girdim. Yine, cesaret edebildiğim kadar hızlı gitmekte özgürdüm ve öyle de yaptım, sert toprakta yarıştım, kayalardan ve dikenlerden kaçtım, Tuck ile at üzerinde benzer bir yolculuğun mutlak heyecanını hatırladım, derin kahkahası rüzgarda bana doğru sürüklendi.

Yokuşun karşısındaki kayalardan uzaklaştım.

Çünkü orada uyuyan insanlar görebiliyordum. Ya da belki

ölmüştü, cesetler kordon altına alınmış bölgelerin dışına saçılmıştı. Belki de günler haftalara dönüştükçe bu gibi noktalarda daha fazla ceset devam edecekti.

Ama bunu düşünemezdim. Tek düşünebildiğim evimdi.

Lütfen orada ol, Tuck. Ailemin yanında. Seni sevdiğimi söylemem gerek, sen karşılık vermesen bile. Gitmeye karar versen bile bilmeni istiyorum.

Artık önemli olan tek şey buydu. Aşk, yemekten ya da sudan daha değerliydi, ağırlığınca altın değerindeki tavuklardan daha önemliydi. Ve bunu söylememiştim çünkü onun karşılık vermeyebileceğini düşünmüştüm.

Hızlı ve sert sürersem, barikatların etrafından dolaşmak zorunda kalsam bile, sabaha kadar eve varabilirim. *Lütfen orada ol. Lütfen.*

Motosiklet sanki görünmez bir duvara çarpmışım gibi bir şeye çarptı, ben çığlık atarken beni şiddetle geriye doğru fırlattı ve motosiklet altımdan çıktı. Bir an için havalandım ve sonra her şey karardı.

Bir iniltiyle uyandım, ağrı başımdan omurgama doğru yayılıyordu. Bir nefes çektim ve ciğerlerim genişledi, sanki çökmüşler ve ben onları çok hızlı doldurmuşum gibi çiğ ve ağırlı hissediyordum.

Ne oldu? Aman Tanrım, ne oldu?

Bir adam üzerimde duruyordu, yanındaki arazi ve bir Elinden ip sarkıyordu. "Gerçekten üzgünüm," dedi. "Ama o bisiklete ihtiyacım var." *Aman Tanrım.* Geldiğimi duymuştu. Beni durdurmak için bir şekilde ipi kullanmıştı. "Ben kötü biri değilim. Ben bir restoran müdürüyüm. Ya da öyleydim. Yağmaladılar. Öldürdüler.

iki çalışanım. Masamın altına saklandım. Sadece buradan uzaklaşmam . Okyanusa. Yiyecek olan bir yere."

Önce ayak parmaklarımı sonra da parmaklarımı oynattım, felçli olmadığımı öğrenince içime bir rahatlama yayıldı. Yine de hafif bir uyuşukluk hissediyordum ve şokta mıydım yoksa bir ya da birkaç kemiğim mi kırılmıştı anlayamıyordum. Konuşmak için yeterli nefes bulamadım. Bu adama bir şeyler olduğunu söyleyemedim.

tekneler okyanustaki yiyecekleri engelliyordu. Balık tutmasına izin vermektense onu öldürecek modern zaman korsanları.

"Lütfen," dedim, gözlerimin arkasındaki yere keskin acı daha saplanırken yüzümü buruşturarak. "Lütfen beni burada böyle bırakma.

Bu."

"Ben iyi bir insanım," diye tekrarladi. "Ama ya öldürürsün ya da
şimdi öldürüldü. Durum bu. Özür dilerim. Ben iyi bir insanım ama o bisiklete ihtiyacım var."

Bana bakarken durakladı, gözlerimiz yıldızların aydınlattığı çölde buluştu. "Çok güzelsin. Ve genç," dedi. "Ve üzgünüm ama yıldızlara bak ve her şey bitecek. yakında."

Ve sonra, sanki aniden bunun bir parçası olmak istemediğine karar vermiş gibi, geriye doğru uçtu, bir gümbürtü ve şok çılgılığıyla yere indi.

"Ondan uzak dur." *Tuck. Tuck'ın sesi. Nasıl?*

Sonra ortaya çıktı, ellerini yumruk yapmış, yüzü öfke dolu bir halde ilerliyordu. *Tuck. Oh, Tuck. Buraya nasıl geldin? Bu gerçek mi?* Yüzü bulanıklaştı ve ben şaşkınlıkla iç geçirerek sürüklendim. Onu ben çağırmıştım. "Ben de sana geliyordum," dedim,

kelimeler birbirine karışıyor.

Sonra bağırışlar, itiş kakış sesleri ve inen yumrukların ıslak çıtırtılarını duydum ve umutsuzca kendimi içinde bulunduğum sersemlikten kurtarmaya çalıştım ama yıldızlar çok parlaktı ve Tuck hiçbir şekilde olamayacağı halde yakınlarda bir yerdeydi. Belki de rüya görüyordum ama öyleyse neden hâlâ bu kadar acı çekiyordum?

Sonra onu kokladım, Tuck'ı, kolları beni sarıyordu ve tiz bir inilti çıktı içimden

Beni hafifçe hareket ettirirken parmakları etime baskı yapıyordu. "Çok üzgünüm, Em. Seni tuttum. İyisin. Bana izin ver. gör." Önce kollarımı, sonra bacaklarımı indirdi ve rahatlama dolu bir nefes verdi. "Seni ," dedi. "Red rover oynadığımız zamanları hatırlıyor musun, Em?

Ve o çizgiye tüm gücünle saldırırdın ve sonra yere öyle sert inerdin ki şok olurdum. Ama sonra

kalk. Sen her zaman ayağa kalkarsın, asla uzun süre yerde kalmazsın, değil mi Em?"

Beni oturur pozisyona getirdiğinde ağladım, başım o kadar sert zonkluyordu ki bayılacağımı sandım. Ve belki de bayıldım. Çünkü bir an sonra beni kollarının arasına almıştı, dudakları şakağımda sıcaktı ve dudaklarımda su vardı. Birkaç yudum aldım ve sonra şişeyi ağzımdan aldı. "Gerçekten buradasın," dedim ceketine ve saçlarına tutunarak, ellerimi yüzünde gezdirerek.

"Ben buradayım. Senin için geliyordum. Seni seviyorum, Emily. Seni çok seviyorum. Ve bunu söylemediğim için çok üzgünüm çünkü gerçek ve gerçek olan tek şey bu. Sen . İyi olacaksın." Sonra beni nazikçe kaldırdı ve Motosiklete binmeden önce yüzüm ona dönüktü. "Oturabilir misin?" diye sordu.

Başımı salladım. Çok sersemlemiştim ama düşüncelerimi bir araya getirmekte zorlansam da vücudum çalışıyor gibiydi. Motosiklet gümbürdeyerek hareket etti ve rüzgâr bir kez daha saçlarımı okşamaya başladı, ama bu sefer diğer yöne doğru. Başımı Tuck'ın kalbine yasladım, kulağımın hemen altında sabit ve güçlü bir şekilde atıyordu. "Seni seviyorum," diye mırıldandım. "Seni her zaman sevdim."

"Ben de seni seviyorum," dedi tekrar. "Ve seni eve götüreceğim ve hayatının geri kalanında her gün seni seveceğim."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum. Şimdi Em, bana eskiden oynadığımız şu yeşil kovalı oyunu anlat..."

"Bunu ben uydurdum ve sonra istediğim zaman kuralları değiştirdim."

Gülme ve iç çekmeyi bir arada barındıran bir ses çıkardı. "Biliyordum."

"O zaman neden oynadın?"

"Çünkü gizliden gizliye diken üstünde tutulmaktan hoşlanıyordum."

"Hmm." Gülümsedim. Çok uykum vardı ve her yerim ağrıyordu. "O zaman önümde çok iş var."

"İkimiz de biliyoruz."

Dalmıştım ama Tuck bana bir soru sorduğunda geldim, cevabımı geveledim ve sonra göğsüne yaslanarak eridim. Önce engebeli sonra düz bir zeminde ilerledik, gözlerimi açıp omzunun üzerinden baktığımda güneşin parıltısı gözlerimi kısmama neden oldu.

Çok yakınlarda bir yerden silah sesleri duydum ve Tuck keskin bir dönüş yaparak büyük bir tırın etrafından uçtu ve arkamızda motorların gürültüsü yükselirken hızlandı. Rüzgar esiyordu, biz sola, sonra sağa yaslandı, arabaların ve ağaçların yanından hızla geçerken motorların gürültüsü arkamızda kayboldu ve Tuck'ın rahatladığını hissettim.

Orada burada sesler yükseldi, çığlıklar yükseldi ve ben yüzümü Tuck'a dayadım, ruhumun her zerresiyle ona güveniyordum, kollarından biri belime sıkıca sarılmıştı ve diğeri motosikleti yönlendiriyordu.

Gözlerimi açtığımda ve Tuck beni motordan kaldırdığında hava durgunlaştı, toprak motorunun gürültüsü kayboldu. Gözleri benimkilerle buluştu ve İngiliz dilindeki en güzel iki kelimeyi, iki bin mil boyunca ve aynı zamanda tüm hayatım boyunca ondan duymayı beklediğim kelimeleri söyledi: "Eve geldik."

EPİLOG

Tuck

Başladığımız yere geri döndüğümüz o Ocak ayı başındaki günden bu yana bir yıldan fazla zaman geçmişti.

Emily'nin hastanede geçirdiği şiddetli beyin sarsıntısından tamamen kurtulması birkaç ay sürmüştü.

Gecenin bir yarısı, birkaç saat dinlenmek için karanlığa gömüldüğüm yerden çok da uzak olmayan o çölde.

Bazı açılardan ne kadar garip da, o ip adamın Onun çölde hızla ilerlediğini duyup farlarını gördüğünde yoluna uzanması da başka bir tür mucizeydi. Onu orada kırık dökük ve yarı canlı bir şekilde yatarken gördüğümde dehşete kapılmış olmama rağmen, eğer o anda motosikletten fırlatılmasaydı, belki de

yanımdan uçup giderdi ve ben onun olduğunu asla bilemezdim.

Ben San Diego'ya devam ederdim, onu kaçırdım ve Emily eve dönmeye çalışırdı, belki de daha fazla tehlikeyle karşılaşmak...

Kim bilir ne olurdu. Uzun zamandır "ya olursa" oyununu oynuyordum ve şimdi bunu pek yapmamaya çalışıyorum. Çünkü çok fazla düşünmediğimde, tüm bu yolculuğu kendi haline bıraktığımda

Zihnimde puslu bir anı olarak durdu, her dönemeç ve dönemeç kaderde yazılmış gibiydi. Her meydan okuma ve her zafer bizi şaşırtıcı bir şekilde ileriye götürmüştü.

Zaten oturup hayal kuracak çok fazla zamanım da yoktu. Dünyayı yeniden inşa etmek tam zamanlı bir işti, ya da en azından bizim köşemizi yeniden inşa etmek. Şimdi ayaktaydım, Yeni aşılanmış bir ağacı toprağa yerleştirdiğim ve etrafındaki toprağı sıvazladığım yerden sırtımı uzatarak.

Portakal bahçemiz bir zamanlar olduğu gibi şimdi de göz uzanıyordu. Bulunduğum yerden sebze bahçesini ve Emily'nin babasıyla birlikte Emily ve benim için inşa ettiğimiz evi görebiliyordum.

Ağaçları inceleyerek yürümeye başladım. geçen bahar dikildi. İyi gidiyorlardı ama meyve vermeleri için birkaç yıl geçmesi gerekecekti. Yangınlardan kurtulmuş olan ağaçlar ise parlak meyvelerle doluydu. turuncu mücevherler. Güneş ışığında parlıyorlar ve etrafımdaki havayı kokluyorlardı.

Koruda biraz daha ilerledim, bu yüksek yerden altımda uzanan arazimizi görebiliyordum. Çiftlik... tavuk kümesi... bahçe...

Buradan birkaç mil ötedeki çiftçi pazarında henüz sahip olmadığımız tohumları takas edebildiğimiz için sürekli olarak genişliyordu. Tepenin biraz yukarısında ise arılarım ve Emily'nin annesinin mum yapmak için kullandığı bal peteği vardı.

Bugünlerde sık sık durup her şeyi gözden geçirme ihtiyacı duyuyordum. Belki de bazı açılardan, tüm bu olup bitenlerin büyüklüğünü ancak şimdi tam olarak kavrayabiliyordum. O kadar uzun ve sıkı çalışmıştık ki

güvenebileceğimiz bir hayat yaratmak için bu noktaya Hayatta kalmaya devam ettim, bazen kendime dünyanın eskiden neye benzediğini hatırlatmak zorunda kaldım.

Bakışlarım öteye, dış dünyaya kaydı ve kalbim her zaman olduğu gibi kaç kişinin öldüğünü düşündüğümde boş bir şekilde çarptı. Şehirler.

Güneş patlamasının ardından suçun kalesi haline gelen bu yerler artık boş mezarlıklardı. Suçlular ve yırtıcılar bir süre enkaz üzerinde hüküm sürdüler, ancak sonunda, erzakları terör saltanatları sona erdi. Sonra da

birbirlerine düştüler, sayıları gün geçtikçe daha da azaldı.

Hayatta kalmayı başaran suçlular yeni kurbanlar bulmak için kırsal bölgeye gelmişlerdi.

hazırlandılar, tükendiler ve o savaş daha başlamadan bitmişti.

Bazı yerlerde ordunun yeniden yapılanmaya gittiğini ve temizliğe başladığını duymuştum ama bunun doğru olup olmadığından, doğru olsa bile nereden başlayacaklarından emin değildim. Ayrıca şebekeyi onarma girişiminin, kısmen hala çalışmayan araçlar tarafından kapatılan yollar nedeniyle durduğunu ,
ve işçi eksikliği.

Oradan geçenlerden pek çok şey duyduk, ancak hiçbir doğrulanamadı, bu yüzden bu konuda çok fazla endişelenmedik. Zaten yeterince endişelenecek şeyimiz vardı.

Gözüme bir hareket çarptı ve Emily'nin evimizden çıkıp eski ahıra doğru yürüdüğünü gördüm.

Nereye gidiyorsun, Showboat?

Yoldan geçen aç insanlar daha sonra kapımıza bırakmak üzere birkaç portakal kopardım. Artık çok fazla yolcu yoktu ve bir zamanlar

bu günlerde çoğunlukla insansız olarak inşa ediliyordu. Bir zamanlar silah ve yiyecek en çok aranan mallardı, ama artık ev arayan insanlar becerilerini pazarlık konusu yapıyordu. Bir yıl önce bir doktor bulmuştuk, hayat boyu bilgi birikimine sahip harika bir yaşlı adam. Daha dün, matematik öğretmeni olan bir kadını ve kızını ağırlamıştık. Onlar da ev sahibi olamayanlar arasındaydı.

Hayatta kalmayı başarmış olsalar da güvenlik ya da barınak bulamadılar. Boş, perili gözleri bize hayatta kalmanın bir bedeli olduğunu söylüyordu.

Böyle birçok insanı ağırlamıştık.

Topluluğumuzun bir parçası olmak yardımcı olacaktır. Düzenli yemekler bedenlerini iyileştirecek, Emily'nin müziği de ruhlarını iyileştirmenin bir parçası olacaktı. Bunun gerçekleştiğini daha önce de görmüştüm,

Sesi kamp ateşinin üzerinde yükselirken, notalar bir şekilde kapanmış iç yaraları dikerken ve çirkinlik ve dehşete tanıklık etmiş olanlara dünyada hala güzelliğin var olduğunu ve buna değer olduğunu hatırlatarak için savaşıyor.

Eve dönüş yolculuğumuzda attığımız her adımda bir müzik hazinesi yazmıştı; önce öfke ve hayal kırıklığından, sonra anlayış ve sevgiden ve nihayet ruhların yeniden birleşmesinden söz eden şarkılar. Her birini huşu içinde dinledim, kat ettiğimiz kilometreler geri geldi ve karnıma vurdu. Ve ona yeniden aşık oldum.

Portakalları kapımızın önündeki sepete koyduktan sonra ahıra doğru ilerledim ve kapıdan içeri süzıldüm. Nerede olduğunu biliyordum.

Son birkaç aydır yakıt bulunamadığı için kullanılamaz hale gelen arabanın yanından geçerek sessizce çatı katına çıkan merdivene doğru ilerledim.

Başım yüksek zemini temizledi ve o .

Emily Mattice.

Bana baktı ve olduğu yerden gülümsedi. pencerenin altında yatıyordu. "Burada ne yapıyorsun?" Ona doğru sürünürken sordum. "Birazdan pazara gideceğiz. Birazcık."

Yanına oturdum ve arkama yaslanıp camdan görünen küçük mavi gökyüzü parçasına baktım. Yapmıştık Evimiz inşa edilirken ve Emily'nin ailesiyle yaşamaya devam ederken bu çatı katını iyi kullanıyorduk. Ama artık kendi evimiz ve bolca mahremiyetimiz olduğu için buraya pek gelmeye gerek duymuyorduk.

"Biliyorum," dedi. "Bu muhtemelen son kez Bir süreliğine buraya gel." Elini zar zor yuvarlaklaşan karnının üzerinde gezdirdi ve bana gülümsedi. "Merdivenleri tırmanmak geçici bir süre için askıya alınmak zorunda kalacak."

Ben de gülümsedim ve elimi onun elinin üzerine koydum, içimde hissettiğim aynı korku ve neşe yankılanıyordu

Şöminenin önünde uzanırken bana ilk kez bahsetmişti. Ancak şimdi, sevinç korkudan daha büyüktü.

Bu bebek geleceğe dair umudun bir simgesi ve buraya gelmek için yaşadığımız her şeyin canlı bir sembolüydü.

O, ağaçlardan, topraktan ya da diğer canlılardan daha değerliydi. toprağa ektiğimiz tohumlar. O, dünyanın devam etmesini sağlayacak ve bilge bir peygamberin bir zamanlar söylediği gibi, yaşamın kendisini özlediğinin kanıtı olacaktı.

"Sence Gretel geçen hafta getirdiği karamelleri alacak mı?" Emily sordu.

Gülümsedim. Onlardan kadar çok yemişti ki, bir daha asla başka bir karamela bakmayacağına yemin etmişti. "Eğer daha fazla şeker bulabilseydi," dedim.

"Onları oraya Louis Vuitton marka bir çantayla getirdiğini biliyor musun?" Emily güldü. "Onu tıpkı kahverengi bir kese kağıdı gibi kullandı. Cüzdan değersizdi. Önemli olan karamellerdi. Herkesin ağzının suyu ," dedi, sesi hafifçe kuşkuluydu.

"İşler değişti," dedim kıkırdayarak.

Bana doğru yuvarlandı ve ellerini göğsüme dayayıp çenesini oraya koydu. "Evet," diye onayladı. "Çok şey değişti. Ama diğer şeyler aynı kaldı."

Eğilip beni öptü ve burnunu burnuma . "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Mattice," dedi ayağa kalkarken. "Karameller bekliyor. Belki buna ekleyecek birkaç kitap da bulabiliriz. senin kütüphanen."

Önce ben merdivenden indim, o da beni takip etti ve sonra ahırdan çıktık, meyve bahçesinde el ele dolaştık. Bulutsuz gökyüzü, bizim için tüm dünya, cennetten bir parça ve yolculuğumuzun sona erdiği yer olan arazinin üzerinde uzanıyordu.

Aşk ipliği.

* * * * *

TEŞEKKÜRLER

Temple Hill'deki ekip tarafından hazırlanan *Güneşin Kalbi*'nin taslağını ilk okuduğumda çenem neredeyse yere çarpacaktı. Sadece yoğun hikayeye hemen kapılmakla kalmadım, aynı zamanda

Birkaç gün önce Amerika Birleşik Devletleri'nde bir EMP olayı hakkında bir röportaj dinlemiş ve tamamen meraktan (ve biraz da korkudan) bazı temel araştırmalar yapmıştım. İşaretler olduğuna inandığım şeyleri takip etmeyi öğrendim ve hemen bu konuya olan ilgimi ve bağlılığımı ifade ettim.

Tuck ve Emily'nin hikayesini anlatırken çökmekte olan bir toplum. Temple Hill'e, bu kitabın ince noktalarını açıklığa kavuşturmam için bana güvendidikleri için tüm kalbimle teşekkür ederim.

parlak fikriniz. Alli Dyer'a da bu yolculuğa çıkarken bana yardımcı olduğu ve çok değerli yönlendirmelerde bulunduğu için özel teşekkürlerimi sunarım.

Cat Clyne'a bu 140.000 kelimelik yol gezisini/aşk hikayesini/uygarlığın çöküşünü ve

O ilk taslak karmaşasında iyileştirme yapılabilecek her noktayı ve cilalanması gereken karakterleri görmek.

Bu taslakta çok fazla hareketli parça vardı ve siz olmasaydınız ağaçlar için ormanı göremezdim.

Gina Macedo'ya da daha da güzelleştirdiği ve günleri ve mesafeyi takip ettiği için teşekkür ederim.

Empatisinin sınırı olmayan Marion Archer'a. Sana sahip olduğum için çok şanslıyım.

Kimberly Brower'a sayamayacağım kadar çok Şey için teşekkür ederim. En çok da her zaman, ne olursa olsun, arkamı kolladığı için.

Siz okuyuculara, Tuck ve Emily ile birlikte kilometrelerce yol kat ettiğiniz için teşekkür ederim. Ve benimle de, ister ilk kitabımdan ister sadece bu kitabımdan olsun. Her birinize olan sevgim ve minnettarlığım kelimelerle ifade edilemez.

Sosyal medyada güzel sanatlar aracılığıyla okuma sevgisini yayan herkese de teşekkür ederim. alıŐmalarınız başkalarına okuma sevgisini keŐfetmeleri için ilham veriyor ve Bunun nemi abartılamaz.

Ve kocama: Seninle bir milyon mil yürürüm, sonra bir milyon mil daha.

ISBN: 9781038955753

Güneşin Kalbi

Avustralya'da yayınlandı 2025

Telif Hakkı© 2025 Temple Hill Publishing tarafından

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz. Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlandırmaksızın, bu yayının üretken yapay zekayı eğitmek için izinsiz kullanımı zeka (AI) teknolojileri açıkça yasaklanmıştır.

™

HarperCollins Publishers Australia Pty Limited'in (ABN 36 009 913 517) bir yan kuruluşu olan Harlequin Enterprises (Australia) Pty Limited'in (ABN 47 001 180 918) bir baskısı
Kat 19, 201 Elizabeth St
SYDNEY NSW 2000
AVUSTRALYA

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

® ve ™ Harlequin Enterprises Limited'e veya ona ait ticari markalardır. kurumsal iştirakler ve lisans altında başkaları tarafından kullanılır. ® ile işaretlenmiş ticari markalar Avustralya'da ve diğer ülkelerde tescillidir. İletişim Ayrıntılar için admin_legal@Harlequin.ca.

www.romance.com.au

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

